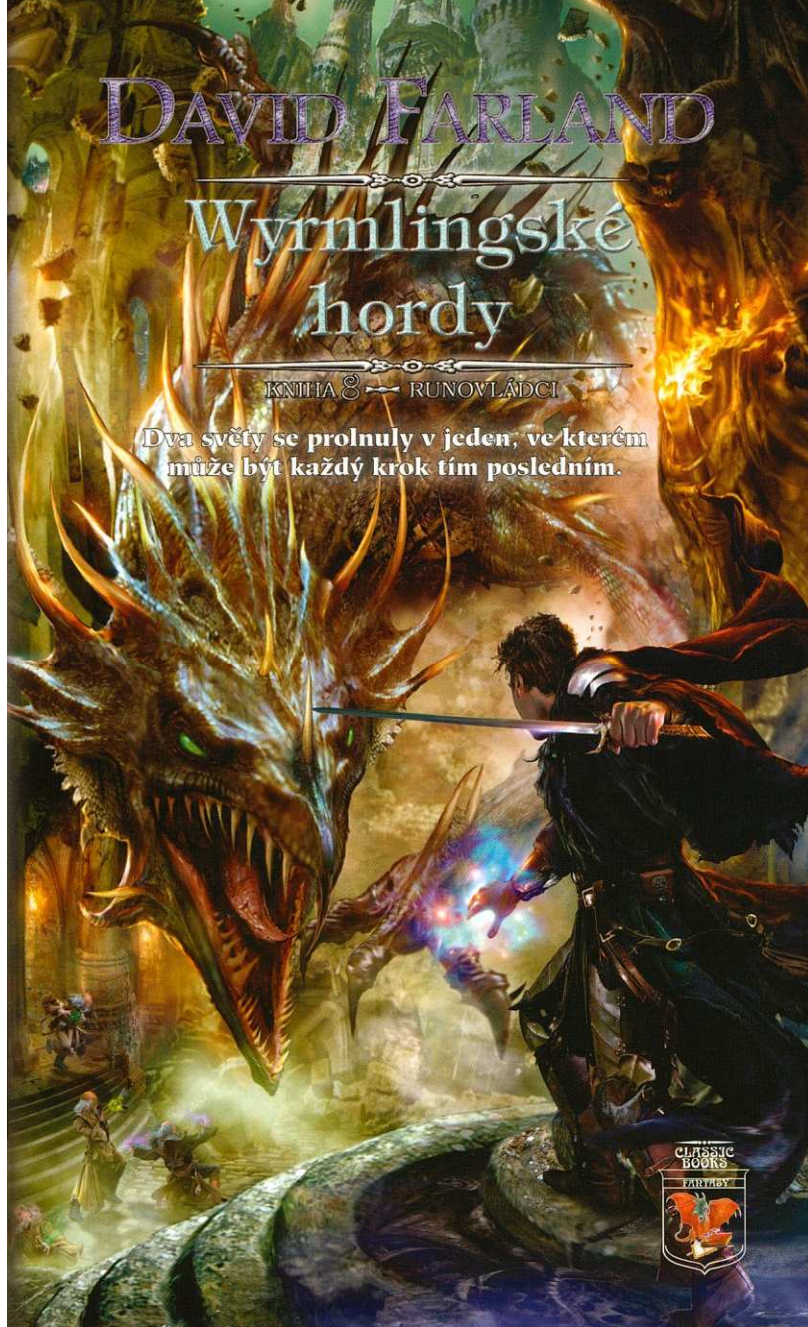


DAVID FARLAND

Wyrmlingské hordy

KNIHA 8 — RUNOVLÁDCI

Dva světy se prolnuly v jeden, ve kterém
může být každý krok tím posledním.



Runovládci
– kniha osmá –

WYRMLINGSKÉ hordy

David Farland

CLASSIC

THE RUNELORDS SERIES
WYRMLING HORDE

Copyright © **2008 by David Farland**

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Ivana Drábková, 2010**

Copyright 2010 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Jon Sullivan**

ISBN: 978-80-86707-07-5

Distribuce – tel.: 283 882 490
e-mail: banshies@volny.cz

*Nichole, Daniele, Forrestovi,
Spencerovi a Benovi –
kteří svému otci
po celá dlouhá léta pomáhali.*

WYRMLINGSKÉ hordy

Prolog: RUNY SOUCITU

*„Tohle je dům Porozumění,
už jsem ty dveře viděl předtím,
jen kdy a kde už nevím.
V zaprášených komnatách,
podobných starověkým hrobkám,
učil jsem se odvěké umění.
K čemu a proč nevím.
Jenže brzy jsem poznal příliš mnoho,
jako dítě vržené do války,
ztracené v hrůzách,
které vy, doufám, nikdy nepoznáte.
A proto s tebou budu spojena na věky věků...“*

– píseň Mystarie

V žádném svém snu Fallion ještě nikdy nesnil tak intenzivně, jasně a zřetelně. Zdálo se mu, že se vznáší nad Dvory Přílivu. Jenže neletěl na graakovi, ani neměl kouzelná křídla. V tomhle snu měl Fallion doširoka rozpažené ruce, které ho udržely ve vzduchu, jako nějakého racka, který stojí nehybně na místě a drží ho jen roztažená křídla, pod kterými proudí vzduch.

Nic mu nebránilo ve výhledu dolů.

A tak klouzal nad domy, jejich doškovými střechami, nad kterými se líně vznášel voňavý šedivý kouř z kuchyňských ohnišť. Vyletěl nad hradby paláce, proletěl mezi dvěma

vysokými bílými věžemi, odkud ho voják na stráži s kopím a v černé šupinaté zbroji pozoroval s pusou otevřenou překvapením. Fallion rozeznal každičký šedivý chlup v povytaženém obočí gardisty, i mosaznou sponu, kterou měl volně sepnut svůj zelený plášť, a dokonce ucítil i jeho pot.

Fallion se snesl níž nad dláždění ulice města, kde se rybáři v bílých halenách a hnědých vlněných vestách pomalu rozcházeli do svých vlhkých příbytků, unaveni po celodenní dřině se sítěmi. Mladí studenti, navštěvující Dům Porozumění, postávali v hloučcích na nárožích a přátelsky debatovali nad džbánky piva. Hošík hrající si s ochočenou krysou vzhledl nahoru k Fallionovi a s otevřenou pusou a s údivem na něj ukázal.

„Král je tady!“ vykřikl chlapec hlasitě a lidé náhle s obavami vzhledli, a pak se zaradovali, že vidí Falliona. „Král! Podívejte!“ křičeli se slzami v očích.

To se mi musí zdát, pomyslel si Fallion, ještě nikdy jsem neviděl svět tak zřetelně.

Mystarií protéká říčka opředená legendami. Její ledová voda stéká ze zasněžených svahů hory Rimmon, protéká pod borovicemi, které střeží svahy, a zurčí přes mechem porostlé dno, na němž leží svalené ohromné mramorové sochy zemřelých králů. Průzračná voda říčky vytváří lesní tůně, které jsou tak průhledné, že dokonce i v hloubce čtyřiceti stop je vidět každá vodní rostlina i rychle se pohybující říční raci. Velcí pstruzi, kteří v říčce žijí, jako by klouzali vodou jen pohybem ocasní ploutve; všichni tloustnou a dožívají se vysokého věku, protože v tak čisté vodě se k nim nemůže nepozorovaně přiblížit ani rybář, ani vydra.

Tato říčka dostala název Jitřní, protože její voda je tak čistá a jiskřivá jako jitřenka.

A Fallionův sen byl stejně úchvatně jasný a průzračný jako vody Jitřní říčky.

Toužil takto snít stále, nebýt jediné věci – ledového vzduchu kolem. Cítil, jak mu mráz zalézá za nehty, a roztřásl se zimou.

Tenhle mráz mě zabije, pomyslel si. Pronikne mi srdcem jako ledový šíp.

A tak se snažil se probudit... a zjistil, že letí.

Vítr svištěl kolem něj, ledový a vlhký, a Fallion se schovil pronikavou bolestí.

Cítil, jak mu pod hrudním košem vězí v těle úlomek oceli jako ledová dýka. Košili měl samou krev.

Usilovně se snažil se probudit, a když pootevřel oči do úzké štěrbině, už se rozednívalo. Okolní svět zaléval bledý stříbrný svit rozbřesku. Pod sebou spatřil vršky borovic tak blízko, že kdyby natáhl ruku, mohl se jich téměř dotknout.

Kde to jsem? Letím nad lesem.

V dálce upozoroval horu. Po chvíli však rozeznal, že je to podivný hrad, mohutný jako hora. Vybudovali ho na černých svazích sopky: z jejího jícnu stále stoupal kouř a popel a okraje jejího kráteru lemovaly ohně.

Na svazích sopky všude pod ním se rozkládala mohutná pevnost s vražedně vysokými hradbami s tisíci tmavých otvorů, což mohla být okna nebo ústí tmavých tunelů do nitra hory –

Hradby v bledém svítání nezářily – celý hrad byl temný a hrozivý. Kolem hradeb a na tmavých cestách dole se bledé bytosti snažily co nejrychleji uniknout před svítáním a připomínaly armádu světlých mravenců. Dokonce i na míli daleko Fallion poznal, že to nejsou lidské bytosti.

Wyrmlingové, uvědomil si.

Fallion se prudce roztřásl zimou. Byl úplně promrzlý a dostal strach, že zahyne. Myšlenky mu zatemňovala bolest, když se marně snažil přijít na to, co se vlastně děje.

Neletěl vlastní silou, ale nesl ho nějaký velký tvor. Pevně ho svíraly velké ruce. Falliona napadlo, jestli ho náhodou nadrží oživlý kamenný chrlič. Slyšel mávání mocných křídel a při každém mávnutí ho ovanul proud ledového vzduchu.

Fallion neviděl svého uchvatitele, ale cítil ruce, kterými ho držel. Páchly jako... zahrávající maso, jako něco dávno mrtvého.

Projel jím strach.

Jsem v rukou Nesmrtelného rytíře, uvědomil si. Jednoho z mrtvých wyrmlingských pánů. A pak si začal vzpomínat...

Bitva v Caer Luciare. Wyrmlingští válečníci s odporně bledou kůží a kostěnými štíty napadli horskou pevnost, úplně

odlišnou od té, ke které teď mířili. Vápencové hradby pevnosti bíle zářily, čisté jako sníh. Ulice lemovaly ovocné stromy, tržiště hýřila květinami a budovy byly porostlé popínavými keři.

Wyrmlingové zaútočili v noci. Údery jejich hromových bubnů pobořily hradby. Otrávené válečné šípy se sypaly z oblohy jako černý déšť. Odevšad se ozývaly výkřiky hrůzy, když stateční obránci Caer Luciare pozorovali blížící se zkázu.

Jaz! pomyslel si Fallion a téměř vykřikl nahlas, když si vybavil, jak jeho bratr padl. Ze zad mu trčel černý šíp, jak klečel a byl v předklonu, a z úst se mu řinula krev.

Potom už všechno vnímal jako v mlze. Vzpomněl si, jak běžel vedle Rhianny, jak prchali ulicemi města jako v nějakém hrozném snu, lidé křičeli a Fallion pořád přemýšlel, jestli mohl něco udělat, aby bratra zachránil.

Vybavil si Nesmrtelné rytíře, kteří se snesli dolů z temné oblohy. Fallion zvedl meč a zaujal bojový postoj, připravený alespoň jednoho zabít. Srdce mu bušilo, když k němu netvor letěl střemhlav jako sokol, dlouhý černý meč napřažený před sebou – rytíř, vrhající se na něj na větrném oři.

Fallion se na poslední chvíli vyhnul zásahu a čepel jeho meče se dotkla špičky meče Nesmrtelného rytíře. Fallion měl v úmyslu zasáhnout rytíře, ale tomu se podařilo uhnout a Fallionův meč narazil na silný černý kov a zlomil se.

Jak se namáhaná čepel zlomila, ucítil Fallion pronikavou bolest pod hrudním košem. Úlomek vlastního meče se mu zabodl do těla. Padl na kolena, horká krev mu obarvila košili, a přitom se zoufale snažil neztratit vědomí.

Rhianna na něj volala, jenže okolní bojová vřava její hlas přehlušila, takže se zdálo, že přichází z veliké dálky.

Fallion ve snaze zůstat při vědomí chvíli klečel, celý omámený, a svět se sním bláznivě točil.

Pak všechno pohltila tma.

A teď jsem se probral, pomyslel si Fallion.

Zavřel oči a snažil se zhodnotit situaci.

Svá umělá křídla měl složená na zádech. Stejně je ještě neuměl používat. Tímto kouzelným předmětem byl vybaven

necelý den. Pociťoval nepříjemnou bolest, jak mu únosce křídla pevně svíral – pro případ, že by chtěl uprchnout.

Nesmím tomu netvorovi prozradit, že jsem se probral, uvažoval Fallion.

Přišel sice o meč, ale pořád ještě měl v botě ukrytou dýku.

Kdybych na ni dosáhl, pomyslel si, mohl bych ji použít a podříznout tomu netvorovi hrdlo.

Fallion byl promrzlý na kost a zuby mu cvakaly zimou. Snažil se to ovládnout ze strachu, aby zvuk netvora neupozornil, že je vzhůru.

Ale co se stane, když se mi útok vydaří? Netvor spadne a stáhne mě s sebou. A to bude znamenat moji smrt.

Donutil se nemyslet na takové špatné vyhlídky.

O chvíli později Nesmrtelný rytíř zavrčel a zasténal, jako kdyby ho něco zbolelo. Dosud letěli ve stínu kopce a náhle se ocitli na přímém slunci. Fallionův únosce klesl níž, aby se dostal do stínu stromů.

Obklopil je hustý opar, který vzápětí ještě zhoustl.

No jistě, uvědomil si Fallion, Nesmrtelný rytíř prchá před denním světlem. Obklopil se proto mrakem, aby se ukryl v jeho stínu.

Snaží se mé odnést zpátky do pevnosti ještě před rozedněním!

Klesli ještě níž a Fallion usoudil, že nejsou výš než nějakých dvacet stop nad zemí. Z náhlého popudu sáhl Fallion pro dýku, kterou měl ukrytou v botě, a podařilo se mu ji dvěma prsty zachytit. Pokusil se ji vytáhnout.

V tu chvíli však netvor zesílil sevření a přitiskl mu paže pevně k tělu. Dýka mu vyklouzla a po krátkém letu se zabodla do země.

Nesmrtelný rytíř přitiskl Falliona ke své hrudi. Očividně si vůbec nevšiml, co Fallion dělal. Ale tiskl ho k sobě tak pevně, že Fallion musel zápasit o vzduch.

Přemohlo ho zoufalství. Neměl už žádné zbraně.

Fallion přemýšlel o Rhianně. Kdyby žila, určitě by ho chránila do posledního dechu. Tím si byl jistý. Žádná žena nebyla spolehlivější a oddanější než ona.

Což znamenalo, že musí být mrtvá – stejně jako Jaz.

Ta myšlenka Falliona málem připravila o rozum.

Je to moje vina, vyčítal si. Zemřeli mojí vinou. To já jsem je sem přivedl. To já jsem spojil ty dva světy dohromady.

A stejné rychle, jako Fallion před chvílí propadl zoufalství, zalila ho nyní vlna zuřivosti a odhodlání. Fallion byl čaroděj netušené síly. Kdysi dávno existovalo jediné Slunce a Jediný Pravý Svět, zářivý a dokonalý, a celé lidstvo žilo v harmonii ve stínu Jediného Pravého Stromu. Ale velká Pečeť Stvoření, která tento svět držela, byla zlomena a svět se roztříštil na miliony kousků. Tak vznikly miliony stínových světů, každý byl jen nepodařenou napodobeninou toho jediného pravého světa a každý se otáčel kolem vlastního slunce, takže nebe se v tu chvíli zaplnilo miliony hvězd.

Fallion prokázal, že má schopnosti potřebné k opětovnému spojení těchto stínových světů v jediný. Spojil dohromady dva z nich. Aby naplnil svůj sen, musel spojit všechny stínové světy do jednoho, který bude opět neporušený a dokonalý.

Jeho nepřátelé se však obávali, že by to skutečně dokázal, a nastražili mu past. Fallion pokusně spojil svůj svět s jiným a vše skončilo strašlivou katastrofou.

Ted' se Fallionův lid ocitl v zemi obrů, kde vládli krutí wyrmlingové, bezohledné bytosti prodchnuté tak strašlivým zlem, že si to Fallion nedokázal ani představit, natož je pochopit.

Doufal jsem, že vytvořím lepší svět, že obnovím legendární Jediný Pravý Svět, a namísto toho jsem dovedl svůj lid na pokraj zkázy.

Nesmrtelný rytíř, který ho nesl, náhle vzlétl a zamířil k bráně pevnosti. Fallion zaslechl poplašené štěkání a vrčení, jak wyrmlingští válečníci ohlašovali jejich přilet.

Kam mě to Nesmrtelný rytíř nese? uvažoval Fallion.

Rytíř proletěl ohromnou bránou a poměrně tvrdě přistál. Potom se vkradl do temné chodby, a přitom nesl Falliona bez námahy jako malé dítě.

Fallion necítil prsty na nohou ani na rukou. Byla mu taková zima, že se bál, že umrzne. Pořád mu to myslelo hrozně pomalu. Zápasil o každou myšlenku. O každou vzpomínku sváděl tuhý boj.

Potřeboval se zahřát, jenže tady nebyl žádný zdroj tepla. Do nitra pevnosti nepronikly žádné sluneční paprsky. Na stěnách chodeb tu neměli umístěné držáky na louče, které by jim svítily na cestu. Nesmrtelný rytíř ho nesl stále dál nekonečnými tunely labyrintu, kde jediným osvětlením byly světlušky, rozmístěné po stěnách a na stropě.

Čas od času potkali jiné wyrmlingy, a ať už to bylo jen služebnictvo, nebo zocelení válečníci, všichni před jeho únoscem zděšeně couvali.

Fallion by mohl díky svým schopnostem vysát trochu tepla z nějakého wyrmlinga, kdyby se k nim dostal dostatečně blízko.

Možná jsou kamenné stěny teplejší, pomyslel si Fallion. Třeba si dosud uchovaly teplo slunečních paprsků, které na pevnost včera dopadaly.

Fallion se mohl natáhnout a pátrat po slunečním svitu, ale hrozilo mu velké nebezpečí. Fallion byl ohňotvůrce, čaroděj, který vládl Ohni. Přesto věděl, že přinejmenším jeden Nesmrtelný rytíř ovládá stejné umění lépe než on: Vulgnash.

Pokaždé, když se Fallion v předchozích bitvách pokusil dosáhnout na nějaký zdroj tepla, Vulgnash jeho energii odčerpál.

To je jasné, uvědomil si Fallion. Proto jsem teď tak promrzlý. Ten netvor mě vysál. Jsem v rukou Vulgnashe.

Nesmím mu prozradit, že jsem se probral.

Vulgnash neměl žádné tělesné teplo, které by mohl Fallion použít. Ačkoliv se Nesmrtelný rytíř vydával za živého, byl mrtvý a neměl v těle víc tepla než had.

Takže se Fallion ani nehýbal, snažil se pomalu dýchat a předstírat bezvědomí, zatímco Nesmrtelný rytíř ho unášel dolů nekonečným schodištěm.

Míříme do srdce tohoto světa.

Musím bleskově zaútočit, jakmile se mi naskytne sebemenší příležitost. Postačí mi jediná louč. Zapálím ji a v okamžiku, kdy vzplane, přitáhnou si k sobě oheň. Potom jejím žářem spálím své nepřátele.

Trvalo dlouho, než se Nesmrtelný rytíř konečně dostal na konec schodiště a ocítl se v prostorné místnosti. Vzduch zde byl zatuchlý, nedýchatelný a lehce páchl po síře.

Fallion zaslechl dětský nářek, doprovázený mužským sténáním a nezadržitelným ženským vzlykáním. Neznělo to jako hluboké hrdelní zvuky, které vydávali polozvířecí wyrmlingové. Byl to nářek a sténání jeho vlastních lidí, zraněných a zbitých.

„Pomoc! Prosím, pomozte nám někdo!“ vykřikl chlapec Fallionovým rodným jazykem.

Pláč a sténání jeho lidí se ozývalo z rohu místnosti.

Nesmrtelný rytíř něco řekl vrčivým hlasem, hlubším než lví mručení, a odpovědí mu bylo zavrčení, ozývající se všude kolem.

Fallion úzkými štěrbinami pootevřených očí nic neviděl. Tak je zavřel, a jak se to naučil jako dítě, rozhlédl se kolem svým vnitřním zrakem, zrakem své duše – a spatřil světlo.

Rozhlédl se po místnosti. Každého tvora viděl jako světlo – nikoliv jako tělo z masa a kostí, ale jako světlý tvar s jasnými, vlnícími se výběžky, vrhajícími modré a bílé odlesky podobné vlnivému pohybu malých žahavých chapadel mořské sasanky. Díval se na jejich duše, zatímco jejich těla byla téměř neznatelná. Jako by kosti a svaly skoro zmizely a zůstal po nich jen mlhavý tvar. Obrisy jejich postav se daly rozeznat. Kůže tvořila průhledný obal – jako povrch těla medúzy – a uvnitř tohoto obalu hořely jejich duše a vydávaly světlo.

Falliona obklopovali wyrmlingové. Byli mnohem větší než lidé a postavou se lidem podobali jen vzdáleně. Dosahovali průměrné výšky asi dvou metrů, měli široká ramena a jejich váha se pohybovala kolem dvou set kilo. Mnozí z nich však byli i třístakiloví. Ploché čelní kosti jim zdobily rohovité výčnělky, které vypadaly, jako by z nich měly vyrůst rohy. Z úst jim vyčnívaly přerostlé horní špičáky. Zdálo se, že kruté tváře mají trvale stažené v přezíravém úšklebku.

Hlídky střežily všechny dveře a před trůnem stáli tři hodnostáři. Světlo těchto wyrmlingů už téměř pohaslo. Fallion spatřil černé tvory, mihotavé a nezřetelné, kteří se pásli na

jejich duších: Lokusi, parazitické bytosti, ztělesňující samotnou podstatu zla.

Falliona přítomnost Lokusů nepřekvapila. Jeho nevlastní sestra Talon ho varovala, že wyrmlingové byli vybráni, aby Lokusům sloužili. Dokonce mezi sebou o parazity soupeřili, protože věřili, že svému hostiteli zajistí nesmrtelnost. Wyrmlingové jsou přesvědčeni, že jejich duše jsou smrtelné a že nesmrtelnost mohou získat, jen když se stanou součástí nesmrtelných Lokusů.

Na zemi leželi věznění lidé stejného Fallionova vzrůstu – lidé z jeho světa. Jejich nezkažené duše zářily jasně jako hvězdy. Byla to celá rodina – otec, matka a tři děti. Pouta se jim zařezávala do masa, takže jim kotníky i zápěstí krvácely. Otec měl navíc ruce zkroucené a nohy polámané.

Na vyvýšeném místě seděl tvor, kterého se Fallion zděsil. Nebyl tak velký jako wyrmlingové, ani neměl tak zdeformovaný obličej. Takže Fallion došel k závěru, že to musí být jeden z obyvatel Caer Luciare, kteří v porovnání s lidmi jeho světa připomínali obry.

Fallion usoudil, že je to dlouhovlasý muž. Stejně jako lidé z Caer Luciare, kteří byli po nesčetná staletí vedeni k válčení, nevypadal úplně jako člověk. Měl užší obličej než wyrmlingové a lebku neměl tolik opancéřovanou. Plochá čelní kost nebyla tak vystouplá a ani špičáky neměl příliš dlouhé.

Havraní vlasy měl stažené dozadu a propadlé tváře měl hladce oholené. Plet vypadala drsná a nezdravá, vystouplé lícní kosti ještě zdůraznily vyzáblý obličej. Přesto nebyl na pohled ošklivý. Fallion by dokonce řekl, že je pohledný.

Nevyděsila ho však jeho podoba, ale tvor, který se v něm zabydlel: Na jeho zářící duši se živil Lokus tak temný a zlovolný, že Fallion ucítil jeho vliv přes celou místnost. Skutečně se zdálo, že se zlo šíří a Lokus se zvětšuje, takže tělesná schránka jeho hostitele mu nemůže stačit. Lokusi většinou nebyli o moc větší než kočka, ale tenhle byl ohromný a odulý a přikrčeně se živil zářivou duší hostitele, duší tak svítící, že si Fallion dokázal snadno představit, jak čestný, bezúhonný a slušný muž to byl – žádný úděsný wyrmling.

Lokusovo nabobtnalé břicho už zabíralo více než polovinu místnosti. Vlastně vypadalo jako tělo obrovské černé vdovy, tak velké, že úplně zastiňovalo hlavu.

Únosce pustil Falliona na zem.

V naprosté tmě se ozval hlas. „Vítej v Rugasse, Fallione Ordene.“ Hlas byl příliš hluboký, než aby byl lidský. Patřil vládci, jenž seděl na vyvýšeném místě. Patřil Lokusovi. Ten tvor znal Fallionovo jméno. „Vím, že ses probral.“

„Mluvíš naším jazykem?“ zeptal se Fallion.

„Mluvíím všemi jazyky,“ řekl Lokus, „protože jsem vládce všech světů. Jsem Pán Zoufalství. Budeš-li mně sloužit, ušetřím tě.“

Ted' už Fallion s jistotou věděl, na čem je: Ocítl se před Jedinou Pravou Vládkyní zla, která ve snaze získat vládu nad Pečetí Stvoření roztržila jejich dokonalý svět na miliony stínových světů.

„Nebudu ti sloužit,“ řekl Fallion. „Pamatuji si na tebe, Yaleen. Vzpomínám si na dobu, kdy jsem sloužil našemu lidu pod Jediným Pravým Stromem. Neomámila jsi mě svou krásou ani tehdy a neomámíš mě ani ted' hrůzou, v jakou ses proměnila.“

Fallion už s Lokusem bojoval. Použil své nadání ohňotvůrce a vytvořil světlo tak jasné, že Lokusem proniklo a spálilo ho.

Rychlostí myšlenky natáhl Fallion své smysly a sáhl po teple wyrmlingských strážců. Jejich mohutná těla v sobě měla víc tepla než uvěznění lidé. Fallion měl v úmyslu nasát jejich teplo do sebe.

Jak k němu začalo teplo proudit, objevil se přízračný načervenalý světélkující proud.

Ale stejně rychle, jako se po něm natáhl, ucítil bodnutí ledového úlomku a jeho vlastní vnitřní oheň unikl spolu s teplem, které chtěl uloupit. Tělem mu projelo ledové bodnutí.

„Aaach,“ vykřikl Fallion v nepopsatelných mukách. Zaplavila ho bolest tak pronikavá, že měl co dělat, aby zůstal při vědomí.

Ted' to věděl jistě. Nesmrtelný rytíř, který ho sem donesl, byl ohňotvůrcem, dokonale ovládajícím své umění. Musel to být Vulgnash.

Pán Zoufalství řekl: „Nebudeš-li mně sloužit, budeš trpět. Jak velké utrpení to bude, to si ani nedokážeš představit. Já jsem takové utrpení okusil jen zčásti a ani já jsem je nevydržel.“

Pán Zoufalství tleskl. Na tento pokyn donesl jeden ze strážců palečnici, malou lampičku vyřezanou pravděpodobně z jantaru, jejíž knot hořel skoro stejným plamínkem jako svíčka. Fallion v jejím světle viděl, ale wyrmlingové mhouří oči a odvracejí pohledy.

Strážce měl na sobě prsní štít vyřezaný z kosti červa, stejně mléčně bílý jako jeho pokožka. Rázným krokem došel ke svázaným lidem a posvítil na ně lampičkou, aby si je Fallion mohl pořádně prohlédnout. První, na koho světlo dopadlo, byla asi čtyřletá holčička v prostých šatíčkách, se zlatými vlasy a tváří samou modřinu. Vedle ní ležel asi dvanáctiletý chlapec, zřejmě farmářský synek, s rukama svázanýma za zády. Hned za nimi byla pravděpodobně chlapcova matka, protože oba měli stejně tmavé vlasy. Ležela jako bez života, přestože se jí hrudník pravidelně zdvihal a klesal. Krví prosáklá sukně svědčila o tom, jakým mučením v rukou wyrmlingů prošla.

Vedle nich byl otec s otevřenou zlomeninou nohy. Poslední z nich, asi dvouletý chlapec, ležel schoulený do klubíčka a ve tváři měl vepsanou prožitou hrůzu.

Zajali celou rodinu, usoudil Fallion. Vtrhli do nějakého stavení a vytrhli tyhle nebožáky ze života, který měli rádi.

Je to moje vína, pomyslel si. To já jsem spojil tyhle světy dohromady.

Někteří z vězňů se náhle probrali, zřejmě jak na ně dopadlo světlo lampičky. Matka se rozhlédla po místnosti očima zarudlýma od pláče.

„Bolest může být skvělým podnětem,“ řekl Pán Zoufalství Fallionovi stejným hlubokým hlasem. „A ty pocítíš skvělou bolest. Ze všech světů, které jsi mohl spojit dohromady, nabízejí právě tyto dva nejúžasnější možnosti. Mučitelé Rugassy zdokonalovali své umění pět tisíc let. Na žádném

z mých stínových světů bys nenašel lepší. A teď, díky tobě, mohou pozvednout své umění na ještě vyšší úroveň – k takové dokonalosti, o jaké se jim ani nesnilo.“

Zabije vězně, pomyslel si Fallion. Umučí je k smrti jen tak pro potěšení. Fallion viděl takové mučení už dřív, když Lokus Asgaroth nabodával zajaté muže na kůly a ještě živé je zvedal do výšky, aby je všichni viděli.

Ale žádné mučení se nekonalo. Místo toho Nesmrtelný rytíř zavrčel nějaký rozkaz. Do místnosti vešel další strážce a nesl rudý polštář.

Na něm leželo pět malých tyček, dlouhých asi jako Fallionova ruka a silných jako jeho malíček. Na konci každé tyčky byla v kruhu vyrytá runa.

Byly to magické tyče, značkovací železa, která umožňovala runovládcům přijímat od svých poddaných odkazy a získat tak jejich sílu, rychlost, krásu nebo moudrost.

Fallion nikdy neokusil dotek magické tyče. V jeho světě byl krvavý kov, ze kterého se tyče dělaly, tak vzácný, že je vlastnili jen ti nejbohatší a nejmocnější vládci. A přestože mu otec nějaké tyče odkázal, Fallion je odmítl použít z mnohem závažnějšího důvodu: Nesnesl by pomyšlení, že někoho připravil o rozum jen proto, aby zvýšil svoji inteligenci, protože z dotyčné osoby by se stal slintající idiot. Nikdy ani nepomyslel na to, že by chtěl připravit nějakou ženu o její krásu – a udělat z ní babiznu. Děsil se při pomyšlení, že by vysál sílu z nějakého statného sedláka a odsoudil ho tím prakticky k smrti, protože zesláblé srdce mu tak mohlo snadno vypovědět službu.

Takže Fallion odmítl přijímat odkazy od svých lidí.

Jaké odkazy chce Pán Zoufalství získat od těchto lidí? – uvažoval Fallion.

Jeho úvahy však vzápětí vystřídalo překvapivé poznání: Od chvíle, kdy spojil tyto dva světy dohromady, doufal, že wyrmlingové neznají runovou magii, která by jim umožnila předávat odkazy, protože jedině ta dodávala jeho lidu malou naději na to, že wyrmlingy porazí.

V bitvě v Luciare však zahlédl některé wyrmlingy pohybovat se nadpřirozenou rychlostí a měl obavy, že přijali odkazy.

A teď viděl, že wyrmlingové skutečně ovládají runovou magii, anebo si ji díky spojení světů osvojili.

Strážce donesl magické tyčky Nesmrtelnému rytíři, který stál nad Fallionem. Vulgnash jednu z nich zvedl, chvíli si ji prohlížel a pak ji strčil Fallionovi před oči. Runu, která byla na jejím konci vyražená, Fallion neznal. Až po chvíli si uvědomil, že část runy poznává. Byla to runa soucitu.

Kromě ní však na magické tyči byly ještě dvě až tři další runy, které Fallion nikdy neviděl. V tom okamžiku mu došlo, že wyrmlingové runovou magii nejen ovládají, ale že v tomto směru mají mnohem hlubší znalosti než jeho lid.

„Co...? Co to znamená?“ zeptal se Fallion s pohledem upřeným na magickou tyč.

„Uvidíš,“ odpověděl Pán Zoufalství.

Pán wyrmlingů uchopil tyč a začal zařikávání hlubokým, konejšivým hlasem. Konec magické tyče se přitom rozžhavil do ruda jako značkovací železo ve výhni a zářil stále víc.

Když už tyč svítila jako létavice, došel ke spoutané ženě na zemi, nohou ji převrátil, aby jí Fallion dobře viděl do zmučené tváře, a přitiskl jí konec tyče doprostřed mezi oči.

Ve vzduchu se rozptýlil zápach spálené kůže a vlasů. Když wyrmling magickou tyč odtáhl, z místa doteku na jejím čele vystoupilo bílé světlo jako zářící had. Sledovalo značkovací železo, které wyrmling odtahoval, a vlnilo se za ním. Světelný had visel ve vzduchu jako nějaký přelud.

„Počkej!“ vykřikl Fallion. Světlo ukázalo, že proces předávání odkazů funguje, ale probíhá navzdory pravidlu, která Fallion znal: „Musí dát odkaz dobrovolně. Nemůžeš jí ho vzít proti její vůli!“

V jeho světě lidé nejčastěji dávali odkazy z lásky, jako dar schopnému vládci od vděčného poddaného, který doufal, že svým darem pomůže vládci chránit svůj lid. Pravda, občas mohl být nějaký odkaz vynucen. Někteří vládci si odkazy kupovali a slibovali za ně velké bohatství. Ti nejodpornější

vládci pak ukázkou nesnesitelného mučení donutili poddané vzdát se nějaké své vlastnosti v naději, že budou ušetřeni.

Ale ve všech případech musel být odkaz předán dobrovolně. Nemohl být odebrán takovýmto způsobem.

Fallion se trochu zapotácel, jak se snažil zůstat při vědomí. Cítil, jak ho obklopuje silný chlad.

„Beru jim jejich bolest,“ řekl Pán Zoufalství. „Beru jim ji celou. Bolest způsobenou zraněním, duševní muka, všechno utrpení a bolest. Kdo by se něčeho takového nechtěl dobrovolně vzdát? Dokonce i v jejich současném stavu volá jejich mysl zastřená bolestí po úlevě, a proto jsou tyto odkazy předány dobrovolně.“

Fallion pohlédl na Pána Zoufalství a došlo mu, co má v úmyslu udělat. Předá Fallionovi všechna jejich muka.

O chvíli později přenesl wyrmlingský kouzelník magickou tyč k Fallionovi a přitiskl mu na tvář její do běla rozžhavený konec.

Říká se, že dotek magické tyče je slastný, sladší než polibek milenců. Částečně je to zřejmě dáno tím, že osoba, která odkazy přijímá, získává přitom zároveň sílu, odolnost, nebo jinou vlastnost, po které všichni lidé touží.

Kdo by si při setkání s moudrým člověkem nepřál mít jeho moudrost? Která žena by při pohledu na mimořádně krásnou ženu, jež se pyšní bezvadnou pletí, krásnými zuby, lesklými vlasy a skvělou postavou, nezatoužila být obdařena stejně?

A po pravdě řečeno, Fallion cítil vlnu euforie, která ho zalila a pronikla mu až do duše.

Říká se, že poskytování odkazů je drazé vykoupno. Odebírání předávané vlastnosti způsobí Zasvěcenci nepopsatelná muka, které si dokáže představit snad jen žena, která prodělala těžký porod.

Jak se magická tyč lehce dotkla Fallionovy tváře, pocítil nával euforie doprovázený tak krutou bolestí, že se mu z hrdla vydral výkřik.

Svaly se mu stáhly v křeči, takže klesl na zem. Záda měl prohnutá jako luk a následná prudká křeč břišních svalů vyvolala zvracení.

Pocítil bolest té ženy. Nejen fyzickou, způsobenou mučením, brutálním zacházením a znásilněním obrovitými wyrmlingy, ale cítil zároveň její utrpení, že tomu všemu musel přihlížet manžel i děti. Vnímal její ponížení a zoufalství, stejně jako šílený strach matky o své děti.

Ještě nikdy neprožil nával tak nefalšovaných a hlubokých pocitů. Připadalo mu, že je stahován doprostřed víru, do neproniknutelné tmy, kde její žal a utrpení náhle splynuly s jeho vlastní lítostí a jeho vlastními výčitkami svědomí. S jeho bolestí nad ztrátou bratra a Rhianny a s pocitem viny, že spojil tyto světy dohromady a následkem toho se wyrmlingové vrhli na jeho nevinný lid.

Wyrmlingové zdokonalili mučení, pomyslel si Fallion, jak ležel na podlaze a provinile zvracel. Přál si zemřít.

A pak jeden po druhém následovaly odkazy bolesti a utrpení od jednotlivých vězňů.

Fallion pocítil otcovu bezmocnost, zuřivost a pocit viny, že neochránil svou ženu, lítost, že se jeho děti nedožijí dospělosti, vedle fyzické bolesti, způsobené hnisající ránou v místě, kde mu vyčnívala holenní kost, když mu wyrmlingové zlomili nohu.

Vzápětí nato Fallion ucítil dětskou hrůzu z obrovitých wyrmlingů, naprostou bezradnost, a bolest v místě, kde jí wyrmling ukousl růžový prstík.

Tak to pokračovalo dál, jedno dítě za druhým.

Fallion na sebe vzal všechny jejich děsy, pocity viny, smutky i touhy.

Jak se rodina postupně zbavovala odkazů, děti přestaly naříkat a žena vzlykat, pomalu všichni umlkli a uklidnili se.

A Fallion s každým dalším odkazem cítil, jak se na něj valí další hráza.

Nesmím se tomu poddat, opakoval si neustále. Nesmím dopustit, aby mě Pán Zoufalství zlomil.

Falliona napadlo, kde asi Pán Zoufalství okusil takové utrpení...

A pak jeho vnitřní zrak prohlédl a Fallion si vzpomněl...

Yaleen se snažila ovládnout svět tím, že se pokusila získat Pečeť Stvoření, a přitom ji zlomila. Pečeť se roztříštila a svět se v tom okamžiku rozštěpil na miliony stínů.

Fallion tehdy odpočíval pod Velkým stromem, a když se to stalo, vyběhl ven a všechno sledoval s rostoucí úzkostí a strachem. Byla noc a Fallion se díval na všechny stínové světy podobné přízrakům – byli obklopeni světlými vířícími mračny, blankytně modrými oceány a sněhem pokrytými vrcholky hor, zářícími východy slunce – jak postupně vybuchují a unikají do všech stran: nepřetržitý proud světů, a od každého z nich ucítil nárazovou vlnu, pronikající mu až do morku kostí, jak se rozletěl pryč.

Pozoroval, jak se na noční obloze vytvořily hvězdy – celé galaxie se zrodily v jediném okamžiku a pak se rozptýlily, jak se vytvářely stínové světy.

Jediný Pravý Strom byl vytržen z kořenů. Pohoří se zřítila, země popukala a pohltila celé národy. Sopky se probudily k životu a chrlily lávu a popel.

Zkáza byla ohromující.

Stovky tisíc lidí zahynuly, další tisíce prostě zmizely, vrženy zřejmě do nějakého stínového světa.

Nic podobného se ve Fallionově pravém a dokonalém světě ještě nikdy nestalo. Jeho lid se nikdy nesetkal se smrtí, ani neutrpěl tak nedozírné ztráty.

A po spáchání tohoto hrozného skutku Yaleen uprchla.

Fallion byl jedním z Aelů, kteří měli za úkol Yaleen najít a přivést ji zpět, aby ji mohli postavit před soud. Po mnoha dnech ji chytil.

Snažila se na něj zapůsobit svým ženským kouzlem a přimět ho, aby ji nechal jít. Úpěnlivě ho prosila a nakonec mu spílala.

Ale nic jí nepomohlo a Fallion ji dovedl zpět a postavil před Bílou radu.

Ještě nikdy nebylo třeba takového trestu. V jeho světě nikdo neumíral, nikdo nevráždil. Jen děti občas něco ukradly, anebo docházelo k neúmyslným ohrožením.

Ale ještě nikdo nespáchal tak strašlivý zločin.

Fallion věděl, že Yaleen nechtěla způsobit takovou zkázu. Sama to považovala jen za mladickou nerozvážnost, nijak

špatně nemíněnou, jak se obhajovala, zapříčiněnou její neovladatelnou chtivostí. Jenže její čin měl tak dalekosáhlé následky, že se nedal jen tak přejít.

Takže musel být zaveden nový trest.

Zářící, kteří zůstali naživu po rozpadu světa, tím byli zdrceni – truchlili pro milované osoby, děti, které nikdy neuvidí, přátele, které ztratili.

A tak se jich k mučení Yaleen připojilo mnoho – ne všichni, protože někteří nedokázali vykonat tak tvrdý trest, ale každý, kdo toužil po odplatě, přistoupil k Yaleen a se slzami v očích jí na tvář nakreslil runu.

Původně tuto runu používali milenci, kteří si přáli sdílet své nejhlubší a nejcistší city. Byla to runa soucitu.

Stejnou runu viděl Fallion i na magických tyčích.

Zářící tak sdíleli vlastní žal a pocit ztráty s Yaleen a předával i jí své nejhlubší pocity.

Někteří si říkali, že to dělají pro její dobro, že jí chtějí dát ponaučení, aby už nepokračovala ve zlém jednání.

Ale Fallion věděl, že je to víc než ponaučení.

Takže se každý Zářící Yaleen pomstil, až ji tekly slzy proudem... a tak bojovala, aby unikla těm, které považovala za své přátele: škrábala, naříkala a vzpírala se, jenže ji drželi silní muži.

Fallion viděl, jak se pomalu mění. Počáteční výraz kajicnosti a smutku se z její tváře postupně vytrácel, rysy jí postupně ztvrdly a pak se stáhly do zlobné masky.

Yaleen přestala prolévat slzy a snažit se osvobodit a začala na své mučitele zuřit a ze svého činu se radovat.

Runy na její tváři, nakreslené lidskými slzami, oschly a pocity utrpení, které jí Zářící předávali, zvolna mizely, až se úplně vytratily.

Tisíce jich stály ve frontě, aby jí předaly svou bolest, ale v ní se něco zlomilo dlouho předtím, než její utrpení skončilo. Vykonaný trest v Yaleen zanechal jen nenávist.

„Poškodila jsem váš svět pouhým nedopatřením,“ řekla Yaleen, „ale díky vám jsem za to ráda. Mučili jste mě a já vás na oplátku budu také mučit. Navěky vás budu pronásledovat, ve vašem světě nastolím hrůzovládu a budu vám krvavě

panovat. Od této chvíle mi můžete říkat novým jménem – Paní Zoufalství.“

Uběhla celá věčnost od chvíle, kdy se Fallion podílel na potrestání Yaleen, a nyní mu to vrací stvůra, kterou se stala.

Když všech pět zajatců zmlklo, Pán Zoufalství se dychtivě předklonil.

Fallion se snažil zůstat potichu, jenže hrdlo ho zradilo a vydalo řadu rychlých vzlyků, něco mezi kašlem a úpěním.

„Budeš-li mi sloužit,“ zašeptal Pán Zoufalství, „zbavím tě tvého utrpení.“

Fallion znal jen dva způsoby, kterými se mohl zbavit takového utrpení: Pán Zoufalství je mohl přenést na někoho jiného a z Falliona by tak zbyla jen prázdná slupka, nic by necítil a nemohl by se hýbat. Anebo mohl zabít lidi, kteří mu své utrpení a bolest předali, a tím přerušit magické pouto, které s nimi Falliona spojovalo.

Vyvráždil by tuhle rodinu, uvědomil si Fallion. Udělal by to přede mnou a donutil by mě se na to dívat.

Doufá, že nastane doba, kdy se změním, a o něco takového ho požádám. Protože když budu souhlasit s prolitím nevinné krve, bude se ve mně moci usadit Lokus.

Ne, usoudil Fallion. Pán Zoufalství po mně chce mnohem víc. Nestačí mu udělat ze mě hostitele Lokuse. Netouží mě jen potrestat. Pán Zoufalství doufá, že se *stanu* jím.

Ale já se budu bránit. Nikdy se mu nepodvolím. Nikdy nesmím dopustit, aby nade mnou zvítězil.

„Děkuji, pane,“ pronesl Fallion mírně.

„Za co?“ chtěl vědět Pán Zoufalství.

„Za to, že jsi zbavil tyto dobré lidi bolesti a utrpení,“ řekl Fallion. „Děkuji, že jsi přenesl jejich bolest na mě.“

Záblesk hněvu, který přelétl Pánu Zoufalství přes tvář, byl jasně patrný.

Fallion téměř omdlel. Cítil, že je na pokraji zhroucení, věděl však, že nesmí dát najevo slabost. Pán Zoufalství byl v nevýhodě. Nemohl vyvráždit zajatou rodinu, aniž by tím zároveň neosvobodil Falliona od předaného utrpení. A dokud bude Fallion ochoten snášet jejich bolest, bude mu mařit jeho plány.

Fallion byl svým způsobem doopravdy vděčný, že může trpět místo těchto lidí, kteří za nic nemohli.

Je jenom správné, že trpím, řekl si.

Pán Zoufalství vstal ze svého trůnu. „Tvá muka teprve začala,“ řekl. „Tohle je tvoje první setkání s magickou tyčí. Mám k dispozici celou horu krvavého kovu a nový náklad brzy dorazí.

Myslím, že mi už nebudeš děkovat, až přijmeš dalších deset tisíc odkazů. Už se mi nebudeš smát do očí, když budeš na svých bedrech cítit bolest celého světa. Časem tě bolest přemůže a budeš se plazit po kolenou a prosit, abych tě toho utrpení zbavil. A pak mi řekneš, co chceš vědět.“

Teprve v tom okamžiku Fallionovi došlo, že Pán Zoufalství mu zatím žádnou otázku nepoložil.

„Tím, žeš na mě přenesl bolest těchto lidí, jsi jen mne jen utvrdil v mém rozhodnutí. Tvoje činy ničí svět. Je nejvyšší čas s tím skoncovat.“

Pán Zoufalství se zasmál, otočil se a vyšel z místnosti.

Teprve tehdy podlehl Fallion touze to všechno vzdát. Klesl na zem, hlava se mu točila a sotva se držel při vědomí.

1

NEBEZPEČNÉ ÚVAHY

Když chcete někoho plně ovládnout, je nutné soustředit na něj myšlenky. Když váš poddaný není schopen věrolomných úvah, nemusíte se zabývat otázkou jeho loajality.

– Císař Zul-torac o důležitosti posílení wyrmlingského katechismu u mladé generace

Mučitel Cullossax krácel tmavým bludištěm Rugassy a odstrkoval menší wyrmlingy stranou. Nikdo se neodvážil na něj zavrčet nebo zvednout ruku, aby ho zastavil. Místo toho se bledí tvorové schoulili strachy a couvli. Částečně budit tento impozantní dojem díky své mohutné postavě. Téměř tři metry vysoký Cullossax převyšoval dokonce i ty největší wyrmlingy. Plochou čelní kost měl nezvykle silnou a rohovité výčnělky na hlavě měl mnohem větší než ostatní. K mohutnému vzezření přispíval i široký hrudník. Vyčnívající špičáky měl také mnohem delší, než bylo běžné. To všechno signalizovalo ostatním wyrmlingům, že může být agresivní.

Ale bázeň nevzbuzoval jen jeho krutý vzhled. Černý oděv, jako odznak jeho řemesla, zaséval strach do srdcí ostatních, stejně jako jeho krví nasáklé ruce.

Zdálo se, že v bludišti zavládlo vzrušení. Proudilo Cullossaxovi v žilách a pulsovalo v každém napjatém svalu.

Spatřoval ho ve tvářích všech kolemjdoucích a slyšel ho v jejich nervózních hlasech.

Některým se ve tvářích zračil strach, který u někoho přerostl v děs. Přesto z některých tváří vyzařoval údiv, naděje, krvežíznivost, nebo i radost.

Byla to vzácná a opojná směsice pocitů. Všichni prožívali vzrušující období.

Před čtyřmi dny z Rugassy vyrazila ohromná armáda, aby zničila poslední lidi v Caer Luciare. Útok měl začít ještě téže noci. Odtud pramenila naděje, vyzařující z některých tváří, že po válce, která zuřila po tři tisíce let, budou konečně jejich nepřátelé do posledního zničení.

Jenže dva dny poté se všechno změnilo. Z nebes spadl celý nový svět, a když dopadl, světy se nesrazily a neroztříštily – právě naopak: Spojily se do jednoho celku, v svět, který byl nový a jiný, svět, ve kterém se propojila magie i lidé obou světů, a občas zcela nečekaným způsobem.

Hory se zhroutily a řeky se rozvodnily. Kolem hradních zdí náhle vyrostly staré lesy, které tam nikdy předtím nebyly. Objevovaly se zprávy o podivných tvorech a všude panoval chaos.

Začaly přicházet zprávy ze všech wyrmlingských pozorovatelů, že se v zemi objevilo něco nového – lidé. Menší než ti v Caer Luciare. Pokud se těm zprávám dalo věřit, žili jich miliony, kam jen oko dohlédlo. Proslýchalo se, že jeden z jejich čarodějů spojil svět wyrmlingů se svým vlastním.

Taková moc vyvolala u wyrmlingů nervozitu, ale zároveň to byl důvod k oslavě.

Během několika posledních hodin se prostřednictvím série rozkazů rozkřikly zvěsti, že sama Veliká Matka na sebe vzala novou podobu a že nyní prochází labyrintem a ukazuje schopnosti, o jakých se nikomu, ani ve wyrmlingských legendách, nikdy ani nesnilo.

Opravdu podivná doba.

Poslední bitva s válečnickými klany lidí začala. Caer Luciare bylo dobyto. Lidé byli pobiti a definitivně poraženi.

Zprávy vyvolaly nadšení, ale wyrmlingové zůstali nervózní a nejistí, co bude dál. Místo práce postávali v malých hloučcích

a debatovali. Někteří odepřeli poslušnost, a proto museli dostat za vyučenou.

Takže učitel Cullossax měl plné ruce práce.

V tmavých chodbách, kde mu na cestu svítily jen světlušky, prohledával dětské oddělení, kde se mísil pach dětí s minerálním oděrem bludiště, dokud nenašel učebnu se třemi stříbrnými hvězdami nade dveřmi.

Bez zaklepání dveře rovnou otevřel. Uvnitř našel dogmatika a jeho žáky, wyrmlingské děti, kterým bylo kolem patnácti, šestnácti let. Něktěm z nich teprve začínaly narůstat na spáncích rohovité výrůstky, takže vypadali malí a zženštilí.

Uprostřed učebny byla ke kovovému kruhu v podlaze připoutaná řetězem za kotník jediná dívka. Měla svou školní lavici, sestávající z několika prken na kovovém rámu, ale místo toho, aby v lavici seděla, krčila se pod ní a se sténáním upírala zrak do dálky, jakoby ponořená v nějakém snu. Kývala se dopředu a dozadu a přitom naříkala.

Podle wyrmlingských měřítek to byla hezká dívka. Všichni wyrmlingové měli pokožku, která slabě světélkovala, a děti, s jejich přemírou energie, zářily silněji – na rozdíl od starců, jejichž svrastělá pokožka nesvětélkovala téměř vůbec. Tahle dívka zářila jasně, měla hedvábné bílé vlasy, nevinné oči, kulatý obličej a plně vyvinutá ňadra.

„Odmítá se posadit do lavice,“ řekl dogmatik, přísný šedesátiletý stařík. „Odmítá se zapojit do výuky. Když odříkáváme katechismus, jen otvírá ústa. Když ji zkouším z látky, neodpovídá mi na otázky.“

„Jak dlouho se takhle chová?“ zeptal se učitel.

„Už druhý den,“ odpověděl dogmatik. „Spílal jsem jí, výprask dostala, jenže pořád odmítá spolupracovat.“

„A předtím žádné problémy nedělala?“

„Ne,“ připustil dogmatik.

Mučitelova práce spočívala v udílení trestů, což prováděl důkladně a nezaujatě. Nezáleželo na tom, zda bylo trestem veřejné oběšeni, roztrhání na kusy nebo jiné mučení.

Jistě, takhle to dál nešlo.

Cullossax poklekl vedle dívky a pozoroval ji. Musí ji potrestat, ale nemusel by udělit nejvyšší trest.

„Musíš poslechnout,“ řekl jí Cullossax tiše a výhrůžně. „Společnost má právo se chránit před jednotlivci. Určitě chápeš, že je to rozumné.“

Dívka obrátila oči a zadívala se na nějaké vzdálené místo ve svých představách. Poškrábala se na krku, těsně vedle přívěsku vyrobeného z myší lebky.

Za posledních pár dní viděl Cullossax příliš mnoho lidí, kteří se rozhodli odvrátit se od světa a zemřít. Výprask ji k poslušnosti nepřinutí. Ani nic jiného. Zřejmě ji bude muset zabít – a to by byla škoda. Tohle byla tříhvězdičková škola, nejvyšší stupeň. Ta dívka byla velmi schopná. Takže než začne s mučením, rozhodl se, že si s ní zkusí promluvit.

„Na co myslíš?“ zeptal se jí Cullossax mírným, hlubokým hlasem. „Vzpomínáš si na něco? Vzpomínáš si na... nějaké jiné místo?“

To dívku upoutalo. Pomalu otočila hlavu a upřeně se zadívala Cullossaxovi do očí.

„Ano,“ tiše vzlykla a pak se roztřásla strachy.

„Na co si vzpomínáš?“ dožadoval se odpovědi Cullossax.

„Na svůj život předtím,“ řekla dívka. „Pamatuji si, jak jsem se procházela zelenými loukami ve svitu hvězd. Žila jsem tam se svou matkou a dvěma sestrami, chovaly jsme prasata a pečovaly o zahrádku. Místo, kde jsme žily, se jmenovalo Inkarra.“

Stejně jako mnoho ostatních. Dnes byla třetí, kdo jmenoval stejné místo. Všichni o něm mluvili stejně, se stejnou touhou, a všichni svorně nenáviděli život v Rugasse.

Samozřejmě za to mohlo spojení světů. Cullossaxovi to začínalo pomalu docházet, ale když se ty dva světy spojily v jeden, tolik se toho změnilo...

Děti jako tahle dívka tvrdily, že si vzpomínají na jiný život na jiném místě, ve světě, kde děti nedrželi v klecích a kde si na jejich životy nedělali nároky krutí učitelé. Všechny snily o návratu.

„Je to jenom sen,“ řekl Cullossax v naději, že ji přesvědčí. „Ten svět není skutečný. Neexistuje místo, kde by si děti mohly beze strachu hrát. Je jenom tenhle svět, ve kterém právě

žijeme. Musíš se naučit odpovědnosti a vzdát se svých vlastních sobeckých tužeb.

Jestli budeš nadále vzdorovat,“ pohrozil jí Cullossax, „dobře víš, co budu muset udělat. Když odmítneš společnost, sama se z ní vyřadíš. Tohle je nepřípustné, protože se tím pro společnost stáváš přítěží a ne přínosem. Společnost má právo – a taky povinnost – chránit se před jednotlivci.“

Za normálních okolností by už Cullossax touto dobou přistoupil k potrestání. Občas stačilo jen pohrozit mučením a nepřízpůsobivá osoba dostala takový strach, že udělala vše, aby prokázala poslušnost. Ale za ty dva poslední dny Cullossax zjistil, že tyto děti se pravděpodobně nikdy nepodřídí.

„Co s tebou mám dělat?“ zeptal se Cullossax.

Dívka se stále třásla, oněmělá hrůzou.

„Kdo tvoří společnost?“ zeptala se náhle, jako by vymyslela plán, jak zmírnit trest.

„Společnost tvoří jednotlivci, spojeni v jeden celek,“ odpověděl Cullossax citací z katechismu, který dívka měla studovat.

„Ale kdo z lidí určuje pravidla a zákony?“ zeptala se. „A kdo z nich řekne, že mám umřít, když ta pravidla nebudu dodržovat?“

„Všichni,“ odpověděl Cullossax uvážlivě, ale věděl, že to není pravda.

Dívka ho chytila při lži. „Katechismus praví: ‚Správné činy následují správné myšlení,‘ a taky: ‚... ale mládí a hloupost jsou překážkou správného myšlení. Takže se musíme podříditi těm, kteří jsou moudřejší než my.‘ A nakonec: ‚Což znamená císaři, protože veliký nesmrtelný červ, který v něm žije, je nejmoudřejší ze všech.‘“

Učení wyrmlingů spočívalo pouze v bezmyšlenkovitém memorování katechismu, nikoliv v získávání dovedností, jako je psaní nebo čtení. Wyrmlingové přišli na to, že tím, že nutí děti učit se katechismus nazpaměť slovo od slova, velice dobře procvičují jejich mysl a časem to vede k téměř neselhávající paměti. Tahle dívka spojila dohromady jednotlivé věty z katechismu, aby zformulovala jádro sporu. A pak položila

Cullossaxovi otázku: „Takže když je císař ze všech nejmoudřejší, stanovuje pravidla sám? A ne celá společnost?“

„Dá se to tak říct,“ připustil Cullossax.

„Katechismus říká: ‚Všichni musí sloužit císařství,‘“ řekla dívka. „Ale zdá se, že nás tohle učení vede k tomu, abychom sloužili jen císaři.“

Cullossax okamžitě poznal, když se někdo rouhal. Odpověděl citátem z katechismu: „Každý slouží společnosti podle svých nejlepších schopností, císař stejně jako poslední poddaný.“ A pokračoval: „Službou císaři prokazujeme službu Velikému červu, která v něm přebývá, a pokud si to zasloužíme, budeme odměněni. Žij řádně, a jednou do tebe možná vstoupí červ a poskytne ti část své nesmrtelnosti.“

Dívka dlouho přemýšlela.

Cullossax už neměl čas se s ní déle zabývat. Čekala ho spousta další práce. Každým duem se mají vrátit vojenské jednotky, které bojovaly ve velké bitvě na jihu země. Jakmile přijdou všechna hlášení, Cullossax bude pověřen, aby potrestal ty, kteří se v bitvě nevyznamenal. Musel si naostřit nože na stahování kůže, aby mohl odstranit prahy kůže z těch, kteří nebojovali dostatečně chrabře. Z nich pak splete biče a zmrská jimi záda těch, ze kterých kůži stáhl.

A pak tu jsou ještě lidé jako tahle dívka, lidé, kteří nějakým způsobem získali vzpomínky z jiného života a kteří se nyní snaží uniknout wyrmlingským hordám. Mučitelé je musí exemplárně potrestat.

Cullossax si sáhl za límec a vytáhl přívěšek se znakem svého úřadu: krvavou pěstí. Zákon mu nařizoval, že ho musí ukázat, než začne s mučením.

„Jaké si myslíš, že by mělo být tvé mučení?“ zeptal se Cullossax.

Dívka se téměř neovladatelně třásla, když pomalu otočila hlavu a upřela pohled na Cullossaxe. „A jednotlivec nemá právo chránit se před společností?“

O něčem takovém Cullossax nikdy neuvažoval. Taková dětinská otázka si nezasloužila ani krátkou úvahu. „Ne,“ odpověděl.

Normálně už by ji Cullossax potrestal výpraskem, případně zlomením pár kostí. Jenže usoudil, že by to v jejím případě k ničemu nevedlo. „Budeš poslouchat svého dogmatika, když dostaneš pořádný výprask? Přijmeš jeho učení?“

Dívka sklonila hlavu, což bylo wyrmlinské gesto znamenající *ne*.

„Pak nemám jinou možnost.“ řekl mučitel.

V tu chvíli měl dítě uškrtit. Měl to udělat před očima všech přítomných, aby zblízka viděli, jaký je trest za neposlušnost.

Ale z nějakého důvodu chtěl dívku takové potupy ušetřit. „Pojď se mnou,“ přikázal. „Tvým masem nakrmím tvé druhy.“

Cullossax se sklonil, odemkl jí pouta na noze a odtáhl ji od kovového kruhu v podlaze.

Dívka se nebránila. Nesnažila se mu vytrhnout, ani se na něj vrhnout. Nepokusila se o útěk. Místo toho sebrala odvalu a poslušně Cullossaxe následovala. Cullossax ji držel pevně za zápěstí.

Radši zemřu, než bych tady žila, dávala svým postojem najevo.

Cullossax se jí chystal vyhovět.

Vyvedl dívku z učebny. Spolužáci se jí při odchodu vysmívali, a jak bylo zvykem, zahrnuli ji nadávkami.

Jakmile se ocitli na chodbě, dívka kráčela mnohem svižněji, jako by se nemohla dočkat, až se její osud naplní.

„Kam jdeme?“ zeptala se.

Cullossax nevěděl, jak se dívka jmenuje, a ani to nechtěl vědět.

„Ke sklízečům.“ Ve wyrmlinské společnosti se slabí, nemocní a mentálně postižení jedinci často využívali tímto způsobem. Z jejich těl se odstranily určité žlázy – nadledvinky, epifyza a jiné – ze kterých se vyráběl výtažek, následně používaný v bitvě. Dále se těla využívala na maso, kosti, kůži a vlasy. Nic nepřišlo nazmar. Pravda, lovci vyráželi z Rugassy za úlovky do širokého dalekého okolí, aby zajistili hordě potravu, jenže to nikdy nestačilo.

„Bude to bolet?“

„Myslím,“ odpověděl Cullossax upřímně, „že smrt není nikdy bezbolestná. Přesto se budu snažit o co největší shovívavost.“

Nebylo snadné něco takového slíbit. Jako mučitel byl Cullossax povinen udělovat tresty, jak si žádal zákon, bez ohledu na soucit nebo výhrůžky.

Zdálo se, že tím odpověděl na všechny její otázky, takže ji dál bez odporu vedl dolů křivolakými chodbami a bludištěm průchodů, osvětlených jen světluškami. Jen některé průchody byly označené, Cullossax však už velice dlouho znal cestu nazpaměť. Cestou prošli tlačenicí v chodbách ve čtvrti obchodníků, kde pouliční prodavači nabízeli cetky vyřezané z kostí a oblečení ušité z wyrmlingské kůže. U arény, která byla v tu chvíli prázdná, prošli opuštěnými tunely, kde jediným zvukem byla ozvěna jejich kroků, odrážející se od kamenných stěn. Pod nohama jim vyskakovaly ohnivé cikády, vydávající rudé záblesky jako oživlé jiskry. Jednou zahlédl mladíka s pytlek bledých světlušek, které přikládal na stěny, aby osvětlovaly labyrint chodeb.

Cullossax se zamyslel nad tím, co ho vedlo k tomu, že projevil té dívce soucit. Byla polovina léta a za pár týdnů se dostane do říje. Už teď začínal pociťovat podrážděnost, vzrušení a počínající neovladatelné běsnění, které se ho touto roční dobou zmocňovalo. Dívka byla přitažlivá, ale ještě příliš mladá, než aby měla plodné období.

Jak kráčela vstříc svému osudu, neprozrazovala její tvář žádné emoce. Cullossax viděl podobný prázdný výraz už mnohokrát.

„Na co myslíš?“ zeptal se, protože věděl, že je to pro ně snazší, když si s nimi povídá.

„Existuje tolik světů,“ řekla zamyšleně, hlasem plným úžasu. „Dva světy se spojily a dvě z mých stínových existencí splynuly v jednu osobu. Je to jako prožít současně dva životy.“ Na chvíli se odmlčela a pak se zeptala: „Viděl jste někdy hvězdy?“ Většina wyrmlingů nikdy nevyšla z podzemního labyrintu na denní světlo.

„Ano,“ odpověděl, „jednou.“

„Moje babička byla doma v Inkarře vesnickou vědmou,“ řekla dívka. „Učila mě, že každá hvězda je pouhým stínem Jediné Pravé Hvězdy a kolem každé obíhají stínové světy, takže existují miliony stínových světů.“

„Aha,“ řekl Cullossax zaujatě. O něčem takovém nikdy neslyšel. Neobvyklá kosmologie ho upoutala.

„Tak uvažujte,“ řekla dívka. „Spojily se dva světy, a když k tomu došlo, mám pocit, že se spojily dvě části mě samotné a vytvořily jeden větší celek. Cítím se silnější než kdy předtím, živější a úplnější. Tady mezi wyrmlingy jsem jen prohnaná a nesvobodná, ale v tom druhém světě jsem se učila být moudrá a užívala jsem si života.“ Nechala ho chvíli přemýšlet a pak se ho zeptala: „Co když mám ještě další části v jiných stínových světech? Co když mám miliony stínových osobností a všechny dohromady vytvoří v jediném okamžiku jednu bytost? Jaká budu? Co všechno budu znát? Bude to, jako kdybych žila miliony životů současně? Možná jsem se na pár tisících světů naučila dokonalému sebeovládání a na tisících jiných jsem strávila život učení, jak smířit znesvářené a válčící národy. A když se tohle všechno naráz spojí dohromady, dovedete si představit, jaký *celek* všechny ty stínové osobnosti vytvoří?“

Taková myšlenka byla omračující. Cullossax si to nedokázal představit. „Slyšel jsem, že mocný čaroděj, který spojil oba světy, je teď dole v žaláři,“ řekl.

A doufám, že se mi dostane cti být jeho učitelem, pomyslel si.

„Možná bychom mu měli pomoci,“ navrhla dívka. „Má moc spojit všechny světy v jeden celek.“

A co z toho budu mít? uvažoval Cullossax. Třeba v jiných světech nemám žádné své stínové já.

Ze zamyšlení ho vytrhl její útok. Stalo se to tak rychle, že ho málem dostala. V jednu chvíli šla pokorně vedle něho a v příštím okamžiku vytáhla z rukávu dýku a bodla směrem k jeho oku.

Od vážnějšího zranění ho zachránila jeho výška. Cullossax uhnul a dýka mu rozřízla kůži pod okem. Z rány vytryskla krev a vypadalo to, jako by ronil krvavé slzy.

Bleskově, jako se kudlanka vrhá na jeskynního cvrčka, zaútočila znovu, tentokrát mu šla po krku. Na obranu zvedl paži. Uskočila stranou a rozmáchla se dýkou, že ho bodne do ledvin. Tento manévr však znal už od mládí a byl na něj připraven. Chytil ji za paži a mrštil s ní o zeď.

Rozzuřená dívka vykřikla a skočila po něm se zjevným úmyslem vyškrábat mu oči. Zvedl koleno a zasáhl ji do hrudníku tak prudce, že jí vyrazil dech.

Dokonce i jak se s chroptěním snažila popadnout dech, pořád bojovala. Ale to už ji Cullossax držel za zátylek. Přitiskl ji ke zdi a trochu přidusil, aby se podvolila.

Na tak malou dívku bojovala výborně – skvěle si útok načasovala a bila se bezohledně. Nechovala se jako oběť smířená se svým osudem. Celou dobu to plánovala!

Vylákala ho do chodby, počkala, až se dostanou do opuštěné části bludiště, a pak ze sebe vydala všechno, aby ho tam nechala ležet v kaluži krve. Nepochybně měla i nějaký plán útěku.

Cullossax se rozesmál. Obdivoval její divokost. Když téměř ztratila vědomí, sáhl jí pod šaty a pátral po dalších ukrytých zbraních. Přejížděl po její hladké kůži a nic neobjevil. Teprve důkladnější prohlídka odhalila druhou dýku ukrytou v botě.

Odhodil ji daleko do chodby, a jak dívka začala přicházet k sobě, pevně ji sevřel zápěstí, a přestože vzlykala a úpěnlivě ho prosila o milost, táhl ji vstříc smrti.

„Nenávidím vás,“ křičela na něj se slzami v očích. „Nenávidím svět, který jste vytvořil. Zničím ho a na jeho místě postavím nový a lepší.“

To byla tak úchvatná představa – jak jedna malá wyrmlingská dívka plánuje změnit svět – že se musel rozesmát.

„Já jsem tenhle svět nestvořil.“

„Ale podporujete ho a bráníte,“ obvinila ho. „Jste vinen úplně stejně jako ostatní!“

Tohle pro něj nebyla žádná novinka, občas se to stávalo. Odsouzenci na smrt hledali někoho, koho by obvinili, místo aby nesli odpovědnost za vlastní hloupost nebo slabost.

Ale Cullossax její svět nevytvořil. To udělal Veliký červ, o kterém se povídalo, že na sebe vzal novou podobu, a teď se prochází labyrintem Rugassy.

Cestou dolů po schodech potkali jiného mučitele mířícího vzpřímo, který Cullossaxe zastavil. „Už jsi slyšel tu novinu?“

„Jakou novinu?“ zajímal se Cullossax. Moc dobře se s tím mužem neznal, všichni mučitelé však patřili ke Stínovému řádu, tajnému bratrstvu, jehož členové stvrdili krví přísahu, že se budou navzájem chránit, podporovat a prosazovat společné zájmy, dokonce i kdyby šlo o vraždu. Takže jako mučitel se považoval za jeho bratra.

„Pán Zoufalství má nové tělo, prochází se labyrintem a projevuje zázračné schopnosti. V první řadě zavedl novou formu mučení, které překonalo naše nejlepší umění. To musíš vidět!“

Cullossax chvíli stál jako opařený. Veliký červ chodil mezi nimi? Nemohl tomu uvěřit. Pán Zoufalství zřejmě po spojení obou světů cítil nutnost upevnit svou nadvládu.

To pomyšlení naplnilo Cullossaxe posvátnou bázní. Prožíváme jedinečné období.

„Takže se zdá,“ zažertoval Cullossax, „že nás chce Pán Zoufalství připravit o práci?“

Mučitel se zasmál a pak dostal nápad. „Vedeš tu holku na porážku?“

„Ano,“ potvrdil Cullossax.

„Vezmi ji místo toho do žaláře, do Černé kobky. Najdeš tam Nesmrtelného rytíře Vulgnashe. Má za sebou dlouhý let a potřebuje se posilnit. Ta dívka je pro něj tou pravou vzpruhou.“

Dívka se mu náhle pokusila vytrhnout, protože skončit v rukou Nesmrtelného rytíře byl mnohem horší osud než smrt.

Cullossax ji však držel pevně za zápěstí. Kousla ho a vrhla se na něj, že mu vyškrábe oči, ale Cullossax si jejích marných pokusů nevšímal.

Přesto zaváhal. Nesmrtelní rytíři vlastně nebyli živí. Nepotřebovali proto ani dýchat, ani jíst a pít. Vulgnash nemohl získat žádné živiny z masa. Místo toho ze svých obětí vysával

životní sílu, živil se jejich duchovní podstatou – jejich nadějemi a tužbami.

Cullossax v minulosti už nějaké děti Nesmrtelnému rytíři obstaral. Když toho netvora pozoroval, připadalo mu, že sleduje zmiji, která požírá krysu.

V mysli se mu vynořila vzpomínka stará asi pět let. Tehdy Vulgnash, zahalený ve svém karmínovém rouchu, dostal malého chlapce.

Stejně jako dívka, i ten chlapec křičel hrůzou a ze všech sil se snažil vymanit z jeho sevření, jak se blížili k Vulgnashovu brlohu.

„Ach,“ zašeptal Vulgnash a křídla se mu chvěla nedočkavostí, „právě včas.“

Pak se Vulgnash otočil a plně se věnoval své oběti. Zdálo se, že vůbec nevnímá, že ho Cullossax pozoruje.

Chlapec plakal a couval před ním, až se dostal do kouta a dál nemohl. Celé Vulgnashovo tělo bylo napružené, svaly napjaté pro případ, že by se chlapec pokusil utéct.

Chlapec opravdu vyrazil, jenže Vulgnash po něm skočil, chytil ho a mrštil s ním do kouta. Pak mu vložil ruku na čelo. Prostředníček přitiskl chlapci doprostřed čela, palec a malíček položil na dolní čelist a zbývající dva prsty spočívaly na jeho zavřených očích.

Dítě se obvykle po takovém doteku uklidnilo a přestalo zápasit o to, aby uniklo. Jako myš paralyzovaná jedem škorpiona.

Jenže tehle chlapec bojoval dál. Chytil Vulgnashe za zápěstí a snažil se mu odstrčit ruku. Vulgnash ho popadl levou rukou pod krkem, pravou měl stále na jeho obličej. Chlapec ho kousl do ruky a statečně se vzpíral dál.

„Ach, ten je znamenitý,“ rozplýval se Vulgnash.

Chlapec se stále snažil se mu vykroutit. Začal křičet a téměř se mu podařilo vyklouznout. V očích měl panickou hrůzu.

„Proč?“ křičel. „Proč to musí být takhle?“

„Protože jsem vyprahlý,“ řekl Vulgnash. Vmáčkl chlapce do rohu a pevně ho držel. Jak z něho začal vysávat podstatu, chlapec vykřikl hrůzou a zavrtěl hlavou, aby se zbavil Vulgnashova doteku. Z obličeje mu vyprchala veškerá naděje

a světlo a vystřídalo je bezbřehé zoufalství. Výkřiky hrůzy se postupně měnily v chroptivý nářek. Kopal a zápasil ještě dlouho, a Vulgnash ho stále tiskl ke stěně.

Pak se k němu Nesmrtelný rytíř sklonil. Ústy se téměř dotýkal chlapcových, když začal se syčivým zvukem vdechovat jeho esenci.

Cullossax viděl, jak slabé světlo mizí jako pára ve Vulgnashových ústech.

Dítě se pomalu přestalo bránit a kopat nohama. Když Nesmrtelný rytíř s chlapcem skončil, nechal jeho bezvládné tělo sklouznout na podlahu.

Chlapec ležel na zemi, pohled upřený vzhůru, sužován hrůzou děsivější než nejhorší noční můra, a sotva dýchal.

„Ach, to bylo osvěžující,“ pochvaloval si Vulgnash. „Jen málokdo je takhle silný.“

Cullossax tam stál a nevěděl, co má dělat. Vulgnash kývl hlavou směrem k bezvládnému tělu. „Zbav se ho.“

Cullossax se chopil těla a táhl ho chodbou pryč. Chlapec stále přerývavě dýchal a tiše sténal hrůzou.

Cullossax ho uchopil za hlavu a prudkým šubnutím do strany ukončil chlapcův život a jeho muka.

Takže Cullossax věděl, jak to s dívkou dopadne. Nesmrtelný rytíř vloží ruku na její hezkou tvář, skloní se nad ní, téměř jako by ji chtěl políbit, a pak jediným syčivým nádechem z ní vysaje život. Vezme jí všechny naděje a touhy, všechnu radost i klidnou mysl.

Když si dívka uvědomila, jaký osud ji čeká, začala bojovat s novým západem. Neustále se snažila vytrhnout se z jeho sevření, jenže Cullossax ji držel pevně za zápěstí. Zaryl jí palec do masa, až se jí bolestí podlomila kolena.

Chtěl se podívat na nový způsob mučení, takže ji vlekl směrem k žaláři.

„Prosím,“ naříkala, „odved'te mě zpátky do školy. Už budu poslouchat dogmatika! Udělám všechno, co bude chtít, slibuji!“

Ale na to už bylo pozdě. Dívka si vybrala svůj osud. Nesnažila se znovu se postavit na nohy, odmítla jít dál, takže ji

Cullossax táhl, zarýval jí nehty do zápěstí, zatímco dívka naříkala, prosila a chytala kolemjdoucí za nohy.

„Nemusíme žít takhle,“ křičela. „Inkarra existuje.“

To Cullossaxe zarazilo. Je možné, že někde opravdu je země bez Mrtvých lordů a bez císařství? Je možné, že tam lidé žijí šťastně a bezstarostně?

Když to tvrdil jeden, znělo to jako šílenství. Když to říkali dva, mohla to být náhoda. Ale tahle dívka byla třetí v jediném dni. Obraz se začal rýsovat.

A pak tu byla ještě ta záležitost s malými lidmi. Od velké proměny už slyšel spousty řečí o tom, že jich mohou být na světě miliony.

„Kdo je císařem v té tvé zemi?“ zeptal se Cullossax.

„Nesloužíme tam císaři,“ řekla. „Vládne tam slavný král, Král Země, Gaborn Val Orden, který panuje spravedlivě a vlídně. Když jsem byla ještě dítě, řekl mi jednou, že ‚přijde čas, kdy se malí lidé tohoto světa budou muset postavit velkým‘. Vysvětlil mi, že až ten čas přijde, určitě to poznám. Gaborn Val Orden slouží svému lidu a chrání ho, kdežto náš císař lid jen vysává!“

Cullossax jméno Orden znal. Bylo to zvláštní jméno a wyrmlingům se špatně vyslovovalo. Jako mučitel měl Cullossax přístup k mnoha tajemstvím. Těsně po rozbřesku byl do žaláře dopraven mocný čaroděj, Fallion Orden – čaroděj, který byl synem významného krále toho druhého světa, čaroděj, který měl tak ohromnou moc, že dokázal spojit dva světy v jeden.

Sám velký Vulgnash si vysloužil čest nebezpečného čaroděje střežit.

„Kde je to království Inkarry?“ zeptal se Cullossax.

„Na jihu,“ odpověděla. „Leží na jihu za horami. Pust’te mě a já vám ho ukážu. Dovedu vás tam.“

To byla zajímavá nabídka. Jenže Cullossax měl povinnosti. Vedl dívku dál kolem rozestavených stráží do žaláře, kam se nikdy nedostalo denní světlo.

Dívka se opět bránila, kroutila a škrábala ho, dokud jí nedal pořádnou facku, až omdlela a přestala ses ním prát.

Pootevřela ústa a odhalila tak dlouhé špičáky. V každém z nich měla zasazený malý rubín, vybroušený do tvaru hada. Symbolizoval její postavení intelektuální elity.

Jak hluboko jsi klesla, maličká, pomyslel si Cullossax.

U vchodu do žaláře si sundal klíč, který měl pověšený na krku, a odemkl si.

Zamířil k Černé kobce, nejpřísněji střežené kobce v celém žaláři.

Cullossax došel k železným dveřím a už se je chystal odemknout, když mu strážce zastoupily cestu.

Cullossax však dovnitř viděl přes mříže. Zářilo tam jasné světlo. Vulgnash, oděný v rudém plášti s mírně roztaženými rudými křídly, se tyčil nad malým člověkem, černovlasým mužem s křídly. Podlahu v kobce pokrývala jinovatka, a když Cullossax nahlédl dovnitř, dech se mu srážel v páru.

V kobce byl ještě jeden z wyrmlingských pánů, černě oděný kapitán stráží, jehož téměř bezmasé, průhledné ruce svědčily o tom, že je připraven na proměnu v Mrtvého lorda. Ve světle palečnice, kterou držel ve výšce, si prohlížel čaroděje Falliona Ordена.

Cullossax nikde nezahlédl žádnou známku toho úžasného nového mučení, o kterém tak básnil mučitel, kterého potkali na schodech. Očekával, že uvidí nějaký nový mučicí nástroj – třeba vylepšenou křišťálovou klec, nejpromyšlenější nástroj na mučení.

Vtom promluvil kapitán tichým, syčivým hlasem.

Cullossaxe napadlo, že by asi neměl poslouchat, ale wyrmlingové mají dobrý sluch a on ho měl ještě lepší než většina ostatních.

„Musíme si dát pozor,“ zašeptal Mrtvý lord. „Pán Zoufalství cítí blížící se nebezpečí. Zatím je neurčité a vzdálené, ale přesto nás znepokojuje. Pověřil mě, abych ti vyřídil varování.“

„Komu hrozí nebezpečí?“ zeptal se Vulgnash.

„Strážcům naší pevnosti,“ řekl kapitán. „Domnívá se, že přicházejí lidé. Není jich mnoho, jsou však mocní. Míří sem, do této kobky. Doufají, že osvobodí Falliona Ordена.“

„Tak se na ně připravím,“ řekl Vulgnash.

„My se na ně musíme připravit,“ opravil ho kapitán. „Lidé vyšlou nejlepší bojovníky, největší hrdiny. Musíme je náležitě uvítat. Poslali jsme pro magické tyče. Až přijdou, budeš potřebovat další odkazy.“

Mrtvý lord upřel na Vulgnashe pronikavý pohled. „Zdáš se mi slabý. Potřebuješ nějakou duši, aby ses posílil?“

„Pro jednu jsem si poslal.“

Mrtvý lord se tiše a potměšile uchechtl, jako by slyšel nějaký povedený vtip. Výsměch patřil Vulgnashově oběti.

Cullossax odstoupil od dveří do kobky a pohlédl na bezvládnou dívku u svých nohou. V tu chvíli si náhle jasně uvědomil jednu věc.

Vysávají nás, pomyslel si, přesně jak říkala ta dívka. Císař Zul-torac, Nesmrtelní rytíři, Mrtví lordi – ti všichni se o nás zajímají jen jako zmije o krysu. Neznamenáme pro ně nic.

V duchu zase slyšel, jak se ho dívka ptá: Copak nemá jednotlivec právo chránit se před společností?

Cullossax si jen zřídkka dovolil tak nebezpečné úvahy.

Nemusí to tak skončit. Jestli existuje místo jménem Inkarra, někde daleko odtud...

Zkusil si představit svět, za který by stálo za to položit život.

Je zvláštní, jak se mysl může tak náhle převrátit naruby. Po celoživotní oddané službě císařství se Cullossax náhle přistihl, že se přihlouple usmívá.

Co když připravím Nesmrtelného rytíře o tuhle potravu? napadlo ho a pevně sevřel dívčinu bezvládnou ruku.

Jestli mě chytí, zabijí mě.

Když na to pomyslel, zdálo se mu, že už stejně nemá na vybranou. Otočil se a táhl dívku pryč.

„Co to děláš?“ vyjel na něj strážce. „Pojď sem s ní zpátky.“

„Je mrtvá,“ odmítl poslechnout Cullossax. „Praštil jsem ji trochu víc. Přivedu jinou.“

Jeden ze strážců znechuceně zavrčel, jako by říkal: Nechtěl bych být ve tvé kůži, až se Vulgnash dozví, cos provedl. Cullossax se otočil a táhl dívku dál. Pot se z něho jen lil.

Jak procházel chodbami, dívka občas zasténala bolestí. Pak se probrala úplně a s vrčením se na něj znovu vrhla.

Táhl ji k nejjihnějšímu východu. Stoupal stále výš, až konečně došel k bráně, která vedla ven z pevnosti.

Venku svítilo dopolední slunce, děsivé a zhoubné.

„Otevřete bránu,“ zavrčel Cullossax na strážce. „Mám tam venku něco na práci.“

„Co?“ zavrčel strážce.

Dívka naříkala a zuřivě se snažila se osvobodit. Kousla ho do zápěstí dlouhými špičáky.

„Tahle chce odejít,“ řekl Cullossax na vysvětlenou. „S radostí ji nechám jít – a s ještě větší radostí se pustím za ní. Její kůže bude viset na stěně labyrintu jako varování ostatním.“

Strážci se rozesmáli. Vzhledem k velkému počtu lidí, kteří se pokoušeli uprchnout z města, jim to připadalo jako dobrý nápad.

„Pustíš ji ven za denního světla?“ zeptal se jeden ze strážců.

„V lepším případě jí slunce vypálí oči,“ řekl Cullossax. „Vydám se za ní v noci, mezitím se bude motat kolem, oslepená sluncem.“

Strážci se rozesmáli.

A tak ji pustil ven.

Vyděšená dívka se odplazila pryč, oslněná sluncem a stále ještě ochromena hrůzou. Pak náhle sebrala odvahu, vyskočila na nohy, rozběhla se po cestě a nikou si zakrývala oči. Utíkala směrem klesu.

Jak Cullossax čekal, přepadly ho pochybnosti. Chtěl spatřit svět, o kterém dívka mluvila, ale nechtěl, aby ho chytili. Možná bude nakonec lepší ji zabít. Váhal. S každou další minutou v něm rostl strach, že za ním pošlou vojáky, aby ho zatkli.

Cullossax strávil se strážci brány celé hodiny, vyptával se na nejnovější zprávy zvenku, zatímco slunce na své pouti dosáhlo zenitu a začalo pomalu klesat k obzoru. Pořád ho ujišťovali, že minulou noc byli lidé z Caer Luciare poraženi, a to prý znamenalo definitivní konec válečnických klanů. Povídalo se, že byli vymazáni z povrchu země.

Takové zprávy však neodpovídaly tomu, co se dozvěděl ze svých zdrojů, a strážci zase naopak nikdy neslyšeli o tom, že Veliký červ na sebe vzal novou podobu a vykazoval zázračné schopnosti.

Což, koneckonců, nebylo nic neobvyklého. Jejich nízké postavení jim neumožňovalo dozvědět se něco důležitého. Mluvili však o věcech, o kterých věděli. Zdlouhavě mu vykládali, jak se všude objevují malí lidé. Slyšeli zprávy od samotných zvěďů a viděli houfy malých lidí procházet bránou v řetězech.

Necelých sto mil na východ odtud našli ohromná města, kam vyslali vojenské oddíly, aby zotročily muže a odvedly ženy a děti.

Malým lidem nepomohlo ani to, že ovládali runovou magii, ujišťovali Cullossaxe strážci. Císař si ji osvojil už dávno a ještě ji rozšířil, takže poslal do boje proti nim své vlastní wyrmlingské runovládce.

Pevnost se vyprazdňovala, mnoho válečníků odcházelo.

A hned za nimi, zaujímaly místa wyrmlingů ve vysokých věžích podivné nové bytosti.

Cullossaxe to na chvíli znepokojilo. Pevnost se vyprazdňuje?

Napadlo ho, kolik lidí může asi venku potkat. Určitě tam budou wyrmlingské hlídky a stejné nebezpečí mu asi hrozí i od skupinek rozzuřených lidí, kteří se budou chtít pomstít.

„Žijeme v úžasné době,“ shodli se strážci. „Právě se tvoří historie.“

„Ano,“ nadšeně souhlasil Cullossax. Přesto uvažoval, proč mu to připadá spíš jako konec světa.

Protože vím, že mě budou moji nadřízení už brzy postrádat, a pak zjistí, co jsem udělal. Možná už to dokonce vědí. Prohledají labyrint s podezřením na nějakou levotu. Najdou dívčinu dýku se zaschlou krví a třeba mě budou považovat za mrtvého.

Tohle je zřejmě poslední místo, kam se podívají, pomyslel si Ale stejně sem nakonec přijdou.

2 BRÁNA

*Nedůvěřuj svým bližním, bez ohledu na to, jak
důvěryhodné vypadají, protože každá tvář je
maska, za kterou se skrývá zloba a zášť.*

– z wyrmlingského katechismu

Zatímco Cullossax čekal na svůj osud, daleko na planině prchali ze své pevnosti v Caer Luciare lidé z válečnických klanů. Téměř čtyřicet tisíc lidí pomalu putovalo časným ránem směrem k východu přes lány ovesa, spáleného letním žářem, kolem třapatek, které převyšovaly obilí a jejichž žluté okvětní lístky lemovaly tmavý střed, i houštinami bodláků se zvadlými a zažloutlými listy a fialovými květy.

Uprchlíci se vyhýbali porostu smrků a borovic na úpatí hor, kde by na ně mohli nepozorovaně číhat wyrmlingové. Místo toho si vybrali polní cestu mezi lány obilí, kde si mohli být jisti, že je díky jasnému světlu určitě wyrmlingové pronásledovat nebudou.

Obyvatelé Caer Luciare nemohli se svým nákladem postupovat příliš rychle. Některé ženy měly v náručí kojence přisáté k prsům, nebo na ramenou batolata. Starší děti už šly samy, téměř se ztrácely ve vysokém obilí, zatímco ti nejstarší kulhali a opírali se o hole.

Mnoho bojovníků utrpělo zranění, takže je jejich přátelé nesli, a všichni ostatní, kteří měli volné ruce, také něco nesli – zásoby jídla, vodu, oblečení. Obyvatelé pevnosti už dlouho

počítali s tím, že jednou budou muset utéct, takže byli připraveni.

Ale kam jdeme? uvažovala Talon, když se zastavila, aby si na zádech posunula bečku piva, kterou nesla. Šla vedle své stárnoucí matky, nebo spíš ženy, která Talon vychovávala v klanu bojovníků a jmenovala se Gatunyea. Její otec zůstal v obou světech téměř stejný: mocný ochránce svého lidu.

Talon ho znala jako sira Borensona ve světě malých lidí a jako Aaatha Ulbera mezi těmito bojovníky z klanů. A v každém z těchto světů si Borenson vzal za manželku jinou ženu. Gatunyea z válečnických klanů se vůbec nepodobala Myrimě, urozené a laskavé čarodějce. Gatunyea byla tvrdá žena statné postavy, s nevýraznou tváří, která netolerovala slabost. Svému muži porodila dva silné syny, kteří mu byli hodně podobní. Její bratři ve věku devět a jedenáct let šli teď vedle Talon.

Na rozdíl od Talon a Borensona, zbylí členové rodiny nesplynuli se svými stínovými protějšky, když se světy spojily.

To mohlo znamenat jen jedno, uvažovala Talon. Nemají svá stínová já, se kterými by mohli splynout. Jejich protějšky buď zemřely, nebo byly zabity dřív, než se světy sloučily.

Ale jak je to možné? divila se v duchu. Jak můžu já, dcera Borensona a Myrimy na jednom světě, mít jiné rodiče ve světě druhém?

Nabízela se jediná odpověď: Gatunyea není moje rodná matka, napadlo Talon.

Pohlédla na ni. Gatunyea měla široké lícni kosti a vrásčité čelo, stejně jako její synové. Talon byla odjakživa ráda, že tyhle rysy nepodědila, protože by vypadala mnohem krutěji.

„Gatunyeo,“ zeptala se Talon, „kdy ses mi chystala prozradit, že nejsi moje rodná matka?“

Postarší žena se trochu zapotácela a vrhla na Talon úkosem pohled. V tom jediném okamžiku se zdálo, že zestárla o další tři roky.

„Nikdy,“ přiznala Gatunyea. Pak zmlkla, ale nakonec pokračovala. „Jsi má dcera. Ujala jsem se tě, když ti zemřela matka. Krmila jsem tě jako vlastní. A to je jediné, na čem záleží.“

„A co se stalo mojí rodné matce?“

Gatunyea smutně potřásla hlavou. „Jedno pošmourné ráno, kdy mraky pluly nízko nad zemí, se vydala sbírat kaštiny. V lese ji chytil wyrmlingský sklízeč. Tobě byl tehdy měsíc. Můj manžel přišel o život při nájezdu na wyrmlingskou zásobovací kolonu pár měsíců předtím. Útok tehdy vedl Aaath Ulber, tvůj otec, a zřejmě vůči mně cítil... jakousi zodpovědnost, nebo co... Čekala jsem v té době dítě a dva dny poté, co tvá matka zmizela, se mi narodil syn s pupeční šňůrou třikrát omotanou kolem krku. Podařilo se nám ho vymotat – přesto se druhého dne nedožil. A tak se tvůj otec se mnou oženil. Jsem z dobrého rodu. Věděl, že mu mohu porodit silné syny, které budeme všichni v boji potřebovat, a já jsem takovou možnost přivítala. Zdálo se, že je to prozíravý manželský svazek.“

Její nevlastní bratři překvapeně hleděli na svou matku.

„Máš mého otce ráda?“

„Víc než svůj život,“ řekla Gatunyea. „Tak to chodí. Nemůžeš spát s dobrým mužem po celá ta léta a nezměnit se ve stejně dobrého člověka. Ale zajímalo by mě,“ dodala a zahleděla se k obzoru, „jestli on má stále rád mě.“

Talon věděla, že její otec musel řešit dilema. Jeho dvě stínové osoby splynuly v jedinou, a přitom měl v každém světě jinou manželku a jinou rodinu. Ostatní ve městě celili podobným problémům. Kterou ženu si vybere teď?

Myrimu, usoudila Talon. Sir Borenson měl s Myrimou víc dětí než Aaath Ulber s Gatunyeou, a jejich pouto bylo silnější. Bojovali spolu ve válce, a proto je možná k sobě vázal hlubší vztah než ten, který měl Aaath Ulber s Gatunyeou.

Ale teď, když se jeho dvě stínové osoby spojily do jediné, co si o něm Myrima a jejich děti pomyslí? Má postavu obra s vystouplou čelní kostí a zvětšenými řezáky. Bude jí připadat jako netvor.

„Bude s tebou,“ usoudila nakonec Talon. „Otec vypadá víc jako bojovník klanu než jako malí lidé. Bude s tebou.“

Talonina matka tiše vzlykla, což u ní bylo velmi nezvyklé. Talon nikdy neslyšela tu tvrdou ženu plakat. Ani netušila, že je toho vůbec schopná.

Přesto se Talon obávala, že to odhadla špatně a probudila tím v Gatunye falešnou naději.

Napadlo ji, jestli by se její dvě matky mohly dělit o jednoho manžela, jako to dělají ženy v Indhopalu. Hned si však odpovíděla, že by to asi nezvládly.

Početná skupina uprchlíků rázně postupovala kupředu. Talon drtila pod nohama zralé klasy obilí a občas vyplašila luční kobylku nebo jiný hmyz, který s bzučením uletěl.

Jak daleko se můžeme dostat se všemi těmi dětmi? uvažovala...

Wyrmlingové dobyli Caer Luciare a obsadili i pevnost v Cantularu. Řeka Dyll-Tandor se po spojení světů rozvodnila a nedalo se přes ni přejít. A když během včerejší bitvy sami zničili most v Cantularu, dokázal se vůdce Madoc ubránit wyrmlingským útočníkům, jenže teď se zdálo, že tento hrdinský čin zároveň znemožnil útěk vlastním lidem.

Jsem ráda, že je Madoc mrtvý, pomyslela si Talon. Jen je škoda, že jsem k jeho smrti nemohla trochu přispět.

Podle všeho se teď Talon a ostatní uprchlíci dostali na jakýsi ostrov, kolem kterého se na všech stranách valila voda a na jihu ho ohraničovaly hory Velkého hřebene.

Na jih, pomyslela si Talon. Budeme muset prchat směrem k jihu.

Ale ženy, ranění, starci a děti zpomalovali postup a wyrmlingové je snadno dohoní...

Možná, přemýšlela, jsou v horách nějaké průsmyky, kterými bychom mohli uniknout. Nejvyšší král určitě takový únik mnohokrát plánoval. Spolu s rádci se mnoho hodin skláněl nad starými mapami, uvažoval, jakou cestu zvolit, kde naleznou přístřeší a vodu a kde se nejlépe bránit – právě pro takový případ. Strávili celé měsíce vybíráním nejbezpečnější cesty a plánováním různých variant pro nepředvídatelné události.

Stejně tak, jako wyrmlingové určitě plánovali, jak je porazit.

Jenže všechno se změnilo. Dva „stínové“ světy se spojily. Hory se přemístily, některé se ještě zvýšily, jiné úplně zmizely,

když ty dva světy splynuly do jednoho. Staré mapy i pečlivě naplánované únikové trasy byly rázem k ničemu.

Přesto to musíme zkusit, pomyslela si Talon.

Její matka a bratři nesli zásoby jídla, zabalené do pokrývek. Neměli však žádné teplé oblečení a jídlo jim taky nevydrží déle než týden. Přesto spolu s ostatními uprchlíky dál šlapali lány obilí směrem k severu.

Ale proč? ptala se v duchu Talon. Tím směrem nemůžeme uniknout.

Během dopoledne dal emír Tuul Ra povel k zastavení na rozlehlé louce. Protékal jí potok, jehož břehy lemovaly vrby, takže někteří mohli spočinout v jejich stínu.

Vojáci prohlédli břehy pro případ, že by se tam někde mohli skrývat wyrmlingové.

V blízkosti Talon se celý den držel mladík z tohoto světa, jménem Alun. V Caer Luciare byl správcem psince. Měl na starosti čtrnáct bojových psů, které ráno vypustil. Psi vrtěli pahýly ocasů, nadšeně běhali po poli a radostně štěkali na žluté motýly a luční kobylky, které vyplašili. V lakovaných kožených maskách a obojkách s hroty vypadali krvelačně.

Teď Alun vyslal pár psů po proudu a další na opačnou stranu, aby prozkoumali houštiny podél potoka. Pokud by se v nich schovávali wyrmlingové, psi by je našli a štěkáním by lidi hlasitě varovali.

Během krátké zastávky si Talon všimla, jak se čaroděj Sisel, Daylan Kladivo a emír Tuul Ra oddělili od hlavní skupiny uprchlíků. Emírova dcera Siyaddah, dívka tmavé pleti s něžnými očima laně, právě něco říkala svému otci.

Talon neušlo, jak na ni Alun toužebně hledí.

Alun nebyl vzrůstem žádný obr. Měl úzký hrudník, křivý nos, dlouhé ruce a překvapivě velké dlaně.

Talon si ho předtím nikdy pořádně nevšimla. Narodila se v kastě bojovníků, a proto si Alun, jako obyčejný nevolník, nezasloužil její pozornost.

Ale teď, po splynutí dvou světů, Talon najednou pochopila, že Alun je také lidská bytost, osoba, která má svou cenu, a zaslouží si uctivé chování. Snažila se představit si, jaký měl život.

Až donedávna neměl na nějaký lepší život ani naději. Nemohl ani snít o tom, že by mohl mít děti. Ani doufat, že by si mohl koupit domek nebo se oženit.

Já jsem se narodila jako bohatá, pomyslela si Talon, jenže Alun si musel i to málo, co měl, tvrdě odpracovat.

Teprve nedávno ho přijali do klanu bojovníků a podle toho, co se povídalo, bojoval jako lev, když klany zaútočily na wyrmlingskou pevnost v Cantularu.

Musím k němu být spravedlivá, řekla si Talon.

„Proč si s ním nejdeš popovídat?“ zeptala se ho Talon.

„S takovým jako já by se nebavila,“ řekl.

„Nepodceňuj se,“ povzbudila ho Talon. „Siyaddah dokáže lidi prokouknout a posoudit, kdo za něco stojí. Včera jsi bojoval s wyrmlingy a vedl sis skvěle. K tomu, abys jí řekl ahoj, budeš určitě potřebovat daleko méně odvahy.“

Alun se na Talon jen nešťastně podíval, jako by po něm chtěla nemožné.

Daylan náhle zamával rukama a vzápětí se na zem před něj snesla Rhianna, Talonina nevlastní sestra. Její kouzelná křídla se leskla jako rubíny, jak na ně dopadaly paprsky ranního slunce. Přistání se jí moc nezdařilo, dopadla trochu těžkopádně, ale hned začala Daylanovi a emírovi něco povídat.

Vrátila se z průzkumného letu, který mohla podniknout díky křídům, jež získala během včerejší bitvy, když v souboji zabila Nesmrtelného rytíře.

Rhianna byla docela hezká. Rusovláska s pronikavými, blankytně modrými očima. Její rusé vlasy ladily s barvou nových křídel. Jelenicová halena a kalhoty, které nosila, měly odstín dozrálého obilí. Teď se jí však ve tváři zračila únava a měla poněkud ztrhané rysy.

Nebyla tak velká jako Talon, ani neměla tak hrubé rysy.

Talon pošeptala Alunovi: „Pojď se mnou. Teď můžeš využít příležitosti.“

Talon si šla poslechnout, co Rhianna zjistila, a Alun ji váhavě následoval. Než však došli k jejich oddělené skupince, Rhianna se opět vznesla a s mohutným máváním křídel odletěla směrem k východu.

Talon došla ke skupince a Alun se zastavil u Siyaddah. Chvilí váhal, co má říct. Pak se osmělil a zamumlal na pozdrav. Siyaddah mu povzbudivě odpověděla.

Talon je nechala, ať si povídají, a zeptala se Daylana: „Kam Rhianna odletěla?“

„Varovat malé lidi z druhého světa,“ odpověděl. „Pokud bychom je přesvědčili, aby se s námi spojili proti wyrmlingům, možná bychom zvýšili své šance na vítězství.“

„Nestihne přivést pomoc včas,“ namítla Talon. „Wyrmlingové nám budou v patách ještě před setměním.“

„Znám cesty, po kterých nás wyrmlingové nemohou pronásledovat,“ prohlásil tajemně Daylan a odešel.

Emír stál a díval se za vzdalující se Rhiannou. Pak se otočil k Talon a zeptal se jí: „Tholno, nejsi dcera Aaatha Ulbera?“

„Ted' se jmenuji Talon.“

Emír se tomu usmál zvláštním úsměvem plným zájmu. „Proč právě Talon?“

Talon si odpověď musela promyslet. Emír došel až k ní. Nebyl moc vysoký, takže se nad ní netýčil. Přesto působil impozantním dojmem. Mezi lidmi se stal legendou, jedním z velkých hrdinů všech dob. Často stál v čele útoků proti wyrmlingským sklízečům, kteří lovili její lid, nebo vedl přepadové oddíly útočící na zásobovací vozy wyrmlingů, případně ničil nepřátelská stanoviště. V mládí vedl poslední hrstku svých lidí při odvážném útoku na samotnou Rugassu – a vrátil se zraněný, poražený... a jediný, kdo přežil.

Navíc Talonin vlastní otec, Aaath Ulber, emírovi vděčil za záchranu života – dokonce dvakrát.

Takže emír byl legendou a Talon se v jeho společnosti cítila poctěna a současně i trochu nesvá. Výchova Tholny, stínového protějšku Talon, se zaměřila na to, že se jednou provdá za takového muže a porodí mu syny, ze kterých se stanou bojovníci. Tuto naději v ní živila už od narození a ona si náhle uvědomila, že v jeho blízkosti pociťuje vzrušení.

Možná mě vzrušuje jen jeho živočišná přitažlivost, pomyslela si.

Emír byl pohledný muž. Tmavé, nakrátko ostříhané vlasy měl sčesané dozadu. V tmavě hnědých očích, které vypadaly

skoro černé, mu doutnaly ohníčky. Talon zjistila, že jen s obtížemi hledá slova, aby mu odpověděla na otázku. „Myslím, že se chci jmenovat Talon, protože... se vůbec nepodobám Tholně, jak ji všichni znali.“

To emíra zaujalo. „Zajímavé. A jak ses změnila, moje malá Talon?“

Talon nikdy s emírem nemluvila, kromě běžného pozdravu, když se s ním setkala ve společnosti svého otce.

„Já... Tholna nic neznamenal. Byla jen ženou, která měla porodit nějakému bojovníkovi syny. Talon je bojovnice.“

Emír se pobaveně usmál. „Mezi malými lidmi jsou ženy bojovnice?“

„Není to běžné,“ připustila Talon, „ale u runovládů na pohlaví nezáleží. Magické tyče srovnají všechny případné rozdíly. Kromě toho, můj otec sloužil jako osobní strážce krále, a proto nám občas hrozilo velké nebezpečí, takže mé naučil všechno, co znal.“

Emír uznale pokýval hlavou. „Tím ti poskytl tu nejlepší ochranu. Dobře, odteď ti budu říkat Talon. Znamená to jméno něco v jazyce malých lidí?“

„Je to dráp dravce,“ řekla Talon.

„To je zajímavé,“ řekl emír. „Víš, co znamená jméno Tholna?“

Tholna bylo běžné dívčí jméno. „Slyšela jsem, že je to nějaká stará zbraň.“

„Není zase tak stará. Jako kluci jsme ji v Dalharristánu často používali. Jsou to vlastně dva dlouhé háky na jedné rukojeti, takže když ji držíš v dlani, háky procházejí kolem prostředníku. A ve starověkém Dalharristánu se té zbrani říkalo ‚tholna‘.“

Nemyslíš, že je zvláštní,“ pokračoval emír, „že ti tvůj otec dal v obou světech stejné jméno? Což mě přivádí na myšlenku, kolik takových podobností ještě existuje?“

Ta informace ji skutečně zaujala. Talon se učila bojovat s mnoha zbraněmi, ale s tholnou se nikdy nesetkala. „Proč bych si měla pustit nepřítele tak blízko k tělu, abych takovou zbraň mohla použít?“

Emír se usmál, mírně překvapený její otázkou, nicméně ji ocenil. „Když ve velkých bitvách došlo na boj muže proti muži, byla překvapivě účinná. Používala se jenom jako doplňková zbraň, obvykle k soubojovému meči. Tholna se dala zaseknout do ramene nebo nohy protivníka a to ho vyvedlo z rovnováhy. Původně ji vymysleli wyrmlingové, kteří ji používali na chytání prchajících lidí.“

Talon přemýšlela. Soubojový meč byl krátký meč s kulatou hruškou, která měla velikost malého kruhového štítu. V boji na blízko, když vedle sebe naráz bojovaly stovky mužů, byl soubojový meč účinnou zbraní, protože obratnému výpadu se dalo jen obtížně uniknout.

„To je zajímavá kombinace zbraní,“ podotkla Talon. „Ale myslím, že by nám v naší válce s wyrmlingy stejně nebyla moc platná.“

„To ne,“ souhlasil emír, „proto také přestala být tak oblíbená.“

Skupina se pomalu sbírala k dalšímu pochodu a Talon se otočila, že se vrátí na své místo.

Emír se jí zeptal: „Mohl bych jít s tebou?“

„Se mnou?“ podivila se Talon. Nechápala, proč by chtěl jít sní.

„Potřebuji se naučit řeč malých lidí,“ řekl emír na vysvětlenou. „Doufal jsem, že bys mě mohla cestou učit.“

Talon by zajímalo, proč prostě nepožádal jednoho z bojovníků. Několik mužů z klanů splynulo se svými stínovými protějšky, takže rofehavanštinu ovládali. Jako by jí četl myšlenky, emír dodal: „Mohl bych požádat někoho ze svých mužů, ale abych pravdu řekl, na tebe je hezčí pohled.“

Lichotka Talon úplně vyvedla z míry, až jí podklesla kolena.

Emír se jí líbil. Ovdověl, takže byl volný. Talon však nikdy nenapadlo, že by si jí mohl všimnout a věnovat jí pozornost.

Nicméně oba byli ve věku vhodném k uzavření manželství a v klanech bojovníků si muži i ženy vybírali co nejsilnější partnery.

Emír Tuul Ra byl starší než Talon, ale měl to štěstí, že se jeho vzhled ani postava časem příliš neměnily. Pořád vypadal

tak na čtyřicet. Ačkoliv měl dceru o něco starší, než byla Talon, připadal jí žádoucí a představovala si ho, jaký asi byl zamlada. Předpokládala, že se oženil velice brzy, jak bylo v panovnických kruzích v této zemi běžné.

Talon bylo osmnáct. V jejich světě byla dost svobodná a dost stará na to, aby si vybrala manžela, a i zde měla nejlepší věk na to, aby založila rodinu a měla děti.

Emír ji vzal dvorně pod paží a kráčel důstojně vedle ní.

Nesměle se usmívala a cestou mu ukazovala různé věci – trávu, stromy, oblohu, slunce – a učila ho jejich názvy v rofehavanštině.

Emír se zájmem naslouchal, každé nové slovo si zopakoval a piloval výslovnost. Ukázalo se, že je úžasně nadaným žákem, protože v mládí ho okolnosti donutily naučit se několik různých jazyků. A navíc patřil ve své zemi k vládnoucí kastě, takže měl vrozenou inteligenci. Jeho předci prošli náročným výběrem nejen jako chrabří válečníci, ale také jako lidé pevného charakteru a hluboké moudrosti.

Šli vedle sebe několik hodin. Talon se snažila držet s emírem krok, až se dostali do čela průvodu. Emír se učil s udivující rychlostí a stále chtěl znát víc, jako by doufal, že se naučí cizí jazyk během jediného dne.

Cítí na sobě břímě zodpovědnosti, uvědomila si Talon. Každý sval v těle měl napjatý jako luk. Má zachránit celý národ a domnívá se, že znalost řeči k tomu může významně přispět.

Za nimi šel Alun se Siyaddah, zabráni do hovoru, a občas přiběhli jeho bojovníci a honili se kolem nich.

Během hovoru zaslechla Talon zezadu nějakého muže, jak se nahlas ptá: „Kam jedeme? To je přece šílenství! Kdo nás vlastně vede?“

Pak si uvědomila, že podobné brblání slyšela celé dopoledne, a vzpomněla si, že se sama v duchu ptala, kdo je vede, ale učení emíra ji tak zaujalo, že to úplně pustila z hlavy.

Emír se otočil a zavolal: „Stát! Zastavte se! Shromážděte se kolem!“ Vyskočil na padlý strom. Kůra se z něho během let oloupala, takže jeho kmen byl bělejší než kosti. Čaroděj Sisel se postavil za emíra napravo, vlevo zaujal pozici Daylan

Kladivo. S emírem na vyvýšeném místě vytvořili iluzi přírodního amfiteátru. Kolem nich se začal shromažďovat dav. Ve vzduchu byla cítit nervozita. Talon se trochu začlenila do davu, aby se lépe vcítla do jeho nálady.

„Z vašich řad se ozývá nespokojené reptání,“ začal emír hlasitě, aby ho slyšeli všichni, kteří ho chtěli poslouchat. „Jste znepokojeni a máte na to právo. Ptáte se, kam jdeme.“ Ozvalo se souhlasné mručení a lidé pokyvovali hlavami. „Kdo nás teď vede a jakým právem? Náš král je mrtvý. Vůdce Madoc je mrtvý. Proč putujeme na sever, když je tahle ústupová cesta zablokovaná?“

Talon věděla, že to jsou dobré otázky.

„Řeknu vám to,“ pokračoval emír. „Nevede vás nikdo.“ Lidé se dívali nejistě jeden na druhého a nechápavě vrtěli hlavami. S takovou situací se ještě nesetkali. „Teď, v čase největší nouze, nás nikdo nevede?“

„Ty bys nás měl vést!“ vykřikl jeden z mladých velitelů chraplavým hlasem a mnoho ostatních se k němu přidalo. Ale téměř ve stejné chvíli se hlasitě ozvali synové vůdce Madoca: „Ne! Ne!“ A jejich příznivci zase přizvukovali jim, zatímco ostatní syčeli a pošklebovali se.

Tak prudká a odmítavá reakce Talon zaskočila. Emír Tuul Ra vždycky zaujímal vysoké místo a lidé ho měli rádi. Jenže teď mu mnozí v davu hrozili zdviženými pěstmi a nesmiřitelně dávali najevo nesouhlas s návrhem, aby je vedl on.

„Kdo jsi, že nám říkáš, co máme dělat?“ zakřičela na něj starší žena vedle Talon. Ostatní volali: „Madocové! Klan Madoců!“

Stan velitelé mávali válečnými sekerami nad hlavou a skandovali: „Madocové! Madocové! Madocové!“

Talon to úplně vyvedlo z míry. Uvažovala, proč emíra podporuje tak málo lidí. Domnívala se, že to z větší části zřejmě způsobila jeho porážka ve válce proti wyrmlingům, a svou roli sehrál i jeho cizí původ.

Zdálo se, že to není jen v tom, že by lidé protestovali proti emírovi. Spíš to vyznělo jako upřímná podpora klanu Madoců.

Starý vůdce Madoc byl udatný válečník, to se musí nechat, jenže zároveň to byl bezcharakterní vládce. Popularitu svých

podřízených získával úplatky a lichotkami. Kdyby se klan Madoců dostal k moci, mnoho mužů by získalo funkce, na které by nestačilo, a nahradili by ty moudré a kvalifikované, kteří tyto úřady dosud zastávají. Výsledkem takové změny, zvláště v této nelehké době, by byla pohroma.

Ale Talon se neobávala jen o tyto nižší posty. Madocovi synové se svému otci nevyrovnali – ani odvahou, ani zdatností v boji, chytrostí, rozumem nebo lstivostí.

Zdalo se však, že některým velitelům to vůbec nevadí. Dokud bude pokračovat uplácení a do rukou jim poplyne nezasloužené bohatství...

„Emír Tuul Ra!“ vykřikla Talon. „Emír Tuul Ra!“ Pár lidí se k ní přidalo a starší žena vedle ní se na ni osopila: „Bud' zticha, zatraceně. Nevíš, co říkáš!“

Ale Talon vykřikla ještě hlasitěji a během chvilky se všichni dostali do varu. V některých hloučcích se objevily i zbraně. Vypadalo to, že každou chvíli vypukne občanská válka.

To je skvělé, pomyslela si trpce Talon. Wyrmlingové zajásají, když to uvidí.

Daylan Kladivo hlasitě hvízdal, aby upoutal pozornost.

Emír zvedl ruce a prosil o klid, očividně stejně překvapený protesty a povykem jako Talon. Snažil se uklidnit rostoucí bouři nevole. „Nemám v úmyslu být vaším vůdcem,“ zavolal. „Kdysi jsem vedl národ, hrdý národ, který obýval území mnohem větší než všechny vaše východní království dohromady. A kde je teď? Řeknu vám to. Dovedl jsem ho do záhuby. Zničili ho wyrmlingové.“

Talon se ho chtěla zastat. Nebyla to emírova vina. Tuul Ra byl v době, kdy jeho otec padl v boji a jeho lid prchal před wyrmlingskou hordou, ještě mladík. Válka, která jeho národ zničila, se vedla už celá staletí a Tuul Ra svou porážku zdědil. Vzpomněla si, jak její otec, když byla ještě malá, prohlásil, že se emír pokusil o zázrak, když se pustil do předem prohrané války.

Ale i jiní věděli, jak to doopravdy bylo, takže se Masitě ozvali. „Ne! To není pravda.“

Pro Talon byl emír hrdina. Navzdory nepřízní osudu způsobil wyrmlingům citelné ztráty. Zajal wyrmlingskou princeznu a tím oddálil včerejší útok asi o deset let. Byl takový hrdina, že Talon věřila, že se jeho jméno dostane do Síně věčnosti.

Ale emír protestující uklidnil. „Řeknu vám, kdo by vás měl vést,“ vykřikl. „Váš princ, Areth Sul Urstone.“

Chvíli bylo ticho. Tohle nikdo nečekal. Prince zajali wyrmlingové před lety a všichni se domnívali, že ho stále drží v žaláři v Rugasse.

„Nemůže nás vést,“ vykřikl Connor Madoc, který vystoupil z davu a postavil se před emíra. „Co z něj zbylo, jestli je vůbec ještě naživu? Nanejvýš blábolící troska, kterou z něj udělali wyrmlingští mučitelé.“

„O tom pochybuji,“ odmítl emír rozhodně. „Nikdo z těch, kdo prince Urstona poznali, tomu nevěří. Jak jsem prince poznal já, je to ten nejlepší muž, s jakým jsem se kdy setkal. Kdyby byli všichni jako on, nepotřebovali bychom vězení, soudce ani obhájce, protože by neexistovala zločinnost. Všichni lidé by žili v míru, jednali by čestně a chovali se k sobě slušně. Manželé by milovali své ženy a byli jim věrní. Děti by milovaly a ctily své otce, protože ti by si jejich lásku a úctu zasloužili. Armáda by byla zbytečná, protože by nikdo neválčil.“

Dovedete si představit, jak by takový svět vypadal? Uvědomte si, kolik úsilí zbytečně promrháme. Svádíme neustálý boj se zlem mezi sebou navzájem a to nás ve všech směrech vyčerpává. Připravujeme se o čas, o bohatství, a nakonec i o naději.

Ale takového ho znám – čestného a spravedlivého muže. Možná žije jen v mých vzpomínkách a vy máte pravdu. Možná ho mučili tak, že mu utrpení zatemnilo mysl. Už je z něj možná jen ubohá troska, pro kterou je smrt vysvobozením.

Ale já doufám, že tomu tak není. Areth Sul Urstone měl v sobě houževnatost a železnou vůli. Nepoznal jsem nikoho s pevnějším odhodláním. Věřím, že celý ten dlouhý čas dokázal odolávat mučení. Proslýchá se, že jeho stínový protějšek v druhém světě měl významné postavení – že byl králem, kterého lid miloval víc než kohokoli před ním. Povídá

se, že ho milovala sama Země, a proto ho obdařila velkou mocí, aby mohl chránit své království. Proto mu říkali „Král Země“.

Věřím, že teď, když se oba světy spojily, povstane a stane se opět králem. Doufám, že stále žije, a mám v úmyslu –“ emírovův hlas se náhle změnil ve výhrůžné vrčení, jako by silné vášně, které v něm dlouho rostly, se konečně prodraly na povrch – „*přivést ho domů!*“

Někteří starší bojovníci po jeho proslovu radostně zavýskli, zvedli válečné sekery nad hlavu a zakřepčili. Starší ženy otřely slzy z očí.

Ale Talon nic necítila. Prince nikdy neviděla. Zajali ho, když byla ještě dítě. Mladá generace se s ním nikdy nesetkala.

Setkala se samozřejmě s jeho stínovým protějškem – Králem Země, Gabornem Val Ordenem, ale nakolik se mu může Areth Sul Urstone podobat? Areth Sul Urstone žil ve světě, kde nikdo o Kláli Země neslyšel.

Čaroděj Sisel doufal, že když se světy spojily, Duch Země propůjčí ten titul Arethovi. Talon si tím nebyla příliš jistá.

„Co máme podle tebe dělat?“ zavolal na emíra Drewish Madoc. „Dřepět tady na poli, zatímco ty podnikneš nějaký bláznivý pokus o jeho osvobození? Musíme jít dál. Musíme se někde opevnit a připravit se na další boj. Wyrmlingové nás do soumraku dostihnou.“

„A jaké opevnění navrhuješ?“ zeptal se ho emír. „Máme vykopat příkop a vybudovat obrannou hradbu? Co by nám byla platná, když wyrmlingové dobyli Caer Luciare – jednu z našich největších pevností – před několika hodinami? Bylo by šílenství s nimi znovu bojovat... a nemáme kam utéct.“ Kývl bradou k Daylanovi. Nesmrtelný stál bez hnutí. „Ale Daylan Kladio má plán na útěk. Pravda, není tak úplně bez rizik, ale on vám to radši vysvětlí sám.“

Daylan předstoupil před dav. „Jak víte, cesta na sever je zablokovaná. Spojením světů se do řeky Dyll-Tandor vylilo velké moře, takže se rozvodnila a voda zaplavila sever a východ země a hrozí, že zaplaví i údolí na západě. Tímto směrem nemůžeme uniknout. Hory na jihu se zdají být jedinou logickou volbou, ale všichni dobře znáte nebezpečí. Počasí

bude pravděpodobně hodně drsné i v tomto ročním období. Jenomže kromě toho tam na nás číhá další nebezpečí. Následkem ohromné změny, která se udála, nejsou stabilní ani samotné hory. Sesuvy půdy jsou za dešťů častým jevem, ale teď hrozí ještě častěji. Myslím, že bychom se neměli vydávat ani na jih.

Tím pádem nám zbývá jediná naděje. Vy, obyvatelé Caer Luciare, si nepamatujete, jak všechny světy vznikly. Wyrmlingové se však učí, že je stvořil Velký červ. Jenže to je pravda jen částečně.

Kdysi existoval lepší svět, než je tento, svět tak dokonalý a nádherný, že si to nedovedete ani představit. Veliký červ se ho pokusil ovládnout a v bitvě, která následovala, se Jediný Pravý Svět rozpadl na miliony menších světů.

Váš svět je pouhým stínem toho dokonalého světa, jak už teď mnoho z vás ví. A tyto stínové světy má na svědomí Pán Zoufalství.

Ale Jediný Svět, onen svět, stále existuje. Je mnohem menší než kdysi, ale existuje. Mohu do něj otevřít bránu, pokud si budete přát vejít dovnitř.“

„A kdo nás povede?“ zeptal se Drewish Madoc. „Ty?“

„Nestojím o to.“

„Zatraceně, myslel jsem, že jo!“ zahalekal Drewish.

„Prosím,“ vložil se do toho emír, „nehádejme se. Zvolme si vůdce teprve poté, co přivedu svého přítele domů.“

Madocové proti tomu nemohli nic namítnout, pokud se nechtěli chovat neomaleně. Ale výrazy jejich tváří vyjadřovaly jasně, že by to nejradši udělali.

Talon pozorovala Connora Madoca a v duchu zuřila. Otec ji varoval před nebezpečím, které ten muž představoval. Mnohokrát se snažil dostat otce na svou stranu drobnými úplatky a lichotkami.

Daylan dodal: „Musím vás varovat, že i v Jediném Pravém Světě číhají různá nebezpečí. Přestože se podobá vašemu světu, nesmíte se tam zdržovat déle, než je nutné. I přes možná nebezpečí je to pořád lepší nežli jistá záhuba – která by nás potkala, kdybychom tady zůstali. Stojí to za riziko.“

Mám v úmyslu otevřít průchod do toho světa a dalších několik dní můžete v klidu pochodovat. Časem otevřu další bránu, zpět do tohoto světa, a vrátíme se sem – na místo tak vzdálené, že nás wyrmlingové nenajdou.“

Na okamžik nastalo hrobové ticho. Ale nemohli mlčet pořád. Daylan Kladio jim nabídl naději ve chvíli, kdy už si všichni mysleli, že žádná není. Talon radostně vykřikla. Ostatní se k ní přidali.

„Nejdřív se na ten svět podíváme!“ snažil se překřičet dav Connor Madoc.

Daylan Kladio jen pokrčil rameny a požádal čaroděje Sisela o kouzelnou hůlku.

Pak se koncem hůlky dotkl země a opsal s ní vysoký oblouk, jako by sledoval duhu.

Když se hůlkou znovu dotkl země, chvíli stál a mumlal zaříkadlo. Pak opět hůlku zvedl a ve vzduchu začal jejím koncem kreslit runu.

Náhle se zdálo, že okolní vzduch „ztuhl“. Talon pro ten jev nenašla jiný výraz. Mohla dýchat, ale vzduch zhoustl, ztuhl... a ztuhl, jako když tuhne pudink.

Nad lány obilí bylo cítit bouřku a z oblohy náhle sjel blesk a zasáhl konec Daylanovy hůlky.

V tom okamžiku jako by padla neviditelná stěna.

V jednu chvíli se Talon dívala na Daylana a skupinku lidí kolem něj a za nimi se do dálky táhly světlé lány obilí, tu a tam prokvetlé bodláky a třapatkami. A vzápětí jako by se roztáhla opona a odhalila něco, o čem se Talon nikdy nesnilo: Ve vzduchu se ukázala brána, vysoká a klenutá jako oblouk duhy, a dostatečně široká, aby jí mohlo projít několik lidí najednou.

A za branou byla krajina, která se vůbec nepodobala krajině v jejím světě. Viděla rozlehlou lučinu se smaragdově zelenou trávou. Zřejmě se právě rozednívalo, nebo to jen tak vypadalo, protože vysoké stromy bránily slunečním paprskům proniknout až na zem. Ve vlhkém vzduchu se vznášel tajemný opar, hrající duhovými barvami.

Necelou míli daleko, na břehu menšího jezera, rostly borovice, dosahující neuvěřitelné výšky, jako by v tomto světě soupeřily s horami.

Na louce vyrůstalo nepřeberné množství různých druhů květin. Trsy růžových květů, velkých jako dětská pěst, jasné žluté blatouchy, modré zvonky vysoké tak, že člověk měl jejich květy ve výši očí.

Všude bzučely včely, pilně přelétající z květu na květ. Z onoho světa zavál příjemný vánek a přinesl tak intenzivní vůni květin, že Talon úplně omámila, přestože se mísila se zemitou vůní půdy a trávy.

Ještě víc než poklidná atmosféra a omamná vůně z onoho světa Talon uchvátil ptačí zpěv.

Nad rozkvetlou loukou poletovali skřivani a trylkovali písňe, které měly mnohem propracovanější a složitější melodie než nejkrásnější flétnový koncert.

Talon téměř instinktivně zatoužila do toho světa vstoupit. Náhle cítila, jak ji někdo postrčil ve chvatu dopředu, aby se sám dostal k bráně. Lidi kolem ni zachvátilo nadšení, radostně na sebe pokřikovali a zdálo se, že proběhnou bránou do onoho světa poháněni touhou, nikoliv strachem.

Daylan Kladivo zakřičel a zastoupil jim cestu. „Stůjte! Zadržte! Všichni stůjte!“ Držel před sebou hůlku, aby jim zabránil projít bránou. Zdálo se, že s ní přetáhne každého, kdo by se pokusil kolem něj projít.

Těsně před ním se zastavila mladá maminka s dítětem v náručí a z hrdla se jí vydralo toužebné zaúpění.

„Poslouchejte,“ zavolal Daylan. „V tomto světě není všechno takové, jaké se na první pohled zdá. Svět, který vidíte, je nádherný, může však být i zrádný. Vedle sebe tu existuje dokonalá krása i dokonalá hrůza.“

Obávám se, že někteří z vás, kteří projdou touto branou, zemřou.

Ničeho se nedotýkejte, dokud vám neřeknu, že je to neškodné. Buďte potichu, abyste nepřilákali nechtěnou pozornost. Nepijte vodu z žádného potůčku ani pramene, dokud se nepřesvědčím, že je pitná. Nejezte nic, dokud se mě nezeptáte.“

Z davu se ozvaly souhlasné výkřiky, ale Daylan je ještě nepustil. Pohlédl do očí žen a dětí, jako by se chtěl ujistit, že to chápou a budou se držet jeho rad.

„Ještě vás chci upozornit na jednu věc,“ řekl. „V tomto světě žijí lidé. Někteří jste o nich možná už někdy slyšeli. Říkají si Zářící. Jejich chování vám bude připadat zvláštní a jejich magie vás možná vyděsí. Nesmíte je však ničím rozzlobit. Ani se s nimi nesmíte hádat nebo jim lhát. A nic jim nesmíte brát.

Netouží vám nějak ublížit, ale jejich chování vůči vám se může zdát poněkud drsné.

A nejdůležitější je, že vás neuvítají právě s otevřenou náručí. Doufám, že cestou žádného z nich nepotkáme. A pokud na ně narazíte a budou vám připadat krutí a bezcitní, vězte, že jejich nepřátelé jsou mnohem krutější a bezcitnější.

Pokud nás Zářící objeví, pravděpodobně nás vyženou zpátky do vašeho světa. Nebudete tam moci zůstat. Otevřel jsem vám dveře do ráje, avšak jen na krátký čas. Nemůžete v něm zůstat navěky. Mějte to na paměti a vstupte dovnitř – na vlastní nebezpečí.“

Ještě chvíli se pokoušel bránit jim v pohybu, jenže onen svět byl příliš lákavý. S triumfálním výkřikem prošla otevřeným průchodem mezi světy první žena.

Daylan je mnohem moudřejší, než jsem si myslela, uznala Talon v duchu. Právě se stal našim králem, protože v tomto novém a nebezpečném světě nebude nikdo prosazovat vůdcovství klanu Madoců.

Zatímco davy – bezmála čtyřicet tisíc lidí – proudily dovnitř, Talon náhle pocítila zvláštní zdrženlivost.

Je to mnohem nebezpečnější, než víme, pomyslela si. A možná ještě nebezpečnější, než je možné vůbec poznat.

3

UVÍTÁNÍ RHIANNY

*Teprve když poznáš, že nikomu – ani rodině,
ani přátelům, žádné síle ve vesmíru-na tobě
nezáleží, začneš se spoléhat sám na sebe. Jen
sobě můžeš věřit a jen k sobě musíš být upřímný.*

*Proto je sebedůvěra matkou všech ctností. Je
to duch dravosti, lstivosti a neochvějného
odhodlání, které si musíš osvojit, abys v životě
uspěl.*

– z wyrmlingského katechismu

To odpoledne na cestě ke Dvorům Přílivu se Rhianna nechala unášet vzestupnými proudy horkého vzduchu, které stoupaly z planiny pod ní.

Slunce ji páliło do zad a ohřívalo jí křídla. Neuplynul ještě ani celý den od chvíle, kdy zabila Nesmrtelného rytíře a kouzelná křídla mu vzala. Ještě si na ně nezvykla. V létání byla stále úplným začátečníkem.

Učit se létat pro ni bylo stejně obtížné, jako pro dítě naučit se chodit. Cestu dlouhou přes tři stovky mil mohla za jediný den zvládnout jen s častými zastávkami, kdy se pokaždé zhroutila vyčerpáním. Pot se z ní jen lil – částečně za to mohla námaha, a zčásti protože byl horký den.

Ale jak se postupně oteplovalo, Rhianna objevila vzdušné proudy, stoupající po úbočích kopců, a zjistila, že když

roztáhne křídla, může se jimi nechat bez námahy unášet jako jestřáb.

Rhianna viděla na míle daleko do všech světových stran.

Stejnou cestu podnikla před týdnem, to ovšem putovala borovými lesy, přes lány obilí a plahočila se mokřinami. Řídila se podle známých orientačních bodů.

Krajina se však změnila. Stromy i tráva usychaly a odumíraly. Na svět, který vznikl sloučením dvou stínových světů, padla kletba wyrmlingů, šířila se v něm plíseň, která napadala zdravé rostliny a nechávala za sebou jen trní, bodláčí a nejodolnější hlodašové keře.

Na mnoha místech vyrostly ze země starověké ruiny – podivné monolitické stavby, zbořené věže, polorozpadlé silné kamenné hradby.

Tyto ruiny po sobě zanechali lidé podobní obrům – válečné klany, které uprchly z Caer Luciare. Rhianna se mohla jen domýšlet, jak podivuhodná civilizace to kdysi byla.

Krajinu křížovaly pozůstatky velkých kanálů.

Neměla čas podrobně si prohlížet všechny ty divy. Měla naléhavý úkol. Musela varovat Fallionův lid před wyrmlingy a zjistit, jestli by mohla přimět ke spolupráci lidi, kteří kdysi patřili k jeho nepřátelům.

A co bylo důležitější, Falliona – muže, kterého milovala – zajali a uvrhli do vězení v Rugasse. Bude potřebovat pomoc, aby ho osvobodila.

Neměla toho příliš, co by mohla výměnou za pomoc nabídnout – jen pár magických tyčí ukrytých ve vaku. Těch několik tyčí spolu s příslibem mnoha dalších by však mohlo stačit.

Jak se blížila ke Dvorům Přílivu, žasla nad změnami, k nimž tam došlo.

Tisíce let byly Dvory Přílivu nejbohatším městem v celém Rofehavanu. Město postavené na sedmi ostrovech bylo obklopeno Korálovým mořem, přes které se mezi jednotlivými ostrovy klenuły velké křišťálové mosty.

Ale teď bylo všechno naruby. Mořské dno se zvedlo a východní část města pokryla vrstva hnijících chaluh a ježovek. I na tu dálku ji zasáhl zápach mořské soli

a rozkládajících se ryb. Po odhalení mořského dně byly roztroušeny pozůstatky velryb i leviatanů, jež se náhle ocitly na suchu.

Pohledem dolů zjistila, že se z ostrovů staly hory. Lodě v přístavu uvázly na suchu, několik mil od pobřeží. Rhianna se zahleděla k východu a pátrala po nějaké vodní ploše. Nebyla si jistá, ale zdálo se jí, že ve vzdálenosti přes dvacet mil vodu přece jen zahlédla. Mohla to však docela dobře být jen pára, jak se vypařovala voda z bývalého dna oceánu.

Rhianna zamířila střemhlavým letem ke stalému paláci ve Dvorech Přílivu. Ten dosud stál na svém místě a tyčil se do úctyhodné výšky. V ranním slunci jeho bílé věže do daleka zářily a na nich se ve větru třepetaly korouhve – bílé vlajky s červeným kotoučem uprostřed – znakem Internooku. V místech, kde bývaly výklenky otevřené směrem k moři, na jehož vlnkách se při svých setkáních se starověkými panovníky vznášely vodní víly, viděla nyní Rhianna jen skály a spoušť. Rybářské chatrče i staré krčmy podél celého pobřeží původního ostrova se nakláněly tak povážlivě, že se podobaly spíš hromadám naplaveného dříví.

V místech, kde ještě nedávno bylo nejméně šest metrů vody, viděla Rhianna děti, jak v jezírkách zachycené vody pátrají po krabech nebo ježovkách, zatímco dospělí prolézali staré lodní vraky v naději, že najdou ztracené poklady,

Rhianna se naklonila doprava a složila křídla. Pomalu se snášela na hlavní cestu k paláci.

Když se k němu dostala na vzdálenost asi dvou set metrů, někdo na hradbách vystřelil z balisty. Složila křídla, aby tvořila co nejmenší cíl, a tvrdě dopadla na zem.

Přistání se jí nevydařilo: ztratila půdu pod nohama a udělala pár kotrmelců, než se zastavila.

Ale možná jí to zachránilo život. Střelci na hradbách přestali střílet, protože jeden z nich vykřikl: „Zásah! Prostřelil jsem to!“

Ostatní zajásali a hlasitě oceňovali jeho přesnou mušku.

Rhianna se zatím zvedla na kolena a zavolala: „Zadržte! Chci vyjednávat. Přišla jsem v míru. Musím mluvit s vládcem

Bairnem v neodkladné záležitosti, která se týká ochrany hranic jeho území.“

Bairn byl nynějším samozvaným vládcem, který Dvory Přílivu obsadil. Ve skutečnosti nevládl: město se změnilo v pusté ghetto, kde gangy soupeřily o jídlo a útočiště. On byl jen supem ozobávajícím mršinu Mystarie.

Až když Rhianna vzhlédla k hradní zdi, všimla si těch těl. Byla tři a visela za zápěstí, ve stínu, těsně pod cimbuřím nad padacím mostem. Mrtvá těla patřila lidem, ale nepodobali se malým lidem z Fallionova světa. Byli to lidé z válečnických klanů z Caer Luciare. Měli ploché čelní kosti a rohovitě výčnělky na spáncích.

Mrtvá těla dvou mužů a jedné ženy visela na hradbách. Rhianna okamžitě pochopila, co se stalo.

Když došlo ke spojení světů, někteří lidé žili v obou světech současně, to jest měli své stínové protějšky. A jak vznikal nový svět, splynuli ti, kteří žili v obou světech, v jedinou bytost, která si uchovala vzpomínky, zkušenosti i schopnosti obou.

To se stalo její nevlastní sestře Talon a čarodějovi Siselovi.

Ale z podivných důvodů, které Rhianna nechápala, se při splynutí osobností nedalo odhadnout, jak to dopadne. Taloniny dvě ‚osobnosti‘ splynuly v jedinou na hradě Coorm, i když se druhá z nich právě v té chvíli nacházela v Caer Luciare, stovky mil daleko. Rhianna se dozvěděla ze zpráv z Caer Luciare, že sir Borenson musel se svou stínovou osobností splynout na opačném konci světa, protože Talonin stínový otec z pevnosti zmizel.

Je možné, že jedna osobnost vždy převáží a obě bytosti splynou v tu dominantní, uvažovala Rhianna. Anebo v tom sehrálo roli něco jiného. Třeba se vše odehrávalo náhodně, bez jakýchkoli zákonitostí.

A tihle tři nešťastníci splynuli zde, ve Dvorech Přílivu, a zaplatili životem za svůj zvláštní vzhled.

Kapitán stráží ji hlasitě vyzval: „Stůj! Nehýbej se!“

Byl to statný muž s hřívou zrzavých vlasů, oblečený v kožené zbroji z tulení kůže. Ani se neobtěžoval nasadit si přílbu.

Zvědavě si Rhiannu prohlížel. „Kdo jsi?“ chtěl vědět.

„Žena,“ odpověděla Rhianna. „Přišla jsem jako přítel a nesu zprávu.“

Kapitán si ji podezíravě měřil. Rhianna bezděčně trochu rozvlnila křídla, aby se ochladila. To kapitána rozjařilo, takže se nahnul přes hradby a upřeně se na ni zadíval, jako by ji tím pohledem svlékal.

„Nikdy jsem neviděl holubici s většími křídly a hezčími prsíčky,“ prohlásil. Střelci a kopiníci za ním se mohli potřhat smíchy. „Dokaž nám, že jsi doopravdy žena.“

Cokoliv teď řeknu, bude považovat za vtip, uvědomila si Rhianna. Odmítla mu na to skočit a dál na něj upírala pohled.

Zmíral zvědavostí, aby zjistil, jak získala svá křídla, a Rhianna se rozhodl a, že mu to neprozradí.

„Takže ty chceš mluvit s diktátorem Bairnem,“ řekl nakonec kapitán stráží. „V jaké záležitosti?“

Rozhodla se vzbudit jeho zájem.

„Na území Mystarie se nově vytvořila hora krvavého kovu. Myslela jsem, že bych na ni měla Bairna upozornit, aby se k ní dostal dřív než jeho nepřátelé.“

Kapitán stráží se napřímil a živě se zajímal: „Kde ta hora je?“

„To je informace, kterou prodám jen vládci Bairnovi, nikomu jinému.“

Kapitánovi se v jeho hnědých očích zlobně zablýsklo. Zvedl ruku. „Lučištníci!“ zavelel, a najednou se na cimbuří objevily desítky lučištníků. „Připravte si šípy.“

Lučištníci napjali luky.

Kapitán pozoroval Rhiannu, co to sní udělá.

„Zastřel mě,“ vyzvala ho Rhianna, „a Bairn tě nechá pověsit na městské hradby, ještě než slunce zapadne.“

Kapitán se nad její výhrůžkou zamyslel a pak lučištníky varoval: „Nenechte ji odejít.“ Otočil se a odběhl.

Rhianna se posadila a čekala. Křídla jí halila ramena a záhyby jejich kůže splývaly jako rudý oděv.

Lučištníci stáli s napjatými luky po dlouhé minuty, až je rozbolely paže a nakonec zbraně sklonili.

Bairn ji nepřijal ve velké síni. Možná se bál ženy s křídly. Dostavil se však sám na hradby, přesně nad hlavní bránu

s padacím mostem, jako král vyjednávací s nepřítelem, který ho obléhá.

Bairn vypadal jako rázný a energický muž. Jeho širokou a krutou tvář s úzkými rty lemovaly tmavé vlasy. V téměř bezbarvých očích měl poněkud skelný pohled, jako kdyby pil.

„Udej své jméno,“ požádal ji. Na sobě měl černý plášť a tím, jak nenuceně vyskočil na cimbuří a posadil se na ně, okamžitě Rhianně připomněl velkého černého supa, strachujícího se o mršinu.

„Rhianna,“ řekla, „Rhianna Borensonová.“ Nechtěla se představit svým pravým jménem, takže použila jméno svého nevlastního otce.

„Borenson...“ řekl, „to jméno znám.“

„Můj otec býval gardistou Krále Země,“ řekla. „Sloužil právě na tomto hradě.“

„Máš jeho rusé vlasy,“ uvažoval nahlas Bairn. Měl pravdu, až na to, že nebyla Borensonovou pokrevní příbuznou. Jeho jméno však stále budilo úctu.

„Přišla jsem vás varovat,“ začala Rhianna. „V Mystarii se objevilo nové nebezpečí – obři, kteří si říkají wyrmlingové.“

„Nějaké jsme objevili,“ řekl Bairn a kývl hlavou směrem ke třem lidem pověšených na hradbách. „Jsou zodpovědní za tuhle... spoušť.“ Očima přejel po pobřeží pokrytém hniјícími chaluhami.

Rhianna nevěděla, jestli se s ním má přít. Diktátor Bairn byl znám jako rváč a urážku viděl i tam, kde ji nikdo nezamýšlel.

Navíc potřebovala, aby jí Bairn pomohl zachránit Falliona – toho, kdo byl za tuhle spoušť skutečně zodpovědný.

„Wyrmlingové jsou ještě větší než tihle,“ řekla a kývla hlavou k mrtvým. „Tihle nebožáci jsou lidé. Přinejmenším se za lidi považují v tom druhém stínovém světě.“

Ale wyrmlingové jsou ještě o hlavu větší, širší v ramenou a celkově mohutnější. Kůži mají bělejší než kost a oči jako led. Nesnášejí denní světlo. Jedí jen maso. Lidské maso považují za stejně dobré jako každé jiné.“

„Takže tihle lidé,“ řekl Bairn, „byli jejich nepřátelé? Anebo jim sloužili jen jako potrava?“

„Zapřísáhlí nepřátelé,“ řekla Rhianna.

„Kolik těch wyrmlingů je?“ zeptal se Bairn, jako každý dobrý vojevůdce.

„Miliony,“ odpověděla Rhianna. „Ovládají zvláštní kouzla. Jejich vládci a císaři jsou bytosti, které není možné jen tak zabít běžnými zbraněmi. Moje matka, lady Myrima, je vodní čarodějka. Požehnala mým zbraním, takže jsem se štěstím zabila jednoho z jejich Nesmrtelných rytířů, bytostí víc mrtvých než živých, a vzala jsem mu jeho křídla.“

Při těch slovech roztáhla rudá křídla a mávla jimi v ranním světle. Měla totiž doposud podezření, že jí Bairn není ochoten věřit, ale nemohl popřít důkaz, když ho na vlastní oči viděl.

„Říkáš, že mají krvavý kov?“ zeptal se.

„Celou horu,“ potvrdila. „Když oba světy splynuly, hora vyrostla z nížiny. Lidé z druhého světa kov nijak nevyužívali. Teď se z něj stal nesmírně cenný poklad.“

Ve tváři diktátora Bairna se objevil vypočítavý výraz.

„Proč mi to všechno říkáš? Ty, dcera toho namyšleného sira Borensona?“

Rhiannu nejdřív napadlo, že mu zalže, ale nakonec se rozhodla mu říct pravdu, i když ne úplně celou. Měla pocit, že toto jednání nedopadne dobře. „Miloval tuhle zem a její lid. Nechtěl by, aby se jim něco stalo. V nadcházející válce se můžete stát mocnými spojenci.“

Zdálo se, že Bairn o jejích slovech přemýšlí. „Ty po nás chceš, abychom šli do války proti obrům, kteří válčí s lidmi jejich vlastního světa? Proč bychom se s těmi lidmi měli spojovat? Třeba existuje způsob, jak se stát spojenci těch wyrmlingů...“

„Neslyšel jste, co jsem říkala? Pojídají lidské maso. Mají celou horu krvavého kovu. Ti... si z vás v nejlepším případě udělají své otroky, ačkoliv si spíš myslím, že dají přednost plnému břichu.“

Zdálo se, že to Bairnovi stačilo. Napřímil se, takže už nevypadal tolik jako sup.

„A kde je ta hora? Kapitán říkal, že se mnou chceš jednat o její ceně.“

„Nejdříve... musíme zjistit, jestli vůbec na můj požadavek přistoupíte,“ řekla.

Bairn si odfrkl, jako by ho takové formality jen zbytečně zdržovaly. Za horu krvavého kovu byl ochoten dát cokoliv. „Co tedy žádáš?“

Rhianně se jeho chování vůbec nelíbilo. Uhýbal pohledem napravo nalevo, choval se, jako kdyby ho zdržovala od něčeho mnohem důležitějšího. Měla však podezření, že se spíš bojí podívat se jí do očí.

„Wyrmlingové ve své pevnosti drží v zajetí dva muže. Až dostanete krvavý kov, chci, abyste přijali odkazy, dostali se do pevnosti a osvobodili je. Jsou to mí přátelé.“

„Když přijmu dostatek odkazů,“ řekl Bairn, „zabiju ty obry všechny. Pak si budeš moci do jejich žaláře dojít sama a své přátele osvobodit.“

„Dojednáno,“ řekla Rhianna, ale neměla z toho dobrý pocit.

„Takže kde vyrostla ta hora krvavého kovu?“ řekl Bairn.

Rhianna se zdráhala mu říct pravdu. Chtěla nejdřív zjistit, co udělá, až se to dozví. Rozhodla se proto, že se uchýlí ke lsti. Pokud je čestný a poctivý, řekne mu pravdu později, rozhodla se.

„Nachází se pod wyrmlingskou pevností, vybudovanou na svahu sopky, osmdesát mil severovýchodně od města Ravenspell.“ Udála mu směr na Rugassu. Pokud se tam vydá, povede své muže do bitvy proti celé wyrmlingské hordě.

Vřele se na ni usmál a pak mrknul na kapitána stráží. „Zabijte ji,“ rozkázal mu opovržlivě.

Bairn se obrátil k odchodu ve chvíli, kdy kapitán mávl rukou a dal tak lučištníkům signál ke střelbě.

Rhianna na ně byla připravena. Vrhla se vpravo a přeskočila most právě ve chvíli, kdy do místa na dláždění, kde před chvílí stála, dopadly první šípy.

Padala asi patnáct metrů, než roztáhla křídla a opět nabrala výšku. Proletěla pod mostem a pokračovala dál těsně kolem skalních útesů, které ještě před třemi dny byly ponořeny pod hladinou, a teď je pokrývala vrstva bílých korýšů a barevných hvězdic.

Zamávala křídly a mířila pryč. Do poslední chvíle se snažila most využít jako ochranný štít. Šípy létaly kolem ní,

snášely se na kamenný most a po dopadu se lámaly. Lučištníci se snažili seč mohli, nedokázali na ni však zamířit.

A najednou byla Rhianna mimo dostřel.

Cítila zklamání z Bairnovy zrady. Doufala, že v něm najde spojence, a místo toho se z něj vyklubal jen další nepřítel. Povede své muže do války proti wyrmlingům – tím si byla jista. Nemohl si dovolit ignorovat nebezpečí.

Ale kdo mi teď pomůže? uvažovala.

V duchu si vybavila mapu. Z Mystarie nezůstalo nic, co by šlo zachránit. Váleční diktátoři Internooku zabrali pobřeží, Beldinook obsadil západní část, zatímco Jižní Crowthen se zmocnil střední části země. Gaborново království už neexistovalo. Už se tu nedalo nic zachránit, nebylo zač bojovat.

Kam jinam se vydám? přemýšlela Rhianna.

Nejsilnější velmocí v celém Rofehavanu se teď stal Beldinook se svou silnou armádou kopiníků v lehkém brnění a mohutnými válečnými oři. Hradý a pevnosti Beldinooku zůstaly v poslední válce nedotčeny. Jenže mezi Beldinookem a Mystarií panovalo odvěké nepřátelství a jeho panovnice, Allonie Lowicker, jistě nebude ochotna pomáhat při osvobození Falliona Sylvaresta Ordenu, dědice Mystarie.

Rhianna uvažovala i o cestě do Heredonu.

Narodila se tam královna Sylvaresta, a navíc to byla dobře vyzbrojená země s velkou armádou. Jenže teď se dostala pod nadvládu Jižního Crowthenu.

Kam jinam se ještě mohu obrátit s prosbou o pomoc? ptala se sama sebe.

Fleeds, území koňských klanů. Kraj mého dětství, pomyslela si. Její matka se ve Fleeds narodila. Rhiannina babička tam svého času vládla jako královna. Rhianna u ní nějakou dobu vyrůstala. To období svého života považovala Rhianna za nejšťastnější.

Fleeds příliš neoplýval zbraněmi, ale mocní runovládci takovou ochranu ani nepotřebovali. Fleeds nebudoval žádná velká opevnění, ale ženy tam měly velká srdce. A navíc milovaly a uctívaly Krále Země. Nebude jim lhostejný osud jeho syna.

Domů, řekla si. Letím domů.

Zamávala křídly, naklonila se doleva, podletěla další most a stoupala k obloze. Nabitá novou energií letěla směrem k zapadajícímu slunci, které zářilo jako bílá perla, nořící se do narůžovělého oparu.

4 VETŘELEC UVNITŘ

Kdo při lví hostině zaváhá, nežere.

– z wyrmlingského katechismu

V pevnosti wyrmlingů v Rugasse se Areth Sul Urstone stal cizincem ve svém vlastním těle. Chodil a mluvil, ale jeho pohyb řídila cizí vůle, a slova, která říkal, patřila jiné osobě, ba i emoce, které pociťoval, patřily někomu jinému. Ovládal ho Velký červ, Pán Zoufalství. Areth Sul Urstone se cítil jako myš chycená do pasti nebo zahnaná do kouta nějaké královské síně, která sleduje, jak se jí před očima odehrávají nezáživné státní záležitosti.

Pán Zoufalství stál v nejvyšší zvonici a nad ním se v teplém vánku pomalu otáčely hvězdy. Blížila se půlnoc.

Když se Pán Zoufalství díval na hvězdy, neviděl v nich zářivé body, které by jeho srdce oslovily svou krásou, ale jen roztráštěné kousky své vytoužené říše.

Natáhl k nim ruce, jako by do nich chtěl hvězdy nabrat. Tak dlouho na ně nemohl dosáhnout... ale teď, teď už se jich skoro dotýkal.

Areth sledoval jeho gesto, cítil jeho touhu, jenže nechápal tak docela ony vířící myšlenky, nehynoucí nenávist a dalekosáhlé plány Pána Zoufalství.

Teď se Pán Zoufalství zahleděl dolů na své poddané, lopotící se v jeho pevnosti stovky metrů pod zemí.

Vysoko na svazích sopky vybudovali ohromná hnízda pro jeho graaky z druhého světa. Muži se právě snažili dostat jednoho z těch velkých ještěřů do nového domova, ale graak roztáhl svá mohutná černá křídla a postavil se na odpor. Muž, který ho držel, ztratil půdu pod nohama a zřítíl se dolů.

Brány do půl tuctu stínových světů byly otevřeny a brzy z nich přijdou posily, tvorové, o kterých se wyrmlingům nikdy ani nesnilo.

Nejdřív však musím upevnit vládu nad tímto světem, pomyslel si Pán Zoufalství, a teprve potom mohu dobýt další.

Zatím se proto ještě moc neradoval.

Celý den ho provázela nejistota, podivný a sílící pocit znepokojení.

K pevnosti se blíží nebezpečí, varovala ho Země. Varování však nepřišlo v konkrétních slovech. Spíš to byl pocit, instinkt, který ho nutil jednat a vrtal mu v hlavě. Nebezpečí přichází. Pošli svůj lid do bezpečí.

Pán Zoufalství využil Arethovy probuzené Síly Země, aby „vyvolil“ pár wyrmlingských vládců, a vytvořil si s nimi pouto, které mu umožnilo vycítit, když jim hrozilo nebezpečí, a varovat je. Proto teď Pán Zoufalství nejen cítil, že někteří jeho vyvolení vládci jsou v ohrožení, ale věděl také, co musí udělat.

„Utečte,“ šeptala Země. „Řekni jim, ať utečou.“

Areth Sul Urstone byl zcela pod vlivem cizí vůle a nemohl dělat vůbec nic. Nemohl varovat vládce, kterým hrozila záhuba, protože teď už ho Pán Zoufalství ovládal úplně – a odmítl poslechnout Zemi a poslat své vyvolené do bezpečí.

Budu jednat, až dozraje čas, šeptal Pán Zoufalství svá vlastní ujištění Zemi. Nikomu z svých vyvolených se nic nestane.

Pán Zoufalství vymyslel jiný způsob, jak zachránit svůj lid. Zvítězil v bitvě v Caer Luciare. V současné chvíli už jeho lidé dobývají z hory nedaleko pevnosti krvavý kov a do svítání do Rugassy dorazí pivní zásilka. Jakmile bude zpracována, zajistí svým mužům dostatek odkazů a nachystá na blížící se útočníky past.

Vyzbrojím své lidi tak, že budou neporazitelní, řekl si v duchu Pán Zoufalství.

Ale nemohl si tím být zcela jistý: zatím ještě nedokázal vycítit zdroj nebezpečí. Domníval se, že se blíží runovládci, pravděpodobně někteří mocní vladaři a vojevůdci, kteří v Caer Luciare utrpěli porážku. Od nich hrozí velké nebezpečí. Mohou přijít během několika hodin, možná dní. Nedalo se s jistotou odhadnout, kdy dorazí. Jen cítil nebezpečí – jako někdo, kdo vycítí přicházející bouři v době, kdy na obloze ještě není ani mráčku.

Pán Zoufalství se prudce otočil a vyštěkl rozkaz. „Pošlete zprávu císaři,“ nařídil kapitánovi stráží. „Chci do Caer Luciare poslat velkého graaka, aby vyzvedl první dodávku krvavého kovu. Chci ji tady mít zítra za soumraku.“

„Ano, ó Velký červe,“ uklonil se gardista.

Pak se Pán Zoufalství začal zabývat otázkou, kde získá své Zasvěcence. Nemělo smysl brát odkazy wyrmlingům, protože ty potřeboval, aby mu vyhráli válku.

Ne, musím odkazy získat od svých případných nepřátel.

A pak nahlas dodal: „Na nějakou dobu se teď přestane se sklízením malých lidí. Horda má dostatečné zásoby masa.“

Kapitán se zatvářil překvapeně. „Vy je ušetříte? Dáte jim milost? Vždyť představují nebezpečí.“

„Nechat je žít není to samé, jako dát jim milost,“ vysvětlil mu Pán Zoufalství trpělivě. „Potřebuji zajatce: pružné ženy, které mi poskytnou odkaz ladnosti, chytré muže, kteří mi propůjčí svůj rozum. Potřebuji lidi s bystrým zrakem a sluchem. Ale především chci lidi obdařené velkou krásou a příjemným hlasem.“

„Pane...?“ ozval se kapitán nechápavě. Neměl dosud žádné zkušenosti s uměním, jak získávat odkazy od nepřátel.

„Po celém území jsou rozptýleny desítky milionů malých lidí,“ vysvětlil mu Pán Zoufalství. „Jejich mnohem víc než nás, a jak jsi řekl, představují nebezpečí. Ale já je přiměji, aby mě milovali. A vynutím si jejich oddanost.“

Kapitán stráží přikývl. Splní rozkaz, ale pořád na něm bylo vidět, že nic nechápe.

Na tom ovšem nezáleželo. Časem i tento hlupák pochopí, co má Pán Zoufalství v plánu. Kapitán se obrátil k odchodu.

„Ještě poslední věc,“ zarazil ho Pán Zoufalství. „Řekni jim, ať vyberou ty nejsilnější z malých lidí, a pak kováře a rytce. Přes den budou dobývat krvavý kov a pak z něj dělat magické tyče. Takže naši zajatci si vykovají vlastní okovy.“

„Ano, Velký,“ řekl kapitán a odběhl.

Pán Zoufalství zůstal ještě chvíli stát pod hvězdami, s touhou, ale i neklidem v srdci. Nedokázal předpovědět, kdy přijde útok. Zítřka, pozítří...

Už uplynul téměř celý den od chvíle, kdy Nesmrtelný rytíř Vulgnash přinesl Falliona Ordenu do pevnosti. Mladý čaroděj měl dost času, aby se dostal z nejhoršího.

Pán Zoufalství proto požádal gardisty, aby ho doprovodili do žaláře, do Černé kobky.

Vydali se tedy dolů po točitém schodišti a dál do labyrintu.

Labyrint nedostal své jméno náhodou. Většina wyrmlingů v Rugasse měla jen zběžné povědomí o svém okolí. Znali své obydlí, kde spali, dále místo, kde pracovali, a možná nějakou krčmu nebo arénu, kam se chodili pobavit a rozptýlit. Podle Pána Zoufalství toho člověk víc k životu znát nepotřeboval. Wyrmlingové pracovali a podávali dobré výkony. Nepotřebovali vědět, že existuje i něco jiného než jejich omezené životy.

Takže jen někteří věděli, jak to vypadá na povrchu. Vyprávěly se strašlivé příběhy o jasném slunci, které vypaluje oči, nebo o divokých tvorech, kteří dokážou spolknout celého wyrmlinga. A ze všech těchto nepřátel se odjakživa za největší hrozbu považovalo lidstvo.

Proto nikdo nepovažoval vládce wyrmlingů za otrokáře, ale za zachránce.

Ted, po velké změně, sílil v labyrintu neklid. Někteří wyrmlingové splynuli se svými stínovými protějšky z Fallionova světa. Přestali slepě věřit katechismu wyrmlingů a mnoho z nich se pokusilo utéct.

Ale jak se mohli dostat ven z labyrintu, když nedokázali najít východ?

Přísluhovači Pána Zoufalství soustavně rozšiřovali mylné informace, takže se „spojení“ wyrmlingové chytili do pastí. Ty, které chytili – inu, souboje v aréně slibovaly zábavu na několik týdnů dopředu. Vidět své kamarády bojovat o život přinášší divákům zvláštní vzrušení.

Přesto někteří z takto spojených wyrmlingů utekli.

Po půl hodině došel Pán Zoufalství konečně do Černé kobky. Vulgnash seděl na zemi vedle mladého čaroděje. Místnost byla ledově chladná.

Když Vulgnash zaslechl kroky svého pána, vyskočil, postavil se do pozoru a zešířila roztáhl rudá křídla. Žalářníci spěchali otevřít dveře a pustili Pána Zoufalství do kobky.

„Jak se má náš mladý přítel?“ zeptal se Pán Zoufalství.

„Moc dobře ne,“ odpověděl Vulgnash. „Rána se mu zanítla. Vypálil jsem hnis a musel jsem použít kleště, abych dostal ven kovový úlomek meče, který mu uvízl v těle. Kdyby se náš čaroděj mohl vyspat udělalo by se mu líp, ale s odkazy bolesti, které přijal, křičí ze spaní a hází sebou. Nemůže uniknout utrpení.“

Takže jsem se rozhodl udržovat ho v chladu, na pokraji smrti, aby nic nevnímal. Dávám mu tak čas, aby se vyléčil.“

„Zahřej ho,“ poručil Pán Zoufalství. „Nech ho zase chvíli trpět. Přiveď ho k vědomí.“

„Velký červe,“ začal Vulgnash s mírnou úklonou a trochu přikrčený, „je na pokraji smrti.“

„Je mladý a silný. Znáám ho už mnoho životů. Dokáže se ubránit smrti docela dobře. Oživ ho, aspoň trochu.“

Vulgnash nad Fallionem chvíli stál, levou ruku zdviženou, a z dlaně otočené směrem dolů vyslal trochu tepla. Pána Zoufalství zasáhla horká vlna jako závan větru z pouště.

Teplo účinkovalo na Falliona okamžitě. Mladý čaroděj bolestí zalapal po dechu, jak se mu vracelo vědomí, a pak zůstal ležet stočený do klubíčka a sténal.

Pán Zoufalství k němu došel a nohou ho převalil na záda.

Pán Zoufalství prožil miliony životů na milionech světů a měl hluboké magické znalosti. Obyčejní smrtelníci tohoto světa neměli ani tušení, s kým mají tu čest.

Plivl Fallionovi na špinavé čelo a pomazal ho svou tekutinou. Pak se nad ním sklonil a zahleděl se do sliny – použil ji jako čočku a pronikl hluboko do jeho těla, do jeho mysli a odtud i do jeho snů.

Fallionovi se zdálo, že je ve své ložnici, daleko za mořem. V malém a neuklizeném pokoji stály proti sobě dvě postele. Místnost byla tmavá jako v nejtemnější noci. U zdi stál prádelník přikrytý světlou rangití kožešinou. Na desce psacího stolu ležely zvířecí lebky – lasičky, medvěda doupňáka, vlka – a zkamenělý toth. Osvětloval je jen svit hvězd.

Fallion zavolal na svého bratra Jaze: „Zase jsi nechal otevřené okno! Venku mrzne.“

A skutečně, jakoby kouzlem, vyvolaným Fallionovým hněvivým vzplanutím, začalo dovnitř sněžit, drobné sněhové vločky vířily nad prádelníkem a usazovaly se na lebkách i na kožešině.

Fallion trpěl všemožnými bolestmi paží i nohou, bolestmi, které přijal za své jako odkazy trpících. Bolest byla tak nesnesitelná, že ani nechápal, kde se vzala. Mysl měl zamlženou a myšlenky nejasné Přemýšlel, jestli je zraněný.

„Jazí, jdi zavíít okno,“ prosil Fallion se slzami na krajíčku.

Pán Zoufalství mu vstoupil do snu.

Zatemnil pokoj, takže v něm nebylo vidět vůbec nic.

Zvolil si podobu. Podobu osoby, kterou Fallion miloval. Dívku, kterou spatřil ve Fallionově mysli – jeho nevlastní sestru Rhiannu.

Vešla do pokoje, nesměle, jako by přišla na schůzku.

„Fallione,“ zašeptala, „jsi vzhůru?“ Po špičkách přešla k oknu a zavřela ho.

„Rhianno?“ řekl Fallion. „Co se stalo? Jsem zraněný? Všechno mě bolí.“

„Nepamatuješ si?“ zeptal se Pán Zoufalství Rhianniným hlasem. „Upadl jsi. Sklouzl jsi z kamenného srázu a uhodil ses do hlavy.“ Prosebným tónem plným účasti ho požádala: „Vzbuď se, Fallione. Máme dneska spoustu práce.“

„Co –?“ vypravil ze sebe Fallion. „Co?“

„Spojování světů,“ naléhala Rhianna. „Pamatuješ? Slíbil jsi, že mi řekneš, jak jsi to udělal. Řekl jsi, že je to moc těžké, a žádal jsi mě o pomoc.“

Fallion zasténal a zkusil se rozhlédnout kolem sebe. Avšak tma a bolest ho přemohly. Hleděl na Rhiannu necelou vteřinu, než se mu oči protočily tak, až bylo vidět jen bělmo. Nakonec odvrátil hlavu.

„Spojování světů,“ naléhala Rhianna neustále. „Slíbil jsi to. Tvrdil jsi, že mi ukážeš, jak se to provádí. Tolik na nás záleží!“

„Cože?“ vykřikl Fallion nahlas, nejen ve snu. Vydal nesrozumitelný zvuk. Hlas měl ochraptělý a hrdlo vyschlé.

„Chceš se napít?“ zeptala se Rhianna ve snu. „Mám sladké víno“

„Ano, prosím,“ řekl Fallion.

Rhianna natáhla ruku, a jak to ve snech bývá, náhle v ní držela láhev s rudou tekutinou. Donesla ji Fallionovi, posadila se k němu na postel a dala mu napít. Toužebně se jí zadíval do očí a Pán Zoufalství zesílil Rhianninu vůni. Příjemná vůně jejích vlasů se smísila se sladkou vůní vína a navzájem se doplnily a zvýraznily. Přitiskla se k němu, aby ho přiměla vnímat křivky jejího těla a uvědomit si její touhu.

Pán Zoufalství se odtáhl a střídavě zaměřoval svou pozornost na Fallionův sen a skutečnost.

Potřeboval, aby se Fallionovi trochu rozjasnila mysl, a proto ho musel částečně zbavit bolesti. Natáhl k němu ruku a přiložil mu prsty do zátylku, těsně pod první obratel. Pak zatlačil prsty proti sobě, jak se to naučil v mnoha světech. Působením tlaku na nerv Fallionovu bolest zmírnil.

Zároveň však nechtěl, aby Fallion myslel příliš jasně, takže mu současně levým palcem stiskl krkavici, aby zpomalil okysličování jeho mozku. Z nedostatku kyslíku se Fallionovi brzy začne točit hlava.

Ve snu Rhianna nalila Fallionovi sladké víno do krku. Fallion otvíral ústa jako ptáček čekající na červíka. Rhianna mladíkovu potřebu uspokojila.

Když Fallion láhev vypil, ležel a sténal bolestí. Přijal odkazy soucitu a teď jeho Zasvěcence trýznili v mučírničkách dál, aby Fallionovi působili neustálé utrpení. Některé dokonce

umístili do kříšťálových klecí. Jiným odstraňovali různé části těla.

Pán Zoufalství z toho měl škodolibou radost.

Ten kluk měl odvalu mi poděkovat za tyhle odkazy, pomyslel si Pán Zoufalství. Zajímalo by mě, jak se mu líbí pocít, že mu někdo rve kusy masa z těla.

Pán Zoufalství věděl, že ti, kteří jsou takto mučeni, prožívají největší trýzeň. Není to ani tak fyzická bolest, co je trápí, spíš zažívají duševní muka z pocitu, že po zbytek života jim bude něco chybět.

Mučitelé dostali rozkazy připravit určité zajatce o určité části těla, až měl Fallion pocít, že je jenom pahýlem.

Ať mi poděkuje potom, pomyslel si Pán Zoufalství s úsměvem na rtech.

„Proč se usmíváš?“ zeptal se Fallion Rhianny ve snu. Začala se mu točit hlava a měl pocít, že mu víno trochu otupilo bolest.

„Usmívám se, protože tě mám tak moc ráda,“ řekla Rhianna něžně. „A teď, má lásko,“ zašeptala, „se pustíme zase do spojování světů. Slíbil jsi mi to, vzpomínáš? Slíbil jsi, že mi řekneš, jak se to dělá.“

Samozřejmě že nic takového neslíbil, ale omámená mysl na to nepřijde tak snadno. Kromě toho se Fallionovi točila hlava a Pán Zoufalství spoléhal na to, že mu omámení pomůže Falliona obelstít.

„Cože?“ vykřikl Fallion, stále trpící neviditelnou bolestí.

„Spojení světů. Jak jsi to udělal?“

„Je to... snadné,“ řekl Fallion. „Strašně snadné, jakmile to jednou pochopíš.“

To vytrhlo Pána Zoufalství ze snu.

Bylo *snadné* spojit světy?

Pán Zoufalství si vždycky představoval, že je to složité, že to bude vyžadovat velký důvtip, dlouhé přípravy a plány propracované do nejmenších detailů – zásadní magické postupy, které se rozčlení na tucty dílčích postupů. Zkoušel všechna snadná řešení, ale po pravdě řečeno, Pečeti Stvoření ho svou složitostí vyvedly z míry.

Ponořil se zpátky do snu.

„Ano, ano,“ řekla Rhianna. „Vím, že je to pro tebe snadné. To už jsi říkal. Jenže jsi mnohem chytřejší, než si myslíš, mnohem chytřejší...“

Pojď, půjdeme k Pečeti. Ukážeš mi, jak se to dělá,“ požádala ho Rhianna. A jak to ve snech bývá, vzala ho ve tmě za ruku a odvedla ho ven ze dveří komnaty jeho otce.

Na nádvoří, na místě, kde se přes den popelily slepice, pod bílým gumovníkem, byla na zemi Pečeť Pekla – velký kruh přízračné zelených plamenů tančících na trávniku.

Fallion zamrkal překvapením a upřeně se na ni zahleděl. Pak polkl, otevřel ústa a začal mluvit.

Pán Zoufalství se naklonil, natahoval uši, aby dobře slyšel a neunikla mu ani jediná slabika.

„Já... něco není v pořádku. Je to nějaké divné.“ Upíral zrak na Pečeť a zkoumal ji pohledem.

Pán Zoufalství vytvořil Pečeť podle toho, jak si ji pamatoval. Ale Fallion kolem ní ve snu klopýtal, hleděl do plamenů, poslouchal jejich syčení a hučení, a jako by ho stále něco mátl.

„Věci nejsou na mém místě,“ řekl zaraženě.

„Možná jen pár drobností,“ řekla Rhianna. „Ukaž mi, jak spojit svět.“

Fallion ze sebe vypravil: „Stačí – jen...“

Navlhl si rty, pak se na okamžik soustředěně zamračil – na příliš dlouhý okamžik. Prudce se otočil a pohlédl na Rhiannu, světlo z plamenů mu tančilo v očích. Zahleděl se jí přímo do duše.

Fallion měl tak mocný dar, že Pána Zoufalství odhalil.

Fallion náhle otevřel oči a zadíval se na Pána Zoufalství, zaostřil na něj pohled a vykřikl: „Ne!“

Skoro jsem ho dostal, pomyslel si Pán Zoufalství. Ještě chvíli a měl bych ho. Jenže příležitost pominula.

Pán Zoufalství se otočil a kývl na Vulgnashe. Nesmrtelný rytíř natáhl ruku a vysál z místnosti všechno teplo, až se Fallion opět schoulil do klubíčka. Zuby mu cvakaly a třásl se chladem, jak se propadal do stále hlubšího spánku.

Kdesi v zákoutí své mysli sledoval Areth Sul Urstone průběh celé události, znechucený a zděšený tím, co Pán Zoufalství plánuje.

5 LOVCI

*Každá duše, od nejslavnějšího válečníka po
nejmenší dítě, má pro Velkého červa nesmírnou
cenu. Velký červ nás stvořil, abychom na sebe
navzájem dohlíželi, a proto nikdy nesmíme
nechat své druhy utéct.*

– z wyrmlingského katechismu

Cullossax byl celé odpoledne nervózní. Věděl, že ho budou
postrádat a že se ho ostatní mučitelé nakonec vydají hledat.

Několikrát během dne musel potlačit nutkání vyběhnout
ven.

Nakonec, když se stíny prodloužily a noc byla na spadnutí,
Cullossax se rozloučil se strážci, vzal si kovový oštěp a vydal
se za dívkou, aby ji pronásledoval.

Bylo snadné sledovat její stopy.

Dívka zamířila do lesa, ochromená strachem a oslepená
denním světlem. V měkké půdě pod borovicemi zanechávala
jasné stopy.

Cullossax se nedostal moc často ven z pevnosti, ale naučil
se základy stopování, protože tuto dovednost využívali
mučitelé i v labyrintu.

Vzduch byl svěží a brzy se v lese začaly ozývat noční
zvuky – šustění myší v listí, bzučení hmyzu, štěbetání ptáků
a cvrčení cikád.

Vzduch příjemně voněl. Cullossax si už ani nevzpomínal, kdy naposledy dýchal čerstvý vzduch.

Vyšly hvězdy, oslepující světelné body, tak jasné, že je viděl i přes zavřené oči.

Věděl, že pronásledovatelé mu brzy budou v patách, ale teď se cítil šťastný a smířený s osudem. Smrt pro něj nebyla ničím neznámým. Čas od času byl sám jejím vykonavatelem a vždy věděl, že jednou dojde i na něj.

S lehkým srdcem se rozběhl za dívkou do země, která možná opravdu byla jen jejím dětským snem...

Dlouhé hodiny běžel Cullossax borovým lesem. Srdce mu bilo pravidelným rytmem, v jakém se pohybovaly i jeho nohy. Po tváři mu stékal pot a časem mu promáčel halenu na zádech. Žíznilivě toužil po vodě.

Nic z toho příliš nevnímal, protože především sledoval očima stopy, kudy jeho oběť běžela.

Bezmyšlenkovitě přeskakoval padlé kmeny a skláněl se pod větvemi stromů. V houští napravo zaslechl odfrknutí jelena. Na chvíli se zastavil, srdce až v krku, a uvažoval, co ten zvuk znamenal. Venku mimo pevnost byl jen dvakrát v životě a nikdy ne déle než jednu noc. O zvěři toho věděl jen málo. Pak jelen odběhl a Cullossax ho zahlédl mezi stromy.

V žaludku mu při pomýšlení na čerstvé maso zakručelo.

Teď se však nemohl rozptylovat. Věděl, že se každým krokem k dívce blíží. Je ještě mladá, ale takovým tempem jako on běžet nedokáže.

V koutku duše však měl Cullossax obavy. Pronásledoval dívku, ale sám se stal šťvanou zvěří. Už před mnoha hodinami se měl hlásit u svého pána. Budou se po něm shánět a nakonec vyjde najevo, co se stalo.

Vydají se za ním ti nejlepší. Nikdo se nedokázal pomstít tak, jako to uměl mučitel Krvavé pěsti. Trest pro jednoho z jejich řad, který je zahanbil a zkazil jim pověst, bude mimořádně přísný.

V Rugasse se z mučení stalo umění. Cullossax dlouho a usilovně přemýšlel, co mu asi udělají, ale s jistotou si to nedokázal ani představit.

Určitě ho budou mučit na veřejnosti a mučitelé se budou předhánět v tom, kdo mu způsobí větší utrpení.

Nakonec ho nechají zemřít. Alespoň tím si byl jistý. Otázka nezněla, jak dlouho bude žít, jako spíš jak dlouho bude muset trpět, než ho nechají zemřít.

Uvažoval, jaké způsoby mučení asi zvolí, a pak se zarazil. Povíдалo se o novém druhu magie v Rugasse. Císařovy elitní jednotky přijímaly vlastnosti od otroků – sílu, rychlost, krvežíznivost. A tito noví bojovníci dokázali běhat rychleji než obyčejní muži a na mnohem delší vzdálenost.

Cullossax přemýšlel, co udělá, jestli bude muset čelit takovým bojovníkům.

A pak tu byl sám Vulgnash. Cullossax připravil Nesmrtelného rytíře o potravu.

To bylo něco neslýchaného.

Cullossax jen doufal, že Vulgnash bude v pevnosti natolik nepostradatelný, že ho nepošlou v čele pronásledovatelů.

Většinu noci běžel přes kopce a krajinou porostlou nekonečnými lesy. Občas se vyšplhal na kopec, kde v měsíčním svitu rozprostíraly osiky své bílé větve, podobné sluncem vyběleným kostem. Potom zase seběhl dolů do údolí, po svazích porostlých duby a jasany.

Pořád však běžel lesem a doufal, že když ho přece jen bude pronásledovat Vulgnash, poskytne mu les bezpečný úkryt.

Vzduch se v letní noci příliš neochladil, a když se přiblížil k říčce, konečně dívku našel.

Ležela v mechu a kapradí na jejím břehu, stočená do klubíčka. Když zaslechla Cullossaxe přicházet, vyděšeně vyštěkla a začala se plazit směrem k vodě. Třásla se strachy, takže se ani nemohla postavit na nohy.

Cullossax k ní doběhl. V ruce držel kovové kopí, a kdyby to měl v úmyslu, mohl ji jím klidně probodnout.

„Ne, prosím!“ zanaříkala. „Nech mě jít...“

Cullossax se rozesmál. Ne proto, že by se bavil jejím strachem, ale protože působila tak zvláště. Měla v sobě takovou jemnost a nevinnost a naprosto se lišila od všeho, co dosud viděl! Žádný wyrmling neměl tak něžnou duši.

Jak se smál, dívka zaútočila. Náhle vyskočila a vrhla se na něj. Ostrým klackem mu mířila na srdce.

Cullossax ji chytil za paži a vykroutil jí zbraň z ruky. Snadno ji přemohl. Byla mladá a unavená dlouhým během i prožitým strachem. Malá rána do hlavy ji omráčila.

„Nepřišel jsem tě zabít,“ řekl Cullossax. „Chci ti pomoci.“

„Já – nechápu...“

„Mohl jsem tě předhodit Vulgnashovi,“ řekl. „Měl jsem to udělat. A za svou smělost budu možná pykat. Ale rozhodl jsem se, že tě nechám žít.“ Kývl hlavou směrem k jihu. „Jak daleko je do té Inkarry?“

„Leží za Velkým hřebenem,“ řekla.

Cullossax se kousl do rtu. Nejméně tři stovky mil, možná čtyři. Bojovník by to zvládl za tři noci, kdyby běžel. Jenže Cullossax jako mučitel nebyl zvyklý na takovou zátěž. O dívce ani nemluvě.

„Můžeš běžet?“ zeptal se.

Dívka sklonila hlavu. Ne.

Nějaký vnitřní instinkt ho varoval, aby si pospíšil. Zavrčel, chytil dívku a hodil si ji přes rameno jako pytel. „Tak odpočívej.“

Skočil do potoka a rozběhl se po proudu jeho korytem. Věděl, že jeho bratři mají dobrý čich, a doufal, že je setřese ze stopy. Po pár stovkách metrů se otočil zpátky, odkud přišel, a pak začal kličkovat směrem na východ.

Krajina se tím směrem svažovala, a jak se blížilo svítání, probudili se ptáci a dali se do zpěvu. Skřivani švitořili, sojky křičely...

Zastavil se na malém pahorku a pohlédl dolů na zelené pastviny. Na několik mil daleko viděl řadu olší. Hvězdy na obloze vybledly a brzy vyjde slunce. Na obzoru se začaly objevovat červánky.

Dívka se zahleděla na oblohu se zvláštním výrazem ve tváři.

„Co tam vidíš?“ zeptal se jí Cullossax s obavou, že zahlédla nějaké známky jejich pronásledování.

„Východ slunce. Dneska je nádherný,“ řekla. „Zbarvuje mraky – na okrajích jsou modré a uprostřed zlaté.“

Slova *modré a zlaté* ještě nikdy neslyšel. Musela pro tyto barvy použít slova z inkarranštiny.

„Ty vidíš barvy?“ zeptal se udiveně. „Jako lidi?“

„Ano,“ připustila, „od chvíle, kdy se světy propojily. Proto vím, že tohle všechno není jen nějaký bláznivý sen.“

Už ho bolelo rameno a nohy se mu podlamovaly únavou. „Už můžeš běžet?“ zeptal se jí.

„Ano,“ řekla.

Postavil ji na zem a ukázal k východu. „K támhle těm stromům se musíme dostat před svítáním. Máme co dělat. Dokážeš to?“

Zavrčela na souhlas jako wyrmling a rozběhli se. Sprintovali vysokou trávou. Zajíci jim uskakovali z cesty a z okolních bodláků vzlétaly pěnkavy.

Slunce se začínalo dotýkat obzoru, krutá rudá záře se blížila k okraji světa. Při pohledu na ni vytryskly Cullossaxovi slzy bolesti z očí.

Ale první olše se blížily a les sliboval stín a ochranu před sluncem.

Cullossax běžel, dokud neměl pocit, že mu pukne srdce, a dokud dívka za ním nezačala zaostávat. Chytil ji za zápěstí a táhl dál, nutil ji ještě přidat.

Ze slunce se stala oslepující koule, přímo před nimi, a Cullossax musel odvrátit zrak a dlaněmi si chránit oči. Snažil se na bolest nemyslet.

Konečně doklopýtali do chladného stínu lesa. Dívka se vrhla na zem hned za prvními stromy a Cullossax stál v předklonu, opíral se o kolena a lapal po dechu.

Ohlédl se zpátky, kudy šli, a viděl, že ohnutá stébla pšenice prozrazují jejich cestu. V dálce, asi dvě míle zpátky, spatřil tři wyrmlingské bojovníky, kteří je pronásledují, jak běží z kopce.

Cullossax je chvíli soustředěně pozoroval. Běželi neuvěřitelně rychle.

Rychlost, uvědomil si. Přijali odkazy rychlosti. V duchu počítal. Mohlo trvat hodinu nebo dvě, než někdo zjistil, že se ztratil, a další hodinu, než zjistili, kam zmizel.

Měl bych před nimi mít velký náskok.

Jenže tihle muži se pohybovali mnohem rychleji než obyčejní wyrmlingové, dvoj až trojnásobnou rychlostí. Přijali odkazy rychlosti a zřejmě i síly a odolnosti.

Nemohu jim uniknout, uvědomil si Cullossax. A nemohu počítat s tím, že všechny tři zabiju.

Ale jak se hnali ze svahu kopce a dostali se na vzdálený okraj pole, oslnily je paprsky vycházejícího slunce. Usilovně pátrali po stopách. Cullossaxe vidět nemohli, protože se skrýval ve stínu. Zvedli ruce, aby si zaclonili oči.

Nakonec se s nepořízenou otočili a vyběhli zpátky na kopec, aby se ve stínu stromů přes den ukryli před sluncem.

Na tohle Cullossax spoléhal, když se rozhodl běžet na východ. Žádný wyrmling tak ostré světlo nevydrží.

Ukryl se ve stínu lesa, dlouho seděl a přemýšlel. Dívka ležela o kus dál a stále ještě přerývavě dýchala.

„Máš jméno?“ zeptal se jí. Otázka měla své opodstatnění. Mnoho mladých wyrmlingů z nižších společenských vrstev nesmělo mít jména. Museli si je teprve získat.

„Ki... rissa,“ vypravila ze sebe. „Kirissa Mentarn.“

„To ale není tvé wyrmlingské jméno. Je inkarrské?“

Přikývla. Cullossax se zamračil nad jejím nezvyklým gestem. Aby ho uklidnila, zavrčela ano.

„Kirisso,“ řekl, „vojáci jsou nám na stopě. Díky nové magii získali sílu a rychlost. Slyšela jsi o tom?“

„O runové magii? Vím o ní. Pochází z toho druhého světa.“

Její přiznání ho vedlo k úvaze o tom, na jaké další užitečné věci si ještě vzpomene.

„Vojáci, kteří nás pronásledují, jsou rychlí. Nedokážeme jim utéct. Takže je musíme přelstít.“

„Dobře,“ souhlasila a pozorně ho poslouchala.

„Ví, kterým směrem běžíme,“ pronesl. „Takže musíme směr změnit. Místo na jih se obrátíme na východ nebo na západ. A musíme si dát záležet při zahlazování stop a zakrývání svých pachů. Musíme to udělat opravdu dokonale, jinak zemřeme.“

„Dobře,“ souhlasila Kirissa.

Nedaleko začala veverka povykovat na poplách. Cullossax se na chvíli zarazil, zaposlouchal se, a pak mu došlo, že veverka varovala ostatní před *ním*.

„A ještě jedna věc,“ řekl. „Musíme pokračovat dál hned, nemůžeme si dovolit přes den odpočívat. Naši pronásledovatelé jsou příliš rychlí. Jenže dny jsou dlouhé a noci krátké. Je možné, že když se dostaneme dostatečně daleko od Krvavé pěsti, ztratí ve tmě naši stopu a budeme zachráněni.“

„Ale oslepí nás slunce,“ namítla Kirissa a pobledla strachy.

„Zavři oči a chytni se mě za ruku, jestli chceš,“ nabídl se Cullossax. „Budu se dívat za oba.“

Neřekl to nahlas, ale jestli zůstane v otevřené krajině dlouho, oslepne sám. A v tom případě ho bude muset opustit.

Kirissa dlouho mlčela a pak se zeptala: „Proč to děláte? Měl jste být můj mučitel.“

Cullossax chtěl odpovědět, ale když otevřel ústa, nevěděl, co má říct.

Neměl žádné sny. Nikdy tajně netoužil úplně změnit život.

Ani to nemělo nic společného s ní. Kirissa ještě nedosáhla věku vhodného k páření. Nevzbuzovala v něm touhu, nechtěl se jí zmocnit. Dokonce i teď si dovedl představit, že by ji uškrtl, kdyby chtěl.

A přece... Obdivoval ty, kteří bojovali proti nepřízni osudu. Jak to řekl ten její Král Země? „Přijde čas, kdy se malí lidé tohoto světa budou muset postavit velkým...“

Tím, že ho Kirissa napadla, vlastně naplnila proroctví Krále Země.

Cullossax uvažoval, jestli ji ušetřil z pouhé zvědavosti. Přemýšlel, jestli ji neušetřil proto, že strávil celý život v labyrintu a podvědomě toužil se dozvědět, jaký je život venku.

Jako dítě hrál takovou hru. Svět byl krutý a instinkt mu napovídal, že i on musí být krutý, aby v něm přežil. Jednou však zaslechl vládce, jak říká, že takové instinkty jsou v nich záměrně pěstovány. Muži dostávali příležitost se rozmnožovat v souvislosti se svým postavením a jeho postavení rostlo zároveň s jeho sklony ke krutosti.

Pokud to tak opravdu je, uvažoval, není možné vytvořit jiný svět, který by nebyl tak krutý?

Sám si takový svět nedokázal představit. Jenže Kirissa tvrdila, že z takového světa pochází... a tak ho to zaujalo.

Ale ani tohle nebyl ten skutečný důvod. Nikdy se o nic příliš nezajímal.

Ne, Cullossax zkoumal své pocity a zjistil jen tolik, že se v něm prostě něco zlomilo, něco podstatnějšího než kost – totiž jeho duše. Omrzel ho život v labyrintu. Došlo mu, že to není žádný život, ale spíš pomalé umírání, čekání na den, kdy vydechne naposled.

Po dlouhé době odpověděl: „Odešel jsem za tebou, protože jsem nespokojený se svým dosavadním životem. Myslel jsem, že v tom druhém světě by možná mohl být nějaký lepší život.“

„Nemůžete být spokojený se svým životem,“ řekla Kirissa a pohládila ho po tváři. Cullossaxe její gesto vyvedlo z rovnováhy. Měl pocit, jako by mu po tváři lezl brouk. „Mezi wyrmlyingy,“ řekla, „ve skutečnosti žádný život není.“

6 DOJMY Z ONOHO SVĚTA

*Pán Zoufalství vytvořil zemi, měsíc i hvězdy.
Patří mu všechno – každý svět, který se otáčí
i kolem toho nejméně zářícího slunce.*

*A proto když se podíváte na noční oblohu,
cítíte se malí a osamělí. Vaše duše vám tím dává
najevo, jak jste bezvýznamní, a přináší důkaz
o nesmírné moci Pána Zoufalství.*

– z wyrmlingského katechismu

Na první dojem z louky onoho světa Talon nikdy nezapomene.

Vůně si podmanily její smysly. Voněla tráva, úrodná půda i tisíce květín – od hustých trsů jetele, přes popínavý zimolez, až po koberec divoké máty. Na louce rostly plané růže i květiny, které Talon ani neznala.

A z okolních houštin zněl ptačí zpěv překvapivě složitých melodií, jako by ptáci měli od přírody za úkol skládat árie, ale nějak na to ve světě, ve kterém Talon žila, zapomněli.

Když se všichni shromáždili v onom světě, Daylan Kladiovo se vrátil ke Vzdušné bráně a kouzelnou hůlkou čaroděje Sisela nakreslil ve vzduchu další runu. V tom okamžiku se ozvala hromová rána jako při bouřce a brána zmizela.

Daylan se otočil k davu.

„Pamatujte na má varování. Ničeho se nedotýkejte. Nepijte vodu z žádného potoka. Půjďme východním směrem a do soumraku musíme najít nějaké přístřeší.“

„Proč?“ ozval se někdo.

„Protože v noci vycházejí na lov různé věci,“ odpověděl Daylan.

A pak vyrazil dlouhými kroky přes louku. Vedla tudy pěšina, úzká a klikatá jako zaječí stezka.

Daylan po ní obezřetně kráčel, vysoko zvedal nohy, jako by překračoval padlé stromy.

„Zůstaňte na pěšině,“ zavolal na ostatní. „Půjďme v řadě za sebou.“

Lidé se seřadili do zástupu a za chvíli už jeden za druhým sestupovali dolů s kopce. Podobali se dlouhému hadu, který se pomalu plazí v trávě.

Talon se zařadila za emíra. Přerušili výuku jazyka a mlčky pochodovali. Nikdo nemluvil. Všech čtyřicet tisíc uprchlíků se snažilo dbát Daylanových rad. Občas zaplakalo nějaké nemluvně, párkrát někdo vykřikl, když škobrtl, ale jinak cesta probíhala ukázněně.

Když měli za sebou asi půlhodinu pochodu, pár desítek metrů před Talon náhle vykřiklo dítě. Vyhlédla emírovi přes rameno a spatřila asi šestiletou holčičku, jak odhodila velkou kytku s růžovým květem.

S pláčem zvedla ruku. „Pomoz mi!“ vykřikla. „Štípla mě včela!“

„Neječ,“ odbyla ji matka netrpělivě. „Už tě přece štípla mockrát. Vytáhni si žihadlo – nebo ukaž, já to udělám sama.“

Ale děvčátko se jen s hrůzou dívalo na zvednutou ruku a pak začalo znovu ječet. „Já hořím! Pomoz mi. Hořím!“

Talon se i na tu dálku zdálo, že dívka hoří. Ruka dostávala jasně červenou barvu, jakou Talon u člověka ještě neviděla. Kolem vpichu se vytvořil obrovský puchýř. Holčička vykřikla a pak padla na zem, kde se začala svíjet ukrutnou bolestí.

Talon náhle zaslechla zlostné bzučení rojících se včel, a když vzhledla, spatřila jich celý mrak, jak se slétaly z celé louky směrem k děvčátku.

Lidé varovně křičeli a ustupovali od holčičky, vystrašení velkým rojem včel, který se nad ní vytvořil.

„Zůstaňte na pěšině!“ volal na ně zepředu Daylan Kladivo, ale lidé křičeli o pomoc. Za chvíli Daylan doběhl zpátky k nim a dívce, kterou štípla včela.

Daylan varovně vykřikl jazykem, který Talon nikdy předtím neslyšela. Přesto na ni jeho slova zapůsobila jako úder palicí. Zdálo se jí, že pronikala až do morku kostí.

„Zadržte!“ zavolal Daylan na včely. „To dítě nechťelo nikomu ublížit. Ušetřete ji. Nezná vaše pravidla.“

Včely rozčileně bzúčely, chvíli hlasitě, chvíli trochu mírněji, a Talon usoudila, že Daylanovi odpovídají jejich vlastní řečí.

Daylan se postavil mezi včelí roj a zraněné dítě, aby svým tělem vytvořil pevný štít.

Děvčátko usedavě plakalo a po chvíli začalo sípat.

„To nic není,“ řekla její matka, jako by chtěla Daylana uklidnit. „Je to jen včelí bodnutí. To už zažila mockrát.“

„Na tomto světě,“ řekl Daylan, „má jediná včela tolik jedu, aby to zabilo dospělého muže. Doufejme, že se žihadlo nedostalo moc hluboko.“

Stál mezi dívkou a rojem a znovu se obrátil na včely. „Prosím, nevěděla, že je to vaše louka,“ omlouval ji Daylan. „Chtěla si jen přivonět ke květu. Nechtěla vás připravit o pyl.“

Mluvil pomalu, jako by doufal, že nějak pronikne k prostoduchému hmyzu.

Roj dlouhou dobu jen zlovětně bzúčel a včely začaly kroužit kolem Daylana, až kolem něj vytvořily vír, takže to vypadalo, že je uprostřed rozběsněného tornáda. Otáčel se, nespouštěl oči z včelích velitelek, ale stále zůstával mezi nimi a dívkou.

Holčička už přestala naříkat, jen sípavě dýchala. Talon na ni ze svého místa dobře viděla. Její bleděmodré oči hleděly do prázdna, v obličeji byla bledá a celá se třásla.

Roj se držel zpátky a nakonec se i bzúčení trochu zmírnilo.

Po nějaké době Daylan natáhl ruku k roji. „Ukažte mi cestu k vašemu úlu,“ požádal včely. „Dovolte mi promluvit si s vaší

královnou. Já jsem pravidla neporušil. Nemůžete mi to odepřít.“

Nakonec se jedna včela oddělila z roje a usedla Daylanovi na dlani. Přecházela po ní v kruzích a občas se zastavila a zavrtěla.

„Tudy!“ řekl Daylan a ukázal k jihozápadu. „Asi mílí“

Zavolal na čaroděje Sisela. „Pojď sem.“ A dav varoval: „Vy ostatní zůstaňte, kde jste.“

Pak pohlédl na děvčátko, ze kterého pomalu vyprchával život. Dýchala stále pomaleji. Daylan řekl čarodějovi: „Rozřízni jí ránu a vysaj jed. Snaž se ji udržet naživu.“ Davu věnoval varovný pohled. „A vy se nehýbejte. Zůstaňte na pěšině a nedotýkejte se květin, jinak včely zaútočí. Je jich dost, aby nás sprovodily ze světa všechny!“

Pak se Daylan rozběhl přes louku.

Čaroděj Sisel se sklonil nad holčičkou, a jak mu Daylan řekl, vysál jí z rány jed. Byl mistrem v léčení a Talon měla velkou důvěru v jeho schopnosti. Ale jak Sisel mumlal zařikávání a jemně vtíral do rány hojivou masť, dělal si starosti. „Takhle rozpálená... Ještě jsem neviděl, aby se po bodnutí někdo takhle rozpálil.“

Talon se rozhlédla po okolostojících lidech. Většina z nich se narodila jako nevolníci, a proto na sobě měli jen prosté šaty. Nedostalo se jim žádného vzdělání a obecně toho o světě moc nevěděli, ale i ti nejhloupější věděli, že něco není v pořádku. Nikdo nevyjednává s včelami a neuzavírá s nimi příměří. Nikdo neumírá za to, že si utrhne květinu.

Talon se cítila nejistá a zranitelná. Onen svět v sobě skrýval nebezpečí, jaká nečekala.

Emír zůstal chvíli stát, ale pak už to nevydržel. Pomalu došel až k děvčátku a postavil se nad čaroděje Sisela. „Mohl bych nějak pomoci?“

Čaroděj zavrtěl hlavou.

Emír se posadil do trávy, položil si dívčinu hlavu do klína, odhrnul jí zlatohnědé vlasy z čela a pohladil ji po tváři.

Dívčina matka stála opodál a pozorovala ho. Spíš měla dítě utěšovat ona, jenže v náručí nesla kojence a opírala se o velký pytel, ve kterém měla všechno, co její rodině zbylo.

„Neboj se.“ zašeptal emír.

Talon pocítila zvláštní žárlivost, že se jí dotýká. Toužila po tom, aby ji taky tak hladil.

Emír se k dívence sklonil a políbil ji na čelo. Dívka stále namáhavě dýchala, ale zavřela oči a nechala se od něj chovat.

Včelí roj se stále držel na jednom místě, jako armáda sešikovaná k bitvě.

Talon to znervózňovalo. Chtělo se jí na záchod, neodvážila se však opustit pěšinu, aby včely nezaútočily. Nutkání tedy potlačila a jen stála, strachy měla srdce až v krku.

„Zajímalo by mě, co by se stalo, kdybychom narazily na vosy,“ řekl nervózně jeden z lidí v řadě a pak se rozesmál nad svou pošetilostí.

Zdálo se, že dívka nakonec usnula a emír dál seděl v trávě a tišeji zpíval.

Asi hodinu nato se vrátil Daylan Kladivo v doprovodu několika včel. Ty se připojily k rozzlobenému roji, který vzápětí zmizel. Včely se rozletěly na všechny strany a vrátily se k jeteli a zimolezu.

„Mám dobré zprávy!“ zavolal Daylan, když došel blíž. „Vše je odpuštěno. Zůstaňte na pěšině a pokračujte dál!“

Čelo průvodu se opět dalo do pohybu a za ním se vydali husím pochodem ostatní. Daylan došel až k nim a poklekl vedle emíra.

„Spí tvrdě?“ zeptal se.

Dívka vypadala, že spokojeně spí. Emír jí celou dobu tiše zpíval.

„Spí?“ zeptal se.

„Ne. Zemřela před necelou půlhodinou.“

Dívčina matka vykřikla a Talon potlačila vzlyknutí. Pár rozezlených mužů se obořilo na Daylana. „Proč jsi nás nevaroval před včelami?“

Daylan na ně pohlédl, jenže myšlenkami byl očividně někde jinde. „Varovat vás... Nemyslel jsem, že je třeba vás varovat. Měl jsem pocit, že včely znám celý svůj dlouhý život a že nejsou nebezpečné. Kromě toho, ze všech nebezpečí, která zde hrozí, je tohle tak nepatrné, že je téměř zanedbatelné.“

Po dlouhém pochodu se na obzoru, za který právě zapadalo slunce, zablesklo a zahřmělo. Znělo to jako vrčení a štěkání psí smečky, bojující na život a na smrt. Kupovitá mračna se pomalu sunula přes kopce a věstila bouři, jež se změní v běsnění žvlů, které si Talon ani neuměla představit.

Zataženou oblohu křižovaly blesky a hřmění bylo ohlušující. Talon se zježily chloupky na pažích i v zátylku. Hrozilo, že se každou chvíli spustí pořádný liják.

Alunovi bojovní psi přiběhli s kňučením ke svému pánovi a k Talon a při každém zahřmění couvali s ocasy staženými mezi roztřesené nohy.

Celou hodinu neúnavně pochodovali směrem k obrovským borovicím, které se vypínaly do výšky jako hory.

„Rychle,“ pobízel je Daylan Kladivo hlasitě. „Musíme se dostat pod ten nejvyšší strom. Tyhle mraky možná neukrývají jenom déšť!“

Talon měla jen nepatrné tušení, čeho se Daylan bojí: Napadlo ji, jestli se v nich neskrývají Temní vznešení. Neodvázila se ho na to zeptat, ale obavy vepsané v jeho tváři mluvily samy za sebe. Daylan pobízel ke spěchu všech téměř čtyřicet tisíc uprchlíků z Caer Luciare. Všichni byli hladoví a k smrti vyčerpaní. Mnozí utrpěli v bitvě zranění, takže v zakrvácených obvazech klopýтали za ostatními. Zdraví nesli svůj majetek, zbraně i krvavý kov z dolů v Luciare, jídlo a další nezbytnosti. Matky jako největší poklad nesly v náručí své děti.

Uprchlíci začali umdlévat, ale Daylan je pobízel dál, nedovolil jim zpomalit. „Běžte, sakra!“ křičel na ně. „Teď není čas na loudání. Běžte jako o život!“

Ukázal na skalnatý útes asi tři míle před nimi, částečně skrytý za borovicemi tak obrovskými, že si Talon ani nedovedla představit, že by takové stromy mohly růst v jejím světě. Daylan vybral tu největší z nich. V onom světě dosahovaly stromy úctyhodných výšek. Za jeden den si Talon ještě nezvykla na tak ohromné rozdíly ve velikosti. Vrcholky borovic před nimi se ztrácely v mracích. Větve se roztahovaly do šířky, takže koruny stromů měly nad zemí v průměru kolem šesti set metrů a větve rostly tak hustě u sebe, že vytvářely

neprůhledný baldachýn. Talon nedokázala odhadnout, jak silné mají kmeny, které halila neproniknutelná tma.

Od chvíle, kdy se ocitli v tomto světě, Daylan uprchlíky neustále pobízel kupředu a teď je přímo hnal směrem k borovému háji u skalnatého útesu. V kopcích se tyčily do výšky i jiné stromy, ale zdálo se, že ho přitahuje jen toto místo.

Vykřikl: „Rychle, pospěšte! Smrt je nám v patách!“

Talon běžela těsně za emírem a za ní spěchal Alun. Vedle něj běželi jeho bojovní psi – čtrnáct mohutných mastifů, kteří se mu motali pod nohama. Neměl je na vodítku, ale drželi se těsně u něj jako u vůdce smečky.

Bojovníci před Talon proběhli nazlátlou trávou, z níž se linula medová vůně. Divoké luční květiny se kývaly ve větru a velké rudé vlčí máky dorůstaly výšky dospělého člověka. Jasně zbarvení skřivani, vyděšení nečekaným setkáním, vylétali z trávy jako jiskry z kovářské výhně.

Talon se ještě nikdy necítila tak svěží, tak plná energie.

V poledne se utábořili u malého potoka. Daylan Kladiivo nejdřív poprosil potok o vodu. Něco ve vlnkách jeho prosbu vyslyšelo a potok jim dovolil se napít. Chladná voda chutnala jako nektar. Děti se vydaly podél potoka hledat nějaké bobule a objevily na jeho břehu keře s velkými oranžovými malinami, které se zdály být mnohem vydatnější a zdravější než všechny, které Talon dosud ochutnala.

Tento svět, Jediný Pravý Svět, byl po všech stránkách dokonalejší než ten, ve kterém žila.

Ale mělo to i svá úskalí. Blížila se k nim dokonalá bouře.

Asi půl druhé hodiny běželi, zatímco se bouře stále přibližovala. Hřmění sílilo a půda se jim pod nohama pokaždé zachvěla.

Talon sledovala, jak se skalnatý útes blíží, a zahlédla i vrcholky obrovských borovic, jak se ohýbají ve větru.

Už byli téměř pod stromem, když bouře začala nabírat na síle. Poryvy větru měnily neustále směr, a když bouře udeřila, vítr se stočil přímo do země. Pak začaly padat kroupy velké jako dětská pěst. Ženy a staří lidé vykřikovali bolesti, když je kroupy zasáhly.

Emír si strhl se zad válečnický štít a rozběhl se k mladé matce, která běžela v předklonu, aby chránila svého malého chlapečka v náručí. Emír běžel vedle ní, držel nad ní štít a chránil ji před krupobitím, jak nejlépe to šlo.

Talon se rozběhla k mladé matce z druhé strany a všichni chránění jedním štítem spěchali do úkrytu pod borovicí.

Kolem nich většina bojovníků následovala emírova příkladu a svými štíty chránili všechny starší a pomalejší.

Poblíž Talon zasáhla kroupa nějakého staříka do hlavy. Padl jako podťatý a šedé vlasy se mu zbarvily krví. „Potřebujete pomoc?“ vykřikla Talon, ale stařík neodpověděl. Z oblohy se na ně sypaly kroupy jako střely z katapultu a Talon si uvědomila, že ten muž může během chvilky zemřít, když ho tam nechá.

Emír předal štít Talon a vykřikl: „Dostaň je do bezpečí!“

Pak se bez ohledu na vlastní nebezpečí zastavil, sehnul se nad starcem a táhl ho pryč. Bojovníci se kolem emíra zvědavě shlukli, protože cítili krev. Ve svých rudých maskách a obojcích s hroty naháněli hrůzu. Ještě chvíli čenichali kolem staříka, ale kroupy je nakonec přinutily ho opustit a běželi se radši schovat.

„Pospěšte!“ křičel emír na uprchlíky, kteří běželi kolem něj. Ti však žádné pobízení nepotřebovali, stejně běželi ze všech sil.

Talon držela v ruce štít a chránila jím matku s dítětem.

Před nimi už první bojovníci doběhli pod stromy, nechali tam ženy a děti a vraceli se zpátky, zaštitit další uprchlíky.

Zablesklo se a následné hřmění jim rozechvělo půdu pod nohama. Ke krupobití se ještě přidal prudký liják, dešťové kapky ostré jako nože.

Jedna kroupa zasáhla Talon do zad a další do ramene. Zaklela a udýchaná a promočená konečně dovedla matku s dítětem pod ochranu větví.

Pod stromem byla tma a ticho jako v hrobě. Pronikavě tu voněl humus a ze země vyrůstaly velké žluté houby, podobné znetvořeným hlavám.

Talon se ohlédla, aby zjistila, jestli ještě někdo potřebuje její pomoc, a viděla stovky mužů z bojovných klanů přivádět

další lidi, včetně asi stovky těch, kteří nemohli chodit, takže je museli nést nebo táhnout.

Emír donesl staříka pod borovici a uložil ho na měkké jehličí. Pak vytrhl Talon štít z ruky a hnal se zpátky do zuřící bouře.

Čaroděj Sisel obcházel uprchlíky, kteří utrpěli nějaká zranění, a léčil je, jak mohl.

V zeleném hávu, který se podobal spíš srostlým kořenům než oblečení, jež vytvořila lidská ruka, vypadal čaroděj jako nějaká divná houba.

Emír vyběhl do deště, našel dítě, plačícího chlapce zraněného kroupou, zakryl ho štítem a běžel s ním zpátky pod ochranu větví.

Než se vrátil, téměř všichni se už shromáždili pod obrovskou borovicí. Desítky lidí však ležely bezvládně na jehličí. Ti, co nepřežili.

Talon stála s otevřenou pusou a žasla nad tím, jak pár minut letní bouře může mít na onom světě tak ničivé následky.

Poklekla vedle emíra a prohlížela si chlapce. Pravidelně dýchal, ale vyděšeně hleděl na mrtvé. Emír na něj promluvil a uklidňoval ho tak dlouho, až se na něj chlapec podíval. Stále však seděl jako omámený.

„Kde máš matku, chlapče?“ zeptal se ho emír. Chlapec vypadal na šest nebo sedm let. Měl kudrnaté světlé vlasy a tmavě hnědé oči. Rysy naznačovaly, že patří ke kastě bojovníků.

„Pryč,“ odpověděl a odvrátil oči.

„Kde pryč?“

„Nevím. Už je pryč dva dny. Táta odešel bojovat s wyrmlingy a taky se nevrátil.“

Talon uvažovala. Chlapcova matka musela zmizet, když se světy spojily. Pokud splynula se svým stínovým protějškem, nedalo se odhadnout, kolik set nebo tisíc mil může být vzdálena. V tuhle chvíli se možná zoufalá a se slzami v očích snaží dostat domů. Jako můj otec, pomyslela si. Sir Borenson se bude určitě snažit se k ní dostat.

A co chlapcův otec? V Caer Lúciare našlo smrt mnoho bojovníků.

„Něco ti řeknu,“ oslovil ho znovu emír. „Budu teď chvíli tvůj velký bratr. Postarám se o tebe. Máš hlad?“

Chlapec dobře věděl, že nemá mluvit s cizími lidmi. Dlouho váhal, než přiznal, že má hlad. Emír mu nabídl trochu sýra z vlastních zásob, které měl ve vaku.

Čaroděj Sisel se na něj přišel podívat. Chvíli nad ním stál a pak vyndal z kapsy hrst mechu a přiložil ho chlapci na ránu, aby zastavil krváčení.

V přítomí pod stromem je Daylan pobízel dál. „Rychle! Pospěšte si všichni dovnitř do jeskyně!“

Talon před sebou viděla jen tmou, ani stopu po nějaké jeskyni. Přesto vstala a vydala se za zvukem kroků, až ji náhle oslepilo prudké světlo.

Na vršku mezi kmeny dvou statných borovic stál Daylan Kladivo a v ruce držel hvězdu. Její jasné světlo proniklo stíny a odhalilo uprostřed lesa posvátné místo.

Stál u kmenů dvojice borovic, které vypadaly, že vyrůstají z jednoho kořene. Každý kmen měl stovky stop v průměru a na každém byla do kůry vyřezána tvář muže s vážnými očima a klidným výrazem. Místo vlasů a vousů měl vyřezané dubové listy.

Představoval starodávný symbol, kterého se lidé v Caer Luciare báli. Jenže ve světě Talon to bylo dobré znamení. Tvář patřila Králi Lesa.

Zdálo se, že obličeje vyřezané do stromů jsou zahleděné do sebe. Oba se nad Daylanem tyčily a ten ve srovnání s nimi vypadal maličký, protože každý obličej byl vysoký osmnáct metrů.

Ale Král Lesa se v tomto světě nezdál děsivý. Talon ty obličeje uklidňovaly, jako by kolem sebe šířily auru klidu.

Daylan odvalil velký šedý balvan a za ním se objevil skrytý vchod – velký kulatý otvor, podobný ústí nory, dostatečně vysoký, aby jím prošel dospělý muž.

Daylan stál u vchodu a pobízel je: „Rychle! Dovnitř! Prozatím tu budete v bezpečí. Určitě nechcete, aby vás zastihla tma venku.“

Talon nevěděla, co by se mohlo v noci objevit. Strengisaaty. Temná vznešení. O těch už slyšela, ale Daylanovi

zazníval z hlasu strach, jako by se ve tmě na okrajích lesa mohlo plížit něco mnohem horšího.

Nikdo se však nepohnul, protože otvor před nimi byl tmavý.

„Co je to za místo?“ zeptal se emír Tuul Ra.

Nahlédl opatrně dovnitř. Jeho dcera Siyaddah se držela za ním.

„Je to úkryt,“ řekl Daylan, „dávno opuštěná jeskyně. Kdysi tu bývalo mnoho lidí a vládla zde radostná nálada. Je dost prostorná, aby se v ní schovala celá naše skupina. Dole je pitná voda, napájená podzemními prameny. Můžete se vykoupat i napít. Uvidíte, že se vám tam bude líbit. Udělejte si pohodlí...

Ale jestli chcete, pošlete dovnitř pár bojovníků. Myslím, že je rozumné se ujistit, že se dovnitř nedostalo nic... *nepříjemného.*“

Vtom se ze stromů odloupla kůra a ze stínu za Daylanem se vynořili tři muži. Chvilku vypadali jako stromy, ale pak se proměnili v lidi.

Každý z nich byl svým způsobem dokonalý. Jeden měl zlaté vlasy, druhý byl ryšavý a třetímu splývaly na ramena stříbrné lokny. Každý měl jinou postavu, ale všichni byli tak nádherní, že se to ani slovy nedalo popsat. Neohroženě tam stáli a v očích jim zářila moudrost věků. Každý z nich v ruce držel hůlku ze zlatého dřeva a postavili se tak, že zatarasili vchod do jeskyně.

Zářící, uvědomila si Talon Dokonalí lidé.

Jeden z nich promluvil zvláštním jazykem, a když se jeho slova dostala k Talon, pronikla jí do mysli a ona mu rozuměla, jako by mluvil jejím rodným jazykem.

„Daylane Kladio.“ oslovil ho nejvyšší z nich s dlouhými stříbrnými vlasy, oblečený v krátkém kabátci neurčité barvy, jakési šedé se zelenými odlesky. „Co jsi to udělal?“

Daylan se k trojici otočil. „Takže jeskyně není prázdná, jak jsem doufal.“

Zářící řekl: „Daylane, byl jsi vypovězen z našeho světa. Jen díky účtě k tomu, čím jsi kdysi byl, tě teď nezničím!“

Daylan se hájil: „Můj život patří jen mně. Nemůžete mi ho vzít, lorde Erringale.“

Erringale, vládce, muž s přísnými rysy, se zdál postarší, ale jeho věk se dal jen těžko určit. Jeho tělo vypadalo mladé a silné jako tělo čtyřicátníka, ale tvář mu brázdily ustarané vrásky, takže vypadal spíš na šedesát nebo sedmdesát. Skutečný věk však prozrazovaly jeho oči. Měl v nich nekonečnou moudrost a smutek, jaký mohl pociťovat jen ten, kdo viděl příliš mnoho smrti.

Není mu čtyřicet, ani šedesát nebo sedmdesát, pomyslela si Talon. Je starý miliony let.

Daylan je varoval, že v onom světě jsou lidé oplývající nesmírnou mocí, zvláštní a nebezpečnou mocí.

Došlo jí, že Erringale je jedním z nich. V očích měl příliš mnoho světla, stejně jako Fallion. A při chůzi jako by se mihotal. Zářící. Určitě byl jedním ze Zářících.

Erringale vykročil k Daylanovi a upřel na něj pronikavý pohled. „Neuposlechl jsi nás! Je zakázáno přivést do našeho světa byť jen jedinou stínovou bytost a tys jich přivedl takové množství?“

„Přivedl jsem spojence,“ ohradil se Daylan, „v boji proti našemu společnému nepříteli.“

„Přivedl jsi ženy a děti,“ řekl Erringale, „kteří se budou dožadovat naší ochrany. Přivedl jsi lidi tak nedokonalé, že nevydrží ani letní bouřku.“

„Jsou to dobří lidé,“ namítl Daylan. „A přestože se mohou zdát slabí a nedokonalí, jsou silní a stateční. A navíc jsou v nouzi. Copak nemáte žádný soucit? Náš odvěký nepřítel dobyl jejich svět, a tak potřebují útočiště – jen na pár dní. Odmítnete jim ho poskytnout, aby si naši nepřátelé mohli mnout ruce radostí?“

„Ulpěl na nich pach zla,“ řekl lord Erringale. „Nemůžeme je ukrývat před nepřítelem. Pán Zoufalství vycítí jejich přítomnost.“

„Jsou mladí,“ řekl Daylan. „Nejsou doopravdy zlí. Trpí jen neduhy mládí. Ani ti nejstarší z nich nežili stovky let. Nějakou dobu trvá dospět, oprostít se od sobeckých myšlenek a přání. Deset tisíc let není dostatečná doba. Jak by mohly být takové... děti dokonalé?“

Záříci hleděli na Daylana s pochybnostmi o jeho argumentaci. „Je v nich příliš mnoho temnoty,“ řekl Erringale. „Cítím to. Ty to musíš cítit taky. Odved’ je zpátky domů.“

Daylan se nedal odbýt. „Ne. V sázce je příliš mnoho, víc než víte. Podle svých tradic říkáte, že tohle je Jediný Pravý Svět – že všechny ostatní jsou jen stíny, které se oddělily, když byla porušena Velká Pečeť. Tvrdíte, že tohle jsou stínoví lidé, ale já vám říkám, že nejsou. Všechny světy v sobě mají něco z toho pravého, z toho, o který jste přišli. Svým způsobem jsou některé světy pravější než tento...“

„Už jednou jsi s tímto argumentem neuspěl,“ řekl mu Erringale.

„Říkám to, protože mám důkaz. I naše odvěká protivnice ví, že je to pravda, a proto se zabydlela ve světě těchto lidí.“

Erringale vrhl krátký pohled svých světlezelených očí na své druhy, jako by se domlouvali pohledem rychlejším než myšlenka. Všichni tři se zatvářili, že jsou ochotni ho vyslechnout.

„A jsou další důkazy,“ pokračoval tedy Daylan. „Světloňoš ví, že je to pravda, protože i on přišel znovu na svět právě v jejich světě, a *mám velice důležitou zprávu*. Světloňoš nakonec spojil dva světy dohromady.“

Záříci překvapeně zalapali po dechu. Šokovaný Erringale udělal dva kroky dozadu.

„Ano,“ potvrdil Daylan. „Vždycky jste se domnívali, že bude zde, až to udělá, že spojí váš svět s některým ze stínových. Ale spojil dohromady dva stínové světy. Spojení neproběhlo dobře, to je pravda. Lidé umírali. Nicméně dokázal to a spojil dva světy. V nich jsou v pohybu velké magické síly a nepřítel je dostal pod kontrolu.“

Světloňoš byl bohužel zajat a teď je v rukou Pána Zoufalství. Neměl dosud čas se rozpomenout na své minulé životy, takže asi ještě neví, jak se bránit. Nezná ani nesmírné možnosti nepřítele. Takže Pán Zoufalství doufá, že ho získá pro své cíle.“

„Spojil dva světy dohromady,“ zeptal se Erringale, „bez pomoci Pravého Stromu? To není možné!“

Ted' se ozvala Talon, protože byla u toho, když Fallion Orden spojoval světy dohromady.

„Stál pod Pravým Stromem, když světy spojoval.“

Dokonce i Daylana její informace udivila.

„Jak víš, že to byl Pravý Strom?“ zeptal se Erringale.

„Vypadal jako dub,“ odpověděla Talon, „ale byl neuvěřitelně krásný. Měl starou kůru, zemitou vůni a do našich myslí vnesl klid, nabádal nás, abychom byli silní, laskaví, soucitní a ve všem dokonalí!“

V batohu mám list z toho stromu,“ vzpomněla si. Sebrala ho tehdy ze země jako suvenýr na památku.

Talon otevřela svůj vak a chvíli se v něm přehrabovala, až nakonec vytáhla zlatý list. Rozběhla se s ním k Zářícím, aby si ho mohli prohlédnout.

Ze všeho, co dosud slyšeli, na ně tohle udělalo největší dojem. Talon viděla, jak se jim chvějí rty a oči zaplavují slzy. Opatrně a s velkou úctou si od ní nejstarší z trojice vzal list a položil si ho na dlaň, jako poklad nesmírné ceny.

„Pravý Strom vyrostl ve *stínovém* světě?“ zeptal se s údivem Erringale.

Čaroděj Sisel zvolal: „To je věc, kterou bych rád viděl!“

Daylan vzrušeně pokračoval: „Není to tak dávno, co tam žil Klál Země. Kolik času uplynulo, co nějaký chodil po tomto světě? Funguje tam runová magie a vyrostl tam Pravý Strom. Světloňoš se v něm cvičil v magii a uchýlil se do něj i Pán Zoufalství. Celé věky jsme čekali na to, co Zářící předpověděli, že nastane, až Pravý Strom znovu vyroste. Určitě máme před sebou Obnovu! Určitě nastává dlouho očekávaná doba.“

Přinesli jsme jako dar krvavý kov na magické tyče, se kterými můžeme vytvořit armádu Aelů jako za starých časů. Musíme spojit síly s našimi bratry ze stínových světů a bojovat – ne za váš svět nebo za *jejich* svět, ale za všechny světy!“

Lorda Erringala viditelně Daylanova slova dojala. Ještě chvíli váhal, jako by se bál uvěřit tak dlouho a toužebně očekávané zprávě. Zahleděl se do dálky, jako by naslouchal vzdálenému hlasu.

„Musíme svolat radu a vyslechneme si váš příběh. Vstupte,“ vyzval je Erringale nakonec. „Vejděte jako přátelé.“

Nemáme tu moc jídla, takže vás nemůžeme pohostit, jak bychom chtěli, ale rozdělíme se s vámi o to, co máme.“

Vchod za ním začal náhle zářit stříbrným světlem a zval je dovnitř.

7 SESTRY

*Úspěšný vládce panuje vyvoláváním strachu,
ale občas se ukáže, že je lepší spolupracovat
s ostatními jako se sobě rovnými. Úkolem
státníka je probudit v ostatních soupeřivost, aby
dvě strany toužily po stejné odměně.*

– z wyrmlingského katechismu

Rhianně zasvištěl nepříjemně blízko hlavy šíp. Z tábora koňských sester se ozývaly varovné výkřiky, po kterých následovalo troubení válečného rohu. Stany sester zářily v podvečer jako drahokamy, zevnitř osvětlené lampami, každý trochu jinak barevný – rubínový, smaragdový, safírový, diamantový a turmalínový.

Ze stanů se vyrojily bojovnice a ukazovaly nahoru na Rhiannu. Pak se chopily svých ocelových válečných luků a začaly střílet.

Některé se rozběhly k ohňům a pak vyslaly vzhůru hořící šípy, aby lučištnice lépe viděly cíl. Jeden skončil těsně pod Rhiannou.

Doufala jsem ve vřelé přivítání, pomyslela si Rhianna, ale netušila jsem, že bude *takhle* vřelé.

Další ženy spěchaly postarat se o koně, uvázané za táborem.

Rhianna zběsile zamávala křídly, aby se dostala výš, mimo dostřel šípů. Zdálo se, že ji koňské sestry mají stejně rády jako diktátoři v Internooku.

Cesta z Dvorů Přílivu jí zabrala celý večer a část noci, ale nakonec se byla snazší, než Rhianna čekala. Přes den překonávala slabý protivítr, ale večer měla silný vítr v zádech a teplé stoupavé vzdušné proudy ji pěkně nesly. Navíc ji pohánělo silné nutkání, takže si nedopřála ani odpočinek. Překonala vzdálenost téměř čtyř set mil za pouhých osm hodin.

„Sestry,“ zakřičela na ně Rhianna. „Přicházím jménem klanu Connalů a přicházím v míru!“

Možná byla moc vysoko. Asi ji nikdo neslyšel. A v té tmě ji určitě nemohly zřetelně vidět. Troubení válečných rohů a volání na poplach ještě zesílilo.

Rhianna zakroužila nad stádem koní sester a všimla si zvláštní věci: stovek rudých plnokrevníků, plemene chovaného pro skvělé noční vidění. Běžně se tohle plemeno vyskytovalo v Inkarře, ale když tady Rhianna jako dítě žila, byli rudí koně tak vzácní, že byli spíš legendou.

A k tomu se přidala další záhada. Koňské sestry byly daleko od domova, stovky mil východně od míst, kde žily.

Sáhla do váčku u pasu, sevřela v ruce magickou tyč a vzlétla výš, daleko z dosahu šípů.

Když se pak vrhla střemhlav dolů a přeletěla těsně nad táborovými ohni, pustila magickou tyč.

Značkovací tyč moc nevážila – necelých třicet gramů – takže kdyby náhodou někoho zasáhla, neublížila by mu. Největší starost jí dělalo, aby si sestry tyče vůbec všimly.

Magická tyč přistála na zemi a ve tmě Rhianna neviděla, kam dopadla. Jedna ze sester ji však musela slyšet, protože se sehnula, zvedla ji a hned začala vzrušeně volat: „Přestaňte střílet! Zadržte!“

Chvilí trvalo, než se sestry uklidnily, a Rhianna zatím trpělivě kroužila nad táborem. „Přicházím jménem klanu Connalů,“ volala. „Přicházím v míru. Mám magické tyče, jestli je chcete.“

Ženy zajásaly, odstoupily od ohně a udělaly jí místo, aby mohla přistát.

Rhianna se snesla z oblohy, a jak se přiblížila k zemi, několikrát rychle máchla křídly. Potěšilo ji, že přistání dopadlo mnohem lépe než většina předchozích.

Koňské sestry ji sledovaly s úžasem ve tvářích. „Narodila jsem se v klanu Connalů,“ řekla Rhianna. „Jsem Rhianna Connalová, dcera Eriny.“

Velitelka koňských sester v lakovaném koženém brnění s malou kulatou zdobenou přilbicí, posázenou po okraji drahými kameny, vystoupila z hloučku. Dlouhé rusé vlasy jí splývaly na záda a v ruce držela rudé kopí – symbol svého postavení v klanu.

„Zнала jsem Rhiannu Connalovou jako dítě,“ řekla podezřavě. „Ta ale neměla křídla.“

Rhianna uvažovala, jak jí má svá křídla vysvětlit. Kdyby koňské sestry věděly, že jsou křídla kouzelným artefaktem a dají se odstranit jen po její smrti, mohlo by to některou z nich podnítit k tomu, aby její konec uspíšila. Tohle ovšem byly koňské sestry a ne krutovládci z Internooku.

„Spojením světů se mnoho věcí změnilo,“ řekla Rhianna první věc, která ji napadla.

Ženy souhlasně přikyvovaly. „Ano,“ potvrdila velitelka. „Naše země předtím byla širou stepí, vhodnou jen pro koně. Teď se tam prohání stáda chlupatých slonů a tráva mizí. Celý kraj zasáhla pohroma. V místech, kde byly nížiny, jsou najednou hory a údolí, a také obří. Víš, co tu zkázu způsobilo?“

Rhianna přikývla. „Syn Krále Země, Fallion Orden, je mocným ohňotvůrcem. Pokusil se spojit světy v jeden celek, lepší svět. A výsledek vidíte samy.“

Přišla jsem vás varovat. Svět se změnil. Na východě je velké zlo, armáda wyrmlingů, obrů s téměř bílou kůží. Představují hrozbu, jakou svět ještě nepoznal.“

Mezi sestrami to hučelo a mnohé vypadaly, že by se nejradši rozběhly ke koním a vyrazily do bitvy.

„Už jsme se s nimi setkaly,“ potvrdila jedna.

„Ale mám i dobrou zprávu,“ pokračovala Rhianna. „V nové zemi se objevil krvavý kov a je ho dost, aby udělal z koňských sester z Fleeds nejmocnější národ na Zemi!“

Koňské sestry zajásaly a Rhianna zahlédla, jak i batolata skáčou kolem stanů radostí, i když příčinu všeobecného veselí určitě nechápou. Rhianna měla dojem, že si je získala.

Pohostinnost koňských sester přesáhla její nejbujnější představy.

Doufala ve skromné jídlo, a místo toho jí uspořádaly hostinu s jemně kořeněným jehněčím na rožni a čerstvě upečeným chlebem, následovala plněná dýně a závěrečným chodem byl pudink z kobyliho mléka, oslazený medem a posypaný kmínem.

Těšila se, že se vykoupe ve žlabu se studenou vodou, a sestry jí přinesly teplou růžovou vodu a mladé dívky ji vykouply.

Doufala v nějaké bezpečné místo, kde by se mohla natáhnout na zem. Nabídly jí měkká lůžka a hedvábné pokrývky ve svých stanech.

Thull-turock mluvil pravdu, když Rhianně řekl, že i když Fallion Orden nemá žádné přátele, bude si je moci koupit magickými tyčemi.

Už téměř svítalo, když hostina a oslavy skončily. Mnoho žen z klanu šlo spát, ale ostatní stále seděly u ohně, zatímco Rhianna vyprávěla svůj příběh. Vzala to od narození, pokračovala útekem matky z vězení v Crowthenu, prozrazením Rhianny, a nakonec jak ji vlastní otec zajal. Vyprávěla jim o útěku za Konce Země – před vrahy, kteří pronásledovali Falliona, a také o návratu Falliona do Mystarie, spojem světů, o jeho boji s wyrmlingy a jak ho odnesl Nesmrtelný rytíř.

Rhianně zněl její vlastní příběh jako nějaká dávná legenda a ne jako zážitky z nedávného života. Ale měla důkazy – křídla, a také jizvu od magické tyče, když musela dát odkaz rozumu mořské opici.

Klan Connalů všechny sestry dobře znaly. Babička Erin byla královnou, a přestože koňské sestry vytvořily matriarchální společnost, královské postavení se nedědilo. Vládkyně se vybírala v každé generaci jen podle svých činů a významu. A přestože Erin neměla žádná dědická práva, její klan byl velice vážený.

Současná panovnice, sestra Daughtry, pozorně vyslechla Rhiannino vyprávění, které končilo tím, jak hledala pomoc U vládců v Internooku, podlých a chamtivých mužů, kteří nehnuli prstem, aby syna Krále Země zachránili. A jak se proto Rhianna nakonec vydala hledat pomoc domů.

„Rozhodla ses správně,“ řekla sestra Daughtry. „Vládců Internooku mají proradná srdce, jsou horší než většina mužů. Nedá se jim věřit.“ Vrhla krátký, shovívavý pohled na svého ctitele, vysokého muže v pěkné uniformě, stojícího na stráži u ohně.

„Některým mužům se dá věřit,“ namítla Rhianna. „Třeba Králi Země, stejně jako jeho synovi, Fallionovi.“

„Král Země byl víc než člověk,“ řekla sestra Daughtry. „Představoval přírodní sílu-klidnou a spolehlivou, jako slunce putující po obloze.“ Vrhla na Rhiannu pronikavý pohled. „Ty toho Falliona miluješ, vid’?“

„Víc, než se dá slovy vypovědět. Víc, než si dokážeš představit.“

„Miluj ho tedy,“ varovala ji sestra Daughtry, „ale nevěř mu úplně. Je to muž a jako všichni ostatní má vrozenou naléhavou potřebu dobývat a ovládat, ale chybí mu k tomu moudrost a soucit.“

„Muži nejsou jediní, kdo má dobyvačnou povahu,“ namítla Rhianna mírně.

„Přesto,“ odpověděla sestra Daughtry, „ten tvůj Fallion měl možná dobré úmysly, ale podívej, jaké škody způsobil.“

Rhianna nemohla přeslechnout, že o Fallionovi mluví stále jako o *jejím Fallionovi*, jako by mu už nasadila uzdu a prohlásila ho za svého.

Kdyby jen byl život tak snadný, pomyslela si. Fallion totiž nebyl z koňského klanu. Nepřijal by od ní takové gesto. Rhianna pochybovala, že s ním někdy prožije lásku. Měl urozený původ, a proto si určitě vezme ženu stejně urozenou. V tomto směru se vyjádřil dost jasně. Bez ohledu na lásku, kterou k ní cítil. V sázce bylo příliš mnoho.

Sestra Daughtry se natáhla pro konvici, ve které se nad ohněm vařila voda, a nalila trochu do hliněného džbánu. Přistoupil k ní sluha a vhodil do džbánu hnědý zkroucený

vanilkový lusk a pár srolovaných lístků. Sestra Daughtry podala džbáněk Rhianně, která ho chvíli držela v dlaních, aby se chutě smísily. Připadalo jí, že uplynula celá věčnost od chvíle, kdy naposledy ochutnala prérijní čaj.

Nad hlavou měla nebe plné hvězd, které občas na chvíli zakryl mráček. Měsíc právě dosáhl novu, takže z něj nebyl vidět ani malý srpek. Daleko na planině zařvala nějaká šelma na lovu a několik koní venku v ohradě vystrašeně zařehotalo.

„Všimla jsem si, že ve stádu máte rudé plnokrevníky,“ poznamenala Rhianna, stále udivena tou zvláštní změnou.

„Král Země nás před deseti lety, právě když umíral, varoval, abychom je přivedly do našich stád. Varoval i obyvatele Carrisu, aby uprchli, a my jsme celé desetiletí uvažovaly proč. Teď, když došlo k té velké změně, opět z Podsvětí vylézají ničitelé. Naši zvědové zjistili, že jich velké množství míří k severu.“

„Ničitelé?“ zeptala se Rhianna. Při zvuku toho slova se jí strachem sevřelo srdce. Nahlas uvažovala: „Není se čemu divit, že jsou ničitelé zemětřesením a pohybem půdy podrážděni.“

„Jako když píchneš do vosího hnízda. Zvědové říkají, že ve městě nezůstal kámen na kameni. Ne, že by to byla nějaká škoda. Celý kraj stejně zamořily strengi-saaty, takže se v něm nedá najít ani tolik potravy, jako na dobře obrané kosti. A teď se probudili ničitelé a možná jsou na cestě sem.“

Rhianna si v duchu vybavila mapu zdejšího kraje. Pokud míří ničitelé na jihovýchod nebo severozápad, minou tábor ve vzdálenosti mnoha mil. „Při troše štěstí nás obejdou a napochodují přímo do pevnosti wyrmlingů v Rugasse.“

„Musíme doufat,“ řekla sestra Daughtry. „Nevadilo by, kdyby nás ničitelé zbavili pár wyrmlingů.“

Rhianna uvažovala. Mohl Gaborn připravit koňské sestry na boj s wyrmlingy tím, že jim poradil pořídit si rudé plnokrevníky? Opravdu dokázal vycítit nebezpečí pro Carris tolik let dopředu?

Nedovedla si to představit.

A přesto... všechno do sebe perfektně zapadalo. Koňské sestry byly pověstné schopností bojovat na koních – buď

s kopími nebo luky. Pokud měly porazit wyrmlingské hordy, potřebovaly k tomu koně s dokonalým nočním viděním.

Samozřejmě nemohla zapomínat na Carris a Gabornovu výzvu k odchodu jeho obyvatel.

Tolik jsem se v Gabornovi mýlila, pomyslela si Rhianna. Zemřel před lety, ale nikdy nás neopustil.

Ta myšlenka dodala Rhianně naději.

Udělala jsem dobře, že jsem zamířila právě sem. Král Země je stále s námi a dohlíží na nás, jak nejlépe umí. Důvěřuje koňským sestrám a já taky.

„Jste daleko od svého území,“ podotkla Rhianna. „Nepatří tahle oblast Lowickerům?“

„Letos v létě zachvátil prérii velký požár,“ vysvětlila sestra Daughtry. „Spálil na troud většinu našeho území Beldinook nám prodal práva na podzimní pastvu – výměnou za velké množství zlata.“

Rhianna se podivila. Před deseti lety nebyly vzájemné vztahy příliš přátelské, ale možná že nebyly přátelské ani teď. V hlase sestry Daughtry zazněl náznak hněvu, nebo spíš pobouření.

Rhianna věděla, že neslyšela celý příběh, sestra Daughtry však změnila téma. „A co ti obři, před kterými jsi nás varovala, ti wyrmlingové? Máme je zabít hned, jak je uvidíme, nebo se s nimi dá dohodnout?“

„Všichni wyrmlingové nejsou zlí,“ připustila Rhianna. „V Caer Luciare jsem se setkala i s přeběhlíky, kteří pak dělali zvědy nejvyššímu králi Urstonovi. Ale nevím, jestli byste se s nimi dokázaly dorozumět, protože mají velice zvláštní řeč: kombinaci mručení, štěkání a vrčení.“

Nastala dlouhá odmlka – sestra Daughtry přemýšlela.

„Pomůžete tedy Fallionovi?“ naléhala na ni Rhianna.

„Mluvila jsi o obchodu,“ řekla sestra Daughtry. „Je to cena za tvé magické tyče? Záchrana tvého milého?“

„Částečně,“ řekla Rhianna. „Nabízím vám velký poklad, ale zároveň vás žádám, abyste s ním nakládaly zodpovědně. Celý svět bude potřebovat magické tyče – nejen koňské sestry, ale celý svět, včetně království mužů.“

Košské sestry zažily v minulosti špatné jednání. Kdysi jste byly nejchudšími, pokud by se majetnost měřila podle množství magických tyčí, ale už brzy se můžete stát nejbohatšími. Vím, kde se nachází rozsáhlé zásoby krvavého kovu, a zavedu vás tam, udělám to však se strachem při pomýšlení na to, co může následovat. Žádám vás, abyste se nemstily za dřívější příkoří, ale podělily se o svou moc se všemi slušnými muži, které najdete.“

„Promluvil z tebe skutečný vůdce,“ řekla Daughtry. „Babičku jsi nezažila, ale myslím, že by na tebe byla pyšná.“ Vzdechla „Ctím tvé přání. Doved’ nás k té hoře krvavého kovu a my osvobodíme tvého milého. A podělíme se o své bohatství se všemi dobrými muži světa.“

Rhianna se sarkasticky usmála a vyzkoušela ji. „Myslíš, že na světě jsou nějakí dobří muži?“

Sestra Daughtry se natáhla pro klacek a přisunula doutnající poleno do ohně.

„Všichni Spravedliví rytíři jsou pryč,“ řekla Daughtry. „To byli dobří muži, alespoň většina z nich. Ale stále tu zůstává Vlčí Bratrstvo. Ačkoliv vládci Internooku drží náš svět pod krkem, říká se, že dobří muži proti nim stále tajně bojují, jak to jen jde. Ničemové mezi vládci, ti nejhorší z nich, končí často zavraždění, s proříznutým hrdlem, když leží opilí, nebo jsou napadeni, když si užívají s děvkami. Jen díky Bratrstvu se ničemové z Internooku drží trochu zpátky. Myslím, že nastal čas, abychom se k nim přidaly.“

Rhianna o jejích slovech uvažovala. Vlčí Bratrstvo vzniklo s podporu Gaborna a před deseti lety představovalo mocnou sílu. Zdálo se, že na ně Král Země znovu dohlíží.

To všechno byla dobrá znamení.

Natáhla se přes oheň, aby podáním ruky zpečetila dohodu.

„Dává se dohromady skupinka hrdinů,“ řekla Rhianna, „která se připravuje proniknout do pevnosti wyrmlingů, aby osvobodila Falliona Ordenu a prince Aretha Sul Urstona. Možná budou potřebovat vaši pomoc. Možná budou potřebovat Zasvěcence.“

„Zasvěcence najdeme,“ řekla sestra Daughtry. „Ale na oplátku žádám jedině – rovnost. Pokud posílíme muže, musíme

stejně posílit i naše ženy. Požaduji, aby se jedna z nás připojila ke skupince zachránců a získala stejně velkou moc.“

Rhianna se kousla do rtu. Bylo jí jasné, o co sestra Daughtry jde – chtěla získat sadu odkazů pro sebe.

„Věřím, že si koňské sestry vybraly moudře,“ řekla Rhianna. „Tvoje válečnické schopnosti spolu s moudrostí si získaly důvěru ostatních – i moji. Připoj se k záchranné skupině. Veď ji, chceš-li. Dala bych ti své vlastní odkazy, kdybych mohla.“

Rhianna jako malá už jednou poskytla odkaz, proto to nemohla udělat znovu. Dokonce ani ten nejschopnější kouzelník nedokázal odejmout druhý odkaz od Zasvěcence.

To vědomí Rhiannu rozesmutnilo, protože strašně moc chtěla pomoci.

Sestra Daughtry se usmála. „Ale já to nežádám pro sebe. Myslela jsem na *tebe*, že ty bys mohla být sestrou, která půjde. Souhlasíš?“

Rhianna zůstala ohromeně stát. Představovala si, že když dohodne tuto pomoc, magické tyče dostane nějaký mocný vládce nebo zkušený válečník toužící po moci. Nenapadlo ji, že by nějaký odkaz mohla dostat ona sama. „Já? Proč já?“

„Protože tvé pohnutky jsou čisté a šlechetné,“ řekla Daughtry. „Chceš moc jen proto, abys zachránila muže, kterého miluješ, a abys bojovala s naším společným nepřítelem. Sama se bojíš, aby se magické tyče nedostaly do nesprávných rukou. Prožila jsi život plný bolesti a utrpení, poznala jsi i bezdůvodné mučení. Víš, jaké zlo s sebou nese moc, a budeš před ní střežit své srdce.“

Rhianna usoudila, že má sestra Daughtry pravdu, ale zároveň pochybovala o svém vlastním srdci.

„Bojíš se je přijmout?“ zeptala se Daughtry.

„Ruku v ruce s mocí jde pýcha a s ní pocit nadřazenosti,“ řekla Rhianna, neboť si vzpomněla na podobná slova své matky. „A z pocitu nadřazenosti se zrodilo už mnoho zla.“

Sestra Daughtry se usmála, pronikavě se na Rhiannu zadívala a řekla: „Ano, myslím, že jsem vybrala dobře.“

Změnila téma: „A teď k té hoře wyrmlingského pokladu...“

Rhianna nakreslila na zem přibližnou mapu, jak nejlépe dovedla. Věděla, že pevnost Rugassa se nachází asi tři sta mil severně od Caer Luciare, a domnívala se, že je necelých sto mil od mí sta, kde sestry táboří.

„To bude dlouhá jízda k té tvé hoře,“ usoudila sestra Daughtry. „Pokud už wyrmlingové dobývají kov, začnou přijímat odkazy.“

„Možná že ne,“ řekla Rhianna. „Vládci wyrmlingů jsou pořád v Rugasse. Domnívám se, že budou chtít získat odkazy jako první. Jsou tak chamtiví a sobečtí, že se nebudou chtít se svými poddanými dělit. To znamená, že wyrmlingští vojáci budou muset dopravit krvavý kov na sever. Převezou ho zřejmě na velkých vozech. Jsou však silní a dokážou ujít i sto mil za noc.“

„Od bitvy v Caer Luciare uplynula jen jedna noc,“ uvažovala nahlas sestra Daughtry. „To znamená, že...“

„... že wyrmlingové by mohli doručit první várku krvavého kovu během dalších dvou nocí.“

„K wyrmlingům se nesmí dostat jediná magická tyč,“ prohlásila rozhodně sestra Daughtry s tvrdým výrazem ve tváři. „Musíme se vydat na jih a pokusit se je odříznout poblíž Caer Luciare, kde budou daleko od jakékoliv pomoci. Ale dvě stě mil je dlouhá jízda... Koňské sestry wyrmlingy nedostihnou během dvou nocí.“

Rhianna jim ukázala zbytek svého pokladu. Otevřela vak a vysypala dvě stovky neoznačených magických tyčí. „Dokážete to, když pojedete na mocných koních.“

8 PROBUZENÍ DUCHA ZEMĚ

Čas je zloděj, který nám krade vzpomínky. S každým uplynulým dnem mizí a je toho zapomenuto více, než jsme kdy poznali.

Času nic neodolá.

Jedině, když se nás zmocní Veliký červ, najdeme v něm potřebného ochránce, který dokáže odolat ničivé síle Času.

– z wyrmlingského katechismu

Wyrmlingové používali Svatyni k uctívání už dlouho. Malý oválný stupínek z šedého achátu byl umístěn na podlaze se zlatou třícípou hvězdou a řečníci odtud promlouvali k vládcům wyrmlingů. Kolem stupínku se zvedaly řady lavic z leštěného cedru.

Za stupínkem u zadní stěny stála onyxová socha ženy – ale ne wyrmlingské ženy s vystouplou čelní kostí a dlouhými špičáky... ale Zářící, dokonalé ženy. Stála vzpřímeně a hleděla dolů s hněvem ve tváři, jako by se od shromáždění znechuceně odvracela. Ruce měla spuštěné a nataženými prsty ukazovala do země.

U mnohých vládců budila socha údiv. Údajně představovala Velikého červa, takže předpokládali, že by to měl být světový červ. Jenže umělce inspirovala Paní Zoufalství. Socha představovala Yaleen ve chvíli, kdy se odvrátila od světa s hrůzou a roztrpčením.

Ted' na této scéně čekal Pán Zoufalství, až bude moci přijmout odkazy. Přivedli sem lidi – malé lidi, zajaté na nedalekém hradě. Desítky lidí se semkly do skupinek, otcové rodin utěšovali své ženy, dívky plakaly a děti měly v očích strach.

Někteří byli v boji zraněni. Jednomu chlapci stékala po krku krev z utrženého ucha.

Ale většina lidí neměla žádné zranění a dala se hned využít.

Pán Zoufalství posuzoval každého jednotlivce.

Zastavil se pohledem na pětiletém chlapci s pronikavými modrými očima. Vypadal zdravě a oduševněle.

Pán Zoufalství pokynul strážci. „Přived' mi to dítě.“

Strážce prošel mezi malými lidmi a odvedl chlapce od rodiny. Jeho matka vykřikla a snažila se chlapce zadržet, ale strážce ji prudce odstrčil. Lidé volali po slitování a někteří vypadali, že se budou prát. Jejich výkřiky splynuly v hlasitý šum protestů.

* * *

Strážce dovedl dítě až k Pánu Zoufalství a posadil mu ho na klín. Chlapec se třásl a zkoušel se mu vykroutit.

„Sed',“ poručil mu Pán Zoufalství hlasem, který nedovoloval žádný odpor.

Chlapec zůstal sedět, ale třásl se hrůzou.

„Podívej se na mě,“ řekl mu Pán Zoufalství. „Neodvracej ode mě pohled.“ Chlapec poslechl a vládce mu prstem přejel po okraji tváře. Měl pevnou bradu, výrazný nos a vlnité světlé vlasy, splývající až na ramena.

„Jsi moc hezký kluk.“ řekl mu Pán Zoufalství. „Matka ti to určitě často říká. Každý den ti to opakuje, vid'?“

Chlapec znovu přikývl.

„Máš rád svou matku, vid'?“

Z chlapcovy tváře vyzařoval strach.

Pán Zoufalství kývl hlavou směrem k vojákům, kteří stáli mezi ním a davem malých lidí. „Vidíš ty wyrmlingy? Ty obry? Chtějí ublížit tvé matce. Chtějí ji od tebe odvést.“

„Ne!“ vykřikl chlapec prosebně.

„Ne, ani já nechci, aby to udělali,“ řekl Pán Zoufalství.
„Myslím, že tebe by to vyděsilo a tvé matce by to zlomilo srdce.“

Pán Zoufalství využil nově získanou schopnost Zraku Země, aby nahlédl chlapci do duše. Spatřil i ta nejtajnější chlapcova přání a touhy, ale i jeho obavy a strach.

Bylo to dobré dítě, chytré a čestné. Vyrosl by z něj vůdce, kterému by všichni důvěřovali. Dokázal by si získat srdce lidí.

Možná by se z něj mohl stát i starosta, pomyslel si vládce, nebo mistr nějakého cechu.

Jak hleděl do jeho duše, pocítil jemný vnitřní záchvěv.

„Vyber tyhle zárodky lidstva,“ zašeptal Duch Země. „Musíš je uchovat přes temné období, které nastane.“

Záchvěv byl lehký, ale naléhavý.

Jenže Pán Zoufalství měl s chlapcem jiné plány. „Máš rád svou matku,“ zašeptal, „to se pozná. Můžu se za ni přimluvit ti strážců. Můžu zařídit, že jí nikdo neublíží. Ale když ti pomohu, musíš mi na oplátku taky něco dát.“

Pán Zoufalství nepotřebovat Moc Země, aby viděl, jak moc si chlapec přeje, aby matce pomohl. Chytil ho za rukáv jako prosebník. „Co chcete? Dám vám všechno.“ Chlapec zalovil v kapse haleny a vytáhl medvědí tesák – pro něj očividně velice cenný poklad.

„Ne,“ řekl Pán Zoufalství a odstrčil mu ruku. „Potřebuji něco jiného. Chci tvou krásu. Chci být tak hezký jako ty.“

Chlapec se na chvíli zamyslel, nejistý, co po něm vlastně žádá. Pak přikývl.

Chlapec nemusel vědět, jak mu bude krása odebrána. Nepotřeboval vědět, jak to bude bolestivé, ani jak toho bude v následujících letech litovat. Jediné, co musel udělat, bylo dát svůj odkaz dobrovolně.

„Tak dobře,“ řekl nahlas, když sebral odvahu.

„Výborně,“ řekl Pán Zoufalství. „Pojďme na chvíli do vedlejší komnaty, abys mi mohl dát svou krásu, a já tě pak vezmu zpátky k matce.“

Té noci Pán Zoufalství, vládce celé Rugassy, spal na kamenné podlaze své komnaty místo na malém lůžku, jež mu

sloužilo jako postel. Možná jen ze zvyku toužil spát na zemi. Pán Zoufalství si ještě docela nepodmanil Arethovu duši, a zjistil, že občas reaguje jako Areth. Po dlouhých letech strávených v žaláři se Areth cítil mnohem lépe na kamenné podlaze než na posteli. Blízkost kamene ho uklidňovala. Zemitá vůně mu stoupala do nosu a poskytovala mu útěchu. Atak oba dva, propojeni v myslích, spali na podlaze.

Měl za sebou úspěšnou noc. Pán Zoufalství přijal nějaké odkazy – devět odkazů krásy, čtyři odkazy hlasu, dva odkazy síly, tři odkazy ladnosti, dva odkazy rozumu, jeden odkaz zraku, jeden odkaz odolnosti, dva odkazy sluchu a dva odkazy metabolismu.

Tím získal nadlidské schopnosti – až dostane další magické tyče, stane se nejmocnějším ze všech. A tak spal velmi spokojeně.

Pán Zoufalství snil...

Přicházela bouře. Obloha na obzoru ztmavla, jak se přihnaly mraky zlověstně zelenomodré, věštící hurikán. Blesky křížovaly oblohu a následné hromobití rozechvívalo kosti. Prudké poryvy větru přinášely oblaka prachu, který pronikal všude, a spolu s ním byla ve vzduchu cítit voda.

Stál na římse před ložnicí a křečovitě se držel zábradlí. Římsu z obou stran zdobily ohromné kamenné chrliče, představující dlouhozubé šelmy z plání, vytesané ze žlutého jaspisu. Vítr mu cuchal vlasy a zvedal plášť.

Hleděl dolů na hradby své pevnosti a viděl desítky tisíc lidí všech národů, wyrmlingy i malé lidi, dokonce i obyvatele Caer Luciare. Pozoroval děti, které si hrály v ulicích za slabého svitu hvězd, ženy, které věšely prádlo, i muže zpívající si při práci. Všichni se věnovali vlastním záležitostem a nic zlého netušili.

Zahřmělo a celá římsa se otřásla. Věž se zachvěla a viděl, jak se z chrličů odštíply kousky jaspisu a padaly dolů, do hloubky mnoha metrů.

Lidé dole na hrom nereagovali. Pokračovali v práci i zábavě a neměli tušení, že se schyluje k bouři. A nebude to žádná obyčejná bouřka, usoudil Pán Zoufalství. Blížil se hurikán, jaký přichází jednou za deset tisíc let.

Pán Zoufalství cítil jeho hrozbu. Vítr zvedne děti do vzduchu a bude si s nimi pohrávat jako s listy. Přivalový déšť způsobí povodeň, která všechno smete.

Do snu mu šeptal hlas Země, zatímco pozoroval wyrmlyingy, hlasem mladé ženy: „Blíží se konec Času. Pohlédni na své bratry a sestry, jak jí, páří se a pracují. Dostal jsi moc je zachránit, stejně jako tvoji předchůdci. Máš z čeho vybírat. Pohlédni na ně a vyvol si z nich.“

Pán Zoufalství nedokázal odvrátit pohled. Upíral ho na malého chlapce, který zametal plošinu povozu, ze kterého vyložili náklad. Pocítil k němu takový soucit, že mu téměř puklo srdce. Chtěl zavolat, aby ho varoval, jenže byl příliš daleko.

„Vyvol si z nich,“ šeptala Země a Pán Zoufalství poznal její hlas. Vládce se otočil a spatřil mladou, na pohled úchvatnou ženu. Jmenovala se Yaleen. Její postavu tvořily oblázky, půda a listí, jako by zahradní humus na sebe vzal lidskou podobu. Přesto byla krásná, jako právě stvořená jako z masa a kostí.

Za celá milénia své existence Pán Zoufalství ještě nikdy nepociťoval takovou bezmeznou moc, jaká z ní vyzařovala. Z hlasu jí zněla nesmírná láska a soucit. Snažila se Pána Zoufalství ovládnout, podmanit si ho.

„Kdo jsi?“ chtěl vědět Pán Zoufalství. „Co jsi zač?“

Samozřejmě že na mnoha světech viděl kmeny lidí uctívajících Zemi. Někteří ji nazývali příroda, jiní ji pokládali za boha, nebo za neutrální sílu. A na milionech stínových světů nikdo ve skutečnosti nevěděl, co nebo koho vlastně uctívá.

Pán Zoufalství se osobně domníval, že je to duch nějakého mocného čaroděje – čaroděje, jehož moc se roztříštila, když se Jediný Pravý Svět rozpadl. Ale také to mohla být nějaká původní vnitřní síla samotného Jediného Pravého Světa, síla, která se neustále snažila napravit roztříštěné světy a spojit je zase do jediného celku.

Existovalo jen málo smrtelníků, kteří Ducha Země spatřili.

A teď se ukázal Pánu Zoufalství.

„Jak je možné, že žiješ tak dlouho,“ šeptala Země, „a neznáš mě? Neskrývala jsem se před tebou. Dávala jsem najevo svou přítomnost v každém závanu větru, v každém

chladivém doušku vody. Jsem tma mezi hvězdami i skála pod tvýma nohama. Jsem láska i válka a každá spravedlivá touha. Jsem tráva na svazích kopců i šelma ve svém doupěti.“

„Snažíš se mě ovládnout,“ obvinil ji Pán Zoufalství.

„Stejně jako ty se snažíš ovládnout mě,“ odpověděla Země, „přestože jsi přísahal, že budeš mým spojencem.“

Pán Zoufalství chtěl něco namítnout, ale náhle ucítil ve své lebce dušičku, která lehce našlapovala a chodila kolem. Bylo to vědomí Aretha Sul Urstona, zbytek toho, čím byl, které stále ještě bojovalo, aby opět získalo převahu. Pán Zoufalství o něm věděl. Byla to normální reakce. Pán Zoufalství byl parazit, který neustále sílil. Uloupil mladíkovi tělo a za nějaký čas jeho duše zeslábně, až nakonec zahyne, a tento pocit, že je sledován, zmizí.

Samozřejmě že přísahu, že bude chránit Zemi, složil Areth. A teď se Země zadívala na Pána Zoufalství, jenže nezaostříla svůj pohled na něj, ale za něj. Jako by mluvila přímo k Arethovi. „Přísahal jsi, že zajistíš přežití lidstva v temných časech, které přijdou. Vzpomeň si na svůj slib, maličký...“

Yaleen udělala krok dopředu, sklonila se k zemi a sebrala hrst půdy. Pak se narovnal a hodila ji. Pán Zoufalství se snažil uhnout, ale zasáhla ho mezi oči. „Země tě ukryje,“ zašeptala, „Země tě vyléčí. Země tě přijme za svého.“

Areth se náhle ve své mysli vzepřel a pokusil se získat zpět kontrolu.

Snažil se zvednout levou ruku.

„Vyvol si některé z těch lidí,“ pobízela ho Země. „Pár si jich určitě zaslouží žít. Pohlédni do jejich srdcí. Prozkoumej jejich sny a skrytá přání, o kterých neví ani oni sami. Zahleď se do jejich minulosti, abys poznal jejich lásky i obavy. Vyvol si ty, kteří přežijí nastávající bouři. Vyvol si ty, kteří vybudují nový svět.“

Areth otočil hlavu a pohlédl dolů přes římsu. Viděl tam spoustu lidí, ale všichni byli moc daleko. Vypadali jako mravenci. Neviděl jim do tváří.

S mučivým výkřikem Pán Zoufalství zařval, stáhl paže dolů a chytil se okraj e římsy.

Probudil se a chvíli jen tak ležel, zatímco mu na čele perlil pot. Prudce se nadechl a do plic se mu dostal prach z podlahy.

Na čele nad horním rtem mu stál pot a srdce mu nepravidelně tlouklo. Ve snu svůj lid tolik miloval.

Ale Pán Zoufalství nemiloval nikoho. Bránil se, snažil se takovou vzpomínku ze své mysli vytěsnit.

„Můj duch nebude stát vždy při tobě,“ šeptal hlas Yaleen. „Nezvolil sis moudře. Používej moc, kterou jsem ti propůjčila, nebo ji předám někomu jinému.“

Pán Zoufalství celé věky toužil ovládnout tělo Krále Země a nakonec k tomu dostal příležitost.

A teď zjistil, že zároveň s mocí se dostavilo i silné nutkání. Nastal čas začít zachraňovat lidstvo.

Pán Zoufalství uvažoval.

Odvážím se riskovat, že o tu moc přijdu? Ne. Země vyžaduje spolupráci a její požadavky jsou snadno splnitelné. Neřekla mi, koho mám vyvolit, ani proč. Žádala mě jen o to, abych použil svůj dar, abych zachránil pár lidí, kteří přežijí, aby lidstvo nevymřelo.

Ale koho si mám vybrat?

Pár lidí už si vyvolil ve chvíli, kdy si bral tohle tělo. Neudělal to z lásky, ani proto, že by mu na srdci leželo jejich dobro. Vybral prostě několik wyrmlingských vládců, mužů, které mohl použít jako... poplašné zařízení. Když jim bude hrozit nebezpečí, pozná, že se nepřítel chystá k útoku.

K ničemu jinému nesloužili. Nestaral se o ně víc než o šváby.

Ale teď dostal varování, aby svůj úkol při záchraně lidstva začal brát vážně.

Nedovolím, aby mě Země ovládla, řekl si.

9 PODIVNÍ JEZDCI

*Prahněte po všech dobrých věcech. Jenom
tehdy, když dovolíme našim touhám utvářet naše
činy, zmocníme se všech dobrých věcí.*

– z wyrmlingského katechismu

Cullossax s Kirissou strávili celé dopoledne hluboko ve stínu lesa, chodili dokola ve velkých kruzích a křížem krážem, aby zahladili stopy. Zanechají tu po sobě silný pach. Dvakrát udělali falešnou stopu, která vedla z kruhu, vrátila se zase zpět a oklikou se opět napojila na jejich stopy v kruhu. Potom opatrně stopu opustili a vydali se po tvrdé půdě mezi vzrostlými olšemi.

Pro čtvrttunového wyrmlinga není snadné zahladit stopy. Cullossax s Kirissou dělali, co mohli, zakrývali stopy listím a postupovali velmi pomalu, kilometr šli asi hodinu. Objevili malé jezírko, které přebrodili ke skalnatému břehu, a pak se vyšplhali nahoru do hustého lesa.

Dokonce i ve stínu pod stromy sluneční svit wyrmlingy oslepoval. Cullossax musel často vést Kirissu za ruku, když jí začaly slzet oči a nic neviděla.

Cullossax se snažil nevnímat vlastní nepohodlí. Ale jak odpoledne ubíhalo, sluneční paprsky pronikající větvemi stromů mu spálily bledou pokožku, až zrudla a naskákaly mu na ní puchýře. Při sebemenším doteku ucukl bolestí. A slaný pot jeho utrpení ještě zvyšoval.

Oba uprchlíci se museli vydat na severozápad, aby měli oslepující slunce v zádech, a tak mířili téměř opačným směrem, než chtěli jít.

Po nějaké době objevili cestu. Nebyla to široká cesta wyrmlingů, určená pro velké a těžké ruční vozíky, na kterých přepravovali zásoby a maso. Byla to úzká cesta, pro ně skoro jako pěšinka, jaké používali malí lidé.

Při spojení světů se cesta objevila v pustině, kde předtím nebylo nic. Takže jí prorůstalo bodláčí a trnité keře a na několika místech byla přerušena hromadami kamení. Dalo se však po ní jít.

Klikatila se dolů z kopců.

Cullossax teď běžel v největším horku, ignoroval puchýře na sluncem spálené kůži a ostražitě sledoval starou cestu.

Brzy došli do blízkosti vsi malých lidí. Cullossax se zastavil na kraji lesa a pozorně si ji prohlížel.

Na upravených zahrádkách vyrůstaly malebné chaloupky s kamennými komíny. Stěny chalup tvořily vepřovice, zvenku nabílené, okna měla dubové rámy. Několik chalup mělo ještě slaměné střechy, ale většinu střecha úplně chyběla.

Wyrmlingové už tudy zřejmě prošli.

„Pojď,“ řekl Cullossax. „Podíváme se po něčem k snědku. Snad něco najdeme.“

Nevěděl, co může vesnice skrývat. Po živých zvířatech v ní nebylo ani památky – žádné krávy ani prasata, ačkoliv pár zachovalých ohrad naznačovalo, že tu zvířata ještě nedávno byla. Wyrmlingové odvedli dobytek i vesničany.

Cullossax doufal, že se ve vsi stále ukrývá alespoň jeden malý člověk.

Maso je maso.

Prohledali vesničku důkladně, strhávali střechy z chaloupek a prošli i stodoly. Kirissa našla jen pár zbraní lidí – nože na porcování masa a krátký meč. Cullossax by uvítal spíš nějaké těžké válečné kopí nebo pořádnou velkou sekyru.

Po travnaté návsi pobíhala jakási zvláštní drůbež. „Slepice,“ pojmenovala je Kirissa, ale ty před Cullossaxem s vyplašeným kdákáním utekly.

Nakonec zjistili, že ve vesnici není nic k jídlu, přinejmenším nic na dohled.

„Ukážu ti tajemství,“ řekl Cullossax a odvedl Kirissu do zahrady. Tam našel různé druhy rostlin. Očichal cosi s kulatými listy a zahodil to. Potom utrl pár lusků a ze země vytáhl několik červených hlíz.

„Sněž tohle,“ řekl Kirisse. „Někdo to odmítá, ale wyrmlingové dokážou přežít na rostlinné stravě, když je nejhůř a netrvá to moc dlouho.“

„Já vím,“ řekla Kirissa, což ho udivilo. „Ve starém světě jsem jedla rostliny pořád. Ty zelené lusky jsou fazole. Tahle hlíza je řepa. Mám ji ráda vařenou, ale syrová se dá taky jíst.“

Tak se usadili v tmavé stodole a Cullossax se zakousl do své první řepy. Vzápětí se rozesmál. „Podívej!“ řekl. „Krváci! Rozpáral jsem tlusté vojáky, kteří krváceli mň.“

Zelenina chutnala strašně. Byla cítit zeminou.

Ale zaplnili si žaludky a pak ve stodole odpočívali. Omyli se vodou z koryta, aby si trochu zchladili spálenou kůži.

O hodinu později se Cullossaxovi udělalo špatně a obsah svého žaludku vyhodil. Nezvyklá strava mu neudělala dobře. Ve stodole to tak páchlo, že se rozhodli odejít. Našli nějaká prostěradla a zahalili se do nich, aby se chránili před sluncem.

Po zbytek dne pokračovali v běhu. Slunce bylo jako oslepující démon, a jak se začalo sklánět k západu, Cullossax musel opět odbočit ze směru. Zamířil trochu na jih a pak k východu. Prošli další městečka a vesnice. Ze všech zmizeli lidé i dobytek. Očividně tu řádili lovci z Rugassy. Lovná zvěř byla v posledních letech vzácná, a najednou jí bylo všude dost.

Kirissa běžela vedle něj a postupně začala zaostávat.

Cullossax si uvědomil, že ji ten spěch zabíjí.

Horší však bylo, že ho brzdila. Když ji tu nechám, lovci, kteří nás pronásledují, ji tady najdou, a možná se na krátký čas zastaví, aby se s ní pobavili.

I krátké rozptýlení může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Rozhodl se ji tu nechat. Nicméně se tímto rozhodnutím neřídil, alespoň prozatím.

Kirisse se točila hlava a nakonec omdlela. Zvedl ji a asi hodinu ji nesl, a ona celou dobu spala.

Budu potřebovat zázrak, pomyslel si.

A nakonec ho našel. Vstoupil do města, které se rozkládalo na březích čisté, chladné řeky. Přímo na sever, necelé čtyři mile od něj se tyčil hrad s praporci třepetajícími se ve větru. Na hradbách hlídkovaly stráže malých lidí.

Od západu Cullossax zaslechl štěkání, zvuk, který vydávali wyrmlingové na stráži, aby dali ostatním najevo, že jsou bdělí.

Dobýt hrad se Wyrmlingům očividně ještě nepodařilo, ale armáda už byla blízko a ukrývala se ve stínu lesa.

Musím se držet od lesa dál, pomyslel si.

Na břehu řeky objevil Cullossax velký člun, který vypadal, že by mohl vydržet váhu wyrmlingského mučitele i dívky. Rychle člun zkontroloval, uložil do něj Kirissu a pak ho spustil na vodu.

Proud nebyl tak prudký, jak by si přál. Pro tak naložený člun byla řeka v tomto místě poměrně mělká. Průzračně čistá voda tekla v mechem porostlém korytě a její hladina se leskla v odpoledním slunci jako zrcadlo. Na ní tančily vodoměrky a občas ji narušil pstruh, který vyskočil z vody, aby ulovil hmyz, jenž se odvážil blízko k hladině. Kolem řeky poletovaly vlaštovky a občas se napily.

Ale vrbičky lemující řeku jim poskytly ochranu před slídivými pohledy.

Lod'ka je unášela pryč, daleko od jejich pronásledovatelů, a ještě si mohli na útěku bez obav odpočinout.

Cullossax se s leknutím probudil až za tmy.

Kirissa se již probírala a teď veslovala. Člun klouzal přes balvany schované pod vodou a ten zvuk Cullossaxe probudil. Řeka se rozlila více do šířky a byla stále mělká.

Okolní krajina se dramaticky změnila. Zmizely zelené kopce i malá městečka obklopená lesy.

Teď za řídkým travnatým porostem na obou březích vyrostly pískovcové skály, ve svitu hvězd téměř bílé. Řeku už nestínily ani stromy, ani kopce.

„O téhle poušti jsem už slyšel,“ řekl Cullossax. „Nazývá se Zapomenutá. Není tu nic k jídlu, jen ještěrky a pár divokých

králíků. Tohle musí být Občasná řeka. V období dešťů se klikatí pustinou mnoho kilometrů, ale pak voda mizí v písku a občas se znovu objeví. Na východ odtud jsou loviště – kraj chlupatých slonů.“

Dlouho přemýšlel. Jejich pronásledovatelé v této poušti jen těžko přežijí. Stejně jako on a Kirissa.

Žhavé sluneční paprsky odrážející se od bílých skal je budou přes den oslepovat a těch pár ještěrek je příliš jídla nezasytí. Přes noc, kdy jsou wyrmlingové zvyklí lovit, se ještěrky ukryjí pod kameny.

Dál od řeky bude zřejmě nouze o vodu, pokud ji vůbec dokážou najít.

„Dej mi vesla,“ řekl Cullossax.

Zakormidloval ke břehu. Když našel vhodné místo, přistál a Kirissa vystoupila na břeh.

Uvažoval, že pošle člun po proudu, ale věděl, že když ho nikdo nebude řídit, ujede pár desítek metrů a uvízne na mělčině, nebo se zarazí u břehu. Nechtěl, aby ho někdo objevil, a nevěděl, jaké odkazy přijali jeho pronásledovatelé. Mají tak zdokonalený čich, že ho vystopují podle pachu?

Mnozí zvědové takové schopnosti měli a Krvavá pěst přijímala do svých řad jen ty nejlepší z nejlepších.

Zároveň však věděl, že skalnaté srázy neudrží jeho pach moc dlouho. Pokud jim mohl uniknout, tohle bylo nejlepší místo.

Takže vzal svůj železný oštěp a proděravěl jím dno člunu. Dovnitř naházal těžké kameny, odtlačil ho do nejhlubšího místa a potopil ho.

Pak vylezl z vody a oba dva se opět rozběhli po pískovci.

Před mnoha lety bývalo tohle údolí krajinou velkých písečných dun. Písek se tlakem zformoval v kámen a vytvořil zvlněnou krajinu, která vypadala jako vymodelovaná. Mírné kopce se daly snadno zdolat, a dokonce ani obrovití wyrmlingové po sobě nezanechávali žádné stopy.

Celou noc běželi na jih. Skály si uchovaly teplo nastrádané přes den, a když se vzduch ochladil, začaly ho vyzařovat.

Běželo se jim příjemně.

Za rozbřesku se ocitli nad hlubokým kaňonem, jehož stěny tvořily pískovcové skály prapodivných tvarů, vytvářející iluzi tajemných hradů na úbočích kaňonu, a osamocené sloupy se podobaly wyrmlingům stojícím na stráži.

V údolí pod nimi se ve vysoké trávě kolem velkého jezera páslo stádo chlupatých slonů. Zvířata dosahovala výšky až šesti metrů, měla dlouhou světlou srst a obrovské bílé kly, kterými pročesávala trávu jako velkou kosou.

Poblíž si ve stínu pokrouceného dubu hověla smečka dravých koček a čekala na příležitost ulovit nepozorné mládě chlupatého slona.

„Napadnou nás ty kočky?“ zeptala se Kirissa.

„Určitě jsme pro ně snadnější kořist než slon,“ odpověděl Cullossax. „Ale já bych se víc obával slonů. Bojí se nás, bojí se našich lovců, ale když uvidí, že jsme sami dva, samci zaútočí.“

Cullossax byl už polomrtvý. Slunce mu spálilo bledou kůži, naskákaly mu puchýře a třásl se zimnicí. Nedostatek jídla v kombinaci s vytrvalým během ho k smrti vyčerpal.

Dál pokračovat nemohl.

Padal již únavou, když tu si všiml průrvy ve skále před sebou – a odvedl Kirissu do bezpečí. Průrva se vytvořila tím, že se část skály odlomila a posunula se po útesu dolů. Vytvořila tak úzký průchod, asi padesát metnů dlouhý. Na druhé straně prosvítaly hvězdy.

Nebyli chráněni, ani v bezpečí jako v jeskyni, ale jako přístřeší jim průchod posloužil dobře. Vmáčkl se dovnitř a přetáhl si přikrývku přes hlavu, aby se chránil před vycházejícím sluncem.

„Odpočiň si,“ řekla Kirissa. „Držel jsi hlídku včera, dneska jsem na řadě já.“

Cullossax zavřel oči a za chvíli, zcela vyčerpaný, upadl do spánku.

„Pomoc!“ vykřikla Kirissa, zdánlivě jen o chvíli později. „Objevili nás!“

Cullossax se s leknutím probudil. Zkusil se postavit na nohy. Před ním stála Kirissa s jeho oštěpem v ruce. Před ní na zemi ležel wyrmlinský zvěd, zuřivě vrčel a plazil se k ní.

Cullossax se konečně postavil a chtěl se protáhnout kolem Kirissy, ale mezera byla příliš úzká.

„Zatracená ženská!“ vrčel wyrmlingský zvěd. V ruce držel hrozivě zahnutý nůž s černou čepelí, určený na podřezávání hrdel nepřátel, a jak se plazil po zemi, zanechával za sebou krvavou stopu.

Nemohl se postavit na nohy. Cullossaxovi chvíli trvalo, než zjistil proč: jednu nohu měl rozříznutou. Navíc k tomuto zranění měl v břiše několik nožů malých lidí.

Prohlubeň nedaleko jejich úkrytu ukazovala, kde Kirissa vyhloubila jámu a nastražila tak past, do které spadl, a protože na dno zahrabala nože, při pádu se na ně nabodl.

Zraněný mučitel přesto bojoval dál. Jako had se plazil směrem k ní. Ve snaze dostat se ke Kirisse už překonal vzdálenost asi deseti metrů.

Ohrožovala ho kopím, ale měla namále. Wyrmling se vrhal vpřed a pak se zase stáhl. Mohl mít tak dva až tři odkazy rychlosti. Cullossax si nebyl jistý. Věděl však, že kdyby měl wyrmling prostor k manévrování, snadno by ji přemohl.

Cullossax vytáhl z pochvy na zádech svou dýku a vrhl se vši silou vpřed. Zraněný zvěd se snažil uhnout, ale dýka ho zasáhla přímo do tváře.

Kirissa se napřáhla ke smrtící ráně, probodla mučiteli hrudník a pak se opřela o kopí celou vahou a přitlačila ho k zemi. Zvěd se urputně bránil, a teprve když se do kopí opřel Cullossax, začaly se jeho pohyby zpomalovat. Za chvíli už jen škubal nohama.

„Musíme odtud pryč,“ sykl Cullossax. „Tohle byl jejich vůdce, nejrychlejší z nich, a další dva nebudou daleko.“

Cullossax se neodvážil vrátit se zpátky stejnou cestou, kterou přišli. Další mučitelé se teď zřejmě hnali k jejich úkrytu.

A tak popadl Kirissu za ruku a protáhl ji průrvou na druhou stranu skály.

Slunce za nimi právě zapadalo. Nad hlavami jim vypísl netopýr, kterého vyrušili, a uletěl pryč.

Před sebou měli sráz dolů do údolí, kde se ve vysoké trávě pásli chlupatí sloni.

Neměli na výběr. Museli dolů, kolem pískovcových věží a do údolí, kde se pohybovaly dravé kočky i chlupatí sloni.

Cullossax vyrazil dolů ze srázu jako první. Jak se snažil udržet se na nohou, vířil oblaka prachu a písku.

Pod útesem se Kirissa na chvíli zastavila. Ze skály nad nimi se ozvalo pronikavé zavytí. Otočili se a pohlédli vzhůru. Necelých tři sta metrů za sebou spatřili ve stínech dva wyrmlingy, oblečené v černých halenách.

„Utíkej!“ vykřikl Cullossax. Pronásledování začalo nanovo a tentokrát to bylo vážné.

Cullossax běžel, dokud mu síly stačily, a když už si myslel, že mu pukne srdce námahou, pokračoval dál. Pádili s Kirissou hustou a vysokou trávou, která jemu sahala po prsa. Měl obavy, že se v ní mohou skrývat dravé kočky.

Přes den pluly po obloze řídké mraky, které na obzoru vytvořily červánky, a během hodiny se úplně setmělo.

Ani po hodině je pronásledovatelé nechtyli. Viděl je za sebou, ale nehnali se moc dopředu.

Uvažoval, jestli nejsou zranění. Možná je stopovali přes pustinu i za dne, a tak je oslepilo slunce, a teď se jim stále ještě nevrátil zrak.

A možná se mě bojí, řekl si. Ale spíš ne.

Nakonec usoudil, že je to první stupeň mučení.

Wyrmlingské mučení neznamenal jen trest – byl to posvátný a vážný obřad. Symbolizoval dosažení spravedlnosti ve společnosti.

Moji pronásledovatelé mají na rozdíl ode mne odkazy rychlosti a síly. Mohou mě dostihnout, kdy si usmyslí, ale drží se zpátky a smějí se. Mají v plánu nás štvát tak dlouho, dokud nepadneme vyčerpáním.

Proběhl kolem velkého stáda chlupatých slonů s obavami, že samci zaútočí, ale ti se omezili na to, že se postavili těsně vedle sebe a vytvořili živou stěnu, aby před nimi chránili svá mláďata.

Po dvou hodinách se už Kirissa potácela vyčerpáním. Ani její dobrý výcvik jí nedovolil pokračovat donekonečna. Klopýtala téměř jako slepá.

Přesto stále běželi.

Před nimi se v mírně zvlněné krajině zvedal kopec a Cullossax si řekl, že na něj ještě vyleze, ale tam asi padne vysílením.

Cullossaxovi však ještě zbývala poslední naděje. Jako mučitel měl právo nosit hrot sklížečů pro případ nouze. Ukrýval ho ve zvláštním pouzdru v opasku.

V bitvě by si bodcem propíchl krkavici, aby se cenné látky na něm dostaly co nejrychleji přímo do mozku. Ted' však zvolil mírnější postup. Vyndal z pouzdra v opasku hrot a zapíchl si ho do dlaně.

Během vteřiny cítil, jak se mu rozbušilo srdce – díky působení adrenalinu, který mu dodal sílu a druhý dech. Oči se mu zamlžily a stal se z něho vraždící stroj.

Dupal dál vysokou trávou a dělal cestu Kirisse, dokud se nedostali na úpatí kopce.

Lovci se rozběhli za nim a s vytím a smíchem se blížili ke kořisti.

Už ho málem měli. Na zádech cítil jejich horký dech. Vyběhl už téměř na vrchol kopce a zbývalo mu poslední prudké stoupání, aby se dostal na druhou stranu.

„Běž dál!“ zakřičel na Kirissu. „Chtějí jenom mě.“

Otočil se, aby se postavil mučitelům a změřil sílu staré magie hrotu sklížečů s novou magií runovládců.

Kirissa běžela s větrem o závod a Cullossax byl otočen čelem ke svým nepřítelům. Wyrmlingové, kteří k němu běželi, se lidem příliš nepodobali. Tváře měli samý puchýř a spálené od slunce a pohled zamlžený nesmírnou fyzickou zátěží.

Běželi k němu trojnásobkem normální rychlosti, ale magie hrom také vykonala své. Cullossaxovi se zdálo, že se čas zpomalil, že přestal existovat, jako se to stává, když vášeň dostupuje vrcholu.

Zvedl svůj kovový oštěp a předstíral výpad na obličej jednoho z nich, ale pak ho rychle sklonil a poranil mučitele na boku. Muž zavrčel bolestí.

Jeho druh vyrazil proti Cullossaxovi skokem, za který by se nemusel stydět ani panter.

Hrot sklížečů se odkazům samozřejmě nemohl vyrovnat. Cullossax se pokusil uhnout, jenže muž do něj stejně narazil.

Cullossax byl statný chlap, mnohem mohutnější než většina wyrmlingů.

Nemusím ho zabít, pomyslel si Cullossax, stačí ho zranit.

Jak se s útočníkem srazil, přitiskl si ho k sobě a sevřel ho v medvědíh objetí. Potom ho vši silou pevně stiskl.

Slyšel, jak mu praskají žebra, cítil jeho propocené oblečení a viděl, jak se mu oči rozšiřují strachy.

Potom se však s překvapivou silou vymanil z jeho objetí a z pozdru vytáhl černý nůž. Cullossax věděl, k čemu se chystá, a pokusil se mu v tom zabránit tím, že mu držel paže u těla v pevném objetí. Jenže útočník byl příliš silný a rychlý.

Cullossax ucítil tři údery v rychlém sledu, jak mu nůž zajel do hrudníku. Z ran se mu vyvalila horká krev.

Nemusím ho zabít, pomyslel si Cullossax, stačí ho jen zranit.

Vši silou ho k sobě prudce přitiskl, až mu praskla páteř.

Než stačil mučitele od sebe odstrčit, jeho zvednutý nůž zasáhl Cullossaxe do tváře.

Chvilí stál, oslepen vlastní krví. Muž, kterého zranil kopím, si ho z rány vytáhl a teď k němu klopýtal.

Krev bublala Cullossaxovi v plicích a náhle pocítil malátnost. Hlava se mu zatočila.

Zraněný mučitel po něm vrhl oštěp a zasáhl ho do hrudní kosti v úrovni srdce. Síla úderu spolu s omámením, které Cullossax pociťoval, ho srazila na záda.

Cullossax ležel na zemi a oběma rukama svíral vlastní oštěp. Minul srdce, pomyslel si Cullossax. Mířil mimo, ale na tom už nezáleželo. Měl propíchnuté plíce a stejně během chvilky zemře.

Srdce mu bušilo a jeho mučitel se mu vysmíval, ale tu si Cullossax náhle uvědomil, že slyší dunění kopyt, které se stále přibližuje.

Slyšel, jak Kirissa vykřikla něco podivného, znělo to jako: „Gaborn Val Orden!“ Jméno jejího Krále Země.

A najednou mu došlo, že se dostali na území obývané lidmi.

Kirissa se musela přehoupnout přes vršek kopce právě ve chvíli, kdy tam z druhé strany dojela kavalerie.

Cullossax namáhavě otočil hlavu a pohlédl na vršek kopce. Takové koně ještě nikdy neviděl. Měli krvavě rudé zbarvení. Hlavu i plece jim chránilo ocelové brnění a v kovových maskách vypadali hrozivě a jako z jiného světa.

Z jezdců šel také strach. Na koních seděly divoženky ve strašidelných maskách a s dlouhými bílými oštěpy. Některé nesly pochodně a v rudých očích koní se odrážely jejich plameny.

Velitelka jezdeckého oddílu spatřila tri wyrmlingy a vykřikla něco neznámým jazykem. Jezdkyně vyrazily směrem k poslednímu útočníkovi, který dosud stál, se skloněnými oštěpy.

Cullossax měl zastřený pohled, když wyrmlinského vraha potkal zasloužený osud. Vzduch prořízl jeho smrtelný výkřik, zavytí umírajícího psa.

Cullossax se ještě spokojeně usmál a pak omdlel.

Běž, Kirisso, pomyslel si ještě. Možná že až se spojí dohromady všechny světy, znovu se shledáme.

10 JEDINÝ PRAVÝ SVĚT

Wyrmlingové jsou nároční tvorové. Jídlo, vodu, vzduch – Veliký červ nám zajišťuje všechny naše potřeby. Dokonce nám nabízí nesmrtelnost, pokud splníme všechny její požadavky. Budiž pochváleno jméno Velikého červa.

– z wyrmlingského katechismu

Talon vstoupila do jeskyně Zářících dlouhým klikatým tunelem, jehož klenuté stěny byly hladké a krémově bílé jako vaječná skořápka. Podlahu tvořily kamenné desky, do nichž byly vyryty zvláštní a krásné smyčky a spirály. Tunel ústil do ohromná síně. Nepodobala se ničemu, co Talon kdy viděla.

Byla tak prostorná, že se do ní vešlo najednou všech čtyřicet tisíc uprchlíků, a ještě v ní zbylo místo. Stěny napravo od ní vypadaly, že jsou z přírodního kamene světlé barvy. Na několika místech stékaly po kamenech vodopády a padaly do velkého jezera, nad kterým se vznášel jemný opar. Nahoře zářila světla jako hvězdy. Visela nehybně ve vzduchu jen asi deset metrů nad jejich hlavami a plála tak jasně, že v jeskyni panovalo tajemné přitnutí, jaké bývá těsně před rozbřeskem. Nahoře nad vodopády vydávaly tyto hvězdy tolik světla, že to několika zvláštním druhům popínavých rostlin stačilo k přežití. Vytvářely na stěnách tapisérie světlých listů, protkaných zářivě

rudými květy. V šeru koncertovali bílí jeskynní cvrčci a jejich příjemná hudba se mísila se zurčením tekoucí vody.

Do síně ústila spousta chodeb, tunelů a průchodů. Mnozí uprchlíci se do nich vydali, aby tu našli trochu soukromí a uložili se ke spánku.

Zdálo se, že se zde někteří Zářící usídlili. Talon si v jeskyni všimla nejméně dvou tuctů jejich mužů a žen. Několik se jich odebralo s Daylanem Kladivem do malého vestibulu na zasedání Rady.

O chvíli později tam zahlédla jasné záblesky světla, takže se vydala za nimi pod záminkou, že musí uklidnit jednoho z Alunových mastifů, který pobíhal kolem a vzrušeně štěkal.

Talon se zastavila u potůčku vytékajícího z jezera, zavolala na psa. Když k ní přiběhl, podržala ho za ušima a pod hrozivě vyhlížejícím obojkem. Ze stropu spadl bílý cvrček a přistál na vodě. Hladina se rozvlnila, jak se po něm hned vrhla nějaká ryba.

Talon krátce pohlédla do postranní chodby.

Zářící stáli s Daylanem Kladivem v kruhu a všichni, hluboce zadumáni, hleděli dolů na kulatý kamenný stůl uprostřed. Nad nimi kroužily přízračné bytosti velikosti člověka, podobné ptákům s průhlednými křídly, kterými nepohybovaly. Právě tyto bytosti byly zdrojem záblesků, které upoutaly pozornost Talon.

Jsou to Vznešení, uvědomila se náhle Talon. Vznešení – podle legendy – byli duchové spravedlivých a čestných lidí, kteří se vzdali svých fyzických těl. Podobají se Mrtvým lordům, přemítala Talon, ačkoliv měla dojem, že je to spíš obráceně. V legendě se pravilo, že Vznešení existovali už odnepaměti, od úsvitu věků, ale Mrtví lordi jsou mnohem mladší, protože je podle legendy vytvořila Paní Zoufalství.

Vznešení vyzařovali život a světlo, Mrtví lordi z Rugassy v sobě však neměli ani život, ani světlo. Přežívali jen tak, že vysávali život z ostatních.

Mrtví lordi jsou jen ubohou napodobeninou Vznešených, uvědomila si Talon.

Když její oči přivykly světlu, porozhlédla se po místnosti. Vestibul měl kruhový tvar a uprostřed stál kulatý stůl, vytesaný

z jediného kusu jaspisu. Podél stěn stály židle z třesňového dřeva. Podlahu pokrývaly rudé koberce, protkané zlatými nitěmi.

Právě mluvil Erringale, jenže jeho hlas zanikal ve zvuku zurčící vody, hovoru lidí a cvrčení jeskynních cvrčků. Talon nepoznala, co říká, ale i kdyby rozeznala jeho hlas, stejně by mu nerozuměla. Zdálo se, že jeho slova může pochopit, jen když jí to dovolí.

Ve velké síni se lidé rozptýlili. Někteří zamířili k jezeru, aby se napili. Většinou si našli nějaké místo, rozbalili si přikrývky a ulehli k zaslouženému odpočinku, protože už dobré dva dny nezamhouřili oka. Někteří jen vyčerpaně klesli na zem.

Alun si přišel pro mastifa, a jak stál vedle Talon a hladil ho, také zvědavě nakoukl do vestibulu.

Alun moc krásy nepobral. Měl velké uši, zahnutý nos a tenké dlouhé paže.

Za Talon se ozvalo: „Tak co myslíš?“

Otázku vyslovil Drewish, jeden ze synů padlého vojevůdce Madoca. Drewish se svým bratrem Connorem stáli za nimi a žádostivě se dívali na Aluna.

„Co myslím?“ zeptal se Alun. „Nic.“ Vyznělo to skoro tak, jako by nechtěl být v podezření, že vůbec myslí. Talon spíš připadalo, že nechce odhalit své myšlenky takovým, jako je Drewish.

Madocové dělali, jako kdyby tam Talon vůbec nebyla. Koneckonců byla jen dívka, a stejně jako Alun byla hluboko pod jejich úroveň.

„Chytrý muž by přemýšlel, jak zlepšit svůj život,“ řekl Drewish. „Chytrý muž by přemýšlel, jak získat nějaké magické tyče. To je budoucnost. Celé naše mnohaleté úsilí a zdokonalování válečnického umění je nám teď k ničemu, když lidi jako ty můžou získat sílu pěti mužů, moudrost deseti a rychlost tří.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Alun.

Talon věděla, že Alun už určitě slyšel o nové runové magii, ale zjevně ho ani nenapadlo, že by mohl sám získat odkazy.

„Magické tyče,“ řekl Drewish. Sáhł pod halenu a vytáhl podlouhlé pouzdro. Jak s ním zamával, Talon slyšela, jak magické tyče o sebe cinkly – jako kusy suchého dřeva.

„Kde jsi k nim přišel?“ zeptal se Alun. Natáhl ruku, aby pouzdro zachytil.

Ale Drewish s ním ucukl. „Krvavý kov je všude. Snadno přiměješ někoho, aby ti udělal pár magických tyčí, když víš, s kým promluvit. Jenže není snadné najít někoho, kdo ti poskytne odkaz. Vyber si, co chceš – moudrost, odolnost, krásu? Kdo ti je dá? Co za ně můžeš nabídnout?“

„Nevím,“ odpověděl zmatený Alun.

Jistě, pomyslela si Talon. *Alunovi* nikdo odkaz nedá.

Musel si myslet to samé. „Co mi nabízíš?“ zeptal se Alun. „Chceš po mně nějaký odkaz?“

„Po tobě ne,“ zasmál se Drewish. „Ale od tvých psů. Psi mohou poskytovat odkazy stejně jako lidi. Chceš sílu? Tvoji mastifové ji mají. Chceš odolnost a rychlost? Máš na to psa. Čich a sluch taky. Ale je nutné, aby se psi těchto svých vlastností vzdali. Potřebujeme, aby je z nich vymánil jejich pán. A to je na tobě. Psi tě milují, krmiš je a cvičíš. Jsou ti naprosto oddaní.“

Drewish vyndal z pouzdra pár magických tyčí. „Jedna tyč za každých šest psů,“ prohlásil Connor. „To je moje nabídka. Jestli ji přijmeš, staneš se runovládcem.“

Alun uvažoval.

Talon věděla že je to lákavá nabídka. Alun měl čtrnáct psů. Pokud by prodal Connorovi a Drewishovi tucet odkazů, získal by pár magických tyčí a mohl by sám přijmout dva odkazy.

Stal by se runovládcem. S odkazem síly a odolnosti by se možná stal lepším bojovníkem a zlepšil si své postavení.

Jenže Connor a Drewish budou i pak silnější než on. A ti se nad ním právě poněkud výhrůžně tyčili.

Ale kde by Alun sehnal další odkazy od lidí, když dojdou psi? Žádný nedá odkaz nikomu, jako je Alun.

Není to dobrá nabídka, zhodnotila Talon nakonec.

Úplatky a výhrůžky používali Madocové stále, vlastně ani nic jiného neznali.

Napadlo ji, že by si koupila od Aluna odkaz sama, ale neměla mu za něj co nabídnout. Měla nějaké cennosti, všechno však musela nechat v Cantularu. Její dva zlaté kroužky už bezpochyby zdobí nosní dírky nějakého wyrmlinga.

Z poradní síně zaslechla Daylana vykřiknout: „Není přece žádný zákon proti soucitu. Je pravda, že jsem porušil zákony, ale udělal jsem to proto, že jsem se řídil vyšším principem. Jak můžeme sloužit společnosti, když nesloužíme v první řadě jednotlivci?“

Chvilí bylo ticho a pak se opět ozval Daylan. „Jestli chcete vzdorovat zlu, nemůžete tu jen tak nečinně stát a přihlížet, jak rozšiřuje své impérium. Musíte zmařit každý plán Pána Zoufalství!“

Connor s Drewishem se otočili a pohlédli do vestibulu.

Talon si uvědomila, že Daylan ve vedlejší místnosti hledá způsob, jak zachránit svět, zatímco ona, Connor a Drewish spřádají plány, jak ho zničit.

Nechci být jako oni, řekla si v duchu.

A náhle věděla, že nesmí dopustit, aby takoví jako Connor a Drewish získali moc nad Alunovými psy – ani aby získali odkazy od lidí.

Jen hlupák posiluje moc svých nepřátel, vzpomněla si Talon na to, co říkával její otec.

Connor a Drewish byli zkažení do morku kostí. Jejich otec, navzdory všem svým řečem o tom, jak slouží lidu, nebyl o nic lepší než jeho synové, a když se Talon nakonec stala svědkem jeho pádu z římsy v Caer Luciare, necítila větší ztrátu, než když zašlápla švába.

„A jak byste to chtěli udělat?“ zeptal se Alun Madoců. „Jak vám máme předat odkazy? Lidé si všimnou, k čemu se chystáme, a někteří budou mít námitky.“

„Uděláme to s jejich svolením,“ řekl Connor. „Kovotepci a kováři už připravují magické tyče a vyrývají do nich runy. Daylan Kladivo a emír mají v plánu vést skupinu zachránců do Rugassy, aby osvobodili Aretha Sul Urstona a to čarodějnické nedochůdce Falliona. Chci jít s nimi. Chci být mezi hrdiny, kteří je pomohou osvobodit.“ Na chvíli se zarazil, jestli Alun něco nenamítne, ale ten mlčel. „Takže až přijde čas, chci, abys

nabídl své psy jako Zaslavce a navrhl, abychom jejich vlastnosti získali my. Od tebe to přijmou.“

Talon se zamyslela. Nepřišla na žádný ušlechtilý důvod, proč by se Madocové chtěli dobrovolně připojit k záchranné skupině.

Connor měl pověst vynikajícího šermíře, jenže při útocích na wyrmlingy si ani on, ani Drewish ještě nepotřísnili své meče krví. Boje se dosud neúčastnili.

Drželi se radši v pozadí a pozorovali dění – jako nějakí skvělí stratégové, kteří pozorně sledují taktiku wyrmlingů, aby tyto své poznatky proměnili v ohromnou výhodu a jisté vítězství v nějaké příští válce.

Zatímco Alun nasazoval vlastní krk a zuřivě zabíjel wyrmlingy, pomyslela si Talon.

Dokonce i ten skrček Alun je lepší člověk než oni. Oni mají sice dobrý původ, který je předurčuje k boji, jenže postrádají duši bojovníků.

Ne, Madocovu klanu nedůvěřovala.

Talon začala dvojčata podezřívat z nekalých pohnutek. Ani jeden z nich určitě netoužil vidět Aretha Sul Urstona znovu na trůnu. Pro ně by bylo mnohem lepší, kdyby zemřel spolu s Fallionem, emírem a každým, kdo se té záchranné výpravy zúčastní.

Talon se domnívala, že dokonale rozumí přání Connora a Drewishe stát se členy záchranné výpravy.

Jenže Alun je nemohl jen tak odmítnout, aby na svou hlavu nepřivolał jejich hněv a neriskoval tak jejich pomstu.

„Udělám to,“ řekl Alun. Connor k němu napřáhl ruku, aby dohodu zpečetili. Alun mu sevřel zápěstí, jak bylo u bojovníků zvykem. O chvíli později se Madocové vzdálili.

„Nemůžeš jim pomáhat,“ zašeptala mu Talon, když byli z doslechu. „Tihle dva se nechystají k ničemu dobrému. Nesmíš posilovat naše nepřátele.“

„Co jiného můžu dělat?“ zeptal se Alun.

„Nabídni psy emírovi,“ navrhla mu Talon.

„Cože? A skončit s podříznutým hrdlem? Ne, díky.“

„Ochráním tě,“ řekla Talon a myslela to vážně.

„Cože? Dívka mě ochrání? To mě radši nech zemřít.“

Talon si náhle uvědomila, že ji vlastně nikdy neviděl bojovat. Ve svém světě se nikdy s ženou válečnicí nesetkal.

Trvalo ještě několik hodin, nezjednání Rady skončilo.

Erringale vyšel z potměšlé poradní síně jako první, následován emírem, Daylanem, čarodějem Siselem a zbytkem Zářících. Vznešení zmizeli.

Podle úsměvu na Daylanově tváři Talon usoudila, že jednání Rady skončilo dobře. V hlavní síni se Erringale postavil na krátké molo na potoce a začal mluvit svým zvláštním jazykem. Jeho slova zaplnila Taloninu mysl.

„Bílá rada jednala,“ pronesl Erringale slavnostně. „Všichni Zářící a Vznešení tohoto světa se poradili a dosáhli dohody.“

Talon jeho slova udivila. Těch pár Zářících zde v jeskyni určitě nemohli být „všichni“ Zářící tohoto světa.

Takže Talon usoudila, že Erringale promlouval k jejich myslím, tak jako mluvil teď k Talon.

„Lidé z Luciare tu mohou zůstat tři dny, aby si odpočinuli, zotavili se ze zranění a osvěžili ducha. Pak se ovšem musíte vrátit do svého světa.“

Lidé kolem Talon se rozjásali. Erringale zvedl ruku, aby se utišili, a během chvilky ho už zase všichni poslouchali. „Daylan Kladivo nás požádal o pomoc. Doufá, že osvobodí vašeho prince Aretha Sul Urstona z rukou wyrmlingů, spolu s naším Světloňosem.

I my máme zájem na jejich osvobození.

Ale naši lidé se nemohou plést do záležitostí ve stínových světech. Proto nabízíme pomoc formou rady. Naléhavě vás žádáme, abyste neublížili žádné živé bytosti, ať už je to člověk nebo wyrmling. Protože násilí spáchané na jiném zraňuje vaši vlastní duši.

Přesto uznáváme, že není vždycky možné vyhnout se krveprolití.“

Jak Erringale mluvil, zrodily se Talon v hlavě nové myšlenky, zvláštní úvahy, které ji nikdy předtím nenapadly. Jako by mezi Zářícími zuřil celé věky velký spor a teď jí v mysli vířily tisíce myšlenek.

Válka mezi Zářícími a Yaleen v různých podobách byla nekonečná a neodehrávala se mezi bytostmi z masa a kostí.

Talon zjistila, že pro Erringala a jeho lid je mnohem důležitější duchovní život než ten tělesný. A určité činy duši nejen zraňují, ale mohou ji i zabít.

Člověk, který okrade druhého, varoval je Erringale, člověk, který se zpronevěří pravdě, nebo kdo spáchá na druhém násilí, zraňuje přitom vlastní duši a oslabuje svého ducha. Před těmito činy vás varujeme. Jedině když zůstane vaše svědomí čisté, může váš duch růst a vyvíjet se.

Talon to vyvedlo z míry. Chvilí o jeho slovech uvažovala, ale pak tyto úvahy odložila stranou, aniž by je přijala nebo odmítla.

Od narození se připravovala na boj s wyrmlingy. Během posledních pár století její národ téměř vyhladili.

Samozřejmě že je v boji zabije. Neviděla na tom nic hanebného.

„Přestože vám nemůžeme nabídnout své služby v bitvě,“ řekl Erringale, „rádi bychom vyslali do vašeho světa zástupce. Chtěl bych jím být já. Jestli nu to dovolíte, rád bych šel já a promluvil si s Pravým Stromem.“

Talon chápala, co se za jeho slovy skrývá. Uvědomila si, že Erringale by nevstoupil do jejího světa, pokud jeho obyvatelé k tomu nedají svolení.

Lidé z Luciare odpověděli sborovým: „Jděte.“

Pak povstal emír z Dalharristánu, aby promluvil. „Areth Sul Urstone už příliš dlouho strádá v žaláři v Rugasse. Býval jako můj bratr a už jsem vám vyličil jeho kvality. Modlím se, aby ještě žil, protože se o něj už dlouho bojím. Nyní nastal čas ho osvobodit. Žádám o pomoc jako přítel, ne jako váš vůdce. Nejvyšší král Urstone byl vaším panovníkem a Areth je jeho dědicem. Není nikdo, kdo by byl vhodnější – statečnější, moudřejší, spravedlivější a soucitnější – aby nás vedl.

Málokdo ho zná tak dobře jako já. Málokdo ho může nazvat svým přítelem. Ale potřebuji, abyste pohlédli do svých srdcí a posoudili, jestli mu teď můžete posloužit.

Přísahal jsem Vznešeným, že osvobodím Aretha Sul Urstona a Falliona Ordenu a že se přitom budu snažit nepoužívat násilí.

Ale jsem jen jeden muž. Potřebuji sílu a rychlost mnoha, pokud mám takový úkol splnit. Přijmu odkazy od ostatních, pokud to půjde – od malých lidí z druhého světa, kteří se brzy zapletou do naší války. Jenže *v tuto chvíli* jsme v zoufalé situaci. Nemohu hledat nikde daleko.

Mezi Zářícími byla kdysi rasa mužů zákona, nazývaná Aelové. Jim lidé dávali odkazy a tím je posilovali. Zářící souhlasili s tím, že po mnoha letech odkazy opět poskytnou.

Kdo z vás najde odvahu a půjde se mnou? A kdo z vás poskytne nějaký odkaz, abychom dokázali osvobodit vašeho krále?“

V ohromné síni nastalo mrtvé ticho. Ozývalo se jen zurčení vody a cvrkot jeskynních cvrčků. Lidé z Luciare ještě příliš nechápali, jak funguje předávání odkazů a co to znamená, ale Talon dobře věděla, o co jde.

Pokud se rozhodnou poskytnout někomu odkaz rozumu, vzdají se ho na tak dlouho, dokud budou dárce i obdarovaný naživu. Pravděpodobnější bylo, že zemřou jako idioti, neschopní se sami najít nebo poznat své nejlepší přátele, děti nebo milovaného partnera.

Pokud se vzdají síly, bez ohledu na to, jak silní jsou, zeslábnou tak, že nebudou schopni přejít místnost, ani se nadechnout k řeči. Mnoho lidí zemřelo poté, co poskytlo svou sílu, protože jejich srdce to nevydrželo. Dát odkaz bylo prokletí.

Talon stála vedle Aluna. Náhle Connor zašeptal: „Ted!“ a šťouchl do Aluna, takže udělal pár kroků dopředu.

Alun si odkašlal. Ani nemusel předstírat nervozitu, svazovala mu jazyk úplně přirozeně. „Já-já,“ vykoktal. „Rád bych nabídl své psy...“ Odmlčel se, jako by hledal slova.

Chytrý hoch, pomyslela si Talon. Nemohl odmítnout Madocům nabídnout psy, ale z předstírané nervozity učinil jen poloviční nabídku.

Ať emír přijme sílu a rychlost od psů. Ať posílí své schopnosti emír. A Alun mohl jen doufat, že se mu Connor s Drewishem nepomstí.

Nastalo krátké ticho, zatímco emír zvažoval nabídku. Když Connor viděl, jak Alun hledá slova, vystoupil dopředu.

„Přidám se k vám,“ řekl nahlas. „A s upřímnými díky přijímám Alunovu šlechetnou nabídku.“

Emír šlehl po Connorovi pohledem. Samozřejmě hned vytušil, o co mu jde. „Mám dojem,“ řekl stroze, „že Alun nabídl své psy mně.“

V tu chvíli vystoupil z davu bohatý, asi čtyřicetiletý kupec, jehož nádhernému oblečení nemohl nikdo z válečnických klanů konkurovat. Jmenoval se Thull-turock. V Caer Luciare žil jako bohatý kupec, ale Talon v něm poznala muže, který měl ještě jeden život. Ve Fallionově světě byl mocným kouzelníkem, předávajícím odkazy. Živil se výrobou magických tyčí, výběrem možných Zasvěcenců pro své vládce, kterým pak předával jejich vlastnosti.

Během předchozích dvou dní se z Thull-turocka stal jeden z nejvlivnějších mužů i v klanech.

S planoucíma očima došel až k emírovi a vmetl mu do tváře: „A jak chceš osvobodit toho vašeho prince bez odkazů? Protože z mých rukou je určitě nedostaneš.“

„Já...“ emír zaraženě zmlkl. Thull-turock byl jeho dlouholetým přítelem, mnohokrát společně hodovali u královského stolu, vyhledával emírovu společnost a žertoval s ním. Teď se Thull-turock náhle obrátil proti němu.

„Nepředám ti odkaz od nikoho, ani od člověka, ani od zvířete,“ zopakoval Thull-turock. „Nazýval jsem tě svým přítelem, ale moc dobře tě znám!“

Talon stála jako opařená. Pomyslela si, že Madocové zřejmě podplatili a ovlivnili víc lidí, než pokládala za možné.

„Cože?“ zeptal se nechápavě emír Thull-turocka. „Který z mých dobrých skutků tak odsuzuješ?“

„Neodsuzuji tvé dobré skutky na tomto světě,“ zlostně vykřikl Thull-turock, „ale to, co jsi způsobil ve stínovém světě. Zavrhuji předem to, co se z tebe podle mě nevyhnutelně stane.“

Stará žena za Talon vykřikla: „Vrahu!“ Všude kolem se ozývaly výkřiky: „Dáble!“ „Válečný štváči!“ „Netvore!“

Z rozhněvaných tváří Talon vyčetla, že stovky lidí mají na emíra špatné vzpomínky a celá třetina uprchlíků slyšela zvěsti o tom, co udělal ve Fallionově světě.

Talon žila v obou světech. Cítala, že by měla vědět, co tak hrozného provedl, ale zatím to pro ni zůstávalo záhadou.

Emír jen překvapeně otevřel ústa. Jeho dcera Siyaddah se postavila vedle něj, jako by ho chtěla bránit. Z očí jí vytryskly slzy a rozhlížela se kolem jako raněná holubice, úplně otřesená.

„Počkejte!“ vykřikl Daylan Kladivo a čekal, až se shromáždění uklidní. Klidným a věcným tónem oslovil Thull-turocka. „Dovolují vám vaše zákony obvinít muže ze zločinu, který nespáchal? Emír je nevinný. A vy to víte! Nahlédněte do svého srdce a uvidíte, že je nevinný.“

„Až do této chvíle Tuul Ra neprojevil žádnou touhu přijmout nějaký odkaz,“ vysvětlil Thull-turock, „takže jsem mlčel. Musíte však pochopit, že já mu nepředám ani jediný odkaz. Nikdy nesmí okusit dotek magické tyče!“

Daylan se ho zeptal: „Myslíte, že by ho dotek magické tyče zkazil?“

„Zkazil jiné. Zkazil jeho stínové já. Jako kouzelník předávající odkazy jsem přísahal, že nikdy nepředám odkaz člověku, kterému nedůvěřuji.“

„Emír je z úplně jiného těsta než ti ostatní,“ namítl Daylan. „V tom se mnou budete určitě souhlasit.“

Thull-turock se zamračil a zabručel: „Víte přece, co udělal v Indhopalu.“

Talon to náhle došlo – Ďábel z Indhopalu, Raj Ahten. Nikdy se s ním nesetkala. Její otec, sir Borenson, ho pomohl zabít, ještě než se narodila. Mohl být emírovým stínovým já?

Zdálo se to nemožné. Raj už byl starý, když vytáhl do boje proti národům Rofehavanu.

Talon však náhle napadlo, že ve skutečnosti nemusel být vůbec starý, ale rychle zestárnul vlivem působení magických tyčí.

Přijal tisíce odkazů síly, rozumu a samozřejmě i odolnosti. Také spoustu odkazů metabolismu.

Jako každý takový člověk, stárnul mnohem rychleji. Kdyby přijal osm nebo deset odkazů metabolismu, mohl zestárnout a zemřít během deseti let.

Přesto se jí zdál emír mladý – mladší než sir Borenson.

Pak si však uvědomila, že i její otec přijal odkazy metabolismu. Oba muži stárli nepřírozeně rychle.

Emír zůstal zírat na Thull-turocka s hrůzou v očích. „Co jsem udělal v tom druhém světě?“ dožadoval se odpovědi. „Řekni mi to. Z čeho mě viniš?“

„To neudělal emír,“ namítl Daylan a mávnutím ruky se pokusil zabránit nevyhnutelnému odhalení. „To byl jen stín, bytost, kterou tady nemohl emír být.“

„Ale přesto,“ nedal se přesvědčit Thull-turock, „je tu zřejmá podoba. Raj Ahten byl svého času v Indhopalu nejmocnějším vládcem a válečníkem. V tomto světě je emír v mnoha ohledech stejný – je to člověk s neobvyklým talentem pro vedení války.“

„A tak se bojíte, že se z něj stane další Raj Ahten?“

„Nemohu si pomoci, ale vidím to jako docela možné,“ řekl Thull-turock.

„Nemusíte se bát mu předat odkazy,“ řekl Daylan Kladiivo. „Je pravda, že dotek magické tyče mnoho lidí zkazí, jenže s emírem to nic neudělá.“

„To tvrdíte vy,“ oponoval mu Thull-turock. „Ale Raj Ahten miloval magické tyče a toužil po nich víc než po čemkoliv jiném.“

Emír se postavil mezi ně a zvedl ruce nad hlavu, že se vzdává. „Thull-turocku, jestli mi nevěříš, tak žádné odkazy nepřijmu. Musím však dostat své přísaze a osvobodit Aretha Sul Urstona.“

„Když se pokusíš proniknout do Rugassy bez odkazů, příteli,“ řekl Daylan mírně, „bude to sebevražda. Obávám se, že ani se svými schopnostmi nemůžeš obstát proti runovládci.“

Daylan se na Thull-turocka prosebně zahleděl. „Emír je úplně jiný než jeho stínový protějšek. Je dospělý a moudrý. Raj Ahten byl ještě dítě, když poprvé okusil polibek magické tyče.“ Daylan se obrátil na Thull-turocka s otázkou. „O kolika dětech jsi slyšel, že by odolaly doteku magické tyče a nepodlehly jejímu kouzlu? Je to jako opojné víno.“

Thull-turock se zamyslel. „Muž, který se stane pijanem, se jím stane bez ohledu na to, v kolika letech vypije první skleničku.“

„Možná,“ řekl Daylan, „ale tady nemluvíme o víně. Bavíme se o chtivosti, marnivosti a neovladatelné touze po moci. To zničilo Raj Ahtena... ale pozoroval někdo takové nectnosti u emíra?“ Daylan sáhl do kapsy halenky a vytáhl malý sešit, vázaný v jelenici. „Tohle jsem našel ve Fallionových věcech. Je to deník Krále Země. Odhaluje v něm spoustu věcí o Raj Ahtenovi a o tom, jakým dojmem působil.“ Daylan zvedl deník do výšky a promluvil k celému shromáždění. „Raj Ahten byl čtrnáctiletý mladík dychtící po moci, když poprvé okusil ovoce magické tyče. Zažil útok ničitelů na svou vlast, ničitelé mu vyvraždili přátele a zabili i otce. Staří ochránci mu předpověděli, že ničitelé povstanou ze země v plné síle a že on je jeden z mála, kteří mají prostředky, sílu a vůli je zastavit –“

„Přesně jako náš emír doufal, že zachrání svět a zbaví ho wyrmů,“ skočil mu do řeči Thull-turock.

„Jenže s jedním podstatným rozdílem,“ namítl Daylan. „Raj byl dítě s dětskými sny. A obklopovali ho čarodějové, ohňotvůrci, kteří se mu podbízelí a povzbuzovali jeho chtivost.

Emír není žádné dítě,“ pokračoval Daylan. „Už měl v rukou moc – měl ji a zase ji ztratil, takže její kouzlo pominulo. Teď odmítá vaše pocty. Netouží se stát vašim králem. Žádá jen o laskavost, aby mohl zachránit nejlepšího z vás.

Poznal, jaká cena se platí za vládnutí. Nechce vést tento národ, spíš vás žádá, abyste mu umožnili dosadit zpět na trůn vašeho právoplatného vládce.

Jak můžete něco takového odsuzovat?“

Thull-turock zamyšleně naklonil hlavu na stranu. Poodešel od Daylana a zahleděl se do temných koutů jeskyně, a přitom uvažoval. „Oba dva, jak Raj Ahten, tak i emír, byli na počátku své cesty přesvědčeni, že dělají jen to, co je správné. A Oheň k nim šeptem promlouvá a hledá cesty, jak by je ovládl. Nemůžete po mně přece chtít, abych předal odkazy někomu, o kom víte, že je ohňotvůrcem.“

„Emír je ohňotvůrce?“ zeptal se Daylan. Obrátil se na emíra. „Nic takového jsem nikdy neslyšel.“

Emír mohl lhát, pomyslela si Talon... ale tiše připustil: „Ovládám pár dovedností. Umím od sebe odvrátit kouř u ohně, a když chci, dokážu stočit plameny. Nikdy jsem však tyhle

schopnosti nevyhledával a od této síly jsem se odvracel. Naplní vás hladem, který nikdy nedokážete uspokojit, takže je lepší se jí vyhýbat.“

Jeho slova někoho přesvědčila, jenže pořád ještě bylo dost těch, kteří pochybovali.

„Raj Ahten se stal nejmocnějším ohňotvůrcem, jaký kdy poznal jeho svět,“ řekl Thull-turock, „a nakonec ztratil svou lidskost.“

„Ale náš emír se nevydal po stejné cestě,“ odporoval Daylan. „Na vašem místě bych se zaradoval, že emír Tuul Ra takový dar má. Pokud chceme osvobodit Falliona Ordenu a prince Aretha Sul Urstona, budeme potřebovat ohňotvůrce. Vulgnash toto umění ovládá dokonale a navíc má odkazy. Proto byl Fallion proti němu bezmocný... ale možná že když Fallion a emír Tuul Ra spojí síly...“

Daylan nechal slova viset ve vzduchu. „Nemůžeme se však spoléhat jen na jejich nadání. Nevíme, jak zjistit, kolik odkazů Vulgnash přijal. Musíme počítat s tím, že je jedním z nejsilnějších wyrmlingských bojovníků.“

Emír může být proto naší jedinou nadějí. A bude potřebovat nejen samotné odkazy – musí zároveň začít rozvíjet Raj Ahtenovo mistrovské ovládání Ohně.“

Talon se přikláníla k názoru dát emírovi příležitost a soudit ho jen podle jeho předností... ale náhle se jí do duše vkradl strach.

„To je šílenství!“ vykřikl Thull-turock. „Chcete stvořit nového Raj Ahtena?“

„Ne všichni ohňotvůrci jsou zlí,“ řekl Daylan. „Jsou lidé, kteří ovládli svou touhu do takové míry, že nad nimi nemá Oheň žádnou moc. V dávných dobách nebyli tito lidé jen zloduchy. Někteří se stali studnicemi čistého a zářivého světla, plnými moudrosti, inteligence a soucitu. Byli mezi nimi významní léčitelé. Oheň jim odhaloval budoucnost a skrytá nebezpečí, takže byli pro svůj lid dobrodiním.“

Proto se jim říká *Zářící* a dodnes neznalí lidé z Fallionova světa tak nazývají všechny obyvatele onoho světa, aniž by si uvědomili, že mnohým tím prokazují nezaslouženou čest.“ Daylan kývl hlavou směrem k Erringalovi a Talon pochopila,

že i on je určitě zkušeným ohňotvůrcem. „Ze všech Zářících byl muž, kterému říkáte Fallion Orden, asi největší.“

„Můj malý Fallion?“ zeptal se překvapeně Thull-turock.

„Přišel na svět už mnohokrát,“ řekl Daylan. „Možná už tisíckrát. Celé věky hledal způsob, jak spojit světy, a nakonec uspěl.“

Pokud se ukáže, že proroctví Zářících je pravdivé, čekají nás velké změny. Válka, která se rozpoutá v celém vesmíru, skončí, když se všechno podaří, spojením všech stínových světů v jeden dokonalý celek, kde smrt bude jen vzpomínkou a kde zmizí všechny bolesti a touhy.

Takový svět se snaží Fallion vytvořit. A to je věc, kterou náš nepřítel chce překazit – případně se ho chce zmocnit a ovládnout ho.“

Emír dosud pozorně naslouchal, ale teď se zdál být pohroužen v myšlenkách. Talon věděla, co po něm Daylan žádá. Musel by přinést velkou oběť. Tím, že přijme odkazy, dá svůj život do služeb svého lidu. A když se naučí magii ohňotvůrců, dá svůj život do služeb Ohně.

Bude to balancování na ostré hraně. Žádný člověk nemůže sloužit dvěma pánům. Raj Ahten propadl na celé čáře.

Jak může emír doufat, že právě on uspěje?

„Daylane,“ řekl Thull-turock, „jestli si myslíš, že není třeba se od emíra ničeho obávat, tak jsi blázen!“

„Ne,“ prohlásil Daylan, „nejsem blázen... ale jsem zoufalý, a někdo může namítnout, že zoufalství je svým způsobem jistou formou bláznovství. Jistě, příliš často vede k pošetilosti. Jenže jedině když zvolíme tuhle zoufalou cestu, máme naději, že získáme téměř nedosažitelnou odměnu.“

Ale jedno ti řeknu, Thull-turocku: Jsem pevně přesvědčen, že tvé obavy jsou neopodstatněné. Raj Ahtena nakonec nezahubila ani láska k magickým tyčím, ani k plamenům. Úplně nakonec Raj Ahten požadoval, aby ho všichni nazývali novým jménem – Scathain, Vládce Popela. Slyšel jsi o tom?“

„Slyšel jsem, že si tak nechal říkat,“ potvrdil Thull-turock. „No a co?“

„To jméno je tady v našem světě dobře známé,“ vložil se do hovoru Erringale, dost hlasitě, aby ho všichni slyšeli.

Zamyšleně se zahleděl na své spojené ruce. „Je to jméno mocného Lokuse, nebo červa, chcete-li. Mezi Lokusy stojí Scathain hned pod samotným Velikým červem. Zničil již mnoho světů.“

Tahle informace vyvedla emíra z míry víc než všechno, co dosud slyšel. V této debatě měl nevýhodu, protože nevěděl, co se stalo s Raj Ahtenem... ale magii červů znal.

„Pokud je to pravda,“ uvažoval emír nahlas, „tak když byl váš Raj Ahten zabit, jeho červ s ním nezemřel! Jak my můžeme vědět, že Scathain neovládl mě? Jak my víme, že už dávno nejsem hostitelem červa?“

Kolem se ozvaly souhlasné výkřiky. Talon krátce pohlédla na Drewishe Madoca a všimla si, jak se mu vzrušeně lesknou oči. To se mu líbilo. Rád přihlížel ponižování slušného člověka.

„Uvažujte,“ vyzval shromážděné Daylan. „Emír je šlechetný muž, obětavý a odvážný. V mé přítomnosti vždycky říká pravdu, pokud to bylo zdvořilé a pokud nebyla příliš tvrdá. Svá slova bere jako závazek. Je věrný svému lidu a netouží po slávě ani bohatství.“

Člověk, který má v sobě červa, si takové vlastnosti nezachová. A Scathain je ze všech červů nejnebezpečnější a nejmocnější. Dokonce i kdyby Scathain vstoupil do emíra a snažil se skrýt svou povahu, nedokázal by to dělat dlouho. Tak či tak by se prozradil.

Emír je čistý. Neovládá ho žádný červ. A dokud bude mít duši čistou, žádný červ do něj nikdy nevstoupí, ani tak mocný, jako je Scathain.“

Opět z davu zaznívaly souhlasné výkřiky. Daylan Kladio vyvrátil téměř všechny Thull-turockovy obavy a Talon měla pocit, že se shromáždění začíná přiklánět na jeho stranu.

„Možná,“ pokračoval Daylan hlasitě, obrácený k davu, „že důvod, proč Raj Lokusovi podlehl, má co dělat spíš s jeho nevědomostí než slabostí. Tradice Lokusů byla v jeho světě téměř zapomenuta.“

„Oni o Lokusech nic nevědí?“ zeptal se překvapený lord Erringale.

„Znalost Lokusů byla před obyvatelstvem záměrně zatajena už před tisíci lety. Kdysi ve Fallionově světě byli lidé, vůči nimž se vyskytlo podezření, že v sobě hostí Lokuse, hromadně popravováni a zemřelo mnoho nevinných mužů a žen. Ve jménu ochrany se napáchalo hodně zla.

Lidé z Luciare zažili podobné čistky, ale nikdy ne v takovém rozsahu.

A proto se tyto věci tajily.

Takže se mohlo stát, že muž, který byl ve Fallionově světě velkým spojencem, podlehl Lokusů, aniž by měl sebemenší tušení, že takový tvor vůbec existuje. Raj dělal jednu chybu za druhou, bezstarostně se ubíral cestou ničení, až na samém konci byl tak plný hněvu a touhy po moci, že se nemohl ubránit Lokusů, který se ho zmocnil.“

Lidé měli ve tvářích úžas. Talonina matka na tomto světě, Gatunyea, jí od narození vštěpovala strach ze zla. Talon se učila, že se nemusí ničeho bát víc než toho, že by se jí jednou mohl zmocnit červ.

Nakonec to Daylan uzavřel. „Takže tohle se emírovi nestane. Ví o existenci červů od dětství, a proto dokáže takovému nebezpečí čelit.“

Thull-turock si založil ruce za zády a zahleděl se do země. „Mně se to nelíbí,“ řekl. „Nelíbí se mi způsob, jak se do toho ženeme. Emíra je potřeba prověřit v mnoha směrech. Přesto mě nutíš, abych si s výrobou magických tyčí pospíšil.“

„Nemáme jinou možnost,“ řekl Daylan. „Časový plán určili naši nepřátelé. Wyrmlingové už dobývají z hory krvavý kov a poslali do Rugassy první dodávku. Cesta jim potrvá tři noci – možná méně, protože budou spěchat, aby potěšili svého vládce.

Pomysli na to, co se stane, jakmile císař dodávku obdrží. Urychleně začne připravovat své vlastní mocné bojovníky. A kdo dostane odkazy?“

„Nesmrtelní rytíři,“ řekl Thull-turock a při té myšlence ho zamrazilo.

„Císař má k dispozici miliony lidí, které může použít jako Zasvěcence. A Rugassa navíc leží poblíž hranic s Beldinookem. Císař se už seznamuje se svými novými sousedy. Co myslíš, že udělá s malými lidmi?“

Talon věděla, že za starých časů by je wyrmlingové prostě zabili, využili jejich žlázy a orgány na výrobu svých ďábelských elixírů a zbytek snědli. Vůbec by je nenapadlo nechávat si je jako otroky... ale v tomto novém světě měli wyrmlingové pro malé lidi lepší využití: Mohli na ně použít magické tyče a odebrat jim potřebné vlastnosti.

„Chápu,“ řekl Thull-turock.

„To nesmíme dopustit. Nesmíme dovolit, aby se do Rugassy dostala jediná magická tyč. A je potřeba jednat rychle. Záchraná skupina musí přijmout odkazy a nejpozději zítra vyrazit. A *nesmíme selhat!* Srdce mi říká, že máme jen jednu šanci, abychom se zachránili, než wyrmlingové obsadí svou horu krvavého kovu a navždy ovládnou svět.“

„Jeden den není mnoho... na předání odkazů.“

Daylan ho uklidnil: „Naši hrdinové je nemusí dostat všechny najednou. Zatím nemusí být připraveni na bitvu. Stačí, že začnou. Během cesty jim můžeme předávat další odkazy, směřovat je prostřednictvím Zasněžených. Erringalovi lidé vám pomohou magické tyče připravit.“

„Kolik jich vyšleme do boje?“ zeptal se Thull-turock.

„Budeme potřebovat pár mužů, kteří pomohou nést záchraně. A další, kteří budou sloužit jako přední a zadní hlídka. Potřebujeme nejméně čtyři nebo pět borců. Větší počet by byl samozřejmě lepší, ale to by zase vyčerpalo naše zdroje odkazů. Vyzval bych Cormarova dvojčata,“ navrhl Daylan. „Už nějaké odkazy mají a oba se osvědčili v bitvě v Caer Luciare. Rád bych šel také, protože i já mám nějaké odkazy. Takže zbývají dvě volná místa. Emír se pro ten úkol hodí nejlépe...“

Talon okamžitě napadlo, že se musí do skupiny zachránců dostat. Fallion pro ni byl víc než přítel. Vyrůstali spolu jako sourozenci a měla ho moc ráda. Bylo by proto správné, aby se zúčastnila jeho záchrany.

Thull-turock řekl: „Poslal jsi tu Fallionovu dívku, Rhiannu, aby mezi malými lidmi vyhledala Zasněženého. Můžeme si dovolit čekat až do jejího návratu?“

„Poslal jsem ji především proto, aby varovala malé lidi,“ vysvětlil mu Daylan, „aby se mohli zachránit před

wyrmlingskými hordami. Musíme se proti wyrmlingům bránit všemi možnými způsoby. Možná nám malí lidé sami nabídnou podporu, ale nemůžeme se na ně spoléhat, a hlavně nemáme čas čekat“

Talon mrzelo, že nevěděla dřív, kam se Rhianna chystá. Objala by ji na rozloučenou a popřála jí hodně štěstí. Nebude snadné najít Fallionovi nějaké spojení... ale nikdo na světě nemiloval Falliona tak jako Rhianna. A nikdo se nebude snažit usilovněji.

„Navrhuješ velice riskantní věc,“ řekl Thull-turock.

„Přidej se na mou stranu,“ požádal ho Daylan. „V tomhle musíme být zajedno. Potřebujeme emíra a on bude potřebovat vaše lidi, aby mu poskytli odkazy.“

„A co když selžeme? Co když ten velký červ emíra ovládne? Co když vdechneme život netvorovi?“

„V každém z nás dřímá zloduch,“ řekl Daylan. „V každém muži, ženě i dítěti. Emír toho svého už dávno donutil, aby se podvolil jeho vůli.“ Daylan to řekl rozhodně a s konečnou platností. Jako by o své pravdě vůbec nepochyboval.

„A jestli selže?“

„Pak zabiju emíra sám,“ odpověděl Daylan.

Emír potřásl zdrceně hlavou. „Radši bych si sám vzal život, než bych dopustil, aby mne ovládl červ.“

Všichni na chvíli zmlkli. Thull-turockovi se ve tváři stále zračily pochyby.

„Pomoz nám,“ požádal ho Daylan. „Pomoz nám vytvořit lepší svět pro všechny. Tohle se netýká jen tebe a mne. Není to válka, která se dotkne jenom těchto pár desítek tisíc lidí. Teď jsou v sázce všechny světy. Jde o změnu, která bude trvat věky. Bojujeme za věci, o kterých jsme ani nesnili...“

„A není snad každá válka taková?“ zeptal se Thull-turock. „Alespoň to vždycky tvrdíme.“

Muži chvíli stáli, zabráněni v myšlenkách.

Talon uvažovala o důsledcích takové veřejné debaty. Aby bylo možné někomu darovat vlastnost, muselo to být dobrovolné ze strany dárce. Jenže kdo teď poskytne emírovi odkaz, když se dozvěděli tak strašné věci? Dokonce i kdyby

chtěli nějaký odkaz poskytnout vědomě, jejich srdce to odmítnou.

Vypadalo to, že Daylan Kladivo svou při vyhrál, jenže to bylo jen zdání.

Emír objímal svou dceru Siyaddah a snažil se ji povzbudit... ale Talon připadalo, že povzbuzení potřebuje spíš on. Thull-turock poštlal dav proti němu.

Poté, co emír celý život dokazoval své kvality Taloninu lidu, musí nyní přesvědčit znovu.

Siyaddah pohlédla na emíra a nahlas oznámila: „Chci jako první nabídnout odkaz svému otci. Poskytnu ti svou rychlost, abys mohl spěchat do bitvy, jestli ji přijmeš.“

Žádná dcera ještě neranila srdce svého otce tak krutě. Emír odkazy potřeboval. Potřeboval, aby ho podpořili vlastní lidé, a tím, že mu Siyaddah nabídla svou rychlost, vybízela ostatní k tomu, aby ji následovali.

Současně s tím se však navždy odsoudila k odloučení. Protože jakmile poskytne odkaz metabolismu, upadne do mrákot, ze kterých se probere až po emírově smrti, anebo se už neprobere.

Navíc se tím vzdala možnosti získat srdce nějakého muže. Emír v skrytu duše už dlouho doufal, že si jednou vezme jeho nejbližšího přítele, Aretha Sul Urstona. Ona sama se víc zajímala o Falliona. Ted' však její srdce nezíská ani jeden z nich.

Ten čin byl o to krutější, že emír nemohl její nabídku odmítnout. Přísahal, že svého přítele zachrání.

„Dobře,“ řekl Erringale. „Podle staré tradice Aelů, ti, kteří znají kandidáta nejlépe, nabízejí odkaz jako první. Kdo další poskytne ten největší dar?“

Nastala chvíle naprostého ticha, jak každý z emírových příznivců čekal, až nabídne odkaz někdo jiný.

To není správné, pomyslela si Talon. Emír je jedním z nejlepších šermířů v klanech a zdaleka nejlepší stratég. Navíc zná nepřítele lépe než kdokoli jiný.

A náhle Talon napadlo, jak může emír opět projevit své schopnosti před lidmi.

Došla k emírovi a dala mu pořádný políček.

„Emíre Tuul Ra, vyzývám tě na souboj. Budeme zápasit
o právo zúčastnit se záchranné výpravy.“

11

KRÁSA

Moc je krásná a Velký červ je nejkrásnější ze všech.

– z wyrmlingského katechismu

Rhianna si všimla, že přípravy koňských sester na výpravu proti wyrmlingům dostaly přednost před vším ostatním. Okamžitě se vrhly do práce a chystaly se na bitvu. Protože do Caer Luciare to bylo daleko, první starostí sester bylo nakrmit koně výživnou směsí obilí a melasy, aby je připravily na dlouhý běh.

Pak začaly balit. Braly si jen lehké zbraně i výstroj. Takové rozhodnutí Rhiannu překvapilo. Bojovat s wyrmlingy vyžadovalo odvalu... ale bojovat s nimi jen v kožených vestách, které sestry nosily, se rovnalo hrdinství.

Mezitím se kouzelnice, kovářky i kovotepci vrhli na přípravu magických tyčí. Museli znovu vyrýt na špičku kovové tyčky správnou runu a pak měkký krvavý kov vytvarovat.

Jakmile se magická tyč dala použít, kouzelnice začaly přenášet odkazy z jednoho koně na druhého, aby každý válečný kůň dostal dva odkazy metabolismu: jeden síly a jeden odolnosti.

Řemeslnice pracovaly rychle, mnohem rychleji než lidé v Caer Luciare. Důvodem bylo jednak to, že věděly, *jak* dělat magické tyče, protože ovládaly toto staré umění ovládaly. A pak – malé ženské ruce a šikovné prsty byly pro takovou práci

jako stvořené. Výroba jim šla od ruky i proto, že hlavní řemeslnice nejprve přijaly odkaz metabolismu. Doufaly, že za jediný den zvládnou práci, která by jim jinak trvala celé týdny.

Rhianna věděla, že největší potíží spočívá ve vytvoření mocných koní. Byl to časově náročný postup.

U koní se daly odkazy přenášet jen na vůdce stáda, ať už to byl hřebec nebo klisna.

Na první pohled se zdálo, že vytvořit mocného koně je snadné. Stačilo jen oddělit vůdce od stáda a pak hříbatům starším než rok odebrat požadované vlastnosti.

Jenže to nebylo vůbec jednoduché. Není možné přijímat odkazy od libovolného hříběte. Například pro poskytnutí odkazu síly je nejvhodnější těžký válečný kůň, nejlépe největšího plemene. Pro odkaz rychlosti se zase nejvíc hodí závodní kůň z pouště. Pro odolnost stačí běžný pracovní kůň, někdy se používaly i muly. A odkaz rozumu se získával od koní plemene nazývaného Cartherský horský pony.

Takže než mohly kouzelnice přenést odkaz, musely vybrat nejsilnější, dospělé, asi dvouleté koně, zavřít je do ohrady s pěti až šesti dalšími vytvořit malé stádo, a pak jun dopřát den na to, aby mezi sebou mohli bojovat.

Jakmile z těchto bojů vzešel vůdce, zbytek stáda mu poskytl odkazy.

Rhianna doufala, že do setmění bude připraveno prvních čtyřicet mocných koní.

Lidé však na přenos odkazů nepotřebovali tak zdlouhavé přípravy, a tak ještě před rozedněním přišla za Rhiannou do stanu kouzelnice. Byla to drobná, tmavovlasá žena ve slavnostním rouchu.

„Jsme připraveni na obřad,“ prohlásila. „Který odkaz si budeš přát jako první?“

O tom Rhianna zatím ještě nepřemýšlela. Sílu, uvažovala, nebo možná rychlost.

Jak váhala, kouzelnice to rozhodla za ni. „Krásu,“ řekla. „Když se tvoří mocný runovládce, prvních pár odkazů bývá vždy krása – a pak hlas. Pro ostatní je snadnější předat své vlastnosti těm, které mají rádi. Díky tomu budeš silnější.“

Rhianně při tom pomyšlení poskočilo srdce. Krása. Raj Ahten jí oplýval. Měl jí tolik, že ženy, které by ho měly nenávidět, po něm šlely a samy se mu nabízely. Muži, kteří ho viděli, se domnívali, že v sobě nemůže mít ani špetku podlosti.

„Až spatříte tvář ztělesněného zla,“ praví staré rčení, „bude krásná.“

Rhianna chtěla být krásná. Nádherná jako letní jitro a mocná jako vichřice. Slyšela o manželce Raj Ahtena, Saffiře, jež přijala stovky odkazů krásy. Žádný muž jí neodolal. Při pohledu na ni se mužům podlamovala kolena touhou.

Fallion mě bude milovat, pomyslela si Rhianna. Mohu ho přimět, aby mě miloval víc, než si dovede představit. – Stejně rychle, jak ji tato myšlenka napadla, tak rychle ji i zahnala a snažila se sobeckou touhu potlačit.

„Krásu,“ souhlasila.

Obřadné předávání odkazů se konalo ve stanu sestry Daughtry. Rhianna a její noví Zasvěcenci odpočívali na plyšových polštářích.

Prvním dárce byla mladá dívka, které nebylo ještě ani šestnáct. V uzardělé tváři jí zářily jasné oči a pleť měla krémově zbarvenou a hladkou.

„Svým darem,“ řekla a tvářila se současně vznešeně i tragicky, „vám prokazuji čest a obětuji se pro svou vlast, Užívejte můj dar dobře, milady.“

Dívčiny uhlazené způsoby působily křečovitě. Snažila se chovat statečně, ale chvěla se strachy.

„Můžeš být klidná,“ řekla Rhianna. „Tvého daru si vážím. Slibuji, že ho použiji při službě našemu lidu, a navždy budu mít tento závazek na paměti.“

Hned jak to Rhianna vyslovila, napadlo ji, jak své slovo dodrží. Tak moc toužila po dívčině kráse... přímo po ní prahla.

Kouzelnice vzala do ruky magickou tyč a prohlédla si ji. Pak začala vysokým hlasem prozpěvovat píseň, aby uvolnila mysl dárkyně. Až příliš rychle se magická tyč rozžhavila do běla. Kouzelnice ji přitiskla dívce do týla, a když ji odtáhla, na konec tyče se napojil světelný had. Zdálo se, že vylézá z dívky a stále se natahuje. Kouzelnice si ho pozorně prohlédla.

Rhianna se během obřadu úplně zasnila a představovala si, jak ji bude Fallion milovat. A v okamžiku, kdy se kouzelnice dotkla koncem magické tyče Rhianniny hrudi, měla pocit, že jí mysl explodovala. Vstoupil do ní takový pocit duševní pohody, zdraví a extáze, jaký si ani nedovedla představit. Zasáhl ji jako blesk a chvíli působil tak silně, že omdlela.

Mezitím, než se probírala, zakryla pomocnice kouzelnice novou Zasnivenkyni rouchem a stáhla jí tmavohnědou kapuci, aby Rhianna neviděla její tvář.

Jenže Rhianna věděla, jak dívka vypadá. Zářivé oči vyhasly, bělmo zežloutlo. Hladká pleť vyschla a scvrkla se, lesklé vlasy zmatněly. Tvář se jí změnila k nepoznání.

Kouzelnice na Rhiannu pohlédla, jako sochař pozoruje své dílo a hledá na něm chyby. „Krásná,“ řekla. „Vypadáš báječně.“

Blížilo se svítání a venku mezi stany pomalu dohořivaly a v poryvech větru praskaly táborové ohně. V dálce zněly válečné rohy, a když vjeli do tábora jezdci, nastal rozruch, protože všem oznámili, že chytili wyrmlingskou ženu. Rhianna vyšla ven, aby zjistila příčinu rozruchu, a spatřila jen mladou dívku, i když se podobala obryni. Ruce měla svázané a sestry ji nutily běžet mnoho mil a postrkovaly ji zezadu svými oštěpy.

„Kdo to je?“ zavolala sestra Daughtry na sestry, které se blížily k táboru se svou kořistí.

„Jedna z těch bílých obrů,“ oznámily sestry. „Objevily jsme ji na severu, jak ji pronásledují tři muži. Mluví inkarranštinou.“

Sestra Daughtry si dívku prohlížela, ohromena její velikostí. „Tak to je jedna z těch wyrmlingů, o kterých jsi nám vyprávěla?“ zašeptala Rhianně. „S takovými obry máme bojovat?“

Sestra Daughtry se obrátila na dívku. „Kwi et choulon zah?“

„Kirissa Mentarn,“ odpověděla dívka. Pak spustila lavinu slov. Sestra Daughtry naklonila hlavu a zamračila se.

„Byl s ní nějaký muž? Velký wyrmling?“

„Ano,“ odpověděla jedna ze sester.

„Chce vědět, co se s ním stalo.“

„Je mrtvý. Bojoval s dvěma dalšími wyrmlingy a oba zranil, než ho zabili. Pomstily jsme ho,“ řekla.

Sestra Daughtry tu zprávu váhavě dívce přetlumočila. Nezdála se tím být překvapena, a přestože se jí po tváři mihl výraz smutku, nepřemohl ji zármutek.

Místo toho si zaujatě prohlížela Rhiannu, hlavně její křídla, jako by Rhianna zosobňovala velkou moc. Přestože stála otočená k sestrám, její oči se stále vracely k Rhianně. Zřejmě byla přesvědčena, že Rhianna vládne klanům.

Kirissa stále mluvila, chrlila slova v bezchybné inkarranštině tak rychle, že se chvílemi zdálo, že sestra Daughtry má co dělat, aby ji sledovala. „Říká, že když se světy spojily, dvě její poloviny splynuly v jeden celek,“ překládala Daughtry. „Aspoň si myslím, že to říká. Ocitla se mezi wyrmlingy a snažila se uprchnout. Chce se dostat domů, do Inkarry.“

Rhianna ji požádala: „Zeptej se jí, jestli viděla čaroděje – mladíka s křídly, jako mám já.“

Daughtry jí otázku přetlumočila a dívka zuřivě kývala hlavou a ukazovala do země, jako by chtěla naznačit, kde ho viděla. Ukazovala, že ten mladík má stejná křídla jako Rhianna.

Fallion. Ta dívka viděla Falliona. Všechno v ní bouřilo, jak toužila dívku popadnout a vytřást z ní další informace, ale z inkarranštiny znala jen pár slov.

Sestra Daughtry se zamyslela. „Musíme sehnat nějakou tlumočnici. Ta dívka ví o tvém chlapci. Neviděla ho na vlastní oči, ale ví, kde ho najít. Jenže neovládám tak dobře její jazyk, abych si troufla přeložit všechno, co říká.“

Jedna z koňských sester řekla: „Sestra Gadron mluví inkarransky velice dobře. Naposledy jsem ji viděla v Zimním táboře.“

„Jed’ za ní a požádej ji, aby přijela sem k nám,“ řekla sestra Daughtry. Pak promluvila k sestrám na koních, které dívku přivedly. „Dejte jí najíst a napít. Rozvažte jí ruce a chovejte se k ní jako k hostu. I když je tak obrovská, není o moc starší než dítě. Až dorazí sestra Gadron, zjistíme všechno, co se dá.“

Rhianna pozorovala dívku, která plaše dřepěla na zemi, zatímco děti z tábora ji obklopile a zíraly na ni s otevřenými ústy. Dívka zase naopak s upřímným úžasem civěla na Rhiannu a pak ještě jednou kývla bradou směrem k jejím křídům, jako by na ně chtěla upozornit. Pak sklonila hlavu na znamení úcty.

Ví, koho jsem musela zabít, abych křídla získala, uvědomila si Rhianna. Neví však, kolik dalších Nesmrtelných rytířů se chystám zabít.

Rhianna se vrátila do stanu a nechala wyrmlingskou dívku venku, kde jí vlasy čechral vítr, a nízko nad zemí se honil kouř z táborových ohňů.

Do poledne Rhianna přijala osmdesát odkazů, včetně síly, ladnosti, odolnosti a metabolismu, od nejsilnějších mužů klanu, aby mohla porazit každého wyrmlingského bojovníka.

Navíc měla ještě tři odkazy hlasu od nejlepších pěvykň. Sluch a čich získala od psů. Odkazy rozumu jí předaly tři nejchytřejší mladé studentky.

Rhianna si nikdy nedovedla představit, jaké to je být mocným runovládcem.

Se třemi odkazy rozumu si dokázala přesně vybavit téměř všechno, co viděla a slyšela.

Odkazy sluchu a čichu jí otevřely úplně nový svět vnímání, protože s odkazy čichu od psů se její svět rozšířil: v mysli rozpoznávala jemné rozdíly vůní a chutí, za normálních okolností obyčejným smrtelníkům nedostupné. Dokázala vycítit pach krve nesený větrem na míle daleko, a náhle si uvědomila, že ji tento zdokonalený smysl může varovat před hrozícím nebezpečím.

Se třemi odkazy sluchu začala vnímat šeptání sester ve stanech, vzdálených i sto metrů. S odkazy zraku viděla daleko v polích poletovat pěnkvavky a vrabce, a viděla je překvapivě zřetelně.

Už téměř dva dny nespala, ale s odkazy odolnosti se necítila unavená.

Už nepotřebuji spát, zjistila.

Pozdě odpoledne přijela tlumočnice, která měla vyzpovídat Kirissu. Sestra Gadron byla malá, nenápadná žena v sedle rudého plnokrevníka. Byla cítit ovčemi a dětmi a její perleťově

bílá pleť připomínala bledou pleť wyrmlingů. Dlouhé, stříbrné vlasy jí splývaly na záda, zápěstí i kotníky jí zdobilo tmavé tetování. Na první pohled to byla naprosto čistokrevná Inkarřanka.

Rhianna ji doprovodila do stanu, kde se Kirissa skrývala před denním světlem, přikrytá ovčí kůží.

Slunce, pronikající tenkými stěnami stanu páliło Kirissu do očí, takže měla skloněnou hlavu, a celou dobu, co mluvila se sestrou Gadron, měla zavřené oči. V přítomnosti okřídlené Rhianny se cítila celá nesvá. Mezi wyrmlingy měli křídla jen Mrtví lordi, Nesmrtelní rytíři a příslušníci císařské rodiny. A Kirissa nevěděla, koho ta dívka kvůli nim zabila.

Zpočátku byly otázky jednoduché. Jak se jmenuješ? Odkud jsi? Proč jsi tady v poušti?

Dlouhé dvě hodiny se sestra ptala a Kirissa odpovídala. Jen párkrát ji některá otázka zarazila. První se týkala jejího rodokmenu. V Inkarře to byla důležitá věc a Kirissa řekla sestře Gadron o své tamní rodině, ale mezi wyrmlingy rodina nic neznamenala. Pokud jste ovšem nebyli královské krve.

Pak následovaly dotazy o dávné historii. Odkud wyrmlingové pocházejí?

Na tuto otázku Kirissa nikdy neslyšela odpověď. Wyrmlingové se studiem historie nezabývali, nebyla pro ně důležitá. Čas zahladil všechny stopy minulosti.

Sestry ji důkladně vyzpovídaly ohledně vlády. Sestra Gadron se ptala, co má císař v plánu udělat s malými lidmi. Nebo co udělá, když bude napaden.

Kirissa jí řekla: „O jeho úmyslech se mohu jen dohadovat. Na tom však stejně nezáleží. Labyrintem teď prochází Velký červ. Sám Pán Zoufalství se ujal vlády. Císař je jen dalším Mrtvým lordem, pouhým stínem.“

„Kdo je Velký červ?“ zeptala se sestra Gadron.

„Pán Zoufalství, stvořitel nebes i země, všemocný vládce všech červů. Čas od času na sebe bere lidskou podobu a před dvěma dny se Velký červ zmocnil těla nového hostitele.“

Konečně byla sestra Gadron spokojená s jejím příběhem, i když ji zneklidnil. Pak se otázky stočily na Cullossaxe.

„Co vlastně Cullossax v Rugasse dělal?“ zeptala se sestra Gadron.

Kirissa odpověděla: „Byl mučitelem. Měl za úkol mučit a trestat ty, kteří porušili wyrmlingské zákony, ať už jejich přečin spočíval v tom, že aktivně spáchali nějakou špatnost, nebo jen nejednali správně. Zabíjením slabých a neposlušných redukoval hordu.“

„Proč utekl? Byl to tvůj milenec? Nebo otec?“

Kirissa zaváhala. „Myslím, že chtěl zničit hordu a pomoci vytvořit lepší společnost.“

„Takže jsi ho změnila?“

Kirissa pokrčila rameny. „Vypadá to tak.“

„Myslíš, že se dá změnit hodně wyrmlingů?“

Kirissa o něčem takovém nikdy neuvažovala. „Ne,“ řekla. „Většina z nich by se příliš bála uprchnout. Slyšeli o hrůzách, které by je potkaly venku, mimo pevnost – spalující slunce a nelítostní lidé. Já jsem utekla jen proto, že jsem věděla, že existuje lepší život.“

Další dotaz sestry Gadron byl naivní. „Miloval tě?“

„Lidé milují,“ odpověděla Kirissa. „Wyrmlingové se pouze rozmnožují. To není totéž.“

„Proč máš na hlavě ty výčnělky?“ zeptala se sestra Gadron.

„Protože na to mám věk.“

„Máš v sobě červa, který ti požírá duši?“

„Jak to mám vědět?“

„Proč chceš dát svou duši červu?“

Kirissa opět zaváhala. „To jsem nikdy nechtěla. Ne všichni wyrmlingové něco takového chtějí. Po tom touží jen ti nejoddanější. Vždycky jsem se bála, že červi na nás chtějí jenom parazitovat.“

„Kolik jsi zabila wyrmlingů?“

„Dva,“ řekla Kirissa. „Ve čtyřech letech jsem zabila jinou dívku a další, když mi bylo osm.“

„Proč jsi je zabila?“

„Rozzlobily mě. To, co jsem udělala, se ve wyrmlingské hordě nepovažuje za špatné. Bojovaly jsme spolu nožem a já si získala obdiv ostatních.“

„Dokážeš odlišit dobré od špatného?“

„Znám zákony wyrmlingů,“ řekla Kirissa, „a znám i zákony Inkarry. Mám dojem, že podstata dobra a zla má mnohem hlubší kořeny než nějaké zákony.“

„Říkala jsi, že když tě Cullossax odvedl ze školy, měl za úkol odvézt tě na porážku. Jedla jsi maso vlastních lidí?“

„Snědla jsem všechno, co přede mě postavili,“ řekla Kirissa. „Mezi wyrmlingy platí, že maso je maso. Nezáleží na tom, jestli je lidské nebo zvířecí, ale někteří dávají přednost wyrmlingům.“

„Proč?“

„Říká se, že je chutnější než maso jiných zvířat. A čím mladší, tím lepší.“

„Když jsi zabila ty dvě dívky, jedla jsi jejich maso?“

„Zasloužila jsem si to. Je to čest,“ vysvětlila Kirissa.

Sestra Gadron některé otázky položila znovu, jen jinak zformulované. Opět se ptala na červy. Máš v sobě červa? Přijímáš od něj rozkazy? Jsi zamořená červem?

Nakonec, když s ní sestra Gadron skončila, začala se vyptávat ta dívka s křídly a sestra jen tlumočila. „Dokázala bys namalovat plán Rugassy?“

Kirissa zaváhala. Celé hodiny hořela zvědavostí, co je ta okřídlená dívka zač. Ted' sebrala odvahu, aby se zeptala na to, co ji nejvíc pálo. „Mohla bych se nejdřív na něco zeptat?“

Sestra Gadron řekla: „Myslím, že ano.“

„Koho jsi zabila, abys získala ta křídla?“

Sestra otázku přetlumočila a pak jí zopakovala odpověď. „V bitvě v Caer Luciare jsem zabila Nesmrtelného rytíře.“

Kirissee při té zprávě poskočilo srdce radostí a pak se rozplakala.

„Proč pláčeš?“ zeptala se jí okřídlená dívka.

„Protože je možné zabít Nesmrtelného rytíře,“ řekla Kirissa. Když zahlédla výraz překvapení na její tváři, pokračovala. „Od chvíle, kdy jsem se rozhodla utéct, trápila mou mysl jedna otázka: Zabijí nás wyrmlingové všechny? Anebo budeme schopni bojovat a zničit je? Než zemřel Král Země, varoval mě, že ‚přijde čas, kdy se malí lidé tohoto světa postaví těm velkým‘. Ale pohled na wyrmlingskou hordu mě vyděsil. Bojím se, že nás přemohou. Slyšela jsem zvěsti

o podivných věcech – o bestiích, které přicházejí ze stínových světů, a o příchodu Pána Zoufalství. Wyrmlingové jsou mnohem nebezpečnější, než si myslíte.“

Kirissa pokračovala: „Dokážete-li však zabít Nesmrtelné rytíře, a tedy odstranit i jejich vládce, pak je naděje.“

Kirissa si prohlížela okřídlenou ženu, její zvláště skořicově zbarvené vlasy a vystouplé lícni kosti. Vypadala nebezpečně. Měla pevný postoj zkušeného šermíře a vypracovaná lýtka, stehna i paže svědčily o dlouhých hodinách cvičení s mečem.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se Kirissa.

„Rhianna,“ odpověděla a Kirissa si v duchu to jméno několikrát zopakovala.

Rhianna, pomyslela si, moje zachránkyně.

Rhianna jí připomněla svou otázku a tentokrát to zkusila v inkarranštině. „Uměla bys namalovat plán Rugassy?“

„To je nemožné,“ řekla Kirissa. „Říká se, že nikdo nezná celý labyrint. Rozhodně žádný obyčejný wyrmling. Je to rozsáhlé bludiště s mnoha chodbami, které se kříží a klikatí. Vedou nahoru i dolů, takže nikdy nevíš, na jaké úrovni se právě nacházíš. Znáám jenom malou část labyrintu. Mohu se pokusit nakreslit plán, ale nějaké chodby poznám jenom podle toho, jak vypadají. Pokud bych se přepočítala a označila špatné dveře, kterými máš projít, aby ses dostala dál, zabloudila bys a nikdy se nedostala zpátky ven.“

„Víš, kde vězní čaroděje Falliona Ordenu?“ zeptala se Rhianna už zase prostřednictvím sestry Gadron a v hlase jí zazněla touha.

„Je v žaláři, v křídle určeném pro lidi,“ řekla Kirissa. „Viděla jsem ho.“

„Byl naživu?“

„Ano,“ řekla Kirissa. „Když jsem ho viděla, žil.“

„Víš, kde vězní Aretha Sul Urstona?“

„Nevím, v jaké kobce ho drží.“

„Je naživu?“

„Nevím.“

„Mohla bys mě k nim dovést? Znáš labyrint natolik, abys tam nezabloudila?“

Kirissa se zamyslela. „Ne. Byla jsem tam jen jednou. Mučitel mě cestou omráčil. Nepamatuji si, kudy jsme se dostali do žaláře. Bohužel.“

Rhianna se zadumaně odmlčela.

Kirissa se zeptala: „Pustíš mě na svobodu?“

„Co budeš dělat, když ano?“ zeptala se Rhianna.

„Půjdu domů,“ řekla Kirissa.

„Jak bys mohla odejít,“ zeptala se Rhianna, „když víš, k čemu se wyrmlingové chystají? Nebylo by lepší bojovat? Mohla bys mi hodně pomoci.“

Kirissa se kousla do rtu a přemýšlela. V koutku mysli už dávno tušila, že odejde-li z pevnosti, dojde k něčemu takovému. Sám Král Země ji varoval, že tato chvíle nastane.

„Pomůžu ti,“ řekla Kirissa. „Co po mně budeš chtít?“

Přes sestru Gadron jí řekla: „Chystáme se osvobodit Falliona Ordenu a Aretha Sul Urstona.“

Kirissa si vzpomněla na strážce, který hlídal Fallionovu kobku. „To nebude snadné. Sřeží ho Vulgnash a proslychá se, že přijal spoustu odkazů.“

„Samozřejmě,“ řekla Rhianna rázně. „Očekáváme, že wyrmlingové udělají všechno, co bude v jejich silách, aby nám překazili plány... ale stejně to musíme zkusit. Pomůžeš nám?“ zeptala se. „Řekla jsi, že chceš zlepšit svět. Tohle by mohl být dobrý začátek.“

„Když se s vámi vrátím,“ řekla Kirissa, „můj život skončí. Naději na přežití mám jedině v případě, že mi poskytnete nějaké odkazy.“

Rhianna si ji prohlížela zúženýma očima. „Kdo by poskytl odkaz wyrmlingovi?“ zeptala se.

„Třeba přijdeme na nějaký jiný způsob...“

Kolem poledne Rhianna přecházela po táboře. Cítila se tak silná a plná energie, že nevydržela na jednom místě... ale nebyl to jediný důvod jejího neklidu. Hlavním byly obavy.

Připojila se k ní sestra Daughtry. „Dozvěděla ses něco znepokojivého?“

Sestra Daughtry určitě slyšela vše, co slyšela Rhianna. Přesto bylo dobré si o tom s někým popovídat.

„Jestli má Kirissa pravdu, wyrmlingům vládne nový nepřítel, který už měl mnoho jmen – Velký červ, Paní Zoufalství, Jediná Pravá Vládkyně zla...

Daylan Kladivo a ostatní se o tom musí dozvědět... ale nevím, jak se s nimi setkat.“

Tvář sestry Daughtry byla nečitelnou maskou. Rhianna usoudila, že se snaží zakrýt vlastní znepokojení.

„Tvoji přátelé řekli, že na Rugassu zaútočí do tří dnů, je to tak?“

„Ano,“ potvrdila Rhianna. „Ale mám strach, že jim to bude trvat mnohem déle. Nový vládce Rugassy bude potřebovat tisíce magických tyčí.“

„A wyrmlingové,“ pokračovala sestra Daughtry, „se samozřejmě vydají na cestu, aby udělali na nového pána dojem. Říkala jsi, že wyrmlingové dokážou urazit za noc stovky mil... a tvoje malá Kirissa nám ukázala, že mohou cestovat i za denního světla, mají-li pro to dost silnou motivaci.“

„Přesně tak,“ přitakala Rhianna. „Daylan Kladivo určitě počítá s tím, že wyrmlingové budou cestovat jen v noci. Může mít pravdu. Krvavý kov je tak cenný, že jejich karavanu budou střežit Mrtví lordi a Nesmrtelní rytíři. A ti světlo nesnáší.“

Ale kvůli spěchu se wyrmlingové mohou rozhodnout dopravit krvavý kov do pevnosti vzduchem a použijí k tomu své obrovité graaky. A Nesmrtelní rytíři nějaký náklad taky unesou.“

„Jestli je to tak,“ řekla sestra Daughtry, „může se klidně stát, že wyrmlingové už nějakou rudu z Caer Luciare přenesli do pevnosti.“

„O tom pochybuji,“ namítla Rhianna. „Wyrmlingové obsadili město za úsvitu před dvěma dny. Když jsem odtamtud odlétala, neviděla jsem žádné známky toho, že by přes den dobývali rudu. Což znamená, že čekali do soumraku. Začali tedy kopat krvavou rudu včera večer... Ale zpracování rudy je snadné a netrvá dlouho.“

Krvavý kov se taví při nízké teplotě. Musí se zahřát, zamíchát, pak se nechají usadit nečistoty, a trochu zchladit. Pak

se slije čistý kov. Pokud si vzpomínám, proces čištění se několikrát zopakuje.“

„Nejlépe dvacetkrát,“ řekla sestra Daughtry, „ale stačí i méněkrát.“

„Takže celý proces určitě potrvá déle než jednu noc,“ přemýšlela Rhianna nahlas.

Sestra Daughtry řekla: „Mohli ale dopravit do pevnosti samotnou rudu a tam ji přes den zpracovat.“

„V tom případě se jejich karavana nevydala na cestu dřív než včera v noci, nejdřív po západu slunce.“

„Jestli poslali krvavou rudu po graacích,“ řekla sestra Daughtry, „náklad už může být v Rugasse.“

Rhianna potlačila nutkání přecházet neustále sem a tam.

„Nebudeš mít klid, dokud nezjistíš, kde náklad je,“ řekla sestra Daughtry a věnovala jí pohled plný pochopení.

Rhianna nezaváhala. Vzesla se do vzduchu, zamávala křídly a zamířila k Rugasse. Rozhodla se letět nejdřív tam, a pak se vydat na jih a hledat konvoj wyrmlingů.

Se svými mnoha odkazy metabolismu a síly proletěla vzduchem jako střela. Za necelou hodinu přiletěla na dohled k Rugasse. S odkazy zraku zkontrolovala všechny cesty a žádný konvoj wyrmlingů neobjevila.

Zbývala naděje, že karavana je stále ještě dál na jihu.

Otočila se a letěla dál. Díky odkazům metabolismu se pohybovala rychleji než jestřáb.

Rhianna letěla nad stromy a keři asi půl míle nad zemí. Krajinu tvořily převážně svěží lány obilí, které v letním žáru pomalu dozrávalo a měnilo barvu ve zlatohnědou. Osamocené duby byly jako tmavě zelené skvrny.

Když nakonec karavanu objevila, slunce už pomalu zapadalo v rudém oparu.

Nejdřív spatřila obrovského černého graaka, podřimujícího u skalního útesu ve stínu severního svahu zalesněného kopce. Graak zvedl dlouhý krk a pátravě se rozhlédl. Za ním viděla, jak asi tucet wyrmlingských válečníků balí tábor, někteří vlekli těžké bedny, aby je naložili na graaka, a ostatní se mezitím chystali k odchodu.

Rhianně se představa boje s tolika wyrmlingy příliš nezamlouvala, ale nic jiného jí nezbývalo. Kdyby nic neudělala a nechala je odejít, náklad magických tyčí by se do Rugassy dostal ještě dnes večer.

A když nezaútočí hned, ztratí výhodu denního světla...

Vzlétla hodně vysoko, směrem k zapadajícímu slunci, a pak složila křídla a vrhla se střemhlav dolů na wyrmlingy.

Ani ji neviděli přiletět. V posledním okamžiku si přitiskla křídla pevně k tělu a přeletěla těsně nad hlavou obrovskému graakovi. Ostrým mečem mu rozpárala krk, a zároveň dvěma vojákům setnula hlavy.

Graak v panice zařval a pokusil se vzlétnout, ale byl přivázaný silným koženým řemenem ke stromu, takže kolem sebe jen mával křídly, řval a zlostně sebou škubal, dokud nepošel.

Wyrmlingové zpanikařili. Jejich reakce ji překvapila. Šestice bojovníků se naslepo vrhla do stínu stromů a snažila se utéct. Další dva odhodili zbraně a doufali ve slitování.

Pouze dva z nich se připravili k boji.

Rhianna si náhle uvědomila, že se pohybuje tak rychle, že si ji wyrmlingové nestihli vůbec prohlédnout. Zhlédli jen křídla a většina z nich ji pokládala za jednoho z Nesmrtelných rytířů. Možná se báli, že své pány něčím rozzlobili.

Rhianna v tu chvíli pochopila, že v tomto boji nepotřebuje žádné posily.

Já sama vydám za celou armádu, pomyslela si.

S tou myšlenkou se vrhla na wyrmlingy, aby se pomstila za muže, kterého tolik milovala.

Zaútočila na dva obránce, kteří se jediní nenechali oklamat. Jeden z nich po ní hodil těžkou kovovou šipku, které se snadno vyhnula.

Pak se napřáhl válečnou sekyrou a Rhianna v poslední chvíli stáhla křídla a dostala se mu na nechráněné tělo. V letu mu přesekla nohy v kolenou. Mávnutím křídel zpomalila let, zastavila se a dosedla na zem, aby se utkala s druhým wyrmlingem.

Ten zařval a otočil se k ní takovou rychlostí, že si Rhianna uvědomila, že musí mít pár odkazů. Jenže ona přijala tolik

odkazů, jako runovládce za starých časů, a tento voják pro ni nebyl žádným soupeřem. Probodla ho svým mečem třikrát, než stačil zvednout štít na obranu, a jak začal pod smrtelnými zásahy klesat, vrhla se na ty dva, co se vzdali. Srazila je mečem k zemi dřív, než si uvědomili svůj omyl.

Pak se rozletěla do lesa a pronásledovala uprchlíky.

Po dvou minutách nezůstal naživu ani jeden wyrmling.

Obrovitý graak ležel na břiše, přerývavě dýchal a pomalu z něj vyprchával život.

Na zemi kolem leželo šest velkých beden. Rhianna jednu zvedla a zaslechla známé charakteristické cinkání magických tyčí. Potěžkala je a usoudila, že každá má asi padesát kilo – tím pádem jde asi o tisícovku magických tyčí.

Rhianna jednu po druhé vynesla do vzduchu a odletěla s ní asi dvacet mil dále ke starému opuštěnému statku, kde je spustila na dno nepoužívané studny.

Očividné důkazy boje nešlo zamaskovat. Obrovitý graak ležel na zemi a Rhianna nemohla ztrácet čas tím, že by se ho snažila něčím zakrýt.

Jako válečnou kořist vzala jednu bednu s sebou ke koňským sestrám.

12 PROROCI

*Zdání slabosti láká k útoku. Proto ukažte
slabost jen tehdy, chcete-li vlákat druhé do bitvy.*

– Pán Zoufalství

Slunce právě začalo klesat za obzor, když Pán Zoufalství vycítil útok.

Stál na plošině ukryté v jícnu sopky, jež tvořila horu Rugassu. Tady Zul-torac otevřel bránu do stínového světa nazývaného Thiss a teď ho očekávali vyslanci tohoto brutálního světa – Proroci chaosu.

Stáli tam ve večerním šeru. Nad hlavami jim svítila první hvězda a netopýři vylétali na lov... ale Proroci chaosu nebyli vidět, alespoň ne moc zřetelně. Nejasné postavy se daly tušit, podivné bytosti s kostěnými výstupky, které jim vyrůstaly na zádech a hlavách jako ostny, a kolem nich jako by stále zuřila bouře – cáry mraků a pruhy tmy vířily kolem nich, takže jediné, co se z nich dalo občas zahlédnout, byly ty zvláštní ostny nebo záblesk očí.

Na plošině před ním stály čtyři nebo možná pět postav. Dokonce ani Pán Zoufalství si nebyl jistý a wyrmlingové v jeho doprovodu na ně reagovali se směsicí bázně a odporu.

Hlavou mu běžely zvláštní myšlenky – záblesky vzpomínek na mučení, polozapomenuté sny, hlasy lidí, kteří už byli dávno po smrti, tváře cizích lidí z dětství. Myšlenky neměly žádný řád ani souvislosti. Občas se mu myslí mihl nějaký obraz nebo

zvuk. Takové pocity zažívali všichni, kteří se setkali s Thissany.

Vedle Pána Zoufalství stál jeho věrný sluha, císař Zul-torac – kouzelník, který se vzdal svého fyzického těla, a teď se jen tak vznášel, zahalený v černém plášti, jenž mu propůjčoval nějaký tvar. Za nimi stála družina asi deseti wyrmlingských hodnostářů – pár Mrtvých lordů, pár Nesmrtelných rytířů a konšelé Nejvyšší rady z chrámu zasvěceného Velkému červu. A jako poslední se setkání účastnila císařova vlastní dcera Kan-hazur, která před dvěma dny utekla z Caer Luciare. Dívka se pohybovala jen stěží a v bledé tváři měla vyčerpaný výraz.

Roky věznění ji oslabily, pomyslel si Pán Zoufalství. Měli bychom ji poslat na práci do dolů, abychom ji zocelili.

Obávající služebníci Pána Zoufalství očividně nevěděli, jak mají na Thissany reagovat. Zvláštní vidiny a zkreslené zvuky je vystrašily.

Pán Zoufalství stál a ostražitě Thissany pozoroval.

„Proč nic neříkají?“ zeptal se jeden z radních.

„To je zvyk na Thissu,“ odpověděl Pán Zoufalství. „Při setkání s cizinci vyjádří své přátelské úmysly tak, že několik minut mlčky stojí a navzájem se prohlíží. Thissané prohledávají vaši mysl, probírají se vašimi sny a plány a posuzují vzpomínky na to, co vás utvářelo. Poznají vás tak mnohem lépe, než kdy poznáte sami sebe.“

Zdálo se, že se wyrmlingové s jeho vysvětlením spokojí, ale po nějaké době se císař Zul-torac zeptal: „Proč je nevidíme?“ Jeho hlas se podobal šustění větru v suché trávě.

„Dokážou ohýbat světlo podle své vůle, podobně jako to dělají moji Temní vznešení nebo strengi-saaty,“ vysvětlil Pán Zoufalství. „Stejně nadání se rozvinulo u nočních lovců na desítkách světů, ale u nikoho není tak silné jako u Proroků chaosu.“

Odmlčel se, ale jeden z konšelů ještě zašeptal: „Aha, tak proto jste nás sem všechny svolal...“

Hlupáku, pomyslel si Pán Zoufalství. Měl na to přijít už dávno. V duchu ho odepsal.

„Vždyť už je skoro tma,“ poznamenal císař Zul-torac. „Určitě mohou nechat rozplynout mlhu, která je halí.“

„Ne,“ zašeptal Pán Zoufalství, „nikdy nenechají rozplynout závoj temnoty. Thissané jsou mezi obyvateli stínových světů výjimeční. Jejich vzhled je tak hrozivý, že jsou odporní jak sami sobě, tak i ostatním jedincům svého druhu. Proto se naučili halit se do mlžného závoje temnoty, skrývat se sami před sebou. Nedívají se na sebe ani při kopulaci.“

Nesmrtelný rytíř Kryssidius nebojácně prohlásil: „Stejně je chci vidět.“

„Když spatříš jediného z nich,“ řekl mu Pán Zoufalství, „budeš toho do nejdelsí smrti litovat. Ten obraz tě bude pronásledovat, děsit a trápit, až tě přivede k šílenství. Bud' rád, že se skrývají.“

Odvěcí nepřátelé Pána Zoufalství, Zářící z onoho světa, neznali svět Thiss. Existovalo takové množství různých světů, které bylo třeba sledovat a zmapovat, že to Zářící už dávno vzdali. Pán Zoufalství se samozřejmě postaral o to, aby je dostatečně zaměstnal, takže neměli čas věnovat těmto vzdáleným světům pozornost.

Thiss byl jen jeden z desítek tisíc stínových světů, které padly do rukou Pána Zoufalství. Zatímco Zářící neměli ani tušení o těchto světech, Pán Zoufalství je poznal všechny.

V tu chvíli dostal varování Země. „Něco není v pořádku,“ řekl. „Ve světě se něco změnilo. Náš nepřítel proti nám pozvedl ruku.“

Císař se vedle Pána Zoufalství zavrtěl. „Víš to jistě?“

„Duch Země mi už několik dní šeptá, že se nepřítel blíží,“ odpověděl Pán Zoufalství, „a nabádá mě, abych poslal své služebníky pryč z Rugassy. Jeho varování jsem zatím ignoroval. Náklad krvavého kovu by měl už brzy dorazit a naši spojenci se blíží, což obojí může miskou vah přiklonit na naši stranu. Ale něco se stalo...“

„Možná vaši nepřátelé začali přijímat odkazy,“ řekl císař, jehož plášť se vznášel těsně nad zemí.

„Plány našeho nepřítele nemusíme jen odhadovat,“ prohlásil Pán Zoufalství. „V tom nám pomůžou Proroci chaosu. Poslouchej...“

Už čekal plných pět minut, než oslovil své hosty, takže jim dopřál dost času, aby je poznali.

„Řekli vám moji služebníci, proč jsem vás přivolal?“ zavolal na ně Pán Zoufalství.

Zevnitř víru mlhy a pruhů tmy se ozval hlas. „Nikdo neřekl, ale my známe.“ Měl zvláštní přízvuk, zněl měkce a syčel a praskal, trochu jako když se škvíří maso nad ohněm. Nesl sice stopy thissanštiny, ale Proroci se probrali vzpomínkami wyrmlingů dostatečně do hloubky, aby se jejich jazyk docela obstojně naučili.

„Tak mi tedy řekněte, proč jsem pro vás poslal,“ vyzval je Pán Zoufalství, „aby moji přátelé pochopili, v čem spočívá vaše cena.“

„Chcete vytvořit alianci tak mocnou, že ohromíte obyvatele celého vesmíru. Chcete je ovládnout navždy. Nás potřebujete k tomu, abychom přetlumočili vaše záměry bytostem na mnoha tisících světů.“

„A má takový plán naději na úspěch?“ zeptal se Pán Zoufalství. To mu stále vrtalo v mysli. Promýšlel plány po celé věky a chtěl vědět, jestli je všechno v pořádku. Měl totiž v úmyslu vytvořit alianci těch nejkrutějších ras ve stínových světech.

„Váš plán uspěje, Velká Temnoto,“ odpověděl Thissan. „Světý se skloní pod vaší vládou.“

Jeden z konšelů zašeptal: „Jak to můžou vědět?“ Řekl to tak tiše, aby to nemohli slyšet, přesto Thissan odpověděl.

„Copak vy to nevidíte? Čas je jako řeka, která proudí dolů korytem, ale voda v ní se nepohybuje jen jedním směrem: když se podíváte zblízka, uvidíte, že jsou v ní víry a zpětné proudy. Čas je stejný. Není možné vidět všechno, ale občas se dá něco zahlédnout. Zřel jsem nesčetně světů úpějících pod nadvládou Pána Zoufalství. Spatřil jsem moře krve. Zahlédl jsem, jak na nebesa padla temnota a pohltila všechno světlo.“

Pán Zoufalství se zaradoval a rozhlédl se kolem, aby viděl reakci svých vyvolených wyrmlingů. Někteří se tvářili pochybovačně, jiní nadšeně.

„A co vám za pomoc nabídnu?“ zeptal se Pán Zoufalství spíš proto, aby Thissané mohli předvést své schopnosti, než že by si myslel, že to nevědí.

Jako odpověď se z vířící mlhy temnoty vynořila ruka – ruka jen se dvěma ohromnými prsty, zakroucenými a pokrytými ostny. Prsty ukázaly na první hvězdu, která se na obloze rozzářila. „Světy bez konce,“ přednesl Prorok chaosu, „všechny v naší moci.“

„A přijmete tu nabídku?“

Nastalo zaváhání. „Vaši lidé jsou silní, co se týče válčení, a obyvatelé světů mezi hvězdami se shromáždí na vaše zavolání... ale nikdo z nich není jako my. Žádná rasa není jako lidé na Thissu. Nejste vnímaví, schopnost vnímat máte asi stejnou jako kameny.“

„S tím se nedá nic dělat,“ řekl Pán Zoufalství.

„Jsme tak osamělí,“ řekl smutně Thissan.

„Nemohu vám nabídnout žádnou útěchu,“ řekl Pán Zoufalství. „V celém vesmíru nenajdete nikoho, jako jste vy. Zůstanete osamělí, přesto vás budu ctít jako své nejlepší spojení.“ Pán Zoufalství se odmlčel. „Budete sdílet můj osud?“

Thissané chvíli vydávali syčivé a praskavé zvuky, jak se domlouvali svou mateřštinou, a pak jeden z meh odpověděl: „Ano.“

Pán Zoufalství se spokojeně usmál.

Potom jim oznámil: „Země mě varuje, že na mou pevnost už brzy někdo zaútočí. Z jakého směru hrozí nebezpečí?“

Thissané chvíli váhali. „Čekáte na něco cenného – tyče krvavého kovu. Padly do rukou nepřátel...“ A po další odmlce pokračovali: „Použijí je... přijdou sem... osvobodit čaroděje, který spojil světy.“

„Můžeme jim nějak překazit plány?“

„Ano, Velký červe, snadno. Pošli své Nesmrtelné rytíře...“

Pán Zoufalství se otočil na jednoho z nich, Kryssidia.

„Seberte se a co nejrychleji leťte do Caer Luciare.“ Mrtvý lord, který v Caer Luciare vládl, padl. Pán Zoufalství neznal ani jméno wyrmlinga, který tam teď velel. „Vyřídte veliteli pevnosti, že potřebuji okamžitě dostatek krvavého kovu na výrobu nejméně dvou tisíc magických tyčí.“

Pán Zoufalství zapátral ve svém srdci. Tímto příkazem se všechno změnilo. Země souhlasila. Nebezpečí pominulo, ale

nezmizelo docela. Pán Zoufalství nechápal proč. Možná dva tisíce magických tyčí nestačilo. Nebo je možná nedostane včas. Napadlo ho, že si objedná větší dodávku, ale to jeho mysl neuklidnilo. Ne, potřeboval je hlavně rychle – přesně, jak Thissané varovali.

Do Caer Luciare bylo daleko. Nesmrtelní rytíři nedoletí tam a zpátky za jedinou noc. Budou nuceni přistát blízko cíle a přečkat tam zítřejší den. Takže dodal: „Nenechte se ničím zdržovat. Letěte tam a zpátky bez odpočinku. Bude pro vás lepší, když si srazíte vaz, jak budete spěchat, než když mě zklamete.“

Kryssidius neklidně bleskl pohledem nahoru, kudy dovnitř proudilo slabé večerní světlo, ale nezaváhal. Klesl na jedno koleno, položil ruku na jílec meče a řekl: „Vaše přání je mi rozkazem.“ Pak se připojil k druhému Nesmrtelnému rytíři a oba vzlétli.

Pán Zoufalství si přál mít víc těchto rytířů. Jeho Mrtví lordi se svými schopnostmi komunikovat na dálku mezi dušemi měli jisté výhody, ale nemohli přijímat odkazy.

Udělal si v duchu poznámku, že musí poslat pár bojovníků, aby mezi wyrmlingy našli nějaké těhotné samice. Nesmrtelní rytíři se rekrutovali výhradně z mrtvě narozených dětí. Rituály nezbytné k vytvoření správných podmínek byly dlouhé a pracné. Během obřadu musí jeho kněz uškrtnout plod ještě v děloze matky a pak jí ho vyrvat z těla. A jak dítě umírá, dožaduje se vzduchu a touží po životě. Jestliže je dostatečně odolné, Mrtví lordi mají krátkou chvíli na to, aby ho naučili kouzla, jak z ostatních vytáhnout životní sílu.

Přežije-li dítě prvních pět minut mimo matčino tělo, začne jeho skutečný výcvik. Avšak přežije pouze jeden z tisíců.

Blížící se nebezpečí však nezmírnila ani příčinnivost Nesmrtelných rytířů, s nímž se vydali splnit rozkaz.

Pán Zoufalství zůstal chvíli stát v kuželu sopky, zahleděný nahoru na hvězdnou oblohu, a pak zamířil do pevnosti.

Ještě mě čeká spousta práce, pomyslel si. Mnoho světů čeká, až je pokořím.

Uvězněný ve svém vlastním těle se Areth Sul Ur stone stal svědkem zlých představ a snů Pána Zoufalství. Hleděl na

hvězdy a nedokázal obdivovat jejich krásu. Staly se vlastně trvalou připomínkou jeho selhání. Toužil po jediném – zmocnit se jich, spojit je a vládnout dokonalému světu, který by měl jen jednu chybu – jeho samotného.

Areth uvažoval, co by měl dělat. Říkalo se, že člověk může vzdorovat červu. Konej dobro, pravila legenda, a oni z tebe prchnou. Konej zlo – a oni tě ovládnou a stanou se tebou.

Areth šeptal sám sebe, jestli má ještě dost své vide, aby mu vzdoroval.

Pán Zoufalství slyšel Arethův neklid ve své lebce a vysmíval se mu. „Dělej si co chceš, tvoje duše už patří mně. Dal jsi mi ji dobrovolně, abys zachránil svůj lid. A já své slovo dodržím. Tvůj lid bude žít-pod mojí vládou.“

13 SOUBOJ

*Každý tvor musí bojovat o to, co potřebuje.
Neplývejte soucitem na poražené. Slabí
dostanou, co si zaslouží.*

– z wyrmlingského katechismu

„Emíre Tuul Ra z Dalharristánu, vyzývám tě na souboj!“ pronesla Talon hlasitě, aby to všichni slyšeli. „Bojuji za čest a právo přijmout odkazy, abych mohla bojovat s wyrmlingy a zachránit svého bratra.“

Emír se stále díval stranou. Sešpulil rty a vyplivl na zem chuchvalec krve. Pak se podíval na Talon s krutým úsměvem ve tváři.

Emír věděl, o co jí jde. Bratři Cormarovi, Tun a Errant, seženou odkazy snadno. Jejich bojové schopnosti byly legendární a ti, kteří mohli obětovat sílu nebo ladnost, ji s radostí poskytnou takovým zkušeným bojovníkům... ale Talon nic neznamenal. Ve válečnických klanech nikdy žádná dívka nebo žena nevyzvala muže na souboj. Jedině kdyby ho chtěla zesměšnit a ponížit.

„A máš už vůbec věk potřebný na takovou výzvu?“ zeptal se jí emír.

Pozorně sledoval její chování. Talon byla hezká a silná dívka. Obdivoval jejího ducha.

Ale nemohl jí dovolit, aby z něj udělala hlupáka, hlavně když doufal, že získá potřebné odkazy, aby mohl osvobodit Aretha Sul Urstona.

Zdálo se, že jeho otázka vyvedla Talon trochu z míry.

„Ve vašem světě je mi osmnáct,“ řekla. „Ale v tom druhém jenom sedmnáct. Není to proto, že bych se narodila v různém čase, ale protože roky na tomto světě jsou trochu kratší.“

Odmlčela se a soustředila se na otázku. „V obou světech jsem dost stará na to, abych rozhodovala o svém životě sama.“

„Pak doufám, že víš, co děláš,“ zašeptal emír. „Tohle je nebezpečné. Nebudu se držet zpátky. V zájmu svého lidu se ani nemůžu držet zpátky a nějak tě šetřit.“ Myslel to vážně, nemluvil do větru. Emír Tuul Ra věděl, že je nejlepší bojovník své generace.

Talon mu oplatila krutý úsměv. „Jsem mnohem lepší než ty.“

Emír vzdychl. Nechtěl s ní bojovat, ale její výzvu nemohl odmítnout.

Nechtěl s ní bojovat zčásti proto, že byla dcerou jeho přítele, a zčásti pro její mládí. Byla příliš mladá, než aby věděla, co dělá.

Ale především se právě zúčastnil porady, na které byli přítomni Vznešení. Naplnili místnost vlídností a pocitem vnitřní čistoty tak hlubokým, že se mu chtělo brečet.

Toužil být jako oni. Chtěl se cítit zbožně a uchovat si ten vnitřní klid.

Jak se s tím vyrovnám, pomyslel si, když ji budu muset připravit o život?

Přesto věděl, že je nejlepším bojovníkem pro tento úkol. Život přítele a druha visel na vlásku. Nemohl ji ušetřit, protože by riskoval život svého přítele, a budoucnost jeho národa by vystavil velkému nebezpečí.

„Nemám jinou možnost, než tvou výzvu přijmout,“ řekl Tuul Ra.

Když vyšli před jeskyni, venku pršelo. Hromy a blesky, které předtím křížovaly oblohu, ustaly, ale emír slyšel vzdálené hřmění. Obloha měla ocelově šedou barvu, takže se zdálo, že je noc, a vydatný liják bičoval pastviny.

Ohromná borovice onoho světa je však před bouří chránila. Z větví sice spadlo pár velkých špinavých kapek, ale většinu dešťové vody strom zadržel, takže místo, kde stáli, bylo poměrně suché. Bouřka se projevovala jen občasnými poryvy větru, které ohýbaly konce větví.

Talon následovala emíra až na okraj chráněného prostoru pod stromem, kde bylo lepší světlo. Zem pokrývala silná vrstva jehličí a drobných větviček jako koberec, který praskal pod nohama.

Emír v lesní půdě vyznačil velký kruh, přibližně deset metrů v průměru. „Kdo se dostane za čáru, přizná porážku,“ oznámil pravidla boje.

Talon přikývla na souhlas. Jako vyzyvatel v tomto souboji mu musela umožnit výběr zbraní. „Zvolte zbraně, se kterými budeme bojovat!“

Vyberu si meč, pomyslel si. Udělám gentlemanské gesto. Krátký soubojový meč pro ni bude příhodný jak velikostí, tak váhou. Chtěl jí poskytnout co největší výhodu, ale zkušený bojovník by to hned poznal.

„Wyrmlingskou válečnou sekyru,“ rozhodl se nakonec. Byla to těžká zbraň – skoro příliš těžká pro lidi, ale u wyrmlingů se těšila velké popularitě, a pokud se chce dostat do pevnosti wyrmlingů, musí prokázat, že ji dokáže ovládat, i se s ní ubránit.

Přinesli jim zbraně a Talon je mlčky pozorovala.

Wyrmlingská sekyra nebyla zbraní, se kterou by se dalo laškovat, navíc se nedala moc dobře ovládat. Uvědomila si, že jestliže se s ní emír ožene, nedokáže už úder zastavit.

Talon ji bude muset blokovat, anebo uskočit. Jinak ji rozsekne vedví.

Vzali si sekery, velké a těžké zbraně s oboustranným ostřím. Každá vážila zhruba patnáct kilo. Používaly se k utínání hlav a paží.

Emír přešel po ostří. Bylo plné zářezů a ztupené. Ještě na něm byla krev. Tuhle zbraň nevyrobili lidé. Někdo si ji nechal jako válečnou trofej, získal ji v bitvě v Cantular.

Jestli s ní Talon zasáhne, nezemře hezkou smrtí.

Jestli dostane zásah on, nezemře snadnou smrtí.

Tenhle souboj nemohu vyhrát vraždou, uvědomil si náhle. Jestli ho dívka porazí, nikdo mu neposkytne odkazy. A zabije-li ji, hrůzná podívaná obrátí mínění lidí proti němu.

Napadlo ho řešení: Jediný způsob, jak zvítězit, je dostat ji ven z kruhu.

Jeden z velitelů vystoupil a uprostřed kruhu nakreslil čáru. Soupeři stáli proti sobě, každý ve své půlce kruhu.

Velitel vyhodí do vzduchu minci, a až dopadne na zem souboj začne.

Emír sledoval Talon. Zvláštní pozornost věnoval tomu, jak drží sekyru. Existovala řada stylů boje se sekyrou. Někteří muži ji drželi až na konci topůrka a široce se rozmachovali, přičemž spoléhali na to, že největší škody způsobí její hmotnost. Takoví válečníci byli nebezpeční v útoku, ale zase byli snadno zranitelní.

Jiní se snažili sekyru držet v rovnováze. Mohli s ní tak blokovat úder a doufat, že tím zničí soupeřovu zbraň. Nebo mohli sekyru otočit a bleskově zaútočit topůrkem.

Muž, který měl dostatečně hbité ruce, mohl během vteřiny změnit držení a využít různou taktiku.

Talon držela sekyru oběma rukama, pevně a klidně, neochotna prozradit svou taktiku.

Emír zatočil sekyrou v jedné ruce, aby si protáhl svaly.

„Talon,“ řekl, „nechci mít na rukou tvou krev. Pořád ještě máš čas couvnout – se ctí. Prosím tě, abys to udělala.“

„Pokud mám riskovat život v boji proti wyrmlingům,“ řekla Talon, „budu ho riskovat i proti tobě. Nezáleží na tom, kde zemřu.“

Emír přikývl na souhlas a Talon dodala: „Budiž ti útěchou, že ani já nechci mít na svědomí tvůj život. Takže tě naléhavě žádám, abys to vzdal. Jestli ne... tak se jeden z nás nevrátí domů na oběd.“

Velitel se každému z nich ještě podíval do očí, aby se soustředili na souboj.

Emír Tuul Ra si pomyslel: S touhle zbraní nesmím udělat chybu. Nestačí jen vypadat dobře, musím být dobrý.

Velitel vyhodil minci do vzduchu a oba soupeři ustoupili o krok dozadu, aby mohl vyklidit prostor.

Talon stála úplně bez hnutí, šetřila energií a pohledem si měřila emíra. Nechtěla odhalit svou taktiku a schopnosti předčasně.

Emír začal kroužit po obvodu, otáčel sekerou v jedné ruce, připraven zaútočit.

Po chvilce se zastavil, spustil sekeru a vybídl ji: „Dámy mají přednost.“

Talon nemohla odolat.

Máchla sekerou, ale ne aby předvedla svou obratnost, nýbrž ve stylu „ocelového kruhu“, jenž se používal na obranu, ale snadno se mohl změnit v útok.

Pak vyrazila do útoku. S pohledem upřeným na emíra sledovala napjatě každý jeho pohyb, aby odhadla, co udělá. Zvedla trochu sekyru, jako by mu mířila na krk, pak ji bleskurychle sklonila a v otočce mu sekla po nohou.

Z davu přihlížejících se ozvaly výkřiky úžasu nad její rychlostí. První ranou mu málem usekla nohu.

Emír vyskočil tak vysoko, až se zdálo, že vzlétne.

Mnozí diváci jen vydechli údivem, protože i když slyšeli o jeho obratnosti v boji, ještě ho neviděli v akci.

Dopadl na zem a okamžitě se po ní ohnal sekerou.

Srdce mu naplnila lítost, protože věděl, že ji zabije.

Talon počkala, až zaútočí, a v poslední chvíli zarazila topůrko sekery pevně do země.

Zachytila ostří jeho sekery svým.

Jak se jedna polovina jeho ostří roztříštila, vylétly z něj jiskry i úlomky kovu. Jeden z nich zasáhl Talon do krku a z rány jí okamžitě začala téct krev.

Emír jí však nedopřál čas, aby se stačila vzpamatovat. Natočil sekeru neporušeným ostřím směrem k ní a prudce sekl znovu.

Talon uhnula a emírova sekera těsně minula její nohu.

S uraženou polovinou ostří nebyla emírova zbraň správně vyvážená. Znamenalo to jednak to, že na její ovládání musí vynaložit víc energie, a potom také větší možnost nepřesného úderu. Což nebyla moc velká výhoda.

Talon se ohnala po jeho nechráněných zádech.

Emír se pokusil uskočit, ale odřela mu bok a pak se stálila z jeho dosahu.

„Už nejsi tak rychlý jako zamlada?“ dráždila ho Talon. „Pořád je čas to vzdát...“

Emír se zasmál. „A přijít o souboj s tak milým soupeřem?“

Talon se ohlédla, usmála se na něj a v očích se jí nebezpečně zablýsklo. Ještě nikdy nebojoval se ženou, a najednou ho zasáhla její krása a zranitelnost.

O krok ustoupil a s pocitem zvířete zahnaného do kouta zatoužil být někde úplně jinde. Uvědomil si, že nebojuje jenom s ní, ale zároveň se všemi svými instinkty ochránce.

Emír opsal široký kruh a pak se na ni opět vrhl. Byl zvyklý pohybovat se v otevřené krajině i v lese, tvrdě pracovat, a věděl, že by mohl rozpoutat dobrý, dlouhý a vytrvalý zápas... ale nevěděl, jak tvrdě cvičila *ona* v době, kdy si musela neustále krýt záda před vrahy.

Dalších pět minut běhali v kruhu a předváděli své celoživotní zkušenosti získané v boji. Z obecnstva se často ozýval jásot a obdivné výkřiky. Mnohokrát se bál, že ji příští ranou zasáhne, a mnohokrát přežila, až si nakonec musel připustit, že v ní potkal rovnocenného soupeře.

Na čele mu vyrazil pot a Talon měla dlouhé rusé vlasy přilepené k tvářím. Oba začali hekat námahou, ale zdálo se, že Talon je schopna pokračovat v souboji celý den.

Sekery vířily a svištěly vzduchem. Oba uskakovali před údery i vyrazili do útoku. Pár přihlížejících kmetů si začalo užasle šeptat: „V sedmnácti letech! Ještě jsem neviděl dva tak zdatné soupeře!“

Během chvilky začal celý dav skandovat, někteří podporovali emíra, jiní volali: „Talon! Talon!“

Emír pocítil vděčnost. Náhle mu došlo, co vlastně Talon udělala. Ať už jejich souboj vyhraje kdokoliv, získá si skutečnou podporu lidí, dostatečnou na to, aby získal odkazy.

Ale nemohl ji nechat zvítězit.

Je to dcera Aaatha Ulbera, pomyslel si. Bojovali jsme bok po boku. Odvážím se tak zradit přítele? Opovázím se mu zabít dítě?

Náhle si uvědomil, že se drží zpátky a že je to znát. Nemohl se odhodlat k smrtící ráně.

Jestli přežije tu další, zaslouží si vítězství. Jestli mě porazí, skutečně si vybojuje čest zachránit svého bratra.

Mocně švihl a dal do toho všechno.

Bylo nebezpečné takový úder blokovat, protože se jí mohlo snadno zlomit topůrko. Ale ve válečnických klanech musel bojovník prokázat sílu na zadržení rány, aby si získal uznání svého lidu. Talon se vrhla dopředu a přinutila emíra na poslední chvíli změnit již započatý směr úderu.

Zvedla topůrko a připravila se na drtivý úder. Dopadl s takovou silou, že emírovi zapraskaly klouby a zadrnčely všechny kosti v těle.

Publikum zajásalo.

K emírovu úžasu Talon dokázala úder blokovat, a ještě se přitom usmívala.

Pak se odrazila, vyskočila do vzduchu a několika přemety se dostala až k okraji kruhu.

Emír se vrhl do útoku. Roztočil sekyru, přestože s jedním ostřím uraženým nebyl pohyb pravidelný. Pokusil se o vlastní verzi „ocelového kruhu“, ale s tak nevyváženou zbraní tento styl nikdy nezkoušel.

Talon se rozhodla pro spodní úder, který dokázal člověka rozpůlit. Zastavil se jen vlásek předtím, než rána dopadla, a nastavil jí topůrko.

Mohl bych ji snadno vystrčit z kruhu, napadlo ho.

Její rána dopadla a emír se připravil, že ji kopne do hrudníku, aby ji vystrčil z kruhu. Jenže Talon byla rychlejší než myšlenka, chytila se jeho sekery a udělala mu salto přes hlavu. Během letu držela topůrko oběma rukama, takže se zvedlo do výšky.

Jakmile byla nad emírem, strhla topůrko dolů, takže nakonec stáli zády k sobě a Talon mu držela topůrko pod krkem.

Dopředná síla jí poskytla výhodu, a když dopadla na zem, stačilo, aby se trochu předklonila, zvedla si emíra na záda a škrtila ho topůrkem.

Emír na ní ležel zády a jen bezmocně kopal nohama do vzduchu. Sekerou ho držela pod krkem a on se nemohl z jejího chvatu dostat. Škrtila ho. Kopal a kroutil se, aby se osvobodil.

Kde se tohle naučila? podivil se v duchu.

Na tomhle světě ne, pomyslel si. Viděl jsem stovky zápasů se sekýrami. Tahle taktika není z tohoto světa.

Přihlížející vydechli úžasem a pak propukli v jásot a mohutně Talon tleskali.

Emír, téměř uškrcený stále bojoval na jejích zádech. Snadno mohla trhnout topůrkem a zároveň snížit ramena a tím mu zlomit vaz, nebo přinejmenším mu mohla rozdrtit jícen.

Dav vzrušeně čekal, sledoval svého nejlepšího bojovníka, jak je vydán na milost a nemilost pouhé mladé ženě.

Dostala je, pomyslel si emír. Vyhrála.

Talon se otočila a trochu ho nadzvedla. Emír zalapal po dechu a znovu se mu podařilo uchopit topůrko své sekýry. Měl v úmyslu pustit se znovu do boje – hned jak Talon snížila rameno a shodila ho... mimo kruh!

Uprostřed jásotu a potlesku seděl emír na jehličí a lapal po dechu.

Talon zvedla ze země svou sekýru a nabídla emírovi pomocnou ruku.

Emír ji mávnutím ruky odehnal a stále zápasil s dechem. Když se konečně vzpamatoval, vstal a postavil se vedle Talon. Zvedl jí ruku na znamení vítězství. Necítil hněv, spíš si získala jeho obdiv a uznání.

„Aaath Ulber vycvičil svou dceru skvěle,“ řekl emír rozjásanému davu. „Co se mě týče, myslím, že získala právo bojovat v Rugasse a osvobodit svého nevlastního bratra Falliona Ordena. Pokud má někdo něco proti tomu – zkuste s ní bojovat.“

Z davu se ozýval jen potlesk. Nikdo další ji na souboj nevyzval.

Emír dodal: „A jestli je někdo ochotný jí věnovat odkaz, než půjde do bitvy, tak má mou podporu.“

Potlesk utichl a nějaká žena vykřikla: „Rychlost, mohu jí poskytnout svou rychlost.“ „Ladnost,“ ozvala se další. Ostatní se překřikovaly se svými nabídkami – všechno to byly ženy,

které nabízely dar své bojovnici. Mladík, asi sedmnáctiletý, vykřikl věcně: „Bude potřebovat mužskou sílu. Dám jí svou.“

Pak začaly pršet další nabídky.

Emír ji poplácal po rameni a zamířil zpátky k patě stromu. Cítil se neschopný, jako zpráskaný pes, který se plíží pryč z boje. Tento pocit míval až příliš často – jenže dosud to bylo vždycky po boji s wyrmlingy.

„Kam jdeš, Tuul Ra?“ zavolal na něj starý válečník. Byl to děda Mallock, zjizvený kmet, který přežil mnoho válečných výprav, a do výslužby ho dostala silná artritida, kterou poslední dobou trpěl.

Emír ani nevěděl, kam vlastně jde. Chtěl hlavně pryč. „Potřeboval bych se napít na posilněnou, ale pochybuji, že se tady něco najde.“

Starý válečník Mallock se rozesmál a sáhl si za hrudní štít. Vytáhl skleněnou láhev se zlatavou tekutinou. „Stačila by ti whisky?“

Emír se natáhl pro nabízenou láhev a napil se.

Domníval se, že mu starý přítel projeví upřímnou soustrast, ale Mallock si ho zatím jen s vážnou tváří prohlížel. „Kdysi ještě zamlada jsem jednou viděl Bannura Crella bojovat s wyrmlingskou sekýrou. Ve své době byl legendou, ale ty bys ho hravě porazil.“

Několik dalších starých vysloužilců, kteří stáli za Mallockem, souhlasně přikyvovalo.

„Na tomto světě mi už moc času nezbývá,“ pokračoval Mallock. „Wyrmlingové mi vzali domov, rodinu i vlast... ale pořád ještě mám důvtip a rozum. Vezmeš je s sebou naposledy do boje místo mě? Snad ti přijdou vhod.“

Emír Tuul Ra tam jen tak stál, příliš překvapený a přemožený emocemi, než aby odpověděl. „Rozum!“ vykřikl Mallock. „Nabízím emírovi svůj rozum!“

„Sílu!“ zvolal další starý válečník. „Pořád jí mám tolik jako kterýkoli muž zde v táboře. Nabízím emírovi svou sílu.“

Emírovi došlo, o co se snaží. Byli to uznávání válečníci. Projevili mu víc podpory, než o jaké se odvážil snít.

Mladá žena vykřikla: „Ladnost. Dám ti svou ladnost. Oba jste bojovali, jako kdybyste měli v krku zabodnutý hrot

sklízečů. Ráda bych viděla, jak dopadnou wyrmlingové, kteří se vám dvěma postaví na odpor.“

Lidé zůstali v přítomnosti pod stromem ještě asi čtvrt hodiny a kouzelníci si zaznamenávali nabídky odkazů, zatímco se na okolní krajinu snášela noc.

Když skončili, emír měl příslibů devět odkazů proti Taloniným devadesáti. Ani zdaleka by se jí v boji nevyrovnal. Musel uznat, že byl hloupý, když si myslel, že by se jí mohl někdy vyrovnat.

Přihlížející se mezitím rozešli, vrátili se zpátky do jeskyně pod obrovitou borovicí. Emírovi se z nějakého důvodu dovnitř nechtělo. Ještě v něm doznívalo bojové vzrušení, až se mu třásla ruce. Talon se zřejmě cítila stejně. Také zůstala venku a opírala se zády o strom. Za sebou měla jednu z obrovských vyřezaných podobizen Krále Lesa. Byla tak veliká, že se mu zády opírala o bradu.

Daylan Kladiovo před odchodem zaváhal a varoval je: „Nezůstávejte tu dlouho a nevycházejte mimo ochranný příkrov stromu. Přichází noc a s ní vycházejí na lov i Temní vznešení.“ Vrhla rychlý pohled do šera. „I když si myslím, že jich v tomhle dešti venku moc nebude.“ Pak zmizel v otvoru pod stromem.

Emír se na Talon usmál. „Blahopřeji,“ řekl. „Získala jsi pro sebe odkazy. A zajistila jsi nějaké i pro mě. To jsi měla v plánu? Jsi vážně tak chytrá?“

Stáli v šeru pod stromem, zatímco mimo ochranu stromu se na celou krajinu snášel déšť a nad hlavou jim ve větru vrzaly a vzdychaly větve vysoké borovice.

Usmála se. „Doufala jsem, že jich získáš víc. Myslíš, že ti bude stačit devět odkazů?“

„Celý život jsem s wyrmlingy bojoval jen silou svých dvou paží. Takže mi to bude stačit. Doufal jsem, že tu výpravu povedu, ale teď budu spokojený, když s tebou dokážu držet krok.“

Přišel až k ní a spokojeně se usmál. Nikdy nebyl v blízkosti ženy tak mocné jako Talon, ženy, které by si tak vážil. Cítil, jak ho přitahuje.

Hezká dívka, pomyslel si. Škoda, že není starší.

V jeho rodném Dalharristánu bylo zvykem, že si starší vládci brali mladé dívky v naději, že zplodí výjimečné dítě. Nikdy ho ale nenapadlo, že by se tento zvyk mohl týkat i jeho. Odpuzovala ho už jen samotná myšlenka. Pro něho byl sňatek celoživotním závazkem. Byl přesvědčený, že by se měli brát lidé stejně staří, aby mohli společně zrást, stárnout i umírat. V ideálním světě by dvojice měla spolu být až do konce a zemřít si v náručí.

Ale starší muži, kteří si brali mladinké dívky s touhou mít s nimi děti, byli podle něj sobci. Nedovedl si představit, že by mohl klidně zemřít sešlostí věkem, a přitom vědět, že zde zanechává ještě nedospělé děti.

Takže se držel od Talon dál jako správný gentleman, rozhodnutý nedat najevo, jak moc ho přitahuje.

Ale když dva lidé čelí společně smrti, vytvoří se mezi nimi zvláštní pouto, důvěrný vztah... a platí to i v případě, že mohli zemřít rukou toho druhého.

Vášeň, kterou v Talon souboj probudil, ji náhle přemohla.

Vzala ho za ramena a přitáhla ho k sobě. Jako by mu četla myšlenky, řekla: „Jsem dost stará, abych věděla, co chci.“

Pak ho políbila. Překvapila ho její nezkrotnost – a jeho vlastní vzrušení.

Dlouho stáli v objetí a srdce jim bušila, zatímco se jejich rty dotýkaly. Cítil se příjemně v jejím náručí. Připadal si, jako kdyby přišel po namáhavém dni domů. Ještě nikdy se necítil tak... poctěn láskou nějaké ženy. Už poznal lásku, ale v jeho společenském postavení nebyla manželka považována za rovnocenného partnera.

„Co by tomu řekl tvůj otec?“ zeptal se něžně.

„Který? Aaath Ulber tě má rád jako nikoho jiného. Ten by skákal radostí. Mnohokrát jsi mu zachránil kůži.“

Ale sir Borenson by asi zuřil, kdyby zjistil, že miluji stín Raj Ahtena. Jednou tě už zabil. A kdyby se dozvěděl, že jsi mě políbil, pokusil by se tě zabít znovu.“

„No,“ řekl emír, „tak mu to budeme muset sdělit šetrně.“

Držel ji v náručí, a najednou dostal strach, že by ji mohl v nadcházející bitvě ztratit.

Až po dlouhé době se od ní Tuul Ra odtáhl a chystal se vrátit do jeskyně.

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl nakonec. „V tom stínovém světě... jak jsem byl jako nejmocnější ohňotvůrce vlastně zabit?“

„Raj Ahtenovi utáli nohy a ruce sekyrou,“ řekla Talon. „Pak byl spoután řetězy a vhozen do jezera, aby se utopil. Můj otec na tom měl největší podíl.“

„Takže mě zabili dobří lidé?“

„Ano.“

Emír tu informaci vstřebal. „To byl čin hodný hrdiny. Musím mu poděkovat, až se příště setkáme.“

S těžkým srdcem se emír sklonil pod kořeny obrovské borovice a zavřel za sebou dveře. Pak společně s Talon sešli dolů po kamenném schodišti.

Dole pod schody se před jejich zraky rozprostírala ohromná místnost a emíra znovu zasáhla magická atmosféra toho místa.

Lidé se pomalu ukládali k spánku, rozkládali si deky na lůžkách ze suchého mechu. Nehořely žádné ohně. Cvrčci neúnavně vrzali a i mezi lidmi se našlo pár muzikantů, kteří hráli na šalmaje. Ve vzduchu byla cítit voda a čerstvá hlína. Nad hlavami jim visely hvězdy, které se zdály být mnohem jasnější než dřív... ale to musí být jen iluze, usoudil emír. Když poprvé vstoupil do místnosti, bylo to za denního světla a uvnitř se mu zdálo všechno tmavé. Teď se vrátil po setmění, a proto se mu stejný prostor zdá být mnohem jasnější.

Ve vzdálené komnatě slyšel zpěvavé zařikávání kouzelníka Thull-turocka. Připravoval se na obřad předávání odkazů.

„Za jak dlouho se musíme vydat na cestu?“ zeptala se Talon emíra.

„Nejpozději za pár hodin,“ řekl.

„To mi na rozloučení moc času nezbývá.“ Talon zřejmě myslela na svou matku, Gatunyeu, ale emír vzdychl a píchlo ho u srdce. Jeho dcera Siyaddah mu nabídla svůj dar – a jakmile se přenos uskuteční, už s ní nebude moci nikdy mluvit. Přinesla hroznou oběť a emír ji zahlédl v davu, jak na něj čeká dole u schodů.

Alun stál vedle ní, a jak se k nim emír blížil, Talon se zastavila, aby mu poskytla trochu soukromí. Siyaddah mu vyběhla naproti a v očích se jí leskly slzy ve světle falešných hvězd.

„Tati,“ bylo jediné, co ze sebe vypravila.

Stál před ní, obdivoval ji, ale promluvit nemohl.

„Řekněte jí, ať to nedělá,“ ozval se Alun. „Dám vám jednoho z mých psů. Nepotřebujete její odkaz.“

„A když z toho vycouvám já,“ namítla Siyaddah, „ostatní, kteří mu nabídli své odkazy, se budou oprávněně cítit podvedeni. Udělali to částečně kvůli mé oběti.“

Emír neodpověděl. Měla pravdu. Jen se jí díval do očí a mlčky jí vyjadřoval svůj dík a obdiv.

Je tak silná a má tak dobré srdce, pomyslel si.

Obdivoval ji víc, než mohl slovy vyjádřit... ale nakonec stejně promluvil. „Proč jen tu není více lidí tak šlechetných jako ty?“

„Můžete mít všechny mé psy,“ nabídl mu znova Alun. „Je mi to jedno, nezáleží mi na nich.“

Ale nikdo ho neposlouchal. Přijmout odkazy od psů je hulvátské, usoudil emír. Využít bezmezné oddanosti němé tváře bylo nad jeho síly. Nenašel v sobě k takovému činu dostatek potřebné krutosti.

„Tak si vezměte odkaz ode mne!“ nabídl Alun. Emír se na mladíka usmál. Alun byl tulák nízkého původu, ale zjevně Siyaddah miloval. Stejně zjevné však bylo, že ona se k němu chová jen jako ke kamarádovi.

Napadlo ho, že jeho dcera dnes zlomí spoustu srdcí. „Děkuji ti za nabídku, Alune,“ řekl emír. „Ale obávám se, že kdybych jí využil, přijal bych tvé odkazy pod falešnou záminkou, a to by vůči tobě nebylo poctivé.“

„Miluji vaši dceru,“ řekl Alun. „Na tom není nic falešného. A protože ji mám rád, protože chci cítit její přání, nabízím vám odkaz. Učinila nabídku, protože vám věří a protože je přesvědčena, že jste největší nadějí na záchranu. Myslím, že má pravdu.“ Emír odkazy potřeboval, to nemohl popřít. Každý další, nezištně nabídnutý, by velice ocenil... ale nechtěl v Alunovi vzbudit falešné naděje, že by mohl získat ruku jeho

dcery. Nechtěl také přijmout odkaz od někoho, jehož motivy nebyly tak úplně nezištné.

Alun doufal, že si koupí lásku Siyaddah, a emír věděl, že ta není na prodej.

Kdyby mu Alun chtěl poskytnout odkaz proto, aby osvobodil jejich krále, nebo aby zachránil svůj lid, emír by jeho nabídku s radostí přijal.

Ale emír Tuul Ra se před chvílí zúčastnil porady společně se Zářícími a zůstala v něm silná touha být jako oni. Něco mu našeptávalo, že by nebylo správné přijmout odkaz od Aluna,

Není to dar, který by mu dával upřímně, uvědomil si. Je to úplatek, za který něco očekává.

„Děkuji ti za nabídku,“ řekl emír, „ale musím ji odmítnout. Doufáš, že získáš srdce mé dcery, a je možné, že se ti to podaří... ale budeš si muset najít jiný způsob.“

14 VZHŮRU DO BOJE

*Bitvy se zřídka vyhrávají sekerou a štítem na
bitevním poli. Mnohem častěji vítězí lest ještě
předtím, než dojde na řinčení zbraní.*

– z wyrmlingského katechismu

Po souboji s emírem se věci daly do pohybu a všechno se odehrálo rychle. Předávání odkazů zabralo asi hodinu. Už cestou sem dokončili kouzelníci kreslení run na magické tyče. A tak Talon a emír Tuul Ra mohli přijmout své první odkazy – po jednom – síly, ladnosti, metabolismu, odolnosti, zraku, čichu a sluchu.

Obřad proběhl v malé místnosti, kam se vešlo jen pár Zasvěcenců s rodinami. Proudil sem čerstvý vzduch puklinou ve vysokém kamenném stropu a tímto přirozeným komínem Talon viděla až ven na zářící hvězdy. Vodopád, který předtím plnil průzračná jezírka ve velké síni, proudil nyní do této komnaty a vytvářel bublající potůček. Kromě kamenných sedátek a několika mechových lůžek byla komnata prázdná.

Obřad vedl Daylan Kladivo spolu s lordem Erringalem, jenž stál vedle něj v rouchu, které se mihotalo – jako sluneční paprsky dopadající na zelené listy. Než obřad začal, prohlédli každou magickou tyč. Erringale se na ně dlouho zamračeně díval.

„Naučil jsi to stínové lidi dobře,“ řekl Daylanovi s nádechem potlačovaného hněvu. „Přestože jsi přísahal, že zachováš tajemství.“

„Runovládci tohoto světa objevili většinu z toho sami,“ řekl Daylan, „jen jsem jim trochu pomohl... Především jsem zarazil děsivé pokusy, které prováděli.“

Talon tahle informace udivila. Objev runové magie se ztrácel v minulosti. Netušila, že pochází z onoho světa, ani že před nimi měla být utajena.

„Nedopadlo to dobře,“ řekl Erringale. „Už neexistuje žádný skutečný Ael, alespoň ne od roztržství světa. Moc poskytnout pravé odkazy se vytratila. Už nemůže být žádný další Ael.“

„Je pravda, že runová magie už nefunguje jako dřív,“ souhlasil Daylan, „a runovládci jsou zřídka tak čestní, jako kdysi byli naši Aelové... ale celkově převažují dobré skutky nad těmi zlými.“

Erringale na to nic neřekl.

Cormarova dvojčata přijala odkazy jako první. Bratři získali desítky odkazů ještě před pádem Caer Luciare, ale teď žádali o poctu, kterou jim Daylan Kladiivo poskytl jen nerad.

„Chceme propojit své myšlenky,“ požádal jeden z nich. Talon se domnívala, že je to Errant, ale jistá si nebyla, protože vypadali úplně stejně. „Thull-turock říká, že staří runovládci to občas dělávali.“

„Někdy to funguje,“ řekl Daylan, „ale většinou to vede ke zklamání. Radil bych vám, abyste od toho nápadu upustili.“

„Ale nezabráníš nám v tom, že ne?“ zeptal se Tun. Talon si aspoň myslela, že je to Tun. Otec jí jednou řekl, že Tun je o chlup vyšší a trochu lehkomyšlnější. Talon je od sebe nerozeznaala ani podle hlasu, ani podle vzhledu.

„Nemám právo vám v tom bránit,“ řekl Daylan. „Nejsem váš král ani vládce. Zdá se, že nikoho takového ani nemáte. Navrhuji vám proto, abyste se místo mě zeptali našich společníků – jako zástupců celého vašeho národa Ti budou v případě nezdaru postiženi nejvíc.“

A tak dvojčata předstoupila před Talon a emíra a vysvětlila jim své záměry.

„Propojením našich myslí budeme schopni číst myšlenky toho druhého a bojovat jako dokonalý tým – dva muži, čtyři paže, avšak jen jedno srdce. A jestli se to povede,“ řekl Tun, „bude to neocenitelná výhoda. Neustále budu vědět, co si bratr myslí, co vidí a slyší.“

„Ano a jestli se to nepodaří,“ řekl Daylan, „způsobí vám to duševní zmatek a přinejmenším ztráto sebeovládání.“

Emír se na bratry zkoumavě díval a pak se ohlédl na Talon, co si o tom myslí. „Ty máš zkušenosti s takovými věcmi,“ řekl. „Já nevím o runovládcích a jejich strategii vůbec nic.“

„Taky toho vím jen málo,“ přiznala Talon. „V dávných dobách se to občas dělalo. Existovali zkušení válečníci, Zázrační synové, kteří to zvládli. Nejčastěji něco takového udělali muži, kteří vyrůstali jako dvojčata a trávili spolu většinu času, a proto se důvěrně znali.“

„A co by mohlo být příčinou duševní poruchy?“ zeptal se emír.

„Sobectví,“ řekla Talon. „Propojení funguje nejlépe u dvojice, která se skutečně má ráda a nemá před sebou žádná tajemství.“

Emír dlouho přemýšlel. Errant Cormar se ho ještě snažil přesvědčit. „Jdeme do boje proti spojeným silám celé armády wyrmlingů. Budeme bojovat s wyrmlingskými vládci a Nesmrtelnými rytíři – s jejich odkazy. Kolik jich mají, ani netušíme. A navíc tam budou i Mrtví lordi, vedeni svým císařem. Potřebujeme každou, i tu sebenepatrnější výhodu.“

Dvojčata to zjevně znepokojovalo. Císařovy jednotky je v představách strašily. V jejich světě byli wyrmlingové považováni za neporazitelné... ale Talon žila v obou světech. Jako runovládkyně věděla, jaké škody dokáže napáchat jediný zabiják s dostatečným množstvím odkazů. Historie dokládá desítky příkladů, kdy během chvilky padly celé říše, když se takový zabiják dostal k Zasvěcencům.

Po dlouhé době emír vzdychl. „Nedoporučoval bych to. Je to pro mě novinka a přirozeně k tomu nemám důvěru... ale strašně moc na nás teď záleží. Svět závisí na našem úspěchu, zda se nám podaří osvobodit Aretha Sul Urstona a čaroděje Falliona. Nemůžu vám říct ano ani ne.“

„Myslím, že to stojí za to riziko,“ prohlásil Thull-turock.

No samozřejmě, pomyslela si Talon. Jsi kouzelník, a když se ti to podaří, pořádně se tím proslavíš.

Nahlas se to ale říct neodvážila. Navíc se bála, že jsou moc malomyslní.

Bratři Cormarovi se tedy rozhodli podle svého a poskytli si navzájem odkaz rozumu. Obřad v sobě skrýval jen malé nebezpečí. V jedné chvíli, když se Errant vzdal svého rozumu, stal se z něj blábolící idiot, ale když mu bratr poskytl na oplátku svůj odkaz, vypadali oba zase normálně.

Nezačali sebou škubat, ani křičet, jak se občas stávalo, když se jeden z dvojice snažil násilím ovládnout jejich propojenou mysl.

Přesto Talon viděla, že jsou oba zmatem, protože dlouho jen stáli a očima těkali sem a tam.

Probírají se navzájem ve svých vzpomínkách, uvědomila si Talon. Zjišťovali věci, o kterých si mysleli, že se nikdy nikdo nedozví – nejtajnější myšlenky, přání i obavy.

Daylan si toho všiml taky a řekl: „Pánové, pojďte na chvíli se mnou. Musíme si promluvit o zásobách a strategii. Rád bych znal vaše názory na další...“ a odvedl je pryč.

Snaží se je rozptýlit, aby se soustředili na něco jiného, došlo Talon. A najednou byla řada na ní.

Pro Talon neskrýval obřad předávání odkazů žádná překvapení. Jako dítě viděla u rodičů bílé jizvy od značkovacích tyčí a s očima navrch hlavy se tehdy vyptávala na celý rituál. „A od čeho je tahle, mami?“ ptala se s pohledem upřeným na tajemné klikyháky uvnitř kruhu.

Obrazec se nedal snadno popsat. Všechny runy vypadaly správně, jako by už svým tvarem vyjadřovaly moc, ale nedalo se poznat jakou jen pohledem na runu.

„Tahle představuje sluch,“ odpověděla Myrima.

„Kdo ti poskytl sluch?“

„Jeden odkaz mám od psa,“ odpověděla Myrima, „zvláštního malého žlutého pejska, který se chová proto, aby předal sluch runovládcí.“

„Bolí to?“

A Myrima jí řekla: „Přijímat odkazy je strašná věc. Mě to vůbec nebolí – a pokud ano, tak jen proto, že je to tak báječný pocit... když je rozkoš tak silná, že ti připadá, že není k vydržení. Viděla jsem runovládce, kteří rozkoší až omdleli, když přijímali odkazy.“

„Chtěla bych to taky pocítit,“ řekla Talon.

„Bolí to však dárce. Pes, který mně odkaz sluchu poskytl, vyl bolestí skoro půl hodiny. V očích měl slzy a utekl svému pánovi, který ho během předávání odkazů držel. Pes se cítil zrazený a zmatený.“

„A slyšela jsi potom líp?“

„Slyšela jsem překvapivě dobře,“ odpověděla jí matka. „Slyšela jsem pískání netopýrů v noci tak hlasitě, že jsem občas nemohla ani spát. Když jsem si lehla na zem, slyšela jsem v trávě rejdit myši, i jejich mladé, dožadující se krmení. A pak tu samozřejmě byl tvůj otec. Slyšela jsem, jak mu kručí v žaludku, a po jídle jak tráví, a když začal chrápat – to jsem mohla na spánek úplně zapomenout!“

Rodiče jí připadali téměř... zohyzdění. Velké množství bílých jizev pokrývalo hrudník i paže jejího otce. Sir Borenson vždycky předstíral, že si nemůže vzpomenout, odkud většina z nich pochází. Bylo mu teprve šestnáct, když přijal první odkaz, a tvrdil, že po těch dlouhých letech si na to už vůbec nepamatuje.

Když ho Talon zahrnula otázkami na toto téma, začal se chovat podivně a rychle si našel nějakou výmluvu, aby mohl odejít.

Talon měla podezření, že před ní něco tají, než jí to matka vysvětlila. „Tvůj otec přijal jako mladý odkaz rozumu, aby se naučil co nejrychleji bojovat... ale když byli jeho Zasvěcenci zabiti – muži, od kterých získal rozum, zemřeli – tvůj otec toho převážnou většinu zapomněl. Představ si, že přijmeš čtyři odkazy rozumu a několik let se pilně učíš. Potom ti jednoho dne někdo sebere čtyři pětiny všeho, co ses naučila. A tak to bylo s tvým otcem.“

Myslím, že mu ani tak nevádí o tom mluvit, spíš si nerad připomíná, o co všechno přišel, protože smrt každého Zasvěcence bral jako důkaz svého selhání.

Chránit své Zasvěcence je povinností každého runovládce. Není to důležité proto, aby si člověk udržel své odkazy. Je to záležitost cti. Lidé, kteří ti poskytují své vlastnosti, jsou jako my – mají domov, rodinu a srdce, které se dá zlomit. Ty si od nich půjčíš sílu, svěžest nebo krásu. A zatímco ty se raduješ, oni strašně trpí.“

Talonina zvědavost a zájem o jizvy rodičů nikdy docela nevymizely. Slýchala o nich příběhy tak často, že jí časem vyprávění o obřadu připadalo spíš jako vlastní vzpomínky než příběh někoho jiného.

A tak věděla, co ji čeká. Zpěvavé zaříkávání kouzelníků, zápach spálených chlupů a kůže, zářící světelný had, vycházející z magické tyče a přenášející odkaz ze Zasvěcence, náhlý příval extáze při doteku magické tyče.

Talon přijímala odkazy dřív než emír. Mnohé z těch, které jí nabídl své vlastnosti, byly její kamarádky z dětství. Hrávaly si spolu, na kamenitých svazích Caer Luciare honily ještěrky, na zahradě mezi záhony se zeleninou pěstovaly kytky a jako malé chodily do stejné mateřské školky.

Než obřad začal, kouzelník Thull-turock si vzal budoucí Zasvěcence stranou a zeptal se jich, jestli chápou, co dělají, jestli se je někdo snažil k tomu rozhodnutí přemluvit a jestli si uvědomují, čeho se vzdávají.

Potěšilo ho, když viděl, kolik jejích přátel přišlo z vlastní vůle nabídnout své vlastnosti jen proto, že věřili, že dělají správnou věc.

A tak od každé své blízké kamarádky získala jeden odkaz.

Talon bolelo u srdce, když viděla mladého bojovníka, který se vzdal své síly v její prospěch. Jmenoval se Crel-shek a v mládí doufal, že si ji jednou vezme, ale Talonin otec to kvůli jeho nižšímu původu nedovolil.

Jak Talon postupně přijímala odkazy, cítila se silnější, pružnější, neuvěřitelně rychlá a plná elánu. Alun přivedl své psy a ona od nich získala odkazy čichu a sluchu, zatímco starší muž s neobvykle jasným nočním viděním jí předal svůj zrak a Talon se zostřily smysly.

Jenže všechny mé takto získané vlastnosti jsou vykoupené krví, uvědomila si náhle... a začínala chápat, proč její otec nikdy nechtěl mluvit o své minulosti runovládce.

Když byla hotová, přišel na řadu emír, aby dostal své odkazy. Jako první přišla jeho dcera Siyaddah. Odebrali se spolu do kouta, kde se v tichosti rozloučili. Talon si nemohla pomoci, ale slyšela ho. Se zostřenými smysly se jí zdálo hlasitě i vlastní dýchání.

Řekl jí to, co by řekl každý otec v takové chvíli. Že ji má rád, jak je na ni pyšný, že doufá v její budoucnost, že prožije krásný život naplněný láskou.

Ale jeho poslední slova upoutala Taloninu pozornost. Než se rozešli, zašeptal: „Spi klidně, děvče. Půjčím si tvou rychlost jen na chvíli. Nebude trvat dlouho a zase se probudíš.“

V tu chvíli Talon pochopila.

Měl v plánu své odkazy dárcům v rarit.

Ale jediným způsobem, jak to mohl udělat, bylo vzdát se svého života.

Nemůže to udělat dříve, než vybojuje bitvu, pomyslela si Talon. Bude se muset ujistit, že wyrmlingové jsou skutečně poraženi.

A potom zemře vlastní rukou.

Byl by to ušlechtilý čin. Jen málo runovládců se k tomu odhodlalo.

Ale Talon poznala emírovu odvahu a rozhodnost. On toho byl schopen.

Ta myšlenka na ni udělala dojem, a zároveň ji vyděsila. Pocítila obdiv nad jeho šlechtností, ale současně strach, protože po něm toužila o to víc.

Emír měl klidnou tvář, když začal obřad předávání odkazů. Pak Talon musela odejít.

Zašla nejdříve za svou matkou Gatunyeou a za svými bratry, aby se rozloučila. Nakonec poděkovala svým Zasvěcencům a těm, kteří jí ještě jejich prostřednictvím poskytnou další odkazy.

Pak se vrátila ke svému batohu, posadila se, tiše se probírala oblečením a zásobami jídla a rozhodovala se, co si vezme s sebou na cestu. Nedaleko seděl Alun, skleslý

a zamlklý. Skláněl se nad svými psy a ze zvyku je hladil. Vedle něj klečela mladá dívka, jeho nová učednice.

Měla bych mu taky poděkovat, rozhodla se Talon. Miluje své psy, jako by to byly jeho děti.

Uprchlíci se ukládali ke spánku a ve vzdáleném rohu někdo zpíval tklivou píseň. Vlnky v blízkém jezírku se šuměním šplouchaly na břeh.

Dva z Alunových psů leželi hned vedle. Od nich získala sluch a čich. Dívali se na Aluna smutnými očima, jako by je ranil a zradil. Za všechnu jejich lásku a oddanou službu jim udělal tohle...

Ostatní psi – Tulačka a někteří starší – se drželi nablízku.

Alun seděl a mazlil se se psy. Netěšilo ho, že je připravil o jejich vlastnosti. Pokaždé, když nějaká jejich vlastnost přešla na Talon, pes zaštěkal bolestí a pak klesl na zem, nebo se odplazil a střídavě kňučel a štěkal. Nemohli chápat, jak nutně Talon jejich odkazy potřebovala, ani jak moc vděčná jim za ně je. A teď u nich Alun seděl, hladil je a oni mu lízali ruce, jako by mu chtěli říct, že mu to odpustili.

Vedle se něco pohnulo. Talon tomu nevěnovala pozornost, protože si pomyslela, že si jen někdo v noci potřebuje odskočit.

„Zase u svých čoklů?“ zeptal se Connor Madoc a zjevil se za Alunem.

Talon se otočila a viděla, jak nad Alunem postávají Connor s Drewishem a křivě se usmívají.

„Jen je uspávám,“ řekl Alun.

„Měli být moji,“ řekl Connor a kývl na psy. „Měli jsme dohodu...“ a výhrůžně se k němu sklonil. Talon si všimla, že Drewish má ruku na rukojeti dýky.

„Já... je mi to líto,“ řekl Alun. „Znervózněl jsem!“

Talon nezaváhala. Vyskočila, udělala pět kroků, jednou rukou popadla Connora za límec košile a druhou za opasek, zvedla ho a odhodila co nejdál do jezírka.

S uspokojením sledovala, jak daleko letí.

Drewish neměl čas reagovat. Talonin odkaz metabolismu se postaral o to, že letěl za bratrem dřív, než stihl dýku vytáhnout.

Oba přistáli s plácnutím ve vodě a kolem se ozval potlesk. „Jsem rád, že používáš své odkazy k dobrým činům,“ řekl Daylan Kladivo. „Řekl bych, že ti dva koupel potřebovali.“

„Taky si myslím,“ souhlasila Talon. „Ale mají v sobě špínu, kterou voda nesmyje.“

Madocové šlehli pohledem po Talon, pak se podívali na Daylana a nakonec se beze slova ztratili.

Daylan došel k Alunovi a poklekl vedle psů. Poplácal Tulačku po hlavě a pohladil ji. „Nedávej nikomu její odkazy. Je moc stará a obávám se, že by přenos nepřežila.“

„Taky jsem na to myslel,“ řekl Alun. „Zaslouží si odejít do výslužby. Chtěl bych, aby prožila spokojené stáří.“

Daylan se usmál. „Doufejme, že bude dlouhé.“

Ten pes mě klidně může přežít, pomyslela si Talon, když se chystám do doupěte wyrmlingů...

Ale i kdyby to přežila, díky tomu, že přijala šest odkazů metabolismu od lidí i psů, aby se mohla pohybovat rychleji, si vlastně zkrátila život. Uplyne jako sen. Den jí bude připadat jako týden, a bude-li mít někdy dceru, Talon zestárne a zemře dřív, než dívka dospěje a bude mít vlastní děti.

Zestárnu dřív než moji rodiče, uvědomila si.

Daylan řekl zamyšleně Alunovi: „Naši kouzelníci teď odpočívají, ale až se zotaví, připraví další magické tyče a předají nám další odkazy.“

„Nemusíte odejít co nejdřív?“ zajímal se Alun.

„Ano, my odejdeme, ale naši Zasvěcenci tu zůstanou. Budou pro nás přijímat další odkazy.“

„Jak je to možné?“ zeptal se Alun.

„Představ si, že ti muž poskytne svou sílu. Když ti předá svůj odkaz, jeho síla se přelije do tebe jako voda do jezera.“

A teď si představ, že někdo další předá sílu tvému Zasvěcenci poskytnutím odkazu. Jeho proud vody se připojí k původnímu toku, jako se to děje při jarním tání. Co se stane potom?“

Alun se soustředil, aby si to dokázal představit. „Bude víc vody i v tom původním proudu?“

„Správně. Síla se nehromadí, ale přes tvého Zasvěcence proudí dál k tobě i na dálku.“

Takže jak Zasvěcenci Talon přijímají odkazy a předávají je dál, získává jejich vlastnosti: čas od času pocítí příliv síly nebo odolnosti.“

Otočil se k Talon. „Jsi připravena vydat se na cestu?“ zeptal se jí. „Rozloučila ses?“ Říkal to vážným hlasem, neboť věděl, že jdou možná na smrt.

„Ano, rozloučila jsem se,“ řekla Talon. „Emír už je taky připravený? A co dvojčata?“

„Dopřej jim ještě pár minut,“ řekl Daylan.

Talon se rozhlédla po místnosti a spatřila emíra, jak se baví s několika starými spolubojovníky. Čaroděj Sisel a lord Erringale postávali vedle něj a čekali, až skončí. Za ním stáli bratři Cormarovi.

Jeden z dvojčat stál ponořen v myšlenkách a náhle se rozesmál. Emír se otočil, aby zjistil, co způsobilo tu salvu smíchu, a mladík se ozval: „Omlouvám se, ale vzpomněl jsem si na vtip...“

Talon se otočila zpátky k Daylanovi.

„Daylane,“ ztišila hlas. „Slyšela jsem, jak se lord Erringale zmínil, že jsi byl z tohoto světa vypovězen. Jak k tomu došlo?“

Daylan se usmál a chvíli zvažoval odpověď. „Velice dávno, před mnoha a mnoha věky, hrozilo ve vašem světě, ve světě runovládců, velké nebezpečí. Odehrálo se to před tisíci let. Povstal mladý král a jeho lid napadli ničitelé. Požádal mě o pomoc. Jeho lidé se už seznámili s runovou magií a věděli, jak dát jeden druhému ‚požehnání‘ tím, že prstem nakreslí runy na své přátele... ale byli teprve na počátku, moc tomu ještě nerozuměli, a ti, kteří požehnání dávali, nebyli moc často úspěšní. Kromě toho, požehnání nevydržela dlouho, rychle slábla a ztrácela se.“

A tak mě požádali o pomoc.

Tehdy jsem pojal první podezření. Zářící nazývají tento svět Jediným Pravým Světem a celé věky si jak Zářící, tak Vznešení mysleli, že až dojde ke spojení, dojde k němu na tomto světě, který se spojí s nějakým stínovým světem.

Všechny stínové světy nejsou stejné. Mnoho z nich je narušených a ze všech známých světů se jen tento nejvíc podobá světu, jaký by měl být.

Začínal jsem však mít podezření, že vzhled může být zavádějící. Neboť runová magie ve Fallionově světě fungovala... A v některých případech fungovala dokonce lépe než tady. Zdálo se, že tento náš „Pravý Svět“ není tak docela *pravý*... jako kdyby měl nějaké závažné poškození.

Každý z našich světů je jako skládačka, které chybí některé dílky, ale žádným dvěma světům nechybí *stejně* dílky. Když si vezmeš tento svět, Fallionův svět i svět wyrmlingů, zdá se, že každý má něco, co ostatním chybí...”

Talon se zeptala: „Jaké síly jsou ve světě wyrmlingů, které ostatním chybí?“

Daylan zaváhal, do odpovědi se mu moc nechtělo. „Mrtví tam jsou víc živí než v jiných světech. Hranice mezi fyzickým a duchovním světem je tam velice tenká. Proto mají Mrtvé lordy a Nesmrtelné rytíře.“

„Takže tě vyhnali, protože jsi je naučil runovou magii?“

Daylan přikývl. „Přivedl jsem své přátele před Bílou radu a přimluvil se za ně. Zářící však byli proti: Znali nebezpečí, které s sebou nese znalost takové magie. Báli se, že zlí lidé použijí runovou magii ke svým sobeckým cílům. A měli pravdu – mnoho zlých lidí takto získalo moc. Zářící se však obávali ještě něčeho jiného: Měli strach, že se runová magie rozšíří z jednoho stínového světa do dalšího, a tak dál, až zaplaví celý vesmír.“

„A stalo se to?“ zeptal se Alun.

„Ne,“ řekl Daylan. „Lidé netouží dobývat světy, které nikdy neviděli a které si ani nedovedou představit.“

Talon si uvědomila, že v tom má Daylan pravdu. Nikdy neviděla jiný svět než svůj vlastní a nedovedla si představit, že by mohly existovat nějaké jiné.

„A jsou nějaké světy, na kterých nehrozí nebezpečí?“ zeptala se Talon. „Myslím nějaké příjemné světy, kde by sis mohl odpočinout a hodit všechny starosti za hlavu?“

Daylan se zasmál její naivní otázce. „Jak jsem řekl včera večer – existuje víc světů, než dokážeš spočítat, víc než si vůbec umíš představit. Na některých je život, jiné jsou pusté. Někde žijí lidé, kteří se od nás příliš neliší.

Ale světy zrcadlově odráží jeden druhý. Takže ve světech, kde se jedna forma života snaží ovládnout druhou, se pokaždé rozehrává velké drama.

Ne,“ zasmál se opět Daylan, „neexistuje příjemné místo, kde by sis mohla odpočinout od starostí – dokud se nám samozřejmě nepodaří vnést mír do *tvého* světa.“

„A když se nám to podaří, rozšíří se potom mír i do ostatních světů?“

„Domnívám se, že ano.“

Emír, Cormarova dvojčata, čaroděj Sisel a lord Erringale se stále ještě loučili. Daylan na ně vrhl krátký pohled a pak se spikleneckým výrazem ve tváři pošeptal Talon: „Pojď sem...“

Došel k zadní stěně jeskyně, do které byly zapuštěny drobné kamínky podobné diamantům, veliké asi jako dětský nehet. Tlumeně zářily, takže zdálky vypadaly jako hvězdy. Talon si uvědomila, že to jsou kamínky, které osvětlují všechny místnosti.

Daylan jí prozradil: „Lidé tohoto světa jim říkají ‚sluneční kameny‘, protože ponechají-li se na slunci, vstřebají a uchovávají si jeho svět. A když se setmí, začnou ho vyzařovat.“

„Jsou nádherné,“ řekla Talon. „V našem světě by měl takový kamínek nepředstavitelnou cenu.“

Daylan vyloupil sluneční kámen ze stěny, schoval ho v dlani a pak ho silně stiskl. Zablýskl se jasným světlem.

„Čím pevněji kamínek stiskneš, tím jasnější bude světlo. Zkus si to. Kamínek se přitom ohřeje. Kromě slunečních paprsků do sebe vstřebávají i teplo.“

Podal jí kamínek. Talon ho opatrně vzala do prstů. Schovala ho v dlani, aby ho nikdo neviděl. Krátce ho zmáčkla a viděla, jak se rozzářil. Měla pocit, že v dlani svírá ohníček, který vydává tak jasné světlo, že jí mezi prsty rudě září. Musela ho pustit.

Náhle se jí ve tváři objevil výraz pochopení.

„Ohňotvůrce je může využít,“ řekla Talon.

„Tady se vyskytují běžně,“ zašeptal Daylan. „Zářící zvládli umění jejich výroby už před dávnými věky. Nedokážu ti ten postup vysvětlit, zabralo by to celé hodiny, ale hlavními složkami jsou uhlíky z ohně a písek, spolu s příměsí stopových

prvků, jako je zinek, stříbro a další, pro které ani nemáte názvy. Pak se všechno smíchá a drtí obrovským tlakem, až se všechny prvky spojí.

Erringale vám nedovolí vzít si z tohoto světa do vašeho žádné zbraně, ale když ze stěny vypadne pár kamínků, nebude je postrádat...”

Talon pochopila, jaké možnosti kamínky skýtají. „Jak by to s wyrmlingy bylo dopadlo,“ uvažovala nahlas, „kdybychom přinesli do bitvy sluneční kameny? Celý náš svět mohl být zachráněn.“

„Ještě může být zachráněn,“ nadhodil Daylan.

„A Fallion je bude moci využít. Stačí, abych jeden stiskla...”

„Tady v jeskyni jsou všude,“ řekl Daylan. „Rozhlédni se kolem a já si půjdu zatím promluvit s Erringalem.“

Nechal Talon chvíli samotnou. Nebyla žádná zlodějka. Neobrala by nikoho ani o váček zlata, ale věděla, co Daylan chtěl. Možná se bál, že ho Erringale nechá prohledat, než odejdou. Nebo by tím porušil nějaký svůj slib. Dobře věděla, že Daylan Kladiivo je muž pevných zásad – občas příliš pevných.

V minulosti však předal jejímu lidu jisté znalosti... teď ji žádá, aby v čase nejvyšší nouze vzala Zářícím světlo a oheň.

Během chvilky měla Talon v koženém váčku za opaskem pět slunečních kamínků.

Pak zaslechla Daylana, jak na ni volá, že je čas jít.

Erringalovi lidé jim na cestu připravili vaky s jídlem a láhve s teplým pivem, a pak odešli.

Obyvatelé Caer Luciare jim mávali na cestu, a jak běželi nahoru po schodech, doprovázeli je radostným pokřikem. Vyběhli ven pod větve velkého stromu a zastavili se v jeho stínu.

Byla tmavá noc, ale bouře už přešla. Po obloze pluly roztrhané mraky, jako vraky lodí na temném moři. Měsíc, větší a plnější než v Talonině světě, jim svítil na cestu, ale oni se přes louku, která byla po dešti stále mokrá, nevydali.

Erringale místo toho nakreslil malou hůlkou ve vzduchu obrazec. Do tváří jim náhle zadul vítr a oni hleděli zpátky do

nevýrazného světa – světa usychající trávy, pokroucených stromů – a ucítili vzduch, který nevoněl ani zdaleka tak sladce a svěže, jako vzduch na onom světě.

Není divu, že Erringale a jeho lidé o nás mají tak nízké mínění, napadlo Talon. Jsme jako jejich chudí příbuzní.

Cormarova dvojčata proběhla dovnitř jako první, za nimi následovali Daylan, Talon a emír. Nakonec zpátky do stínového světa vstoupil čaroděj Sisel a lord Erringale.

Stáli na nevlídné planině, porostlé hustou trávou, která byla téměř umořena plevelem. Ve vzduchu se vznášela zvláštní pronikavá vůně divoké mrkve, jejíž bílé květy jim dosahovaly skoro po prsa.

Talon si nejdřív myslela, že vzduch tak divně zapáchá díky jejím odkazům čichu, ale pak si všimla, že tráva kolem je povadlá a zaschlá daleko víc než předtím a že listí na stromech zhnědlo.

Kletba, vzpomněla si – všechno způsobila kletba wyrmlingů. Než se světy spojily dohromady, nebyly ve světě wyrmlingů žádné rostliny. Přežívaly jen ty nejošklivější a nejnezdравější. Avšak po splnutí světů se zde objevily celé lesy – jako požehnání z Fallionova světa.

Ted' nové stromy odumíraly působením wyrmlingské kletby.

A to je příčinou toho zápachu, pomyslela si Talon. Dobré rostliny umírají, kdežto zlým se daří dobře a úplně je zadusí.

Ačkoli v onom světě byla noc, tady už slunce téměř vyšlo: vystoupalo nad zlatavé mraky na obzoru. Kolem nich poletovaly žluté můry a ranní vzduch zněl ptačím zpěvem.

Skvělé, pomyslela si Talon. Wyrmlingové si už hledají místa, kde by se ukryli před denním světlem.

Zastavili se a rozhlédli se po okolí.

„Tudy,“ řekl čaroděj Sisel a ukázal přímo k jihu. Zvedal se tam nízký kopec, porostlý statnými jilmy. A hned za nimi Talon spatřila šedivé kamenné hradby pevnosti v Cantular.

„Ale naše cesta vede tudy,“ řekl Daylan a ukázal k východu.

Talon se po stejné cestě ubírala před dvěma dny s Rhiannou, Jazem a Fallionem poté, co je nejvyšší král

Urstone zachránil z rukou wyrmlingů. Tolik se toho od té doby změnilo...

Jsem úplně jiná osoba, pomyslela si.

Přijala odkazy od lidí i psů a cítila, jak v ní proudí tolik síly, zdraví a energie, že si připadala jako mladá červenka, která už touží vylétnout z hnízda. Vůně suché trávy a plevy byla tak silná, jak ji nikdy předtím necítila. Ptačí zpěv a pískání veverek zněly tak hlasitě, že měla dojem, že se celý život musela hodně snažit, aby vůbec něco slyšela.

Přijala odkazy nejen od psů, ale i od tuctu mužů a žen z válečnických klanů.

Nemohla se dočkat, až se rozběhne do Rugassy. Jenže čaroděj Sisel a lord Erringale nemohli stačit vražednému tempu ostatních.

„Je čas se rozdělit,“ řekl Sisel, jako by jí četl myšlenky. „Erringale a já se vydáme na západ, abychom se setkali a promluvili si s Jediným Pravým Stromem... vy musíte vyrazit na sever, zachránit naše přátele. Chcete říct ještě něco na rozloučenou?“

„Hodně štěstí,“ řekl Daylan. „Ať pod Pravým Stromem najdete radost a potěchu.“

„Dám vám malou radu,“ řekl jim Erringale. „Bojuji s nepřáteli velice podobnými vašim wyrmlingům už příliš dlouho. A mám pro vás poslední radu. Osvobodte své přátele, ale snažte se přitom nikomu neublížit. Je lepší zemřít, než si poskvřnit duši.“

„Klidně bych dal celou duši za to, abych osvobodil svého přítele,“ pronesl procítěně emír.

Erringale se na něj ostře podíval, jako by ho chtěl pokárat, ale rozmyslel si to. „Náš nepřítel je nevyzpytatelný,“ řekl. „Nikdy nevěřte takovému obchodu. Lepší je řídit se svým svědomím.“

Talon zabručela na souhlas, ačkoliv si jen těžko dokázala představit, jak se dostanou z Rugassy bez krveprolití.

Erringale jim popřál šťastnou cestu. Položil pravou ruku Daylanovi na rameno a stiskl ho. Zašeptal: „Vždycky jsi dodržel svůj slib jako Ael. Tím sis uchoval čistou duši... ale

ted' se o tebe bojím. Cesta před tebou je temná a nedokáže ji osvětlit ani sluneční kámen.“

Talon zatrnulo, protože když pohlédla do Erringalových moudrých očí, cítila s jistotou, že ví o jejich rozhovoru i o krádeži slunečních kamenů.

Erringale pak stiskl rameno i emírovi a jeho oči se naplnily světlem. Na kratičký okamžik v očích Zářícího zahlédla obraz emíra zahaleného v plamenech. Erringale couvl překvapením. „Při svém pronásledování wyrmlingů jsi často kráčet po křivolakých cestách,“ řekl tiše, „ale cesta před tebou je slavná.“

Pak uchopil za ramena bratry Cormarovy, dlouho je držel a hleděl jim do očí. Nakonec řekl: „Hodně štěstí, přátelé. Hodně štěstí.“

Jako poslední stiskl rameno Talon a chvíli jí zkoumavě hleděl do očí, jako by jí chtěl nahlédnout až do duše. V jeho očích spatřila jen laskavost a hlubokou moudrost. Erringale vypadal unavený, jako by neustále marně toužil po klidu a míru.

Neviděl nás krást kameny, usoudila Talon. Nedíval se. Teprve teď nás prohlédl.

„Jdeš hledat bratra,“ zašeptal jí Erringale, „ale tvá duše je rozpolcená, protože se bojíš i o otce a matku. Vidím je. Vidím je. Bílá loď rozvinula plachty a vyplouvá od vzdáleného pobřeží.“

Jeho naprosto nečekaná slova vehnala Talon slzy do očí. Vrhla se na lorda Erringala a z čiré radosti ho objala. Hned se zase v rozpacích odtáhla, protože nevěděla, jestli je to vůči vládci onoho světa vhodné.

Pak objala čaroděje Sisela. Oba se rozloučili a vydali se směrem na západ. Čaroděj Sisel kráčet suchou trávou a mával svou kouzelnou hůlkou a lord Erringale šel zachmuřeně vedle něho, jako by mu byl celý tento svět odporný.

Daylan Kladivo – posilněný svými odkazy – řekl: „Tak jdeme!“

Vyskočil a v mžiku všichni běželi – dvojčata v čele a těsně za nimi Talon, emír a Daylan Kladivo.

Talon bez námahy běžela dlouhými skoky. Byla vychována v klanech bojovníků a čekalo se od ní, že dokáže běžet rychlostí osmi mil za hodinu i sto mil za den.

Ted', s odkazy metabolismu, bez problémů dosáhla dvojnásobné rychlosti. A díky odkazům síly a odolnosti ji běh vůbec neunavil.

Krajina se zdála téměř stejná jako před dvěma dny – stejně pustá a neobydlená. Tu a tam se v pustině krčilo hospodářské stavení v místech, kde před spojením světů žili malí lidé. Jenže chalupy poničily wyrmlingské hordy, strhaly střechy, a obyvatele odvedly.

Talon ten pohled rozesmutnil.

Po pěti mílích zastavili u potoka, aby se napili, protože i runovládci musí jíst a pít.

„Pánové,“ zeptal se emír, „má někdo z vás plán, jak pronikneme do pevnosti v Rugasse, aniž bychom připravili tisíce wyrmlingů o život?“ Mimo doslech Zářících se očividně nebál přijít s touhle otázkou jako první.

Daylan navrhl: „Pokud to půjde, vnikneme dovnitř nepozorovaně. Pevnost wyrmlingů není stavěná na obranu proti runovládcům. Domnívám se, že si najdeme cestu dovnitř – ať už hradby přelezeme, nebo je prostě přeskočíme. Přes den wyrmlingové spí, a když tam půjdeme v poledne, můžeme se dostat daleko, aniž by si nás někdo z nich všiml.“

„V Rugasse se nestřídá noc a den,“ namítl emír. „V podzemním bludišti je pořád tma. Už jsem tou cestou prošel. Wyrmlingové jsou všude.“

„Potom,“ řekl Daylan, „se jim budeme snažit způsobit co nejmenší újmu.“

Dál však neměli žádný plán a to dělalo Talon starosti. „Jak najdeme zajatce, až se dostaneme do Rugassy?“

„To zjistíme, až tam budeme,“ řekl Daylan. „Nemám žádný plán. Nemá ho zřejmě nikdo z nás. Nikdy jsem nebyl v podzemním labyrintu Rugassy. Žádný z nás tam nebyl. Nezbyvá nám nic jiného, než po našich přátelích pátrat, dokud je nenajdeme, a to může trvat hodně dlouho.“

Talon si zamyšleně mnula bradu a mračila se.

„Neboj se,“ řekl Daylan a usmál se, když viděl její obavy. „Máme lepší vyhlídky, než si myslíš. Armáda v Rugasse se zmenšila. Desítky tisíc wyrmlingů dobývaly Caer Luciare. A pokud můžu soudit podle těch zničených stavení, co jsme viděli cestou, z Rugassy se vydaly další jednotky na všechny strany, aby zjistily hranice svého území a přivítaly nové sousedy.“ Daylan se usmál vlastnímu vtipu. „Takže vojenské síly v pevnosti jsou teď nejmenší za poslední dvě desítky let.“

„A zdaleka ne všichni wyrmlingové jsou vojáci,“ dodal emír. „Většina z nich má skromnější povolání – horníci a řemeslníci. Samozřejmě že jsou to většinou ženy a děti. Nedovedu si představit lepší čas na vklouznutí do Rugassy a osvobození našich přátel, než je právě teď.“

Talon vzhlédla k obloze. „Jak myslíš, že se daří Rhianně?“

Daylan nabral vodu z potoka do dlaní. Špláchl si ji na obličej a otřel si čelo. „Už snad našla nějakou pomoc. Když rozdáváš magické tyče, není těžké najít ruce ochotné po nich sáhnout.“

„Právě to mi dělá starosti,“ řekl emír. „Jaký typ přátel najdete v tomhle světě?“

„Lidé se od vašich vlastních moc neliší,“ řekl Daylan. „Požádal jsem Rhiannu, aby se držela této cesty, pokud to půjde. Možná se s ní už brzy shledáme.“

Talon si dělala starosti. Věděla, jací malí lidé v okolí jsou. Celou Mystarii si rozdělili její nepřátelé. Fallion Orden byl právoplatným králem této země, ale jeho protivníci ho od mládí pronásledovali a vyhnali ho až na konec světa. Po jeho návratu ho mělo čekat královské přivítání. Místo toho našel své území zabrané, zemi připravenou k boji a ovládanou diktátory.

Na koho se Rhianna obrátí s žádostí o pomoc?

Jestli nabídne magické tyče těmto diktátorům, určitě si je vezmou. A pak se jako vztekli psi otočí a kousnou ji.

Rhiannino bohatství se snadno stane její záhubou.

„Jdeme,“ řekla Talon a vyrazila, dychtivá dostat odpovědi na své otázky.

Zanedlouho Talon dostala další odkazy. Pocítila neznatelné zpomalení času, jak její Zasvěcenec přijal odkaz metabolismu.

Emír musel dostat podobné odkazy, protože během několika minut se jejich tempo ještě zvýšilo.

Běželi po rozbité cestě rychlostí třicet až čtyřicet mil za hodinu a z kopce téměř letěli. Kolem nich se míhal svět jako nikdy předtím. Ačkoliv vál mírný vítr, který ohýbal stébła trávy, Talon ho necítila.

Čmeláci, kteří přelétali nad strništěm, vypadali, že stojí na místě, a pohyb jejich křídel byl jak ve zpomaleném filmu. Připadalo jí, že slunce nehybně visí nad krajinou, jako strážce na hradbách nějakého hradu, a když kolem ní přeběhl divoký králík, Talon ho mohla snadno chytit za uši.

Hlavní cesta, po které běželi, byla zničena při spojem světů. Během změny na ní náhle vyrostla hustá tráva, plevel a sem tam hlodašový keř. Takže bylo snadné zjistit, že po ní nedávno někdo prošel.

Stopy wyrmlingů byly zřetelné. Hluboké stopy tu zanechaly i jejich vozy.

Talon se zachvěla. Po této cestě před několika dny šla.

Zanedlouho se celá skupinka dostala k opuštěnému hostinci ukrytému pod stromy, kde lidé z Caer Luciare před nedávnem bojovali s wyrmlingy, když se Talon a její přátelé zachránili. Střecha byla stržená. V roklině se vznášel nasládlý pach krve. Odehrál se zde lýtý boj, ale v lese na něj nic neukazovalo. Veverky stále skákaly po stromech a ptačí rodiče stále krmili mladé v hnízdech. Sluneční paprsky pronikaly mezi stromy a dopadaly na malou mýtinu. Jako kdyby se les snažil co nejrychleji smazat všechny stopy nedávných bojů a zapomenout.

Ale ostatky několika wyrmlingů kolem hostince pokrývala silná vrstva much, které hodovaly na vojácích se zčernalými prsty a nafouklými těly. Stateční muži, kteří zde zahynuli, odpočívali v čerstvě vykopaných hrobech.

Jak snadno by se lidé vypořádali s těmito wyrmlingy, kdyby měli pár odkazů, napadlo Talon.

Talon a ostatní se hnali dál přes dlouhý hřeben nízkého kopce. Po několika mílích je Daylan zastavil. „Je čas se najíst,“ řekl. „Poslechněme své žaludky. Runovládce si nemůže vybrat, že bude jíst s úsvitem nebo západem slunce. Runovládce

spotřebuje úplně stejné množství energie na uběhnutí desítek mil jako obyčejný člověk, ale s odkazem odolnosti dokáže snadno ignorovat základní potřeby – jako třeba hlad.

Vaše tělo potřebuje živiny, a proto musíme často jíst. Boje, které nás čekají, budou dost tvrdé, takže se na ně musíme pořádně posilnit.“

Talon se zastavila a stejně jako ostatní vybalila zásoby. Našla zvěřinu na cibulce s houbami a těstovinami a jako zákusek šátečky plněné malinami. Jídlo bylo vydatné, a přitom lehké. Zapila ho ze svého koženého měchu. Zjistila, že obsahuje znamenité pivo, tmavé a velice chutné. Připadala si jako znovuzrozená a drobné bolesti z cestování zmizely.

Skupinka se rychle najedla, napila a zase spěchala dál.

Teď dostávali odkazy rychle za sebou, každých pár minut. Pokaždé, když ucítla příval síly, nebo se jí projasnila mysl či zostřily se smysly, byly jí prostřednictvím jejich Zasvěcenců předány další vlastnosti.

Talon uvažovala nad Daylanovým varováním před bojem, který je čeká. V současné chvíli se cítila tak silná, že si nedovedla představit, že by pro ni byl nějaký boj těžký. Usoudila, že by mohla celý den srážet wyrmlingy k zemi, kácet je jako kuželky, aniž by se zadýchala.

Jenže wyrmlingové začali přijímat odkazy také.

A mezi nimi byli čarodějové, jejichž moc by ohromila i runovládce.

Dalších třicet mil běželi a sledovali stopy wyrmlingů. Cestou párkrát v dálce zahlédli vesnice, ve kterých žili malí lidé. Jenže střechy domků byly stržené a domácí zvířata zmizela, což byl dostatečný důkaz, že tudy wyrmlingové prošli.

Daylan je zanedlouho stejně v jedné takové vesnici zastavil a na chvíli se v ní utábořili. Sehnali nějaké slepice, vyryli zbytky zeleniny na zahrádkách a uvařili si vydatnou polévku, aby doplnili energii.

Talon pátrala po nějakých známkách toho, že někdo přežil, ale wyrmlingové byli důkladní. Našla důkazy jejich řádění, jak vytahovali děti z kolíbek a postelí. Objevila krvavé šmouhy na stěnách a těla dvou milenců, kterým wyrmlingové usekli hlavy

a odnesli je, aby z nich jejich sklízeči mohli vybrat žlázy na svoje odporné elixíry.

V Talon narůstal hněv a touha po odplatě.

Erringale mě ale varoval, abych neútočila ve vzteku, vzpomněla si... ale jak se mám ubránit hněvu, když wyrmlingové připravili tolik lidí o život?

Když dojedli, opět vyrazili na cestu a uběhli další desítky mil. Poblíž nízkého, hustě porostlého kopce ucítila Talon náhle ve vzduchu důvěrně známý pach.

„Stát!“ vykřikla a vytasila meč. Stála ve střehu a pozorně se rozhlížela. Dvojčata vytáhla své zbraně.

„Co se děje?“ zeptali se jednohlasně.

„Cítím smrt,“ řekla Talon. Odkaz čichu od Alunova psa jí dobře sloužil. „A taky strach. Není to dlouho, co se zde odehrála bitva.“

Talon opatrně dovedla ostatní na hřeben kopce a tam, v ranním slunci, našli mrtvé wyrmlingy. Na druhé straně kopce ležel obrovský mrtvý graak, stále uvázaný u velké borovice.

„Ano, odehrála se tu bitva,“ řekl jeden z bratrů Cormarových, „ale kdo a proč tu bojoval, nedokážu odhadnout.“

Nenašli žádné stopy koní. Wyrmlingové byli mohutní a někteří vážili i čtvrt metráku. S takovou váhou by při potyčce po sobě v lesní půdě zanechali hluboké stopy. Nebyly zde však stopy ani po nějakých útočnících. Neviděli ani stopy kopyt válečných koní, ani lidí.

V hloubi lesa objevili ve svahu vchod do jeskyně zakrytý keři. Ještě nedávno si tam někdo rozdělal oheň. Popel byl ještě teplý.

„Wyrmlingové tady tábořili,“ řekl Daylan. „Ale včera v noci je někdo přepadl. Zajímalo by mě, kdo to byl...“

„Možná se wyrmlingové pozabíjeli navzájem,“ připojil se emír se svou teorií. „Jediné stopy, které jsme našli, patří wyrmlingům. Vidíte – tady...“ Ukázal na dvě těla, která ležela vedle sebe, jako by v souboji zabili jeden druhého. „Vypadá to jako loupežné přepadení... nebo něco takového.“

„Wyrmlingové se spolu často perou,“ potvrdil Daylan. „Ale obvykle se nezabíjejí.“

Když se přiblížili k obřímu graakovi, Talon zachytila známý pach.

„Byla tu Rhianna,“ prohlásila s překvapením v hlase.

„Víš to jistě?“ zeptal se emír.

„Ano,“ potvrdila Talon radostně, když zjistila, že její nevlastní sestra je stále naživu. „Cítím její jasmínový parfém. Má jím provoněné i oblečení.“

Ted' viděla celou scénu v úplně jiném světle. Wyrmlingové leželi rozházeni všude kolem. Rhianna je napadla ze vzduchu. Nemusela ani přistát, aby s nimi bojovala, a i kdyby na chvíli dosedla na zem, nezanechala by po sobě žádné stopy.

Wyrmlingové nebyli mrtví dlouho. Krev se sice už srazila, ale ještě úplně nezaschla, a těla se jim ještě nezačala nafukovat.

„Zdá se, že se všechno odehrálo jen před pár hodinami,“ řekla Talon.

Talon odhalila ještě něco jiného – charakteristický pach, velice podobný pachu krve, a přesto trochu jiný. „Měli tu magické tyče.“

V tu chvíli ji jako blesk osvítilo poznání.

„Ano,“ řekl Daylan. „Wyrmlingové měli za úkol je dopravit do Rugassy na tom obřím graakovi. Rhianna musela zabít strážce a ukrást jim náklad. Skvělé, že se jí podařilo sebrat magické tyče Zul-toracovým jednotkám!“

„Rhianna musela přijmout pár odkazů,“ naznačil Tun Cormar. „Když jsme se viděli naposledy, nebyla tak skvělou bojovnicí.“

Talon se zamyšleně kousla do rtu a rozhlédla se kolem. „Jestli Rhianna sebrala wyrmlingům magické tyče, kam je odnesla? S takovou váhou nemohla doletět příliš daleko.“

Emír namítl: „Jestli přijala nějaké odkazy, nedá se odhadnout, kam doletěla. Mohli bychom jejich hledáním ve zdejší kopcovité krajině strávit celý den. Navrhuji, abychom se jí na to zeptali, až se s ní setkáme.“

Rozhlédl se po obzoru, jako by pátral po Rhianně, a najednou zbledl a zatvářil se vyděšeně. „Schovejte se!“ vykřikl na ostatní, chytil Talon za rukáv a stáhl ji zpátky za mrtvého graaka.

Pohlédla k jihu a spatřila příčinu jeho úleku. Ve vzdálenosti několika mil byl mrak, šedivý oblak, který se k nim blížil těsně nad stromy. Uvnitř oblaku zahlédla mávání křídel a karmínovou róbu Nesmrtelných rytířů.

Skupinka se rozprchla a každý si našel nějaký úkryt pod křídly obřího mrtvého graaka. Všichni vytasili meče a tiše leželi.

„Nesmrtelní rytíři letí ve dne?“ zašeptal emír.

„A z Caer Luciare?“ dodal šeptem jeden z Cormarů.

„Zřejmě mají něco neodkladného na práci,“ řekl druhý Cormar.

Talon bušilo srdce. Když se naposledy setkala s Nesmrtelným rytířem, moc dobře to pro ni nedopadlo.

Možná že nás zahlédli, pomyslela si. Ve skrytu duše však doufala, že ne. Wyrmlingové sluneční svit nenávidí. Oslepuje je.

Jenže i kdyby nás dosud neviděli, uvědomila si Talon náhle, všimnou si mrtvých wyrmlingů i obřího graaka. A sletí dolů, aby zjistili, co se tu stalo.

Ostatní ztěžka dýchali a na všechny padl strach.

„Jestli dojde k boji,“ zašeptal Daylan Kladivo, „neváhejte a zaútočte. Za denního světla jsou zranitelní. Když se vám to podaří, usekněte jim hlavu.“

Dlouho nikdo nepromluvil. Jediný zvuk, který Talon slyšela, byl tlukot jejího srdce a vlastní dech.

Pak se jí nad hlavou ozvalo mávání křídel. Něco zakrylo slunce. Jeden z Nesmrtelných rytířů vykřikl a zavyl jako raněný vlk. Teď nás už museli spatřit! pomyslela si.

Talon to vytí poznala. Slyšela ho od svého otce. Nebyl to ani varovný, ani vystrašený výkřik. Bylo to wyrmlinské volání, pozdrav padlým kamarádům.

Nezastaví, uvědomila si. Nepotřebují tu nic prohlížet. Už ví, co se tu stalo.

A Nesmrtelní rytíři za mocného mávání křídel odletěli.

Cormarova dvojčata vystrčila hlavy z úkrytu ve stejnou chvíli a pozorovala vzdalujícího se nepřítele.

Proč se nedívá jen jeden z nich? uvažovala Talon.

Když Nesmrtelní rytíři zmizeli z dohledu, bratři jednohlasně zašeptali: „Něco nesli – nějaké pytle.“

Co by mohli nést tak důležitého? přemýšlela Talon.

Ale odpověď byla jasná. Rytíři přilétali z Caer Luciare a mířili do Rugassy.

„Magické tyče,“ zašeptal Daylan Kladivo.

Emír pohlédl Daylanovi do očí. „Musíme zaútočit dřív, než je nepřítel použije.“

Daylan ho plácl po rameni. „Jdeme na to.“

15 SPRATEK

*Chtíč nás motivuje vnitřně. Je to naše
žádostivost, která nás pohání neúnavně pracovat
dlouhé hodiny, pilně cvičit, abychom uspěli.*

*Ale zevně nás motivuje strach, Hrůza
a zastrašování, jehož prostřednictvím nutí pán
své sluhy, aby se podřídili jeho touhám.*

*Nenechte se oklamat. Lidé občas zkouší i jiné
způsoby, ale téměř nikdy neuspějí.*

– z wyrmlingského katechismu

Dlouho po půlnoci dostihla Rhianna se svým nákladem magických tyčí koňské sestry. Sestry sbalily tábor a vyrazily velkou rychlostí na svých rudých plnokrevnících směrem na východ.

Už dlouho, celou generaci, taková kavalerie nejela. Bylo jich sice jen čtyřicet – s kopími, luky a dýkami – ale všechny byly runovládkyně, neboť každá bojovnice měla odkazy síly, ladnosti, metabolismu a odolnosti. A každá jela na válečném koni, který byl dobře vycvičen a měl i odkazy. Během pár hodin dokázaly v noci překonat vzdálenost téměř stovky mil.

Pohled na ně probudil v Rhianně naději. Nebyla to příliš početná skupina, ale byla mocná a připomněla jí zašlou slávu minulých věků.

Nevezly žádné velké zásoby: na jednom voze měly nějaké jídlo a na upraveném povoze jela wyrmlingská dívka Kirissa.

Rhianna z výšky zavolala na pozdrav, pak se snesla dolů a přistála za mohutného mávání křídel.

Položila truhlu s magickými tyčemi na zem, vyndala klíč, ještě ulepený od krve wyrmlinga, a truhlu otevřela, aby odhalila její obsah. Přerývaně dýchala.

Sestra Daughtry sklouzla s koně, stáhla si válečnou masku a zblízka si prohlédla magické tyče. „Tak velké množství nevyužijeme. Máme v táboře spoustu lidí, ochotných stát se Zasvěcenci, ale nemám nikoho, kdo by se o ně staral a chránil je. Na každého z nich potřebujeme tucet lidí, aby obdělávali půdu, tkali šaty, chránili je a pečovali o ně.“

Má pravdu, uvědomila si Rhianna. Koňské sestry byly nelitostné bojovnice, ale nikdy jich nebylo mnoho. Kromě toho žily roztroušeny na velkém území, přes tisíc Čtverečních mil. Trvalo celé týdny, než se vůbec shromáždily.

„Je načase porozhlédnout se po Zasvěcencích jinde,“ usoudila Rhianna. „Projíždíte Beldinookem. Můžeme získat odkazy tady.“

Beldinook byla velká a bohatá země. Jenže odedávna se chovala nepřátelsky vůči koňským sestrám, Mystarii, a vlastně ke všem sousedům.

Starý král Lowicker z Beldinooku kdysi znevážil Krále Země, Gaborna Val Ordena, tím, že ho požádal, aby ukázal svou moc.

Gaborn mu vyhověl a přivolal zemětřesení, které vyděsilo Lowickerova koně, a král spadl. Lowicker na následky pádu zemřel a jeho dcera Rialla v sobě živila nenávist k rodu Ordenů. Kvůli jejím častým záchvatům vzteku jí lidé přezdívali „Spratek“. Zemřela po pouhém týdnu vlády a její sestra Allonia usedla na trůn místo ní... ale svou prchlivostí Allonia sestru Riallu ještě předčila. Takže když se ujala vlády, přezdívkou „Spratek“ jí zůstala.

Allonia byla dcerou svého otce v každém směru. Po smrti Krále Země rychle udeřila – současně s ostatními Gabornovými nepřáteli. Dokázala si tak zabrat pořádný kus Mystarie.

Rhianna měla dojem, že sestru Daughtry by myšlenka na zabránění Beldinooku mohla nadchnout, ale Daughtry se jen

mračila. „Chceš, abych se stala dalším Raj Ahtenem? Abych posílila svou moc dobýváním cizích království?“

„Ne,“ řekla Rhianna... ale čím víc o tom přemýšlela, tím víc si uvědomovala, že budou muset s Beldinookem vyjednávat. „Beldinook už dlouho souží všechny své sousedy. Pyšní se nejlepší ocelí a největší kavalerií na světě. A po dobytí Mystarie se může chlubit i nejpevnějšími hrady. A právě tyto hrady budeš potřebovat na ochranu svých Zasvěcenců. To je největší slabina koňských sester: Milujete volnou krajinu a vyhovují vám stany, ale máte jen málo pevností, které by spolehlivě ochránily Zasvěcence.“

Navíc Spratek z Beldinooku je hoden své přezdívky. Vždycky měla dobyvačné touhy. Pokud se dostane ke krvavému kovu, víš, že tě šetřit nebude.

Naději, že si udržíme moc, máme, jen když tohoto nepřítele zdoláme. Takže musíme udeřit první. Tvé sestry mohou získat odkazy od nejsilnějších vládců v jejím království a promění tak jejich sílu ve vaši. *Její* služebnictvo se postará o tvé Zasvěcence. *Její* ocel se musí stát tvou ocelí. Její pevnosti musí být tvé.

To, že je získáme, z tebe ještě nedělá dalšího Raj Ahtena. On přijímal odkazy, aby uspokojil své vlastní touhy. Myje přijmeme, abychom zachránily svět.“

„A co to bude za svět?“ zeptala se sestra Daughtry. „Už takhle byl nebezpečný, když bylo magických tyčí málo. Co se nejstane, když se ukáže, že krvavý kov je tak dostupný, že se každý člověk s párem psů může stát runovládcem?“

„Nevím,“ přiznala Rhianna. „Ale obě dobře víme, co se z něj stane, jestli ho ovládnou lidé jako Spratek a její spojenci. A takové nebezpečí je reálné.“

Viděla jsem horu krvavého kovu poblíž Caer Luciare. Kdo ví, kolik podobných se může ještě objevit? Kdo ví, zda na území Beldinooku nebo ve spojeneckém Internooku nebyly odhaleny nové žíly krvavé rudy... Možná právě teď už bezohlední diktátoři v Internooku těží vlastní krvavý kov a sní o dobytí světa. Třeba se v Indhopalu dostala k vládě nějaká banda hrdlořezů a vyhlíží si tisíce možných Zasvěcenců ve vlastním království.

Srdce mi říká, abych na to šla pomalu, byla laskavá a optimistická a přijala jen tolik odkazů, kolik jich potřebujeme... ale kdo ví, kolik odkazů potřebujeme? Nejbezpečnější způsob – a podle mne jediný rozumný a logický – je chytit svět pod krkem, dokud to ještě jde.“

Sestra Daughtry hleděla na magické tyče bez nadšení. Pak váhavě připustila: „Jdeme do boje s armádou wyrmlingů. Moje bojovnice jsou silné, ale budou muset být ještě silnější. Na tvém plánu jsem nenašla žádnou vadu. Jen bych si přála, aby nikdo nic podobného nemusel plánovat. Bojím se toho, že děti v Beldinooku uvidí, co děláme, a pomyslí si o nás, jak jsme zlí. Beldinook je veliký národ – spící obr. Probudíme ho na vlastní nebezpečí...“

Cesta na hrad Lowickerů netrvala dlouho. Dvě hodiny po setmění překročily sestry hranice města a brzy se ocitly před velkým opevněným hradem. Ze sedel svých unavených koní hleděly vzhůru na masivní hradby.

V okruhu tisíce mil nestála větší pevnost. Alespoň ne taková, kterou by vybudovala lidská ruka. Hrad Lowickerů se rozrůstal dva tisíce let a teď se terasovitě rozkládal po celém velikém kopci. Impozantní vnější hradby sahaly do výšky třiceti metrů a byly zakončené cimbuřím. Kolem hradeb se táhl vodní příkop.

Nebyl to obyčejný hrad. Byl vybudován tak, aby odolal útoku mocných runovládců, a proto měl i vnější hradby omítnuté, aby se ani ten nejmocnější runovládce nemohl zachytit prstem ve spáře mezi kameny. A vodní příkop zase hrad chránil před útokem z obléhacích věží.

Nahoře na hradbách každých dvacet metrů vyrůstaly věže balist. Jejich luky byly vyrobené z jemné sylvarestské oceli. Balisty využívaly styl vynalezený a používaný v Toomu – rumpál umožňoval mužům samostříl napnout a ten se celý usadil na otočnou plošinu, takže střelec mohl rychle zamířit doprava nebo doleva, zatímco samostříl zůstal perfektně vyvážený a dalo se s ním lehce pohybovat nahoru a dolů. Potom mohl dobře vycvičený střelec rychle zamířit na jakéhokoli útočníka a vystřelit.

Za vnějšími hradbami se stupňovitě zvedalo do výšky město. Jednotlivé stupně oddělovaly vnitřní městské hradby, kterých bylo dohromady sedm, a nejvyšší se vypínaly víc než dvě stě padesát metrů nad okolní krajinu.

Na samém vrcholku kopce stála královská věž, z jejíhož cimbuří v minulosti desítky dalekovidců pozorovaly okolní krajinu; byla zároveň věží Zasvěcenců. Vedlejší věž, nižší a širší, sloužila jako graakerie. Sídlili v ní poslové – spolu se svými velkými létajícími ještěry.

Hradby této majestátní pevnosti se hemžily vojáky – byly tam tisíce lučištníků i střelců balist. Rhianna nikdy neviděla tolik bojovníků, shromážděných na jednom místě.

„Vypadá to jako mraveniště,“ poznamenala sestra Daughtry. „Jednotky musely zjistit, že mají na hranicích wyrmlingy. Jsou v plné pohotovosti.“

„Tyhle hradby nikdy nepřekonáme,“ řekla jedna ze sester. „Je úplně jedno, že jsme runovládci.“

„Mně to připadá jako skvělé místo pro získání odkazů,“ namítla Rhianna.

Sestra Daughtry potřásla hlavou. „Jak ho chceš dobýt? Lučištníci z nás udělají jehelníček. Připadám si tu jak na střelnici.“

Rhianna si prohlížela hradby. Pro čtyřicet runovládců bylo takřka nemožné je zdolat. Ale hrad měl své slabiny. Nebyl opevněn tak, aby se ubránil útoku ze vzduchu. Pro takovou obranu doposud nebyl žádný důvod.

„Dejte mi chvíli,“ řekla Rhianna. Dodala si odvahu a pak zamávala křídly. Lehce se vznesla do vzduchu jako graak, když nabírá výšku. Stoupala ve spirále stále výš, přeletěla vnější hradby a pak dalších sedm vnitřních, až se dostala do výšky tří set padesáti metrů.

Našla tam příhodné vzdušné proudy, teplé stoupavé proudy, které se začínaly zvedat z roviny, a využila je jako graak. Roztáhla křídla a zakroužila nad nejvyšší věží.

Pak se náhle vrhla střemhlav dolů rychlostí osmdesáti mil za hodinu.

Ze vzduchu ji nikdo nemohl zastavit. Lučištníci na vnějších hradbách měli ocelové luky a střelci ovládali své balisty, ale na

královské věži žádní obránci nebyli – jen pár dalekovidců na hlídce.

V blízkosti věže ještě zrychlila. Pětkrát mávla křídly a už svištěla rychlostí přes sto mil v hodině, mnohem rychleji než sokol. Naklonila se a otočila, vyhnula se dvojici šípů, vystřelených z cimbuří hluboko pod ní, a pak roztáhla křídla, aby zbrzdila sestup.

Na vrcholu královské věže před ní zděšeně ucouvla dvojice starců, sloužících jako dalekovidci s odkazy zraku. Jeden se vyděsil natolik, že klopýtl a přepadl přes zábradlí.

Rhianna druhého přeskočila, otevřela poklop a skočila dolů do věže. Slétla dolů asi deset metrů a pád brzdila křídly.

Jakmile přistála, rozběhla se.

Nikde nestály strážé, aby ji zastavily. Všichni hlídkovali v nižších patrech. Otvírala dveře a bez překážek běžela stále dál. Díky odkazům metabolismu jí netrvalo ani půl minuty, než se dostala do královniných komnat.

Mají štěstí, že nejsem Nesmrtelný rytíř, pomyslela si Rhianna. Hrad Lowicker je ze vzduchu úplně nechráněný. Což znamená, že musím co nejrychleji dosáhnout Nesmrtelné rytíře a jednoho po druhém je zneškodnit, jinak přijdou a povraždí moje Zasvěcence.

U dveří do královniných komnat stáli dva gardisté. Překvapilo ji, že v době, kdy mělo odkazy tak málo lidí, byli ti dva stále silní.

Boj však trval jen krátce. Muži sice měli odkazy, ale magickou tyč neviděli už celá léta. Většina těch, kteří jim věnovali svou ladnost, sílu a odolnost, už zřejmě dávno zemřela, takže si vlastně uchovali jen rychlost. Mocný runovládce musí mít odkazy v rovnováze, potřebuje sílu a ladnost, stejně jako rychlost... a tohle byli „nevyvážení válečníci“.

Slitovala se nad nimi a nezabila je. Jednomu zlomila ruku, když se pokusil odrazit její ránu mečem. Druhého prudce kopl, zlomila mu žebra. Nechala je ležet zhroucené na podlaze.

Bude lepší, když je nechá naživu, pomyslela si. Mohou předat své odkazy někomu jinému a posílit tak mé lidi.

Ve své komnatě i v tuto pozdní hodinu ještě spala Allonia Lowicker – v ohromné posteli s baldachýnem, ve které by se vyspal celý harém. Průhledné závěsy levandulové barvy halily postel jako síť a pokrývky, stejně jako velké množství polštářů, byly povlečeny do sněhobílého saténu s levandulovým lemováním. V místnosti se vznášela těžká vůně parfému.

Královna Lowicker se nikdy neprovdala. Rhianna zjistila, že má slabost pro mladé dívky. Půl metru nahých dívenek zdobilo její postel.

Zapištěly jako děti a snažily se něčím se zahalit, když Rhianna vtrhla dveřmi dovnitř s vytaseným mečem.

Allonia Lowicker se zavrtěla a ospalýma očima pohlédla na Rhiannu. Byla mladá, mohlo jí být něco kolem dvaadvaceti, a mnohem hezčí, než Rhianna čekala. Pověsti o nevzhledném zevnějšku její starší sestry připravily Rhiannu na nejhorší.

„Ale, ale,“ pronesla Allonia Lowicker, „ty jsi mi rozkošná. Dneska se plýtvá magickými tyčemi na krásu?“

Rhianna úplně zapomněla, že přijala odkazy krásy. Vždycky měla krásnou tvář, ale teď její krása ještě víc vymkla.

„Královno Lowicker,“ vyzvala ji Rhianna, „vzdej se svého království.“

„Ve prospěch koho?“ zajímala se Allonia.

„Koňských sester z Fleeds.“

„Netvoři z východu a runovládci ze západu,“ povzdechla si Allonia. „Co mám dělat? Ano, já vím. Chcete mé království? Dobrá, můžete ho mít.“

Ti, kteří ji nazvali Spratkem, měli pravdu, usoudila Rhianna. Nepříjemná a urážlivá povaha této ženy Rhiannu dráždila. Měla téměř sto chutí vyhodit královnu z nejbližšího okna.

Ale královna statečnost jen předstírala. Rhianna viděla, jak zbledla, a srdce jí splašeně tlouklo jako ptáček zavřený v kleci. Oči měla opuchlé, zřejmě v poslední době moc dobře nespala. Možná byla celou noc vzhůru a dělala si starosti o své království.

„Požaduji od tebe odkaz na potvrzení kapitulace,“ řekla Rhianna. „A také musíš přesvědčit své vojáky, aby složili zbraně. Ti netvoři, o kterých ses zmínila, se nazývají

wyrmlingové a jsou horší než ta nejděsivější noční můra. Mohu tě před nimi zachránit. Mohu zachránit tvůj lid... ale nemohla bych to udělat, kdybych se neustále musela ohlížet přes rameno a dávat na tebe pozor.“

Dva odkazy hlasu, které Rhianna dostala, zřejmě zapůsobily, protože Allonia Lowicker měla v očích slzy, horké slzy, které jí začaly stékat po tvářích.

„Já vím,“ řekla, jako by se jí ulevilo, že se zbavila zodpovědnosti za své království. „Dám ti ho, když chceš. Jen tě prosím, zachraň můj lid.“

Rozum, rozhodla se Rhianna. Vezme si od ní rozum. Osoba, která se vzdá své ladnosti nebo odolnosti, je oslabena, ale pořád může intrikovat a tajně se domlouvat s případnými spiklenci... ale vládce zbavený rozumu se stane spíš přítěží pro ty, kteří se o něj starají – tvor, který musí nosit plenky, kterého musí někdo krmit a zpívat mu jako dítěti.

„Rozum,“ řekla Rhianna nakonec. „Chci tvůj rozum.“

Rhianna se snažila, aby její žádost o dar zněla klidně, ale uvnitř cítila rozechvění.

Začínám být jako Raj Ahten, napadlo ji. Přemýšlím jako on a jednám jako on.

Znala nebezpečí. Už předtím krev prolila a ovládl ji Lokus... Fallion ho spálil a řekl, že už stín na duši nemá.

Ale Rhianna se stále pohybovala na hraně. Jednala jako vlčí vládce.

„Je tvůj,“ řekla Allonia. „Poté, co jsem slyšela o stravovacích návycích našich nových sousedů, ani nechci vědět, co se stane.“

Ještě před polednem měla na čele vypálenou runu a Rhianna získala její rozum.

Královna Lowicker měla k službám několik kouzelníků, kteří rychle přiměli místní klenotníky a kovotepce, aby připravili magické tyče. Rhianna přijala tučt dalších odkazů krásy a hlasu.

Některé ženy při pohledu na ni zelenaly závistí. Hleděly na její hedvábnou pleť a zářivé oči a ztrácely naději, že je ještě bude někdy někdo milovat, zatímco muži na ni zírali

s otevřenými ústy a zdálo se, že ztrácí zábrany – jako člověk, který umírá žízni, a náhle před ním stojí sklenice vody.

Další odkazy získala Rhianna od královských dvořanů – odkazy zraku, sluchu a citu – aby lépe našla cestu, až se dostanou do pevnosti v Rugasse – spolu s odkazy síly, ladnosti, rozumu a odolností.

Před polednem zašla za Kirissou, skrývající se před sluncem. Wyrmlingská dívka musela sedět v krytém voze, ve kterém se dala okna zakrýt tak, aby dovnitř nepronikl jediný paprsek slunce.

Uvnitř vozu si Kirissa ošetřila spálenou pleť léčivými mastmi, které jí poskytla jedna ze sester. Nežádala ji o to a pokládala to za velkou laskavost. V Rugasse se od wyrmlingů očekávalo, že budou snášet bolest klidně na důkaz toho, jak jsou silní. Žádné léčivé masti neznali.

Kdyby wyrmlingové věděli o takových hojivých mastech a léčivých prostředcích, pomyslela si Kirissa, zabili by své pány a utekli z Rugassy a už nikdy by se tam nevrátili.

Takže si namazala nos, uši, tváře a paže – místa, která měla nejvíc spálená. Všechno jí pálilo, ale chladivá masť jí poskytla okamžitou úlevu.

Chystala se schovat si masť pod sedátko na pozdější dobu, tak jak to dělali wyrmlingové.

Ale něco na té hojivé masti ji zaujalo. Představovala symbol. Nežádala o ni. Sestra, která jí mastičku dala, to udělala jen proto, že viděla, jak Kirissa trpí bolestí a touží po úlevě. Ani za ni nechtěla zaplatit.

Tihle lidé si navzájem nezištně pomáhají, uvědomila si Kirissa. Nepoužívají ostatní jako nástroje, a také hned nehledají ve všem jen zisk.

Kirissa jen těžko opouštěla dogmata wyrmlingského katechismu. Před spojením světů žila jednou částí mezi Inkarrany, ale tahle její stínová osobnost nebyla nikdy filosoficky založena.

V její mysli se idea společnosti, která není založena na chtíči a strachu, ale na lásce a soucitě, zdála revoluční.

Její myšlení se začalo měnit. Viděla, jak laskavé jednání, mnohokrát opakované, když si desetitisíce lidí za den navzájem vyměňují drobné dárky, může tvořit základ nového světa.

V Inkarře se její lid pyšnil spravedlností. Samozřejmě že i tam motivovaly lidi prvky strachu nebo chťiče, ale společnost se v první řadě zakládala na čestnosti a poctivosti.

Tady to možná bylo trochu jiné.

O koňských sestrách už slyšela, ale žila tak daleko, že pro ni byly spíš pověsti. Podle legend měly tyto ženy koňská těla, ale hlavu a hrud' žen, protože se v dávných dobách pářily s koňmi.

Takže když za ní odpoledne do vozu přišla ta okřídlená žena, Rhianna se sestrou Gadron, aby si promluvíly, Kirissa dychtila poznat Rhiannu lépe. Předtím se stihla zeptat jen na pár věcí.

Rhianna se jí začala vyptávat na podrobnosti a sestra Gadron jim tlumočila. „Až budeme v Rugasse, jak se dostaneme nepozorovaně dovnitř?“

„Nedostanete,“ řekla Kirissa. „Wyrmlingové hlídají ve dne v noci. Až se přiblížíte, bude vás sledovat spousta očí.“

„Jak početné jsou stráže u každého vchodu?“

„Nevím,“ řekla Kirissa. „Když jsem odcházela z pevnosti, viděla jsem jich asi tucet, ale bylo to poprvé, co jsem prošla bránou až ven.“

„Jak stráže pevnost brání?“

„Nad každou bránou mají střilny,“ vysvětlila Kirissa, „a za zdmi jsou skryté chodby. Jakmile vstoupíš do labyrintu, musíš počítat s tím, že zabloudíš. Ale wyrmlingové využívají k obraně i jiné věci. Některé hlavní chodby a tunely mohou v krajním případě zaplavit žhavou lávou.“

Rhianna tímto způsobem pokračovala celou hodinu: vyptávala se Kirissy na sílu vojenských oddílů, ve které části spí Nesmrtelní rytíři, zajímala se o zvyky Mrtvých lordů – ptala se i na věci, na které jí Kirissa při nejlepší vůli nedokázala odpovědět. Pak zjišťovala, co dalšího by je v pevnosti mohlo ohrozit – císař, Velký červ, kezziardi v ohradách... Ptala se i na ostatní tvory – obrovité graaky a další podivná stvoření – ale přestože Kirissa o těchto tvorech

ze stínových světů slyšela různé příběhy, na vlastní oči je nikdy neviděla.

Po hodině vyptávání, kdy jim všechny otázky a odpovědi překládala sestra Gadron, začala Rhianna mluvit s Kirissou v inkarranštině. Měla omezenou slovní zásobu, spíš dětskou, a někdy obě zmátla volbou svých slov, ale výslovnost měla správnou a Kirissa jejich smysl pochopila.

Zajímavé bylo, že Rhianna, člověk, mluvila na Kirissu jejím vlastním hlasem – hlubokým hlasem wyrmlingů.

Učí se mnohem rychleji než kterýkoliv wyrmling, uvědomila si Kirissa. Zapamatovala si každé slovo, které jsem během té hodiny řekla.

Kirissa na Rhiannu hleděla s úžasem. Patřila k lidem malého vzrůstu a její postava na ni neudělala zvlášť dojem... avšak uplynuly už stovky let od chvíle, kdy se nějakému člověku naposledy podařilo zabít Nesmrtelného rytíře.

Je to mocná vládkyně, usoudila Kirissa, stejně nebezpečná jako císař Zul-torac.

Ale neměla čas o těchto věcech příliš přemýšlet, protože Rhianna okamžitě přešla k jiným tématům... a opět s pomocí sestry Gadron zjišťovala: „Jak mám vyzvat wyrmlingy, aby se vzdali? Jak se řekne ‚složte zbraně‘?“

„Myslím, že není rozumné je žádat, aby se vzdali,“ řekla Kirissa. „Později se opět ozbrojí a napadnou tě v daleko větším počtu.“

Pak jí Rhianna položila poslední otázku. „Co by ti udělali, kdyby ses do Rugassy vrátila?“

Kirissa o tom dlouho přemýšlela. „Zabili by mě,“ řekla nakonec. „Ale nejdříve by mě mučili, aby mě potrestali.“

„Odvedli by tě do žaláře, kde drží Falliona?“

„Ano,“ odpověděla Kirissa, znepokojená tím, kam těmito otázkami Rhianna míří.

„Kdybys tě o to požádala, udělala bys to? Nechala by ses zajmout?“

Kirissa pochopila, co Rhianna potřebuje. Sama by cestu do žaláře najít nedokázala. A i kdyby cestu znala, brzdila by postup skupiny mocných vojáků, která měla udeřit rychle.

„Jak budeš vědět, kam mě odvedou?“ zeptala se Kirissa.

„Jsem runovládce,“ odpověděla Rhianna. „Mám malou lahvičku parfému, santálový olej. Trochu ho na tebe nakapu a potom půjdu po čichu. Bez ohledu na to, kam tě odvedou, najdu tě.“

Kirissa se bála na její plán přistoupit. Král Země ji kdysi varoval, že přijde čas, kdy se malí lidé budou muset postavit těm velkým, ale vždycky si myslela, že se utká s nepřítelem se zbraní v ruce – sekyrou nebo šavlí.

Jedině slova Krále Země jí dodala odvahu říci: „Ano, půjdu tam s tebou... ale budeme potřebovat Cullossaxův klíč, abychom do žaláře pronikly.“

Rhianna vrhla významný pohled na sestru Gadron.

„Zařídím to,“ řekla sestra.

Ukázalo se, že nemusí chodit daleko. Wyrmlingův náhrdelník, s ozdobným klíčem vyřezaným z kosti, se stal hezkou trofejí jedné ze sester.

Letní slunce pálilo s intenzitou rozžhavené výhně, když se Rhianna vydala na cestu do Caer Luciare, k jeho zářivě bílým žulovým hradbám.

Přeletěla nad tržištěm a dlážděnými ulicemi, lemovanými malebnými krámky. Lidé v Caer Luciare měli rádi živé barvy – broskvovou, avokádovou i švestkovou – ale teď se veselé obchůdky střetávaly s hrůznou výzdobou nových obyvatel. Wyrmlingové začali všechno označovat svými primitivními rytinami – podobiznami Pána Zoufalství jako světového wyrma. Na jiných byl vyobrazen Zloděj duší, pavouku podobný tvor, nebo různé klanové značky, které začínala postupně rozeznávat – psí hlava jednotky Tesáků nebo tři černé lebky klanu Hromady lebek.

Každý domek i stánky na tržišti byly nějak poznamenány. Měly buď rozbitá okna, nebo vyražené dveře, a stěny pokrývaly odporné kresby.

Jako psi, pomyslela si Rhianna. Wyrmlingové jsou jako psi, značkující si stromy a keře. Mají nějaké vnitřní puzení, které jim velí hyzdit a ničit země, které obsadí.

Ale město zdobilo i něco jiného než odporné kresby. Masakr se zdál být horší, než jak si pamatovala... a nebyly to jen další ruiny a pomalované zdi. Wyrmlingové ještě nezačali

odklízet své mrtvé po bitvě, takže jejich bílá těla ležela roztroušena po ulicích, s břichy nafouklými, rozkládala se a vydávala odporný zápach, který teplé proudy vzduchu zvedaly až k ní. S odkazy čichu se málem zadusila.

Mrtví nejsou pouhou součástí celkového obrazu zkázy, uvědomila si. Jsou jeho středobodem.

Rhianna přistála na nízké zídce nedaleko místa, kde zemřel Jaz. Na dláždění viděla krvavé skvrny, které mohly patřit jemu. A jeho tělo bylo rozsekané na kusy.

Můj brati, pomyslela si... Podívejte, co mu udělali...

Nezáleželo jí na tom, jestli ji tu wyrmlingové uvidí. Měla dojem, že ji někteří pozorují z tmavých chodeb města. Určitě měli dost pozorovaten, ale žádný z nich se neodváží ven za slunečného dne, aby vyzkoušel její bojové schopnosti. A kdyby to někdo udělal, s radostí by mu předvedla pár triků.

Dlouho tam stála nad Jazovým tělem. „Tohle si wyrmlingové zodpoví,“ řekla mu. „Donutím je za to zaplatit...“

Ale nejdřív, pomyslela si, potřebuji zbraň, která zabije Mrtvého lorda.

Proto sem přiletěla. Ztratila svou hůl v boji s Vulgnashem – hůl, do které čaroděj Binnesman vyryl runy a vsadil magické kameny pro Krále Země, Gaborna Val Ordena.

Vulgnashovy odkazy metabolismu nedokázala Rhianna překonat. Nemohla se ani dostat k němu blíž, aby ho zasáhla. A poté, co obyvatelé Caer Luciare uprchli, měla strach se pro svou hůl vrátit.

Ted' však již byla připravena utkat se s Vulgnashem znovu.

Otočila se a vylétla až nahoru na hradby, kde Fallion utrpěl zranění a kde zabila Nesmrtelného rytíře. Jeho mumifikované tělo našla ležet na svém místě, zahalené karmínovým pláštěm. Nohou ho převrátila. Hrobařici schovaní pod tělem začali zmateně pobíhat sem a tam ve snaze uniknout světlu.

Rhianna mu stáhla plášť.

Zajímavé, pomyslela si, že wyrmlingové neobírají své vlastní mrtvé.

Ale pak se nad tím znovu zamyslela. Možná je to právě tím. Možná to není z lenosti, že wyrmlingové nechávají své padlé na bojišti nedotčené, ale z úcty.

Tihle wyrmlingové padli na poli slávy a teď se zdá, že tu zůstanou – jako nějaký hrůzný památník padlých.

Rhianna slyšela o obyvatelích Indhopalu, kteří se tři dny nedotknou zemřelých, a tím jim prokazují úctu.

Musí v tom být něco takového, usoudila.

Odhodila své oblečení a přehodila si přes sebe karmínový plášť Nesmrtelného rytíře.

Když poletí rychle, bude k nerozeznání od ostatních.

Snesla se na úpatí kopce pod nízkou zídku, kde padl velitel Madoc.

Hůlka Krále Země musí být někde tady, pomyslela si, ale nemohla ji najít. Velitel Madoc ležel mrtvý na skále, bezvládné tělo nepřirozeně prohnuté, ruce rozhozené, a nevidoucím očima hleděl přímo do slunce.

Rhianna však nikde neviděla hůlku.

Doufala, že ji wyrmlingové nezneshvětili – stejně jako domky a krámký. Věděla, že se ji Mrtví lordi snažili proklít a tím ji zničit.

Ale ani po dalších několika vteřinách ji nenašla.

Všude kolem ležela spousta velkých kamenů, které se sem dostaly při ražení podzemních chodeb nahore na kopci.

Pomyslela si, že je možná pod nějakým kamenem, kde není vidět. Rozhlédla se kolem a pátrala ve stínech.

A vtom shora zaslechla hluk. Vzhledla a spatřila, jak se na ni ze zídky valí velký kámen. Uskočila stranou, kámen dopadl na zem vedle ní a kutálel se dál.

Možná že jim slunce nevadí až tak, jak jsem si představovala, pomyslela si Rhianna.

Uslyšela chraplavý smích wyrmlinga, přicházející odněkud z velké výšky. Volal na ni nějaký posměšek.

Nepotřebovala překlad. Tón jí napověděl všechno. Vím, co hledáš. Pojď si pro to, jestli si troufáš.

Náhle si uvědomila, jak to může být nebezpečné.

Wyrmlingové měli celou noc na dobývání rudy z hory a dva celé dny na její zpracování a přijímání odkazů. Určitě už s tím byli hotovi.

Jejich posměšky nebyly jen planou hrozbou.

Rhianna vy skočila a odletěla.

Do Rugassy musím jít bez své hůlky.

16 SETKÁNÍ SE ZLEM ZA BÍLÉHO DNE

*Důvěřuj Velkému červu a ne vlastním zbraním.
Žádné ptáče nevyletí z hnízda, aby o tom Červ
nevěděl. Nikdo nezná lépe tvé potřeby než Veliký
červ. Protože on ví všechno a je všemocný.*

– z wyrmlingského katechismu

Pán Zoufalství netrpělivě přecházel po zbrojnici, když se toho rána, asi tři hodiny po východu slunce, vrátili jeho Nesmrtelní rytíři.

Prohlížel si zbraně wyrmlingů, rozmístěné na stěnách – sekyry, háky na chytání kořisti, válečné šipky všech možných velikostí, luky a kopí. Všechny byly pro lidi moc velké.

Ale Pána Zoufalství nezajímaly zbraně pro lidi. Císař Zultorac otevřel bránu do podsvětí a Thissané teď jednali s vražedným komandem Temných vznešených. Temní vznešení obvykle loví jen pomocí zubů a drápů, ale Pán Zoufalství měl pocit, že by mohli využít i wyrmlingské zbraně.

Celý den v něm narůstala nervozita jako statická elektřina před bouří, která čeká, až se uvolní. Chtěl vědět, co se děje v Caer Luciare. Chtěl svůj náklad magických tyčí. Před třemi dny nebylo obtížné nahlédnout do mysli tamního Mrtvého lorda a zjistit, co se v Luciare děje... ale teď je Mrtvý lord pryč a on nemá tušení, kdo tam nyní vládne.

Nesmrtelní rytíři se zastavili před zbrojnicí a váhavě postávali ve dveřích.

Vypadali vyčerpaně a měli zarudlé oči.

„No tak,“ vybídl je Pán Zoufalství, „jaké zprávy máte o mých magických tyčích?“

Nesmrtelní rytíři se vyděsili, což bylo neobvyklé. Většinou se nezalekli ničeho. Pán Zoufalství okamžitě vytušil, že přinesli hodně špatné zprávy.

„Vrátili jsme se z Caer Luciare a neneseme příliš dobré zprávy,“ řekl Kryssidius. „Ale přinesli jsme trochu krvavého kovu, abychom zmírnili váš hněv.“

Nesmrtelní rytíři položili na zem velké černé pytle a posunuli je k němu. Podle velikosti obsahovaly asi padesát kilo krvavého kovu, dost na to, aby se z něj dalo udělat tisíc magických tyčí.

Musím hned poslat pro kouzelníky, pomyslel si Pán Zoufalství. Tisíc odkazů mi dodá sílu, kterou potřebuji k odvrácení blížícího se útoku.

Vnitřní napětí trochu povolilo. Varování Země už nebylo tak naléhavé, ale pořád trvalo.

„Vašeho daru si cením,“ řekl. Odvrátil pohled od zbraní a přistoupil k nim. „A teď mi sdělte ty špatné zprávy.“

Kryssidius poklekl. „Pane, vaši vojáci v Caer Luciare zjistili, jaké potěšení přináší dotek magických tyčí. Elitní oddíl Tesáků ovládl pevnost a gardisté teď přijímají odkazy od mnoha válečníků. Místo je plné zmasakrovaných vojáků, roztroušených všude kolem. Jenže je nezabily sekyry, ale magické tyče.

Gardisté si myslí, že jsou silní a že Caer Luciare může směle soupeřit s Rugassou. Žádali jsme magické tyče, ale jejich velitel, Chulspeth, na nás mával zbraní malých lidí – kouzelnou hůlkou pokrytou runami-a řekl: „Oznamte svému císaři, že mu posílám všechny magické tyče, které ode mě dostane. Přijali jsme mnoho odkazů a máme zbraň, která zabije Mrtvé lordy. Vyřídte mu, ať se nám vzdá. Jestli chce žít, bude to pod mojí vládou. Řekněte mu, ať přijde sám – a připlazí se mi k nohám. Možná mu dovolím lízat mé boty.““ Kryssidius ještě dodal: „Protože nám odmítli dát magické tyče, nakopali jsme trochu krvavé rudy sami.“

Pán Zoufalství zbledl a chvíli bojoval s chladnou zuřivostí. Nedostal od Chulspetha jedinou magickou tyč.

Hlupák.

Zvažoval, jak proti němu zakročit, jaké má poslat bojovníky. Musí to být někdo, komu věří, a zároveň někdo, kdo dokáže porazit runovládce se stovkami odkazů.

Pán Zoufalství neměl bojovníky s potřebnými odkazy, ale zato měl služebníky s jinými schopnostmi.

Vulgnash. Zapátral ve svém nitru a pocítil klid. Použil Moc Země, aby si vyvolil Vulgnashe, a tím ho ochránil. Takže může poslat Nesmrtelného rytíře do boje. Země ho před tím nevarovala. Vulgnash se svými schopnostmi ohňotvůrce odvede dobrou práci. A s odkazy metabolismu doletí do Caer Luciare a zpátky za pár hodin.

Ano, povede si dobře. Dám mu příležitost napravit pochybení. Tenhle zmatek je koneckonců jeho vina: Obdařil oddíl Tesáků odkazy krvežíznivosti a pak je nechal bez dozoru.

Jenže Pán Zoufalství teď nemohl svého oblíbence postrádat. Zanedlouho hrozí útok lidí – bude ho tu potřebovat.

„V noci tam pošlu Vulgnashe. Oznamte mu, co jste viděli. Půjdete s ním potrestat oddíl Tesáků. Řekněte mu, ať spálí Chulspetha na popel. Caer Luciare dostane nového vládce, který mě bude poslouchat...“ Pán Zoufalství uvažoval. Potřeboval někoho, komu by mohl věřit, ale koho by zároveň mohl postrádat. Kryssidius přijal v posledních dvou dnech tucet odkazů. Pán Zoufalství během posledních několika milénií dosadil na nejvyšší místa své Mrtvé vládce, protože s nimi mohl komunikovat na dálku... ale to, že měli fyzická těla, se teď zdálo jako velká výhoda, nabízející další využití. „Ty, Kryssidie, nastolíš v Caer Luciare pořádek. Přijmeš další odkazy, nejméně dvě stovky, a staneš se vládcem Luciare.“

„Je to pro mě velká pocta,“ řekl Kryssidius a hluboce se uklonil.

Pán Zoufalství už sám přijal nějaké odkazy – síly, odolnosti, metabolismu a ladnosti. Pro nadcházející bitvu jich bude potřebovat víc. „Rychle zanechte krvavou rudu k mým kouzelníkům, ať hned začnou dělat magické tyče a získávat odkazy. Během příštích pěti hodin chci tisíc odkazů.“

Požadavek to byl nehorázný a vlastně nesplnitelný. Na takovou práci neměl dost kouzelníků. Ale odkazy nutně potřeboval.

Pán Zoufalství se ponořil do svého nitra a naslouchal varování Země.

Ano, nebezpečí stále číhalo, ale trochu se zmírnilo. Brzy přijdou lidé, ale nemají dostatek sil.

Vnitřní hlas mu šeptal: „Teď je nejvyšší čas. Urči své vyvolené, abys zachránil lidské sémě.“

Ale Pán Zoufalství netoužil vybírat někoho dalšího. Zkusil použít nově získanou ochrannou moc Země, aby si vyvolil své Mrtvé lordy, ale ti už se natolik přiblížili smrti, že je nemohl zachránit.

Tak dobrá, pomyslel si, vyvolím si další.

Nesmrtelní rytíři sebrali pytle s krvavým kovem a spěchali s nimi za kouzelníky.

Pán Zoufalství se za nimi otočil. „Volím si vás,“ šeptl.

Ucítil, jak se vytváří spojení, ale bylo slabé a nezřetelné. S jednou nohou v hrobě byli Nesmrtelní rytíři téměř mimo jeho dosah. Napadlo ho, jestli ho vůbec uslyší, když jim pošle varování.

To je ale už problém Ducha Země, napadlo ho a rozesmál se.

Lidské tělo... Země chtěla, aby si vyvolil lidské tělo.

Pán Zoufalství otevřel nejbližší dveře a za nimi našel jednoho ze svých strážců. „O Veliký červe,“ řekl strážce, „přivedli jsme další malé lidi, aby vám poskytli odkazy, jak jste žádal. Čekají na vás ve Svatyni.“

„Dobře,“ řekl Pán Zoufalství. „Za chvíli tam budu.“

Malí lidé... Mohou být jak prokletím, tak požehnáním. Uvažoval o čaroději Fallionovi. Existovala nepatrná možnost, že se malým lidem podaří Falliona osvobodit.

Ale Pán Zoufalství znal způsob, jak si zajistit, aby neztratil jeho stopu.

Duch Země si přeje, abych si vyvolil další lidi, pomyslel si, takže mu vyhovím.

Okamžitě přivolal strážce, aby ho doprovodily do žaláře, do kobky Falliona Ordenu.

Vulgnash seděl nad čarodějem s magickou tyčí v ruce a ryl na její konec runu. V kobce panoval mrazivý chlad jako v kruté zimě. Když se Pán Zoufalství přiblížil, Vulgnash vyskočil a roztáhl křídla jako na pozdrav.

„Čím mohu potěšit svého pána?“ zeptal se.

Pán Zoufalství se zahleděl na Falliona Ordenu, ležícího v bezvědomí, nataženého na břiše. Na límci měl jinovatku a sotva dýchal. Použil Moc Země, aby nahlédl do Fallionovy duše.

Zjistil, že má prosté sny. Fallion netoužil vládnout světu. Pán Zoufalství nikdy nepřemýšlel o tom, po čem asi mladý čaroděj nejvíc touží, nicméně si byl jist, že by to měl vědět.

Objevil to v jeho představách – malý rybářský člun, na kterém by se mohl za úsvitu vydat na moře, rozhodit síť a se štěstím do oběda něco ulovit. Chtěl domek na pobřeží s doškovou střechou, aby vydržela zimní deště. Toužil po dětech, které by mu seděly na kolenou, a on jim vyprávěl pohádky. Chtěl ženu, kterou by mohl v noci držet v náručí a o kterou by pečoval.

Takové prosté věci. Tak odpudivě počestné.

„Ano,“ šeptal mu vnitřní hlas Země, „ten si zaslouží osídlit příští svět.“

Pán Zoufalství zvedl levou paži a pronesl: „Země tě ukryje. Země tě uzdraví. Země tě přijímá za svého. Volím si tě, abys přežil temné časy, které přijdou.“

Když skončil, upřeně hleděl na zraněného chlapce.

Ted' jsi doopravdy můj, pomyslel si. Ať půjdeš kamkoli, najdu si tě.

„Vulgnashi,“ řekl, „je čas začít se skutečným mučením. Přidej dnes Fallionovi dalších sto odkazů soucitu. Nastal čas přinutit Falliona Ordenu, aby nám řekl, co potřebujeme vědět.“

17 PLAMENY

*Pán Zoufalství je největší ze všech učitelů.
Ostatní nás mohou naučit všemožné věci, ale Pán
Zoufalství nás naučí všechno, co potřebujeme
znát.*

– z wyrmlingského katechismu

Emír Tuul Ra pociťoval nesmírné napětí z toho, co je čeká. Převážnou část dopoledne strávili na cestě do Rugassy a věděl, že už jsou blízko. Cítil takový nával emocí, že se mu chtělo křičet.

Převažovala naděje. Obyvatelé Caer Luciare se nakonec Rugasse pomstí. Zároveň měl v duši strach a zármutek. Jeho lidé museli opustit své domovy, svět, ve kterém se narodili, a teď se krčí za hranicemi a spřádají plány na odvetu.

Jenže pomstít se bude obtížné. Wyrmlingové mají horu krvavého kovu a vědí, jak ho zpracovat. Během pár dní už budou moci přijmout tolik odkazů, že lidé z Caer Luciare nikdy nedokážou zachránit svět ze smrtícího sevření wyrmlingů.

Takže jim na útok nezbývalo moc času. Dnešní den je ten pravý, pomyslel si.

Připravovali se. Celé dopoledne cítil proud odkazů, některé i od mužů.

Nejvíce měl odkazů metabolismu. Sedm odkazů rychlosti. Ani zdaleka nebyl ve skupině nejsilnější, ale bude nejrychlejší, a už dávno věděl, že velká rychlost v bitvě stačí.

Ted' však měl dost. Odkazy přestaly přicházet asi před hodinou. Viděl však, že Talon stále nabírá na síle.

Ted' běželi po rozbité cestě. Při spojení světů protála stará hlavní silnice lidí wyrmlingskou pustinu. Cesta tady zůstala a z větší části se dala použít. Na mnoha místech ji však přerušovaly skály, takže se změnila na úzkou nerovnou pěšinku a všude ze země vyrážel plevel a bodláčí. Cesta však byla prošlapaná, což svědčilo o tom, že tudy nedávno prošla armáda wyrmlingů.

Skupinka běžela otevřenou krajinou, nížinami i přes zalesněné kopce, a všichni se pohybovali nadlidskou rychlostí.

Cormarova dvojčata se ujala vedení a sprintovala těsně vedle sebe. Pohybovala se jako tanečníci – stejnou nohou současně.

Přesto se jejich pohyby zdály příliš hrané. Nebyli žádnými tanečníky. Pohybovali se spíš jako loutky, vedené jedinou vůlí. Pohled na ně byl nesmírně znepokojivý. A tento podivný pocit narůstal.

Těsně po poledni udělali krátkou zastávku na jídlo. Žádné velké plány neměli. Doufali, že se setkají s Rhiannou, aby jim sdělila poslední novinky. A když ne, nedá se nic dělat. Budou pokračovat v akci hned, jakmile Talon a dvojčata dostanou všechny na dálku přenášené odkazy.

Pětice se zastavila. Rozdělili malý oheň, zářivý drahokam žáru a tepla, který jako vždy emíra vábil, a chystali se uvařit si něco k jídlu. Oběd získali snadno: Jak běželi lesem, cestu jim zkrátil párek tetřevů.

S tolika odkazy rychlosti se čas téměř zastavil a emír sledoval tučné, těžkopádné a lákavé tetřevy, jak se snaží uletět. Prudce se otočil, vyskočil do výšky a chytil oba najednou. Poté co je oškubali a napíchli na rožeň, šel si k nedalekému potoku umýt ruce.

Talon seděla u potoka ve vrbičkách a cákala si vodu do podpaží a omývala si obličej a krk, jak nejlépe to šlo.

Emír byl od ní pár kroků po proudu. Rychle si umyl ruce, vydrhnul si je hrubým pískem ze dna a nechal špinavou vodu chvíli odtéct. Pak nabral vodu do dlaní a zhluboka se napil. Bylo mu jedno, že se promíchala s Taloniným potem a špínou.

Ne že by si nevšiml, že mu zkalila vodu, ale byl zvyklý bojovat s malým oddílem samých mužů. Přivykl stísněným podmínkám a nedostatku soukromí.

Emír se zhoupl na patách a nahlas si povzdychl. „Děkuji Mocností, že jsem se dožil dnešního dne,“ řekl a krátce pohlédl směrem k Talon. „Doufám, že konečně osvobodím svého bratra, Aretha Sul Urstona.“

Samozřejmě že Areth Sul Urstone nebyl jeho pokrevním bratrem, ale bratrem ve zbrani. Byli si velice blízcí.

„Dnes je velký den,“ odpověděla Talon.

„Hm...“ přitakal emír a tázavě na Talon pohlédl. „Říká se, že jsi znala Arethův stínový protějšek?“

„Znala,“ přikývla Talon. „Jmenoval se Gaborn Val Orden a byl Králem Země.“

„Nikdy jsem nepoznal nikoho takového, jako je Areth Sul Urstone,“ řekl emír. „Lepšího přítele jsem nemohl potkat. Není jen šlechtyn. Někteří lidé se s ostatními podělí o to, co mají, ale Areth je ten typ, co ti dá úplně všechno, co má, a ještě lituje, že ti nemůže dát víc.“

Taky mu nechybí odvaha. Mnoho mužů jde do bitvy neohroženě, ale Arethova odvaha má hlubší povahu. Dokáže stát za svými zásadami bez ohledu na následky.

Dalšími jeho výraznými přednostmi jsou čest, poctivost a spolehlivost. Jeho slovo platí jako zákon.

Pověz mi,“ řekl emír, „byl taky takový ve tvém světě?“

Talon se na chvíli zamyslela, jako by se nemohla rozhodnout, jaká slova zvolit. „Byl přesně takový, ale ještě víc než to. Projevoval tak hluboký soucit, že se to až stalo jeho slabou stránkou. Příliš miloval ostatní na svůj úkor.“

„Aaách,“ vzdychl emír. „Vždycky jsem si myslel o Arethovi totéž. Trpí, když je někdo zraněný. Mnohokrát mě napadlo, že shromáždím skupinu mužů, proniknu do Rugassy a osvobodím ho! Ale věděl jsem, za jakou by to bylo cenu. I kdyby se nám ho se štěstím podařilo osvobodit, odvěta by byla neúnosná. Wyrmlingové by tvrdě zaútočili, zničili by Caer Luciare, a s tím by se Areth nikdy nesmířil. Jsem opravdu přesvědčen, že radši bude navěky hnít ve své kobce, jen když

bude vědět, že ostatní žijí v relativním klidu a prosperitě, než by se nechal osvobodit za takovou cenu.

Proto jsem zajał wyrmlingskou princeznu. Doufal jsem, že ji za něj vyměním.“

„A myslíš, že je pořád ještě naživu?“ zeptala se Talon. „Myslím teď, když wyrmlingové dostali princeznu zpátky?“

„To doufám.“

„A žije-li, myslíš, že je to pořád ten muž, kterého jsi znal před čtrnácti lety?“

Emír Tuul Ra hned neodpověděl. Zamyšleně sklonil hlavu. Talon věděla, že ho mohli zlomit. Dostatečná bolest a krutost dokáže změnit i ty nejsilnější muže ve skučící zvířata. A wyrmlingští mučitelé z Rugassy dosáhli v tomto umění dokonalosti.

„Mohu jen doufat, že můj bratr je naživu a že v něm ještě zůstalo něco z toho, jaký býval. Mám v úmyslu ho osvobodit, a pokud ho lidi přijmou, snad ho uvidím usednout na trůn. Nikdo si to nezaslouží víc než on.“

„Má štěstí, že jsi jeho přítelem a spojencem právě ty,“ řekla Talon.

Emír neměl komplimenty moc rád. Nikdy nevěděl, co na ně má říct.

„A teď mi musíš něco říct o tom Fallionovi Ordenovi,“ vyzval ji emír. „O synovi jeho stínového protějšku, protože v našem světě žádného syna neměl Jaký je to člověk?“

„Mladý,“ řekla Talon. „Byla jsem mu nablízku odmalička, takže ho znám dobře, možná tak dobře, jako kdokoliv živý...“

„Slyšel jsem,“ řekl emír.

„Všechno, co jsem řekla o otci, platí pro Falliona dvojnásob, jen...“ Tady zaváhala.

„Jen?“

„Všechno, až na ten soucit,“ připustila nakonec. „Soucit Krále Země se stal legendou. Miloval svůj lid tak, že mu nakonec obětoval život a vypravil se na cesty po světě, aby vyhledal dobré a skromné lidi a dal jim své požehnání. Ještě dlouho poté, co byla hrozba zažehnána, chodil po světě a nedopřál si odpočinku.“

„Možná to dělal,“ řekl emír, „protože věděl, že válka ještě neskončila. Můj otec říkal, že když se blíží válka, můžeš ji někdy vycítit na dálku, roky nebo desítky let dopředu. Jindy zase vypukne náhle, bez varování.“

„Ano,“ řekla Talon. „Domnívám se, že máš pravdu. Ale Fallion není jako jeho otec. Miluje, ale ne bez výhrad. Je nesmírně disciplinovaný.“

Talon vypadala, že už o tom nechce dál mluvit, ale emír se ještě zeptal: „Je ohňotvůrcem, víd? Vést normální život – vzít na sebe odpovědnost za domov a rodinu – vyžaduje od někoho, jako je on, nesmírnou disciplínu. Není to tak?“

„Ano,“ potvrdila Talon. „Ale tys to taky dokázal.“

„Nikdy jsem nepodleh plamenům,“ řekl po dlouhé chvíli. Pak se zahleděl do ohně, nad nímž se opékali tetřevi.

Plameny je olizovaly, tuk kapal do ohně a škvířil se a nádherně to vonělo.

„Je čas,“ řekl. „Mám se postavit Vulgnashovi – Nesmrtelnému rytíři, ohňotvůrci s nesmírnou mocí.“

Měl jsem s tím začít už před léty, pomyslel si.

„Počkej!“ zarazila ho Talon.

Emír se k ní otočil.

„Jsi také šlechtitný muž,“ pronesla váhavě. „Máš v plánu vzít si život, až tohle skončí, abys vrátil své odkazy... Že je to tak?“

„Řekněme,“ odpověděl, „že když mě uvidíš padnout v boji, nesnaž se mě zachránit.“

„Myslíš, že tohle by Siyaddah chtěla?“

„Myslím, že ji to raní,“ řekl emír, „ale časem na mě bude myslet stále méně.“

„Myslím, že ji to bude bolet stále,“ namítla Talon.

„Ať se mi stane cokoliv,“ řekl emír, „řekni jí, že jsem padl statečně v boji.“

„A co když nechci, abys padl v boji?“ zeptala se Talon.

Na to neměl Tuul Ra žádnou odpověď.

Vstal z rákosí na břehu potoka a došel k malému ohni. Stoupal z něj kouř a mírný větřík ho unášel mezi stromy.

Vítr byl přesto dost silný, aby při každém jeho poryvu plameny vyskočily do výšky.

Vždycky se u ohně cítil celý nesvůj. Pokaždé si byl vědom, jak ho přitahuje, útočí na jeho mysl a snaží se ho ovládnout. A dnes se cítil ještě ostražitější než jindy.

Dozvěděl se, jaký byl ve stínovém světě – nevypočitatelný a krutý nepřítel celého lidstva.

Samozřejmě že já takový nejsem. Byl to někdo jiný, v jiném životě i světě.

Přesto se však cítil trochu jako on.

Oheň je spojoval. Oheň byl stále někde v jeho podvědomí a vyzýval ho: „Použij mě. Potřebuješ mě. Beze mě nejsi úplný a já nejsem úplný bez tebe.“

V tom stínovém světě jsem byl nejmocnějším ohňotvůrcem v historii, pomyslel si emír. A já bych mohl být nejmocnější v tom mém.

Ano, zašeptal mu oheň. Jeho plápolající jazyky promlouvaly k emírově duši a pronikaly mu až do mozku. Můžeš být mocný. Svět potřebuje, abys byl mocný, aby ses oddal plamenům. Jak jinak chceš porazit wyrmlingské hordy?

Jak jinak? uvažoval Tuul Ra.

Je to maličkost, šeptal oheň. Vejdi do plamenů. Poddej se mně.

Bylo to pokušení. Vždycky to bylo pokušení. Tuul Ra měl často pocit, že by se jeho schopnosti rozvinuly, jen kdyby jim to dovolil. Dokázal si představit, jak bojuje proti wyrmlingským hordám, jak vchází do Rugassy s koulí slunečního světla v dlani, tak jasnou, že wyrmlingům vypaluje oči.

Jsou to zlí lidé. Někdo je musí zničit.

Emír klečel před ohněm jako před oltářem a hleděl do plamenů.

Talon, Daylan Kladivo i Cormarova dvojčata, všichni se kolem něj zvědavě shlukli.

Emír už dlouhou dobu uměl ovládat kouř svou vůlí. Této své schopnosti si všiml už v dětství. Pak ještě dokázal plameny protáhnout do výšky a na povel je roztančit jako hady. Ale nikdy po takovém daru netoužil, ani se jím nikde nechlubil.

Ted' zkoumavě hleděl do plamenů. Tetřevi se opékali nerovnoměrně. Seděl, upíral oči do plamenů a snažil se je trochu usměrnit, aby se ptáci pekli rovnoměrněji.

Nic se však nestalo. Oheň o něm věděl, tím si byl jistý. Navzájem se přitahovali, ale jeho vůli se nepodvolil.

„Nemůžeš ho jen tak přinutit,“ řekl Daylan Kladivo. „Oheň vždycky vyžaduje nějakou oběť. Jdi pro nějaké dříví. Zkus přiložit.“

„Pro nějaké dojdeme,“ nabídli se bratři jednohlasně. Podívali se na sebe a rozesmáli se na celé kolo. Pak vyskočili a v dokonalé souhře se rozběhli tanečním krokem do křoví.

Emír čekal na dřevo, ale věděl, že to nebude jediná oběť, kterou bude muset ohni dát. Zatáhl za koženou šňůrku, která uzavírala váček schovaný pod kroužkovým brněním. Otevřel váček a vysypal si na dlaň kadeř černých, lesklých vlasů.

Hodil ji do ohně a sledoval, jak ji plameny hladově olízly, jak vyskočily drobné plamínky a zbarvily se zeleně a modře, když vlasy pohltily.

Byla to poslední vzpomínka na jeho ženu.

V syčení plamenů rozeznal slova: „Staň se mým služebníkem.“

„Nasytím tě,“ odpověděl. „Budu ti sloužit, ale svou duši ti nedám.“

18 ZÁCHRANNÁ SKUPINA

*Radost je cílem našeho stvoření. Spojení
s červem je zdrojem velké radosti. Proto vždy
jednejte tak, abyste byli hodni červa.*

– z wyrmlingského katechismu

Když Talon a ostatní dojedli a sbalili tábor, emír naházel uhlíky z ohniště pod nejbližší keře, zřejmě s myšlenkou, že oheň zapálí suché listí a začne olizovat kmeny nejbližších dubů.

Co mu to přinese dobrého, přemýšlela, když se tak vzdá Ohni? Jen na ně upozorní wyrmlingy, kteří si všimnou kouře.

Daylan dlouhou chvíli sledoval plameny a pak tiše řekl: „Je psáno, že Raj Ahten živil své ohně dnem i nocí a vypálil celé lesy. Domnívám se, že musíš přinést stejnou oběť, pokud chceš získat stejnou moc.“

„Není to zas tak velká oběť,“ řekl emír. „Tuto zemi postihla zkáza. Bojím se, že stromy stejně do měsíce uschnou, a pak bude stačit jediná jiskřička a požár zachvátí celý kraj.“

„Stane se to i dřív,“ řekl Daylan, „pokud nedokážeme zlomit moc wyrmlingů nad touto zemí.“

Talon neměla ani zdání, jak by to mohli dokázat. A nebyla si jistá, jestli to ví Daylan. Jak vůbec wyrmlingové krajinu otrávil? Použili snad nějakou runovou magii, jako ničitelé v Carrisu za časů jejího otce?

Cormarova dvojčata se smála nějakému soukromému vtipu, pak vyskočila na nohy a rozběhla se po cestě dokonale stejnými kroky, včetně pohybů paží.

Už musíme být blízko Rugassy, pomyslela si Talon, ačkoliv ještě nezahlédla žádné známky toho, že by se pevnost blížila.

Běželi dál s obnovenou energií dalších čtyřicet mil, až Talon úplně propotila blůzu. Cestou se několikrát zastavili, aby se napili z potoka, ale vždycky si dopřáli jen pár doušků a zase spěchali dál.

Nakonec se v dálce začala rýsovat hora, tmavá a hroživá, jejíž kuželovitý vrch se nejprve zdál být modrý, a jak se blížili, byl stále zřetelnější.

Čas od času proběhli nějakou vesnicí, ale všechny byly prázdné a zničené.

Jsme blízko Ravenspellu, uvědomila si Talon, když si v duchu vybavila mapu.

Bylo už pozdě odpoledne, když přeběhli kamenný most a dostali se do opevněného města. Hradby sahaly do výšky sotva pěti metrů. Městské brány byly vylomené a ve městě to vypadalo jako všude předtím: domy pobořené, doškové střechy strhané a dveře rozbité.

Talon neměla chuť si prohlížet další ruiny, ale jak běželi ulicemi města rychlostí čtyřiceti mil za hodinu, její mysl si jednotlivé obrázky ukládala – vyhořelou chatrč, mrtvého muže nataženého na bříše, vzlétající káně, vystrašeného psa, který se utíkal schovat do polorozpadlého domku.

Když prudce zahnuli za roh, ocitli se na tržišti. Tam, u stánku, na kterém se kupila hromada látek, se krčila asi pětiletá dívka s dlouhými světlými vlasy spletenými do copů.

Zřejmě zaslechla nějaký hluk, protože se otočila a vyjekla. Vrhla na ně krátký a vyděšený pohled, ale vlastně je ani pořádně neviděla.

Přeskočila pultík stánku, aby se za něj ukryla.

Skupinka se na chvíli zastavila, všichni oddechovali a přemýšleli, co dělat.

„Vypadá to, že ji wyrmlingové přehlédli,“ řekl emír. Upřel pohled na Talon a pak se podíval na ostatní. „Co bychom dělali s dítětem?“

Dvojčata se nevesele zasmála nějakému vlastnímu žertu a na vysvětlenou pak řekli jednohlasně: „Do bitvy ji neponeseme.“

„Nemůžeme ji tu nechat,“ namítla Talon. „Umře hladu, pokud ji dřív neobjeví wyrmlingové.“

„Nemůžeme ji ale ani vzít s sebou,“ řekl emír. Rozhlédl se bezradně kolem. „Jedině že bychom ji vyzvedli na zpáteční cestě. Půjde-li všechno hladce, do setmění bychom to mohli stihnout.“

„Dokázala se skrývat před wyrmlingy nejméně tři dny,“ řekl Daylan Kladivo. „Určitě to pár hodin ještě zvládne.“

Ale Talon to tak nechat nechtěla. Děvčátko bylo vystrašené. Viděla jí to ve tváři. Takový strach dokáže změnit člověka ve zvíře. Když nic jiného, alespoň ji trochu uklidní.

„Zůstaňte tady,“ řekla Talon.

Tiše se přikradla k prodejnímu stánku. Střechu měl z borových tyčí překrytých červeným plátnem. Stěny byly potřhané a umazané od krve, cáry látky se ve větru třepaly jako prapore.

Pomalů se k němu blížila a volala: „Děvčátko? Jsi v pořádku?“

Naklonila se přes pultík. Byla tam hromada látek. Dívka si zalezla pod ni, ale třásla se tak, že se chvěla celá kupka.

„Máš jméno?“ zeptala se Talon.

Dívka se stále chvěla, celá vyděšená. Talon z ní viděla jen část nohy.

„Já jsem Talon. Chci ti pomoci. Jsem tady s přáteli, runovládci. Jdeme zabít ty netvory, kteří napadli město.“

„Vy jste netvoři!“ vykřikla dívka. Stáhla si z obličeje zmačkanou látku, ale jinak zůstala schovaná, choulila se pod hromádkou šatů, příliš vyděšená, než aby se odvážila udělat něco jiného. Jen se dívala. Očima přejížděla Taloninu tvář.

Vidí plochou čelní kost a rohovitě výčnělky, uvědomila si Talon. Určitě jí nepřipadá jako člověk.

„Nemám ráda ty zlé netvory. Jsou to wyrmlingové. Jsou větší než já a strašně zlí. Pokud jsem netvor, tak jsem hodný netvor.“

„Jak to mám poznat?“

„Kdybych byla jednou z nich,“ řekla Talon skoro vesele, „už bych tě odnesla.“

Holčička o tom chvíli přemýšlela, ale stále se třásla strachy.

„Máš nějakou rodinu? Přežil ve městě ještě někdo?“

Na obě otázky děvčátko odpovědělo zavrtěním hlavy.

„Máš jméno?“

Dívka opět zavrtěla hlavou a schoulila se ještě víc.

„Mám pocit, že si ze mě utahuješ.“ řekla Talon. „Každý má jméno.“

Dívka se otočila čelem ke stěně a upřeně hleděla před sebe.

„Já teď musím odejít bojovat s wyrmlingy,“ řekla Talon.

„Nerada tě tu nechávám samotnou, ale jinak to nejde. Zastavím se tu pro tebe, až se budeme vracet. Odvedu tě do bezpečí. Počkáš tu na mě, ano? A budeš do té doby statečná?“

Děvčátko neodpovědělo.

Talon se otočila k odchodu.

Přinejhorším ji vystopuji podle čichu, řekla si Talon. Zaváhala a pak zašeptala: „Zatím ahoj.“ Rychle se vracela k ostatním.

„Ne!“ zaječela dívka. „Neodcházej!“ Dívala se za Talon s děsem v očích a vrhla se k ní. Oči měla zarudlé nedostatkem spánku a tváře celé špinavé. Páchla psí srstí a potem, ale byla hezká.

Daylan s ostatními došli až ke stánku. „Nemůžeš ji vzít s sebou,“ řekl Daylan jazykem válečnických klanů. „Jdeme zachránit svět. Nemůžeme čekat na nějaké dítě.“

Talon na něj vrhla káravý pohled.

„Nedokáže to děvčátko jen tak opustit,“ řekl emír. „Má silně vyvinutý mateřský pud.“ Ušklíbl se a sklopil zrak. „Ani já ji nemůžu opustit. Co bychom to byli za lidi, kdybychom ji tu nechali?“

„Moudří?“ napověděla dvojčata jednohlasně.

Daylan chytil dívku a jemně ji vyprostil z Talonina objetí. Postavil ji na zem. „Vrátíme se pro tebe,“ řekl přísně. „Zatím se někde schovej.“

Dívka se vrhla zpátky k Talon, ale Daylan po ní sáhl, chytil ji za čelo a násilím ji posadil na zadek.

„Zůstaň tady,“ varoval ji. „Nemám čas být na tebe hodný.“

Děvče k němu vystrašeně vzhledlo. Dokud tam dívka nerozhodně seděla, Daylan zavelel: „Jdeme.“

Emír popadl Talon za rukáv a zašeptal: „Pospěš. A neohlížej se.“

Talon se s těžkým srdcem rozběhla a rychlé nohy ji odnášely pryč z města. Proběhli prázdnými ulicemi lemovanými jilmy a přes další kamenný most se dostali pryč z města. Talon za sebou slyšela dětský křik, který ji volal zpátky.

Co bych dělala, kdyby to byla jedna z mých mladších sestřiček? uvažovala v duchu. Jak bych se zachovala?

A pak si sama odpověděla. Chtěla by, aby se k ní vojáci, kteří se chystali zachránit svět, otočili zády. Chtěla by, aby bojovali ještě statečněji, aby ji pomstili. Chtěla by, aby dělali svou práci.

„Vraťte se!“ volala za nimi dívka, když běželi přes pole za městem. Talonin bystrý sluch zachytil její volání na dvě míle daleko.

Vrátím se, slibovala v duchu Talon.

Neuběhli ještě ani deset mil, když spatřili dalšího Nesmrtelného rytíře v rudé róbě, letícího od jihu směrem k nim. Běželi po cestě v odpoledním žáru, když ho zahlédli nad vrcholky stromů necelou míli za nimi.

„Utečte!“ sykl emír.

Ale Daylan se na chvíli zastavil a Nesmrtelného rytíře pozoroval. Přiblížil se k nim tak rychle, že Talon ani nestačila vytáhnout zbraň.

„Nebojte se,“ vykřikl Daylan. „Je to naše přítelkyně Rhianna.“

Postava v rudém plášti dosedla s mávnutím křídel na zem před nimi. Rhianna si stáhla kapuci a odhalila záplavu skořicově zbarvených vlasů. Usmála se na ně a emír i bratři Cormarovi couvli a překvapením zalapali po dechu.

Hodně se změnila. Rhianna potřásla hlavou a uvolnila si vlasy, které úplně zářily. Oči se jí třpytily jako hvězdy na noční obloze a všechny vyzývaly, aby pohlédli na jejich krásu. Plet měla jemnější a zářivější než předtím. Vypadala jako královna

z legend, tak nádherná, že se mužům podlamovala kolena touhou.

„Nebojte se,“ oslovila je Rhianna, „to jsem jenom já.“ Hlas měla průzračně čistý – jako voda v horské bystřině – a zněl jako zpěv.

Daylan se na ni rozzlobeně podíval. „Takže teď se plýtvá magickými tyčemi na odkazy krásy?“

Rhianna zahanbeně sklopila zrak. „Poskytly mi je koňské sestry. To povzbudilo další, aby se k nim přidaly.“

„Kolik?“ zeptal se Daylan. „Kolik odkazů krásy a hlasu jsi přijala?“

„Celkem asi dvacet,“ řekla Rhianna.

„Co třicet nebo čtyřicet?“ naznačil Daylan.

Rhianna na něj vrhla rozzlobený pohled. Očividně ji jeho otázky zaskočily. Mrhala magickými tyčemi na krásu, když je mohla použít na získání větší síly nebo odolnosti. „Lidé byli štědrí,“ namítla Rhianna. „Včera mi poskytli víc než tři stovky odkazů. Kolik jich máš ty?“

„Dali ti je,“ chtěl vědět Daylan, „nebo jsi je z nich vylákala?“

Rhianna ho probodla pohledem, ale mlčela.

„Znáš zákony Aelů. Přijmout něčí krásu je zakázáno!“

„Já nejsem Ael,“ rozkřikla se na něj Rhianna. „A nikdy nebudu. Tvoji veledůležití obyvatelé Onoho světa mi tam nedovolí zůstat ani týden. Jsem runovládce a můžu si dělat, co se mi zlíbí. Budu však dělat, co musím!“

Talon pozorně sledovala jejich výměnu názorů. Věděla, čeho se Daylan bojí. Měl strach, že Rhianně krása zkazí charakter.

A možná že zkazí, pomyslela si Talon.

„Pojďme radši zabít wyrmlingy,“ zavrčela Rhianna. Pohlédla k severu. „Mám tam oddíl koňských sester z Fleeds. Viděla jsem je shora. Jsou odtud asi tři míle. Je s nimi wyrmlingská dívka, která nás může zavést do žaláře.“

Chvilé napětí pominula.

„Proč by to dělala?“ zeptal se Daylan.

„Chce bojovat s wyrmlingy,“ řekla Rhianna. „Při spojení světů splynuly dvě její stínové osobnosti – wyrmlinga

a Inkarřanky. Jako Inkarřanka byla jednou z Gabornových vyvolených.“

Talon to překvapilo. Zajímaloby ji, kolik dalších Inkarřanů se mohlo spojit s wyrmlingy a kolik z nich se pokusil Gaborn ochránit.

„Cestou, asi sto mil zpátky, jsme viděli tvé dílo,“ řekla Talon. „Dobrá práce. Získala jsi hodně magických tyčí?“

„Několik tisíc. Nemohla jsem dopustit, aby se dostaly k wyrmlingským hordám.“

„Stejně se tam nějaké dostaly,“ řekl Daylan. „Před necelou hodinou jsme viděli Nesmrtelné rytíře, mířící s nákladem na jih. Musíme se obávat nejhoršího.“

Rhianna se kousla do rtu.

„Pustíme tu wyrmlingskou dívku pár mil od pevnosti,“ řekla. „Dojde k bráně a požádá o slitování. Wyrmlingové ji odvedou do žaláře na mučení. Já ji vystopuji podle vůně. Slíbila jsem jí, že pro ni do hodiny přijdu.“

Talon to nepřipadalo jako kdovíjak promyšlený plán. Ráda by měla nějaký lepší, bezpečnější. Jenže tenhle byl jediný, se kterým dosud někdo přišel.

Daylan Kladio se zeptal: „Co bude dál, až se dostaneme do pevnosti?“

„Zabijeme každého, kdo nám bude stát v cestě,“ prohlásila Rhianna věčně.

Talon si vybavila varování Zářících. Erringale jim řekl, aby ušetřili nepřátele, pokud to půjde, a aby byli co nejshovívavější, jinak si pošpiní duši.

A málem nahlas vyjádřila nesouhlas s takovým plánem.

Ale proč bych se tím trápila? zarazila se. Wyrmlingové jsou pohromou pro zemi už dlouho. Jenom zabíjejí můj lid, a kdybychom je nechali, úplně by nás vyhladili. Jsme silní. Nás šest se dokáže vypořádat s celou wyrmlingskou hordou.

Pohlédla na bratry Cormary, kteří se už zase něčemu smáli, oba s úplně stejnými úsměvy. V jejich očích zahlédla záblesk šílenství.

Přesto si Talon nedovedla představit, že se zúčastní takového vraždění. Mezi wyrmlingy jsou i nevinní, děti a nemluvnata. Může tam být víc takových dívek jako ta, kterou

Rhianna našla – lidí, kteří touží po svobodě a jsou za ni ochotni bojovat i zemřít.

„Jdu do Rugassy osvobodit svého přítele,“ řekl emír, „ne prolévat wyrmlingskou krev.“ Řekl to v rofehavanštině. Měl silný přízvuk, slova zněla nejistě, ale přesto vyslovil svůj názor. Talon překvapilo, že promluvil cizím jazykem, který pochytil během jejich krátkého hovoru. Pak se vrátil zpět do jazyka válečných klanů. „Zabijte je, když budete muset – jen když to bude opravdu nutné.“ Ve tváři měl hněvivý výraz a bylo vidět, že se jen stěží ovládá. „Jsme v obtížné situaci,“ řekl, „ale přísahám, že pokud zabijete někoho nevinného, budete mít co do činění semnou.“

Daylan Kladivo přeložil jeho slova Rhianně, pak mu věnoval pochvalný pohled a dodal: „Se mnou taky.“

Talon obdivovala jejich odvahu. „I se mnou.“

Dvojčata na ně hleděla s leskem v očích a Talon jim četla myšlenky. Můžeme je zabít, mysleli si. Můžeme je zabít všechny a pak zabíjet wyrmlingy.

Náhle se oba rozesmáli v dokonalé souhře. Daylan věnoval Talon krátký varovný pohled.

Málem přišli o rozum, uvědomila si Talon. Spojení jejich myslí zřejmě narušilo jejich zdravý rozum. Už abychom byli v pevnosti, jinak se vážně pomátnou.

„Nehádejme se,“ řekla. „Čeká nás práce.“

A tak začali plánovat podrobnosti útoku. Rhianna jim sdělila všechno, co mohla, o svém obchodu s koňskými sestrami a o přepadení Beldinooku. Řekla jim o nebezpečí, kterému čelila ve Dvorech přílivu, a o naději, že diktátoři odlákají pozornost wyrmlingů. Zopakovala jim zprávu, že se ničitelé objevili nedaleko Carrisu, a přetlumočila jim varování zvěďů koňských sester, že pochodují severovýchodním směrem. Řekla jim, jak wyrmlingové v Caer Luciare začali přijímat odkazy, a popsala místo, kde ukryla magické tyče, jež sebrala wyrmlingům – všechny důležité zprávy, pro případ, že by padla v boji.

Talon jí na oplátku vyprávěla, co zažila, včetně Erringalovy vize, že jim Borenson pluje na pomoc na bílé lodi.

Zdálo se, že mluví celou hodinu, ale všichni měli odkazy metabolismu, takže neuplynulo ani pět minut, když Rhianna opět vzlétla a zamířila na sever, aby se setkala s koňskými sestrami.

Pak se skupina dala opět do běhu po rozbité cestě do Rugassy.

Kirissa s hlavou zahalenou, aby si chránila oči, vyklopýtala z lesa a pokračovala dál po nerovné černé kamenné dlažbě do Rugassy, pevnosti vybudované ve vysokém jícnu vyhaslé sopky z černého čediče s hladkými svahy, ve kterých byly vytesány stovky věží, chodníků a ventilačních otvorů.

Doufala, že už nikdy pevnost nespátří, ale slova Krále Země jí stále zněla v mysli: Přijde čas, kdy se malí lidé tohoto světa postaví těm velkým.

Už ale neřekl, jestli to ona přežije, uvědomila si Kirissa.

Zakopla o kámen, klopýtla a spadla na koleno, ale hned se zase postavila.

Všechna obranná stanoviště Rugassy se ukrývala pod povrchem. Zvenku se zdála být přístupná. Nechránily ji žádné vysoké hradby, na kterých by hlídkovaly strážce – jako tomu bylo na hradech lidí. Wyrmlingové se neradi ukazovali. Proto se veškerá obrana soustředila dovnitř, pod zem, a byla tak skrytá, že ti, kteří se dovnitř dostali, se už nikdy nedostali ven, aby řekli, jak daleko se dostali.

Takže Kirissa šla po černých kamenech, v žáru slunce, s trochou parfému ze santálového dřeva vetřenou do chodidel, až došla k jižnímu tunelu.

Hluboko uvnitř, asi padesát metrů od ústí tunelu, čekali strážci. Zastavila se před spuštěnou železnou bránou a strážci ji úzkým průzorem pozorovali. Viděla jen jejich bledé oči.

Na nic se jí neptali. Jen pomalu zvedli bránu, až stáli před ní, mohutní a krutí, chránění kostěnými pancíři.

Jeden z nich po ní skočil, chytil ji pod krkem a srazil ji na zem. Padl na ni a vyrazil jí dech. Druzí dva strážci ji mezitím prohledali, jestli nemá nějaké zbraně.

Jeden z nich zasyčel: „Myslel jsem, že jsi dost chytrá na to, aby ses nevracela.“

„Vrátila jsem se,“ zavrčela Kirissa, „protože chci sloužit Velkému červu. Neměla jsem utíkat. Teď už vím, že to byla chyba.“

„Aha, tak ona už to ví!“ vysmíval se jí strážce, který ji škrtil. Ostatní se tomu zasmáli, zatímco jí sevřel hrdlo ještě pevněji. Kirissa lapala po dechu a ze všech sil se asi patnáct vteřin snažila se mu vyprostit.

Když ji začalo pálit v plicích, povolila svaly a předstírala mdloby. Strážce ji však stále škrtil.

Nenechte mě zemřít, prosila Mocnosti. Ať mě teď nezabijí.

Talon s ostatními hrdiny čekala v borovém lese na kopci spolu s koňskými sestrami z Fleeds, skupinou žen nahánějících hrůzu na krvavě rudých plnokrevnících, válečných koních s rudýma očima a s boky pomalovanými mystickými runami.

Ačkoliv měly koňské sestry lehkou výstroj, sestávající z kožených kyrysů, nalakovaných zelenou a zlatou barvou, byly vyzbrojeny ostrými kopími a obličej pod helmami jim zakrývaly úžasně pomalované masky. Zobrazovaly jeleny s parohy, divoké kance se zahnutými kly, medvědy s dlouhými tesáky i zeleného muže s listy místo vlasů – takže vypadaly hrozivě, podobné spíše zvířatům než lidem.

Oddíl čtyřiceti sester čekal spolu s ostatními čtyři míle od Rugassy. Borový les byl hustý, přesto z něho mohli pozorovat vchody do pevnosti.

Nemohli se vrhnout do útoku okamžitě. Museli dát wyrmům čas, aby odvedli dívku až do žaláře.

Pokud ji tam ovšem odvedou, pomyslela si Talon.

Neměli žádnou záruku, že to udělají. Rhianna je varovala, že ji strážci mohou klidně na místě zabít.

Talon řekla: „To děvče na nás spoléhá.“

„Tak ji nesmíme zklamat,“ prohlásil emír.

Bylo těsně po poledni, nejpráhodnější čas k útoku.

Talon si čekání krátala broušením meče a dvou dýk. Ostatní následovali jejího příkladu. Pak vyndala sluneční kameny a rozdala je. Protože jich měla jenom pět, dvojčata se musela podělit o jeden.

Ale Daylan Kladivo je nabádal: „Mějte je schované. Použijte je jenom v nejnutejším případě. Pokud je uvidí Vulgnash, vytáhne z nich oheň a obrátí jejich sílu proti nám.“

Talon si tedy svůj kámen schovala do boty. Bylo to nepohodlné, ale důvěrně známé. Jako dítě si často v botě schovávala drobné mince, když šla třeba na pout'

Při té vzpomínce se usmála, protože jí připomněla bezstarostné dětství a období nevinnosti.

Zdálo se, že se slunce na obloze pomalu vleče. Viděla emíra, jak zašel mezi stromy.

Vydala se za ním, až si našli nerušené místo v malé rokli.

Nemluvil. Vzal Talon záruku a stiskl ji. Nedělá to proto, že by neměl co říct, uvědomila si. Naopak, chtěl jí toho říct tolik, a slova na to nestačila.

Tak ho znovu políbila a chvíli se objímali.

„Neumírej mi dneska,“ řekla Talon.

Nic neslíbil.

Copak nejsem dostatečný důvod, aby žil? uvažovala... ale na druhou stranu rozuměla jeho úvahám. Přijal odkazy od lidí a cítil potřebu jim je vrátit. Štěstí mnoha převážilo nad štěstím jich dvou.

Konečně Rhianna vyslala povel. Nastal čas vyrazit do boje.

Vydali se ruku v ruce zpátky na kopec.

Daylan Kladivo a Cormarova dvojčata už netrpělivě čekali. Koňské sestry seděly na koních, připraveny vyjet.

„Úspěšný lov,“ popřála jim sestra Daughtry.

„Jedete do Caer Luciare?“ zeptala se jí Talon. Téměř si přála, aby se k nim sestry přidaly, ale žádná z nich neměla tolik odkazů, kolik by k takovému boji potřebovaly.

„Ano,“ přikývla sestra Daughtry.

„Nepokoušejte se ho zatím dobýt,“ varovala je Rhianna.

„Nevíte, co tam najdete. Určitě tam budou Mrtví lordi a runovládci. Utábořte se na noc a dobře se ukryjte. Připojíme se k vám co nejdřív, pokud se nám vše podaří!“

„Dobrá rada,“ řekla sestra Daughtry.

Sestry zvedly pěsti na pozdrav a jedna po druhé pobídly své koně k cestě dolů, směrem k jihu.

Když odjely, Rhianna vzlétla, aby zahájila útok. Zběsile mávala křídly, letěla nízko nad cestou, kličkovala mezi stromy a nabírala neuvěřitelnou rychlost – brzy se z ní stala jen šmouha... Byla rychlejší než sokol.

Dobrovolně se nabídla, že zaútočí na bránu jako první, zbaví se stráží a bránu jim otevře.

Pětice zatím stála na kopci a sledovala její let, i když jim často mizela z dohledu mezi stromy. Právě když ji Talon zase začala hledat, vyletěla z lesa nad planinu u Rugassy. Nebyla vidět ani dvě vteřiny a pohltila ji pevnost. Zmizela v zejícím černém otvoru na jižním svahu.

„Dobrý lov,“ popřála jí Talon a rozběhla se, aby ostatní dohnala.

„Pojď se na to podívat, příteli,“ vyzval svého hosta Pán Zoufalství. „Nepřátelé přicházejí, aby zaútočili na pevnost.“

Tvor za ním měl tělo porostlé hrubou tmavou srstí. Sám byl přes dva metry vysoký, ale jeho křídla dosahovala mnohem výš. Zaváněl bouřkou a normálně by se halil do mraků a temnoty a pohlcoval všechno světlo v místnosti... ale tady v Rugasse se cítil jako doma. Byl to Temný vznešený z podsvětí, a ne jen tak ledajaký. Jeho duší se krmil mocný červ jménem Scathain, Pán popela. Scathain parazitoval na Temném vznešeném už téměř dvacet let.

Pán Zoufalství se cítil plný neklidné energie. Dnes přijal stovky odkazů od mnoha prostředníků. Neztrácel čas účastí na obřadech. Byl příliš zaměstnán vyjednáváním. Přijal tisíce odkazů odolnosti, až měl pocit, že mu z každého póru prýští zdraví a vitalita jako sluneční paprsky. Odkazů síly měl tolik, že mu připadalo, že se při chůzi ani nedotýká země. Jako by nic nevážil a jen se místo chůze vznášel kousek nad zemí. Musel se hodně ovládat, aby se nerozběhl.

Scathain kráčel vedle něj trochu nahrbený. Pán Zoufalství řekl: „Útočníci přijdou tudy, touto chodbou.“

„Jak si můžete být tak jistý?“ zeptal se Scathain.

„Mám Moc Země,“ řekl Pán Zoufalství. „Chodbu střeží někteří moji vyvolení, takže cítím přicházet nebezpečí.“

Pán Zoufalství si v duchu představil cestu, kterou by útočníci prošli. Nechají za sebou stopu mrtvých až dolů do žaláře, pokud je nezastaví.

„Ano, přijdou,“ potvrdil Pán Zoufalství, příjemně vzrušený očekáváním.

„Budete chtít, abych se o ně postaral?“

„Ne. Moji wyrmlingové si s těmi vetřelci poradí.“

„Ano, Velký,“ řekl Scathain. Navzdory svým rozměrům se Temný vznešený pohyboval s lehkostí.

Pán Zoufalství nařídil jednomu z konšelů Nejvyšší rady, aby sledoval jižní bránu. Proto přesně věděl, kudy nepřítel do pevnosti vstoupí. Cítil, jak se k tomu hlupákovi blíží smrt, ale neodvážil se použít Moc Země, aby ho varoval. Kdyby wyrmling upozornil ostatní, nastala by panika. Lidé by uprchli a obránci by se shromáždili u brány. A to nemohl dopustit: Nepřítel nesmí vytušit, že mu nastražil léčku.

Ale kdo jsou ti útočníci? uvažoval. S největší pravděpodobností lidé, protože si k útoku vybrali poledne, kdy slunce stojí nejvýš.

Může to také být oddíl Tesáků z Caer Luciare, usoudil. Jenže wyrmlingové cestují převážně v noci. Přesto se domníval, že kdyby to byli členové oddílu Tesáků, mohli přijmout dostatek odkazů odolnosti, aby spalující slunce vydrželi.

Ale napadlo ho ještě něco jiného. Co když oddíl Tesáků objevil nějaký jiný způsob, jak snášet denní světlo?

Co se stane, když wyrmling přijme odkaz zraku od člověka? Bude potom schopen snášet světlo?

To by vznikla hrozivá věc – wyrmling, kterému nevadí světlo, napadlo Pána Zoufalství.

Poslal jednoho strážce za kouzelníky, aby to prověřili.

Anebo možná, uvažoval dál, to nejsou ani lidé z Caer Luciare, ani oddíl Tesáků. Jeho armáda už třetí noc za sebou pronásleduje malé lidi na hranicích. Možná někdo z malých lidí naše! rudu krvavého kovu a přijal odkazy. Třeba přícházela skupina runovládců, kteří plánovali útok ze svých vlastních důvodů.

Tak silně souzněl s Mocí Země, že mohl téměř odpočítávat vteřiny do útoku. Za chvíli k němu dojde u jižní brány.

Pán Zoufalství se rozběhl nahoru do svých komnat. Bral schody po třech a během chvilky vběhl dovnitř. Přikrčil se ve stínu za nízkým zábradlím na římse vedle chrličů a pozoroval, jaký nepřítel se objeví.

Scathain mu běžel po boku a klekl si vedle něho jako velký černý chrlič.

Slunce stálo vysoko na obloze a vzduch se téměř nehýbal. Jen slabounký odpolední vánek mu chladil čelo.

Díky odkazům sluchu se mu zdálo, že z okolních lesů zaznívá stále silněji chór ptačích hlasů – vrkání divokých holubů, sojčí křik i zpěv skřivanů.

Pláně před branami Rugassy byly pusté a prázdné.

V noci opět ožijí desítkami tisíc jeho poddaných, tmavou masou wyrmlingů, zásobujících město: lovců přivázejících na kárách hromady mrtvých těl, aby nasýtili císařství; vojáků přivádějících skupiny malých lidí v řetězech, aby od nich získali odkazy; dřevorubců, táhnoucích vozy plné dříví na oheň; wyrmlingů přinášejících zvířecí kůže, železné ingoty z dolů a spousty dalšího zboží.

V takovém davu nebylo snadné odhalit vetřelce. Mohli se ukrýt mezi vozy, anebo použít převleky.

Ale nyní byla pláň prázdná.

Pán Zoufalství neviděl široko daleko žádnou armádu. S tuctem odkazů zraku, přijatých od wyrmlingů i od malých lidí, by je zahlédl na míle odtud.

Přesto mu zněl v hlavě varovný hlas. „Smrt přichází. Řekni svým Vyvoleným, ať utečou.“

Nakonec přece jen cosi na jižním obzoru upoutalo jeho pozornost. Červený záblesk v kuželu světla – karmínová róba Nesmrtelného rytíře... Spěchal k pevnosti a držel se těsně nad borovicemi stojícími podél cesty.

Kryssidius? přemýšlel Pán Zoufalství. Co dělá venku?

Na první pohled bylo jasné, že Nesmrtelný rytíř, který se blížil k pevnosti, má odkazy. Letěl neuvěřitelnou rychlostí, možná dvě stě mil za hodinu, a mířil k jižní bráně.

„Uteč,“ nabádal ho Duch Země. „Varuj své Vyvolené, ať utečou. Smrt přichází.“

Mohl to být Kryssidius? uvažoval Pán Zoufalství. Obešla ho hrůza. Jestli se Nesmrtelní rytíři obrátí proti němu...

Pak v dálce zahlédl pohyb – příliš daleko od města, aby si ho všimly stráže – ale k Rugasse se v poledním slunci blížila i hrstka bojovníků.

Lidé... Takže hrdinové přicházejí osvobodit Falliona.

Konšel Nejvyšší rady u jižní brány byl v bezprostředním ohrožení života. Duch Země mu téměř řval do uší. Útočníci byli stále ještě na míle vzdáleni, když Země vykřikla své poslední varování. Pán Zoufalství se musel hodně ovládat, aby neuposlechl.

Takže ten letec je jejich předvoj, uvědomil si.

Kryssidius by se nedal do spolku s lidmi.

Musí to být jeden z nich – člověk, který vzal Nesmrtelnému rytíři křídla a plášť.

„Ltec je jeden z útočníků,“ řekl Pán Zoufalství Temnému vznešenému. „Ale ostatní jdou za nim.“

„Nepřítel létá rychle a dobře,“ řekl Temný vznešený. „Bude mi ctí s ním bojovat.“

Pán Zoufalství se usmál.

Když konšela zastihla smrt, Pán Zoufalství pocítil nesmírnou ztrátu, jako by mu někdo vyrval srdce z těla. Tak ho Duch Země potrestal za to, že nezabránil jeho vraždě. Každý jiný by se zhroutil a ronil hořké slzy, jak ničující ten pocit ztráty byl...

Ale Pán Zoufalství jen zašeptal Zemi: „Trpělivost, moje drahá přítelkyně, trpělivost. Byl to jen hlupák, a proto bezcenný. Lituji, že jsem si ho vůbec vybral. Ostatních si již cením víc.“

Země neodpověděla. Pán Zoufalství cítil, jak ho její Duch opustil, a dostal strach, že by to mohlo být navždy.

„Musíme si pospíšet,“ pobídl Temného vznešeného. „Připravil jsem našim hostům zvláštní uvítání.“

Talon běžela lesem směrem k Rugasse s bušícím srdcem a čekala na Rhiannino znamení. Pořád ještě byla asi dvě míle od města – zřejmě příliš daleko, aby ji wyrmlingští obránci zahlédli. Přesto se cítila nechráněná. Z pláně se do výšky zvedal tmavý kužel sopky. Když se přiblížila, rozeznala v jeho

čedičových svazích tisíce malých otvorů, zřejmě oken a ústí větracích šachet z wyrmlingského labyrintu. A věděla, že z každého ji mohou pozorovat kruté oči.

Sotva se Rhianna dotkla země v tunelu, vyslala signál – tři záblesky slunečním kamenem v ústí tunelu.

Odstranila strážce.

Ted' začal závod s časem. Cormarova dvojčata v čele se opět smála nějakému vlastnímu vtipu a za nimi, těsně za sebou, běželi Daylan Kladio, emír Tuul Ra a jako poslední Talon.

Všichni měli dostatek odkazů metabolismu, takže se řítili rychlostí padesáti až šedesáti mil za hodinu. Drželi se ve stínu borovic, na které svítilo polední slunce.

Wyrmlingové nás ještě nemohli spatřit, pomyslela si Talon. Slunce je oslepuje a my jsme ve stínu.

Snažila se přesvědčit sama sebe, že je nikdo nevidí, alespoň do chvíle, než všichni vyběhli z lesa, zdolali osmimetrové hradby a hnali se planinou, všem možným pozorovatelům na očích.

K černému ústí tunelu jim stále zbývala jedna míle.

Čekala, kdy se spustí poplach, protože si jich určitě už někdo musel všimnout.

„Rychleji,“ pobídl je Daylan.

Čím kratší dobu budeme všem takto na očích, tím menší je pravděpodobnost, že nás někdo zpozoruje, pomyslela si Talon.

I při jejich rychlosti jim stejně potrvá celou minutu, než přes otevřenou planinu přeběhnou. To by museli mít velké štěstí, aby je přitom nikdo neviděl.

Mohli se spoléhat jen na svou rychlost a bojové zkušenosti, aby se dostali k cíli.

Než doběhla k bráně, ozval se gong. Tak dunivý zvuk ještě nikdy neslyšela. Jednotlivé údery rozechvěly půdu na míle daleko.

O dvanáct vteřin později vběhli do tunelu a dostali se k železné bráně, která byla nyní otevřená. Strážní leželi na zemi mrtví a nad nimi stála Rhianna s dlouhým černým mečem v ruce. Zastrčila do kapsy svůj měsíční kámen, počkala jeden úder srdce, a pak se otočila a vběhla do pevnosti.

Dvojčata se držela těsně za ní. Náhle se oba bratři zase něčemu zasmáli a předběhli Rhiannu, aby se dostali do čela. Řítili se chodbami společně a rozsekali každého wyrmlinga, který se jim připlétl do cesty.

Nenarazili na žádný odpor. Pokud to Talon mohla posoudit, žádný wyrmling neměl odkazy. Někteří měli čas se jich leknout, několik vojáků dokonce sáhlo po zbrani... ale boj skončil dřív, než začal. Bratři obratně kosili obránce, jeden se oháněl mečem nahoře a druhý dole, takže hlavy a nohy odsekávali současně.

Podobalo se to masakru. Talon na to neměla žaludek.

Máme na to právo – říkala si v duchu – po tom všem, co nám udělali.

Talon běžela jako poslední a jistila je zezadu, ale spíš jí připadalo, že nejvíc musí dávat pozor na to, aby neuklouzla v kalužích krve.

Měla také čas si všímat drobností – světlušek přilepených ke stěnám, wyrmlingských piktogramů označujících průchody, nakreslených bílou barvou. V chodbách bylo teplo a dusno, vzduch byl prosycen ostrým pachem síry a milionu wyrmlingů. Ve stěnách si všimla střílen a pozorovaten, v jedné dokonce zahlédla oko – bílou duhovku nějakého wyrmlinga – které ji se strachem sledovalo.

Neměla tušení, jak se k němu dostat. Určitě by ji k němu zavedla nějaká tajná chodba, ale nevěděla, kterou postranní chodbu zvolit, ani kolik odboček minout.

Sledují nás, pomyslela si. Ví o všem, co děláme. Máme jedinou naději: že nemají dost sil dělat něco jiného, než nás pozorovat.

Skočila k jedné z pozorovaten a bodla do ní tak rychle, že wyrmling neměl čas ani mrknout, natož ucuknout. Čepel projela očním důlkem a zarazila se až o lebeční kost na druhé straně. Když ji vytáhla, byla zbrocená krví.

Talon se zase rozběhla za ostatními. Nedostali se moc daleko, když tu uslyšela ohlušující rachot. Otočila se a zadívala se do šera za sebou. Ohromná železná padací mříž nezadržitelně klesala dolů. Zdálo se, že váží několik tun, a celý tunel se chvěl. Nemít odkazy, připadalo by jí, že spadla

okamžitě, ale s odkazy rychlosti trvalo několik vteřin, než narazila do země.

Cesta zpět je zablokována. Nemají odtud úniku!

Srdce se jí rozbušilo, ale pak ji napadlo, že odtud musí být i nějaká jiná cesta ven. Viděla tisíce oken a průduchů. Určitě je odtud i jiný východ.

Zdálo se, že si s tím nikdo nedělá starosti. Probíjeli se dál.

Talon vlastně přispěla jen jednou: Sledovali stopu vůně santálového dřeva, kterou za sebou zanechala Kirissa, ale ani s odkazy čichu si ostatní občas nebyli jistí, kudy jít dál.

„Běžíme správnou chodbou?“ zeptal se Daylan.

„Ano,“ ujistila ho Talon. Hlas měl a napjatý a ustrašený. Uvědomila si, že od chvíle, kdy vstoupili do labyrintu, nikdo z nich nepromluvil.

Náhle chodba před nimi potměněla a pak se objevil obrovský rudý stín. Talon spatřila roztažená křídla – a zjistila, že před nimi stojí Nesmrtelný rytíř a blokuje jim cestu.

Rhianna varovně vykřikla. Zvedla sluneční kámen a prudce ho stiskla, takže vyslal záblesk jasného světla. Nesmrtelný rytíř přivřel oči a pak rychle zvedl ruku.

Sluneční kámen neskutečně jasně vzplál. Vířící proud oline z něj vytryskl přímo do dlaně Nesmrtelného rytíře a sluneční kámen se Rhianně rozpadl v ruce. Jeho úlomky se rozprskly jako žhavé jiskry po kamenné podlaze.

„To je samotný Vulgnash!“ vykřikl Daylan a Talon cítila, jak se jí sevřel žaludek.

Cormarova dvojčata nedočkavě vykřikla – jako psi, než vyrazí na lov. Ale jejich dokonalá souhra se vytratila. V tom spěchu jeden z bratrů klopýtl.

Perou se mezi sebou o vedení, napadlo Talon.

Když zase získali rovnováhu, společně vyrazili kupředu. Jeden se rozmáchl ve výšce, druhý dole... jejich pohyby však najednou ztratily rychlost, plynulost i souhru.

V jediném nepostřehnutelném okamžiku Vulgnash vyskočil a skrčil se. Nezdálo se, že by byl rychlejší než oni. Vlastně to vypadalo, že vyvázl jen se štěstím.

A pak zaútočil on.

Černá čepel jeho meče mávala a bodala tak divoce, že donutila bratry couvnout. Rytíř útočil dál, vrhal se dopředu a v přítomí měl výhodu.

Má tolik odkazů, že se nám přinejmenším vyrovná, uvědomila si Talon. A možná víc.

Ze tmy za Vulgnashem se náhle vynořily dvě přízračné postavy – dva stíny oděné v rozedraných černých hávech Mrtvých lordů.

Vzduch se náhle ochladil, teplota prudce klesla pod bod mrazu. Talon šla pára od úst. Pak Mrtví lordi odhodili své roucha. Staly se z nich jen nezřetelné stíny ve tmě.

Žádná zbraň smrtelníka nedokázala zabít Mrtvého lorda. Naopak jediný jeho dotek mohl lidskou duši zmrazit a úplně člověka ochromit.

Cormarova dvojčata se snažila odrážet Vulgnashovy zuřivé výpady, ale pohled na Mrtvé lordy jim vzal elán. Vulgnash se mocně rozmáchl. Jeden bratr se pokusil ránu blokovat sekerou, ale Vulgnashův velký meč dopadl takovou silou, že se ozvalo prasknutí.

Tunovi Cormarovi roztříštil úder paži.

Vulgnash okamžitě vyskočil, jednou mávl křídly, takže se dostal nad mladíka, a jediným kopnutím ho srazil ke stěně.

Tun narazil hlavou do zdi a hroutil se pomalu na zem. Na stěně zanechával krvavou stopu.

Žádný odkaz síly mu nemohl uchránit kosti před takovým nárazem.

Jeho bratr Errant vykřikl bolestí, skočil Vulgnashovi na záda a divoce mával rukama.

Tun je mrtvý, uvědomila si Talon, a jeho bratr pocítuje ztrátu Zasvěcenců.

Ale Nesmrtelný rytíř se jeho útoku vyhnul, ustoupil a zasáhl mladíka loktem.

Errant Cormar odletěl stranou – přímo do náruče Mrtvých lordů.

Ti se na něj hladově vrhli, černé stíny mu zahalily tvář a začaly pojídat jeho duši.

Errantův výkřik prořízl vzduch. Marně kolem sebe kopal.

Talon neviděla, co se stalo dál, protože Vulgnash roztáhl křídla přes celou šířku chodby. Zvedl meč a vyzval dalšího protivníka k boji.

Tady něco nehraje, pomyslela si Talon. Vulgnash si s námi pohrává jako kočka s myší.

Napadlo ji, že má možná víc odkazů, než se zdá.

„Utečte!“ vykřikl Daylan. „Vpravo!“

Napravo, těsně za nimi, začínala velká chodba s klenutým stropem. Talon byla nejbliž, a tak se otočila a rozběhla se chodbou, osvětlenou jen světluškami na stěnách a stropě.

Nelíbilo se jí jak to v chodbě páchlo. Cítila krev a rozklad – jako na jatkách.

Emír jí byl v patách. Sáhl do váčku a vyndal svůj sluneční kámen. Zvedl ho do výšky a sevřel v prstech. Kámen se rozzářil.

Stáli ve velké kruhové místnosti, ohraničené asi pětimetrovými stěnami. Nad stěnami zahlédli kolem dokola několik řad sedadel.

Jsme v koloseu, uvědomila si Talon. Na místě, kde se konají krvavé hry.

„Vítejte,“ ozval se hlas, „v aréně Velkého červa.“

Talon se zastavila, srdce jí bušilo až v krku. Uprostřed kruhu spatřila stát muže v honosném oblečení. Po boku měl tmavého tvora s tělem pokrytým srstí a s velkými křídly. Talon ho ještě nikdy neviděla, ale podle matčina popisu hned poznala, že je to Temný vznešený.

Za nimi stáli dva statní strážci a drželi wyrmlingskou dívku Kirissu.

„Arethe,“ uslyšela Talon za sebou. „Arethe Sul Urstone!“ Emír Tuul Ra se vrhl dopředu, jako by chtěl obejmout dávného přítele a bál se, že před ním uteče.

„Areth Sul Urstone už není,“ prohlásil muž s mečem. „Jsem pán tohoto domu. Jsem král Roztříštěného světa. Jsem Veliký červ z vašich zlých snů. Jsem Pán Zoufalství.“

Vtom za sebou Talon zaslechla těžké kroky. Vulgnash a Mrtví lordi vešli do arény za nimi a zablokovali jim únikovou cestu.

Emír se zdál být zdrcený a zmatený. Udělal pár klopýtavých kroků dopředu, aby mohl Aretha obejmout.

Ale Daylan ho varoval. „Zadrž, příteli. Tohle není Areth, kterého máš tak rád.“

„Arethe!“ vykřikl emír na pokraji paniky. „Braň se! Dokážeš se přece bránit zlu! Bojuj proti němu a on od tebe uteče!“

Pán Zoufalství se zasmál. „Ne, to nepůjde. Už z něj skoro nic nezůstalo. A ty poslední zbytky už moc nevnímají. Jako myš zasažená jedem šcorpiona. Je už apatický. Ano, je to myš. Myš, ukrytá v mé lebce, vystrašená myš, třesoucí se v zákoutích mého vědomí, která sní o útěku. Nemůže mi vzdorovat.“

„Ale Arethe!“ vykřikl emír, „přišli jsme tě osvobodit!“

„Příliš pozdě,“ řekl Pán Zoufalství. „Měli jste přijít před čtrnácti lety. Mohli jste nabídnout výkupné. Mohli jste statečně bojovat.“

„Neměli jsme čím zaplatit,“ namítl emír. „Neměli jsme sebemenší naději na vítězství.“

„Ach,“ řekl Pán Zoufalství, „v tom se právě mýlíš. Mohl jsi bojovat. Je pravda, že bys zemřel a Areth by tě chvíli oplakával, ale zároveň by ho povzbudila hloubka tvé lásky. Pomyšlení na to, co jsi pro něj obětoval, ho mohlo zocelit tak, že by vydržel všechna naše mučení. Ale to už se nikdy nedozvíme. Nakonec pociťoval jen bolestné zklamání a tvoji zradu.“

„To je lež,“ řekl emír. „Areth věděl, že ho mám rád jako vlastního bratra. Přišel bych si pro něj už před léty. Přišel bych a zemřel za něj, ale wyrmlingové by jako odplatu za takový čin zničili celý náš národ. To Areth určitě věděl. A radši by navěky trpěl, než by to dopustil!“

Úsměv, který se objevil ve tváři Pána Zoufalství, byl děsivý. Byl krutější než mučení a vysmíval se každému, kdo ho viděl.

„Držel se takových ušlechtilých myšlenek, dokud mohl,“ řekl Pán Zoufalství. „Ale tady v Rugasse jsme mučení dovedli k dokonalosti a bolest mu nakonec vyhnala takové myšlenky z hlavy.“

Vtom emír Tuul Ra zaútočil. Se srdcervoucím výkřikem tasil meč a vyrazil. Talon si byla jistá, že je to poslední zoufalý pokus zachránit Aretha Sul Urstona, osvobodit jeho duši a spasit ho před tím, kým se stal.

Silou runovládce vyskočil emír oslepující rychlostí do sedmimetrové výšky.

Jenže Pán Zoufalství jedním rychlým pohybem vyrazil emírovi zbraň z ruky a pak mu ozdobným koncem dýky zasadil zdrcující úder do hlavy.

Emír padl z žuchnutím na zem, jeho meč zazvonil o podlahu arény a odkutálel se pryč.

Talon se už chystala zaútočit, když ji Daylan zadržel. „Zpátky! Má víc odkazů než my, a kromě toho má schopnosti Krále Země.“ Daylanovi zněl z hlasu strach, lítost a hrůza.

Pán Zoufalství si prohlížel ležícího emíra, jako by ho pitval pohledem.

„Čtrnáct dlouhých let na tebe Areth čekal,“ řekl. „Čtrnáct let mučení. Uvidíme, co vydržíš ty na jeho místě.“

Pak obrátil svůj ledový pohled na zbytek skupiny. Krátce pohlédl na Kirissu, která se snažila vymanit ze sevření wyrmplingských strážců.

„Hlupáci,“ řekl Pán Zoufalství. „Proč se vůbec snažíte vzdorovat?“

„Ach,“ řekl Daylan, „v tom se právě mýlíš. Nejsme hlupáci. Zákony, kterými se řídím, nejsou z tohoto fyzického světa. Jsou to pravidla neviditelného světa. Dodržováním těchto pravidel. Pane Zoufalství, získáváme moc, kterou nedokážeš pochopit ani ovládat.“

Pán Zoufalství to odmítl mrknutím oka. „Když na tom trváš...“ řekl. „A k čemu ti ta tvoje moc byla zatím dobrá? Ano, vzdorujete mi, ale tvoje snahy jsou marné.“

„Zatím,“ připustil Daylan, „ale tvůj konec se blíží. Znovu vyrostl Pravý Strom. Světloňoš se vrátil. Obnovení původního stavuje na dosah ruky.“

„To, co zůstalo z Pravého Stromu, tlí u hradu Coorm,“ řekl Pán Zoufalství, „a Světloňoš hnije v mém žaláři a brzy se už se mnou spojí.“

Pán Zoufalství musel bez mrknutí oka vyslovit nějaký tichý rozkaz, protože Talon zahlédla koutkem oka pohyb. Se zbraní v ruce se otočila právě včas, aby viděla, jak se k ní tiše ženou přízračné postavy, nehmotné jako mlha. Zdálo se jí, že v jejich tvarech rozeznává pozůstatky jejich bývalých těl – seschlé lebky s tmavšími očními otvory. Přízračná ruka se natáhla, aby se jí kostnatými prsty dotkla.

Vykřikla a snažila se uskočit, ale prsty se jí otřely o ruku. Cítila, jak jí v tom okamžiku mrzne krev v žilách, jak postupuje nahoru paží, až nakonec měla celou pravou stranu těla ochromenou.

Mrazivý vjem pocítila v paží: znehybnil jí rameno a pronikavý chlad jí zastavil srdce. Ještě zaslechla výkřik Rhianny následovaný zašustěním křídel, jak vzlétla.

„Běž!“ vykřikla Rhianna.

Talon však nemohla udělat ani krok: přízrak ji držel za ruku. Nedokázala se osvobodit. Navzdory síle mnoha válečníků z Caer Luciare se jí náhle podlomila kolena a zhroutila se na podlahu arény.

19 ÚTĚK

Tak pravil Velký červ: Jsem váš bůh. Nade mnou už jiný není. Musíte mi sloužit, nebo zahynete. Hlupák si zvolí vzdor a blázen se rozhodne pro útěk.

– z wyrmlingského katechismu

Když za sebou Rhianna zahlédla rychle se přibližující stíny přízraků, vyskočila s varovným výkřikem na rtech do vzduchu a vzlétla do tmy. Aréna měla asi sto padesát metrů v průměru a vysoký strop, jenže ve tmě si nebyla jistá, jak vysoký je.

Mrkla dolů... Přízračné postavy se již dostaly až k Vulgnashovi. Talon se otočila a připravila k boji, ale nadarmo, protože stín ji vzal za ruku a ona se pod jeho ochromujícím dotekem zhroutila na zem.

Daylan Kladivo skočil dopředu, ohnal se válečným kladivem a na Pána Zoufalství se snesla sprška úderů jako lidská smršť. Jenže Pán Zoufalství jen uskočil a každý úder kladiva kryl svým velkým mečem. Daylan se oháněl kladivem dál, dokud po něm zezadu neskočil přízrak: ovinul mu kostnatou paži kolem krku ve smrtícím sevření a srazil ho na zem.

Když byli Rhiannini přátelé mrtvi nebo ochromení, neměla jinou možnost než se pokusit o únik.

Vzlétla a zakroužila nad arénou jako pták, který vletěl otevřeným oknem do domu. Vylétla výš, až narazila hlavou do stropu. Náraz ji málem omráčil.

Ve tmě téměř nic neviděla, dokonce ani s odkazy zraku. Takhle vysoko už nikdo světlušky nedával, na kamenech by se ostatně ani neměly čím živit. Na protilehlých stranách arény spatřila dveře, kterými wyrmlingové vcházeli do hlediště, ale do arény proudily mlhavé stíny přízraků a blokovaly jí únikovou cestu. Nemohla se protáhnout kolem nich, nebyl tam prostor.

Kroužila ve výšce, dívala se dolů a přízraky ji hladově pozorovaly a nemohly se dočkat její smrti.

„Chyťte ji!“ vykřikl Pán Zoufalství. Vulgnash se odrazil a přidal se k nim. Temný vznešený za Pánem Zoufalství zařval smíchy, když viděl, v jaké se ocitla beznadějně situaci. Neměla dost prostoru, aby unikala Vulgnashovi moc dlouho. Nezbyvalo jí nic jiného než kroužit kolem arény.

Nemohu ani bojovat, uvědomila si. Vulgnash je pod ochranou Krále Země. Sice pokřiveného, nicméně stále Krále Země.

Srdce jí bušilo hrůzou a byla tak vyděšená, že to málem přelétla: Ucítila náhlý poryv stoupavého proudu vzduchu. Větrací otvor, napadlo ji. Aréna má ve stropě větrací otvory!

Vulgnash jí už byl v patách. Zamávala křídly ještě usilovněji a zase se mu trochu vzdálila.

Jsem rychlejší, zjistila.

Nevěděla, jestli je to proto, že přijala víc odkazů metabolismu, anebo protože měla víc síly... ale hlavně že se od Vulgnashe na chvíli odpoutala.

Rhianna zakroužila, pak složila křídla a padala střemhlavým letem. Vybrala ho nízko, těsně nad hlavami přízraků, a tasila, jako by chtěla jednoho z nich zasáhnout mečem, a pak zase vylétla vzhůru.

Pozorně se dívala a hledala ústí větrací šachty, až ho nakonec objevila – nezřetelný šedý otvor v kamenném stropu, kudy dovnitř dlouhým úzkým komínem pronikalo světlo.

Mocně máchla křídly a letěla nahoru jako šíp. Vulgnash se s výkřikem otočil a zamířil k ní, aby jí odřízl cestu ke svobodě.

Bude šachta dostatečně široká, abych jí prošla? Musí být...

Rhianna rychle stoupala, až se dostala k otvoru.

Pevně přitiskla křídla k tělu a nechala se tím pohybem posunout nahoru. Ocitla se v ústí šachty, široké sotva půl metru. Ramena měla tak široká, že se tam málem nevešla. Necelým patnáct metrů nad sebou viděla světlo.

Jsem runovládce, řekla si. Dokážu to.

Pustila meč a přiblížila ramena k sobě tak, jak by to žádný člověk nedokázal. S tuctem odkazů ladnosti to však nebylo tak těžké. Pak se začala soukat komínem nahoru, jak nejrychleji dokázala.

Vulgnash ji chytil za patu. Chvilí uvažovala, že kopne nohou, aby se ho zbavila, ale instinkt ji hnal slepě nahoru.

Rhianně se zdálo, že jí nohu svírají čelisti nějaké pasti... a tak kopla, aby se osvobodila. Vulgnash jí zaryl nehty do nohy, až jí vytryskla krev, a jemu po ní sklouzla ruka.

Rhianna se rychle plazila nahoru šachtou jako úhoř.

Vulgnash vztekle zařval a Rhianna se dostala ven. Chytila se okraje větrací šachty a vytáhla se z ní nahoru. Přemýšlela, jestli existuje nějaký způsob, jak se vrátit dolů a zachránit své přátele.

Ale na přemýšlení neměla moc času. Ve větrací šachtě slyšela vrčení a škrábání. Vulgnash se blížil. I on přijal odkazy ladnosti, a přestože byl mohutnější než ona, vypadalo to, že se úzkým komínem protlačí za ní.

Vtom si Rhianna s hrůzou uvědomila, že ať už se protáhne větrací šachtou, nebo použije jinou cestu, Vulgnash jí bude za chvíli v patách.

S horečnatým máváním křídel se vznesla. Stoupala stále výš a pak se podívala dolů. Spatřila Vulgnashe, jak ji pronásleduje a zuřivě mává svými ohromnými rudými křídly. Šla z něj hrůza, jak se hnal za svým cílem. Nic ho neodradilo.

Dokázal se nějak prodrat úzkou šachtou a teď na ni hleděl nahoru – mrkal bolestí před slunečním světlem. A pak ji začal pronásledovat.

Jsem rychlejší než on, řekla si Rhianna. Musím být. Divoce mávala křídly a vzdalovala se od Rugassy, jak nejrychleji mohla.

Vulgnash se držel za ní. Jako vrána pronásledující špačka, pomyslela si Rhianna. Je větší a nemotornější. Nemůže mě pronásledovat dlouho. Navíc ho oslepuje slunce.

Jenže viděla, že z větracího otvoru dole vyletěla další postava, černá a zlověstná: k pronásledování se připojil Temný vznešený.

Rhianna horečnatě mávala křídly na pokraji paniky. O tom tvorovi nic nevěděla. Nedokázala si představit, jak se mohl protáhnout tou šachtou.

Jak rychle dokáže letět? uvažovala. Jak vidí za denního světla?

Obloha se náhle zatáhla od obzoru k obzoru.

Rhianna o takových věcech slyšela v legendách, znala je z příběhů z matčiných časů. Něco takového dokázali udělat jen ti nejmnocnější ohňotvůrci. Fallion uměl vytáhnout z ohně teplo, ale ještě nedokázal světlo ovládat svou vůlí.

Dělá to Vulgnash, uvažovala, nebo Temný vznešený?

Pohled dolů jí prozradil, že je to Vulgnash.

Prameny světla se jí začaly nad hlavou splétat, vířivě unikaly z oblohy v ohnivých proudech, tornádech, tvořených žhavými plameny. Uhnula, aby unikla jednomu z tornád.

Chytá světlo do rukou, uvědomila si. Pokusí se mě vypálit z oblohy. Zamíří, a pak vrhne ohnivou kouli. V tom okamžiku musím změnit směr.

Temnota postupně zaplavovala oblohu. Rhianna se dívala dolů, ale moc toho neviděla. Pod ní byl mlhavý, stínový závoj, pro lidské oči neproniknutelný. V něm zahlédla nezřetelné postavy, jak se probíjejí směrem k ní. Z mlhy náhle vyletěla ohnivá koule.

Prudce se naklonila doleva, složila křídla a přešla ve střemhlavý let. Ohnivá koule jí přeletěla nad hlavou, zvětšovala se a zpomalovala. Žár Rhiannu rozechvěl strachem – protože jí to připadalo, jako by stála poblíž kovářské výhně.

Znovu roztáhla křídla, aby zmírnila pád. Pak začala opět namáhavě stoupat.

Ohlédla se. Temnota ji pronásledovala, ale nedokázala s ní držet krok. Změnila směr vpravo, pro případ, že by po ní vrhl

další ohnivou kouli, a stále se vzdalovala. Pak se náhle rozletěla vzhůru a stoupala ke slunci.

Stále zvyšovala rychlost a míli za mílí unikala.

Instinktivně mířila na jih – směrem ke koňským sestrám a pomoci. Jenže pak si uvědomila nebezpečí, že by tím prozradila pozici svých spojenců. Radši odláká pronásledovatele jinam.

Takže zamířila na západ, aby démoni museli letět přímo proti slunci.

V duchu si vybavila mapu. Mnoho mil tu nenarazí na žádnou lidskou usedlost.

Vulgnash a Temný vznešený se pomalu ztráceli v dálce, až z nich zůstala jen tmavá šmouha. Netrvalo dlouho a Temný vznešený pronásledování vzdal.

Ale Vulgnash se v jejích stopách držel dál. Možná se bál, že se znelíbí svému pánovi, a tak ho za ní hnal strach. Možná si myslel, že je lovecký pes a ona je liška, kterou musí dostat.

Rhianna letěla vysoko nad územím, které kdysi patřilo Mystarii – svěží krajinou, mírně zvlněnou, hustě obydlenou kolem řek, pokrytou lány obilí a hustými lesy.

Jenže teď bylo všechno v ruinách. Celá města ležela v rozvalinách a pustla.

Do této krajiny se promítl stínový svět wyrmlingů. Občasné monumentální zříceniny starodávných „lidských“ měst, vybělené monolity a sloupy, pokryté obscénními nápisy ve wyrmlingštině.

Po padesáti mílích se Rhianně naskytl mnohem zajímavější pohled: Pochodovala tam armáda královny Lowicker, netušící, že jejich královna se vzdala. Nebo to možná slyšeli a nezáleželo jim na tom. V každém případě dlouhý průvod rytířů směřoval na východ k Rugasse jako do bitvy, s kopími zvednutými do vzduchu... a široko daleko nebyl nikdo, s kým by mohli bojovat. Wyrmlingové srovnali se zemí jejich města a přes den se stáhli a ukryli do tmavých děr, kam se za nimi nic nedostalo: ani váleční oři, ani kopí.

Rhianna letěla dál do divočiny a slunce se pomalu sklánělo k obzoru.

Přeletěla nad pouští, která tam neměla co dělat, nad nehostinnou krajinou, kde byl jen písek a skály, a na jejím okraji spatřila stáda chlupatých slonů, která sledovaly smečky vlků a velkých dravých koček.

Tři sta mil od Rugassy její ostrý zrak objevil něco zajímavého – oblak zvířeného prachu na jihu. Nejdřív si myslela, že je to velké stádo chlupatých slonů, ale útvar byl příliš semknutý. Mohla to způsobit jen velká armáda pochodující divočinou.

Ale čím armáda?

Otočila se tím směrem. Po pěti mílích rozpoznala, jaké vojenské jednotky dole pochodují.

Byli to ničitelé: Desítky tisíc jich mířilo zhruba jejím směrem. Z dálky vypadali jako velcí černí brouci, i když Rhianna věděla, že tak malí nejsou. Každý ničitel vážil víc než slon.

Jak se blížili, dupání nohou rozechvívalo zem a klapání jejich krunýřů znělo jako zvonění zbraní o štíty.

Rhianna nikdy neviděla žádného ničitele na vlastní oči. Zнала je z legend jako tvory, kteří žili hluboko v Podsvětí. Chtěla si je proto prohlédnout zblízka, a zároveň chtěla, aby se na ně dobře podíval i Vulgnash, který se stále držel za ní.

Ničitelé pochodují téměř přímým směrem, všimla si. Za den mohou být u hradeb Rugassy. Jak budou wyrmlingové reagovat na tuto novou hrozbu?

Rhianna se snesla níž, asi do dvou set padesáti metrů, a letěla k ničitelům. Oblak prachu vznášející se nad nimi byl cítit zvláštním pižmovým pachem.

Každý ničitel používal své čtyři nohy k chůzi a ve dvou mohutných pažích nesl zbraně – velké dlouhé háky nazývané ‚rytířské harpuny‘, nebo ohromné meče, jež dokázaly jediným mávnutím skolit koně i s jezdcem. Většina ničitelů byla zbarvena šedočerně – ti představovali obyčejné bojovníky. Ale tu a tam v tom ničitelském mraveništi spatřila menší jedince, načervenalé, kteří nesli třpytivé křišťálové hole. To byly šarlatové čarodějky.

Ke konci pochodujícího útvaru zahlédla další tvory – ohromná, pavoukům podobná stvoření s batohy na zádech a obrovité bílé červy, ve kterých poznala „klihovité mumie“.

Ničitelé jdou do války v plné síle, uvědomila si Rhianna. Vzbuzovali v ní primitivní, hluboce zakořeněný strach. Strach, který především přivedl její předky k rozvoji runové magie. Strach, který donutil runovládce stavět mohutná opevnění.

Příběhy o drancování ničitelů ji jako dítě budily ze spaní.

Tak se snesla nízkou nad ně a sledovala, jak zvedli hlavy a začali syčet.

Ničitelé neměli oči... ale to neznamenal, že neviděli. Z brady a kostěných pancířů jim vyrůstaly smyslové výběžky, kterými vycítili její přítomnost – podle pachu a pohybu. Syčivý zvuk vydávali tak, že zvedli břicho a vystříkli smrdutý plyn, jenž používali k varování svých sousedů.

Zdvojnásobila rychlost a přelétala nad ničiteli ještě patnáct mil. Tak dlouhý byl jejich zástup. Odhadla jejich počet na padesát tisíc.

Jak se to bude Vulgnashovi líbit? pomyslela si.

Letěla dál a ohlížela se přes rameno.

Vulgnash ji pořád pronásledoval, zuřivě mával rudými křídly, ale zdálo se, že když přelétal nad hordou ničitelů, zpomalil a zakroužil nad nimi.

Pak se začal rychle vzdalovat k severovýchodu – k Rugasse. Její pronásledovatel se otočil a letěl zpátky.

Celou dlouhou hodinu, měřeno podle slunce, pokračovala Rhianna v letu stále stejným směrem pro případ, že by si to Vulgnash rozmyslel a začal ji znovu pronásledovat. Připadalo jí, že letí aspoň šest hodin.

Nakonec spatřila pohoří Alcair a doletěla k bílé borovici, zasažené bleskem.

Obloha měla blankytnou barvu letního odpoledne a svět se zdál být dokonalý. Špačci a divocí holubi v borovém háji si radostně prozpěvovali a zřejmě vůbec netušili, v jaké je Rhianna neutěšené situaci.

Co budu dělat? uvažovala Rhianna. Moje láska je stále v žaláři v Rugasse v rukou wyrmlingů.

Na Rhiannu dolehl pocit strašné sklíčenosti.

Vypadalo to, že existuje jediné místo, kam by mohla jít – klan koňských sester. Ale co by mohly dělat? Předat jí pár dalších odkazů?

Pán Zoufalství jich měl mnohem víc než ona, a navíc využíval moc Krále Země. Nemohla ho zabít. Ani se neodvážila se o to pokusit.

Cítla se udolána pochybnostmi.

Napadlo ji, jestli by mohl nějak pomoci čaroděj Sisel. Daylan říkal, že odešli s lordem Erringalem podívat se na Pravý Strom.

Měli celý den na to, aby ho našli.

Ale byla to dlouhá cesta. Muži z válečnických klanů však dokázali uběhnout sto mil za den.

Jestli Sisel vyrazil z Cantular za úsvitu, do setmění by to mohl stihnout.

Myšlenka, že se za ním vydá, se jí zalíbila. Toužila podívat se na hrad Coorm a spočinout pod Jediným Pravým Stromem. Přesunout všechny své starosti a problémy na bedra čaroděje a vládce z onoho světa.

Ale co mohou dělat? přemýšlela.

Zářící jí za mlada nikdy neprojevili žádnou náklonnost. Jejich zákony jim zapovídaly vměšovat se do záležitostí podřadných tvorů, jako byla ona-takzvaných *stínových lidí*.

Obrátit se na vládce onoho světa by jí nepomohlo a čaroděj, přestože ovládal mocnou ochrannou magii, nikdy nebojoval v bitvě.

A navíc už nemá čas vyhledat jeho pomoc, protože ničitelé pochodují na Rugassu.

Zítra touhle dobou tam mohou být, uvědomovala si Rhianna. Co když zaútočí? Mohli by zabít Falliona.

Musím ho odtamtud dostat, pomyslela si.

Ale jak mám zabít Krále Země? A když se mi to nepodaří, jak ho mám porazit? Jaké má slabé stránky?

Rhianna si vzpomněla na den, kdy zemřel Král Země, Gaborn Val Orden. Nikdy si ji nevyvolil, nikdy nepožívala jeho ochranné moci. Ale Fallion s Jazem byli pod jeho ochranou a často citovali slova, která slyšeli ve svých myslích během Gabornových posledních chvil. Byla součástí životního

kréda Ordenů: „Nauč se milovat chamtivce, stejně jako šlechetné. Miluj chudé i bohaté. Měj rád zlé, stejně jako laskavé. A pokud je to v tomto životě možné, oplácej rány požehnáním.“

V tu chvíli měla Rhianna pocit, že Gaborn stojí vedle ní a utěšuje ji. Pomyslela na Kirissu.

Bylo by možné, aby doopravdy věděl, že nějaké dítě z Inkarry se jednoho dne postaví wyrmlingské říši?

Ted' si tím byla jistá.

Rhianna přemýšlela o Králi Země. Jaké měl slabosti?

Borenson říkával, že je to jeho soucit.

Pán Zoufalství tuhle slabost určitě nemá.

A náhle znala odpověď. Sám Gaborn ji dal klíč k řešení.

Nemohu se postavit Králi Země, pomyslela si. Nemohu se o to ani pokusit. Díky své moci vycítí nebezpečí. Z čehož vyplynulo jediné možné řešení – opláčet rány požehnáním. Dokud nebudu nikoho ohrožovat, nebude Pán Zoufalství ničím předem varován před mým útokem.

Rhiannu napadlo, jestli je vůbec možné osvobodit Falliona, aniž by ublížila živé duši.

Pán Zoufalství tak odvážný krok nečeká. Ve skutečnosti ho něco takového ani nenapadne. „Každý vetřelec zabije strážce,“ – tak uvažuje.

Ale Rhianna věděla přinejmenším o jedné větrací šachtě, kterou nikdo nehlídá.

Byla silná, rychlá a měla na krku klíč od wyrmlingského žaláře.

Musím to zkusit, řekla si.

S tím vzlétla a zamířila do Beldinooku na krátkou zastávku.

20

PÁN ZOUFALSTVÍ

*Velký červ zabije každého nepřítele. Žádná
zbraň vytvořená člověkem ji nepřemůže.*

– z wyrmlingského katechismu

V pevnosti v Rugasse tahali wyrmlingové zajaté runovládce v aréně po podlaze a ukládali je vedle sebe na záda od největšího k nejmenšímu – stejně jako rybář, když vystavuje svůj úlovek.

Wyrmlingové se třásli strachy. Mrtví lordi se skláněli nad těly jako přízračné stíny – stíny oblečené v černých róbách tak tenkých, že byli téměř nehmotné. Seběmenší dotek mrtvého lorda dokázal zničit i toho nejmocnějšího runovládce – zanechal ho ochromeného a polomrtvého.

I teď Mrtví lordi vyzařovali ledovou auru, která, jak se zdálo, pronikla i tím nejsilnějším pláštěm Pána Zoufalství. Byl to chlad, co mrazil na těle, ale především na duši.

Dotek Mrtvého lorda byl dotekem záhrobní. Kdyby Mrtví lordi chtěli, mohli zabít své oběti pouhým dotekem. Ale Pán Zoufalství je upozornil, že tyhle lidi musí nechat naživu.

Přesto blízkost obětí, chuť jejich duší, lákaly přízraky k hodování. Byli jako psi na lovu, když ucítí krev a lov je v nejlepším – neschopní se udržet, když oštěp skolí jelena. Takže wyrmlingové se krčili, aby se náhodou o hladové přízraky neotřeli.

Mrtví lordi se zatím skláněli nad ležícími, celí rozechvělí nedočkavostí.

„Co s nimi uděláme, Velký červe?“ zeptal se jeden z nich sykavým hlasem.

Pán Zoufalství schvaloval jejich žádostivost, protože mu dobře sloužila.

„Nechte je mně,“ řekl Pán Zoufalství.

„Ale... my hladovíme,“ postěžoval si přízrak.

Když se Mrtví lordi dotkli těla smrtelníka, ochutnali jeho duši. Proto teď, když hleděli na své oběti, připadali si jako na báječné hostině, kde bochníky čerstvě upečeného chleba voní po celé místnosti a vybrané lahůdky lákají ke snědení, a oni si mohli jen jednou zobnout.

„Sloužíte mi dobře,“ řekl jim Pán Zoufalství. „Jděte do svých komnat. Máme čerstvé zajatce z divočiny – malé lidi, jejichž duše jsou sladší a šťavnatější než duše wyrmlingů. Strážci za chvíli nějaké přinesou.“

Přízraky se rozptýlily podle rozkazu. Zvedl se vítr a ony s ním odletěly ve vlajících černých róbách.

Pán Zoufalství se sklonil nad svými oběťmi a prohlížel si jejich tváře. Každá z nich zbělala jako vlčí zub. Každá si nesla cejch – místo, kterého se dotkl Mrtvý lord.

Všichni dýchali jen povrchně a hrozila jim smrt. Ale byli mladí a silní a měli odkazy odolnosti. Nedalo se odhadnout, jestli se díky odolnosti udrží naživu, protože dotek Mrtvého lorda zraňoval duši mnohem víc než tělo.

Pán Zoufalství usoudil, že se všichni s největší pravděpodobností během několika hodin probudí víc mrtví než živí. Ale časem se vyléčí i zraněná duše.

„Pane,“ zeptal se strážce, „můžeme někoho z nich zabít?“

Pán Zoufalství se zadíval na své zajatce a uvažoval, jak je nejlépe využít. Některé z nich poznal. Tím, že ovládl tělo Aretha Sul Urstona, se dostal k jeho vzpomínkám a myšlenkám.

Emír Tuul Ra byl kdysi jeho nejlepším učitelem. Emírovův národ byl vyhlazen a Pán Zoufalství usoudil, že jako politický vězeň nemá velkou cenu... ale jeden nikdy neví. Kdo teď vládne lidem v Caer Luciare?

Vulgnash jim zabil krále a Areth je dědicem. To znamená, že v současné době nemají žádného panovníka. Zvolili si emíra jako svého regenta?

Byla by to moudrá volba, uvažoval Pán Zoufalství. Takže nakonec by emír jako politický vězeň přece jen měl cenu. Lidé z Caer Luciare by mohli nabídnout nějaké výkupné za jeho propuštění. Doufal však ještě v něco jiného.

Proč emír přišel? Zachránit Aretha Sul Urstona samotného? Nebo si v krátkém čase vytvořil pouto i k Fallionovi?

To byla otázka, která se Pánovi Zoufalství honila hlavou. Koho z nich si Fallion cení nejvíc? Koho by mohl chtít zachránit?

Daylan Kladiovo žil samozřejmě věčně. Pán Zoufalství ho čas od času zabil, ale měl nesmrtelnou duši, takže se během krátké doby znovu převtělil.

Kolik toho Daylan Falliona naučil? uvažoval Pán Zoufalství. Jaké pouto si mezi sebou vytvořili?

Pak si prohlédl dívku, kterou zajali. Naklonil se nad ni. Na dívku z válečnických klanů byla dost malá a vlasy měla nezvykle tmavé. Klanovní bojovníci byli většinou rusovlasí, ale ona měla vlasy tmavě kaštanové.

Pán Zoufalství natáhl ruku k její blůze a trochu ji odhalil. Těsně pod linií krku měla otisky mocných run.

Vulgnash říkal, že Falliona doprovází dvě dívky a mladý muž, další z malých lidí. Takže Pán Zoufalství předpokládal, že ho přijde osvobodit někdo z jeho přátel, ale nečekal dvě dívky.

Jaké štěstí! pomyslel si. Jednu z nich mám a druhou chytí Vulgnash. Určitě jednu z nich miluje – možná obě. Čeho se vzdá, aby je zachránil před mučiteli?

Sklonil se a pohladil dívku po tváři. Tak krásná dívka...

„Udržujte je naživu,“ přikázal Pán Zoufalství, „dokud je nevyslechnu.“

„I tuhle?“ zeptal se strážce a kopl do wyrmlingské dívky. Její strážci ji na okamžik pustili, aby se jí mohl dotknout Mrtvý lord.

Pán Zoufalství se zamyslel. Zdálo se nepravděpodobné, že by si Fallion vytvořil nějaký vztah k wyrmlingské dívce. Ale jeden nikdy neví.

Při spojení světů mnoho lidí splynulo se svým stínovým protějškem – lidí, a stejně tak wyrmlingů. Znal Fallion dívčino stínové já? Je to důvod, proč se dívka obrátila proti vlastnímu druhu?

„Tu taky,“ rozhodl nakonec.

„Udrží je náš žalář?“ zeptal se strážce.

„Kobky musí udržet i ty nejsilnější wyrmlingské válečníky,“ řekl Pán Zoufalství. „Někteří z nich sice mají sílu deseti mužů, jejich kosti jsou však stejně křehké jako naše. Nedokážou vylomit železné mříže a ani ten nejmenší z nich se jimi neprotáhne.

Přesto dejte každého zajatce do zvláštní cely. Důkladně je prohledejte a zabavte jim všechny zbraně. Pak je pevně připoutejte řetězem. Ať se žádný z dozorců nepřibližuje k jejich celám. Jejich jediným žalárníkem bude Vulgnash.“

Pán Zoufalství se zarazil. Vulgnash právě pronásledoval okřídlenou ženu a brzy se vrátí – s ní nebo bez ní. Pán Zoufalství jen nerad pověřoval Vulgnashe tak přízemním úkolem, jako je hlídání vězňů, ale tihle vyžadovali jeho zkušenosti: Pán Zoufalství se neodvážil nechat obyčejné vojáky v blízkosti runovládců.

Vulgnash se ovšem musel postarat i o jiné záležitosti: Vzpoura v Caer Luciare, kde oddíl Tesáků přijímá odkazy od svých druhů v bláhové naději, že přemůžou Pána Zoufalství...

Za to je musí stihnout trest. Pán Zoufalství uvažoval, že na ně pošle své jednotky, samozřejmě pod vedením svých vyvolených kapitánů... ale Země ho před tím varovala. Žádný z jeho bojovníků se nemůže postavit nové síle, která povstala v Caer Luciare – žádný kromě Vulgnashe.

Takže Vulgnash bude muset jít. Pán Zoufalství potřeboval znovu získat kontrolu nad těžbou rudy krvavého kovu, protože cítil nadcházející nebezpečí. Nehrozilo bezprostředně, možná tak za týden, ale útok se blížil.

Nedá se nic dělat. Pán Zoufalství potřeboval, aby Vulgnash splnil oba úkoly.

Strážce zvedly vězně a odnesly je do žaláře. Pán Zoufalství šel za nimi, aby se ujistil, že se žádný z nich neprobral ani nepokusil se o útěk.

Jakmile byli všichni v celách, odzbrojení a spoutaní, Pán Zoufalství se ještě zastavil, aby zkontroloval Falliona.

Tvrdě spal s jinovatkou kolem úst. V kobce mrzlo.

Fallion vykřikl ze spánku: „Ne! Tone!“

Pán Zoufalství se usmál a přemýšlel, co asi mučitelé právě dělají jeho Zasvěcencům. Fallion přijal další stovku odkazů soucitu. Právě teď jim mučitelé zřejmě odstraňovali přebytečné části těl. Pán Zoufalství řekl mučitelům, že podle jeho názoru lze jakoukoliv část těla Zasvěcenců považovat za „přebytečnou“.

„Spi, můj malý příteli,“ zašeptal Pán Zoufalství. „Už brzy tě probudím, aby sis těch hrůz užil.“

Pán Zoufalství nechal zajatce v jejich chladných kobkách, vzal palečnici a zamyšlen, se skloněnou hlavou, zamířil do trůnního sálu, aby tam počkal na Vulgnashův návrat.

Světlušky, zdobící strop a stěny chodeb, nevydávaly dost světla pro jeho příliš lidské oči.

V trůnním sále si vyslechl zprávy od kouzelníků. Pán Zoufalství dostal svůj příděl tisíce odkazů a Fallion dostal ten svůj. Testy, zda když wyrmling přijme odkazy zraku od lidí, bude lépe snášet denní světlo, dopadly dobře. Nebylo to stoprocentně účinné, ale hodně se to zlepšilo.

To Pána Zoufalství potěšilo. Objednal si další odkazy, ale zjistil, že už téměř vyčerpal všechny zásoby magických tyčí. A tak poslal hlavního kouzelníka pryč se slibem, že už brzy dostane další příděl krvavého kovu.

Poté se Pán Zoufalství odebral do vedlejší místnosti s mapami a zadumal se.

Pokud moji nepřátelé přijímají odkazy, uvědomil si, musí mít své Zasvěcence. Abych zmírnil nebezpečí, stačí, když pošlu své oddíly, aby tyto Zasvěcence našly a zabily.

Zahleděl se na mapu, ale příliš mu to nepomohlo. Spojením světů se všechno změnilo. Jeho průzkumníci vycházeli ven v noci a přinášeli zprávy o městech, která znenadání vyrostla na místech, kde předtím byla jen pustina. Jeho oddíly už zničily všechno, co viděly, ale dál než sto mil od Rugassy nebyla krajina dosud zmapovaná.

Neměl dostatek Nesmrtelných rytířů, které by mohl vyslat na průzkum těchto vzdálenějších končin.

Vládce Scathain mi poskytne pomoc, pomyslel si. Pár tisíc Temných vznešených bude stačit.

Země ho varovala před zatím ještě vzdáleným nebezpečím. To ho potěšilo. Nic nebude rušit další přípravy.

Ale je nebezpečí skutečně tak vzdálené? uvažoval.

Tím, že obětoval jednoho ze svých vyvolených, zklamal Ducha Země, jež mu propůjčil svou moc. To věděl. Cítil, jak se Duch vzdálil, a až nastane čas k boji, věděl, že bude obtížné upozornit Vulgnashe na nebezpečí.

Ostatně sám Duch Země ho v tomto smyslu varoval: Pokud se Pán Zoufalství nepodřídí přání Země, může přijít o její ochrannou moc.

To nemohl připustit.

V budoucnosti nesmím nechat nikoho ze svých vyvolených zemřít, rozhodl se Pán Zoufalství. A prozatím se musím podřídít každému vrtochu Země, abych opět získal její důvěru. Musím hiát dokonalého Krále Země.

Ale popuzovalo ho to. Pánovi Zoufalství zbýval jen krůček k ovládnutí světů... Proč by mu nějaký Duch Země měl přikazovat, co má dělat?

Pozdě odpoledne se vrátil Vulgnash s Temným vznešeným po boku. Zdálo se, že se ti dva stali blízkými přáteli. Tiše předstoupili před trůn Pána Zoufalství.

Trůn samotný byl masivní, s opěradlem vysokým dva a půl metru. Vyřezán byl z kostí světového wyrma, a proto měl zažloutlou barvu starého zubu.

Vulgnash vešel do místnosti se skloněnou hlavou. Zvedl křídla na pozdrav, ale Pán Zoufalství si všiml, že je neroztáhl úplně. Vypadal, že je vyčerpaný a skleslý. Temný vznešený stál za ním a vrhal na svět nevraživý pohled.

„Neuspěl jsem, můj pane,“ řekl Vulgnash. „Dívka mi unikla. Sledoval jsem ji tak dlouho, jak jen to šlo, ale pak mě začalo oslepovat denní světlo.“

Pán Zoufalství dlouho jen mlčky seděl a nevěřil svým uším. Byl si jistý, že Vulgnash dívku chytí. Částečně to pramenilo

z jeho bezmezného důvěry ve Vulgnashovy schopnosti, a zčásti z toho, že ho Země neupozornila na žádné nebezpečí.

Dívka *mohla* představovat hrozbu, ale když se nad tím znovu zamyslel, usoudil, že jeho říše je bezpečná. V příštích dnech mu žádný útok nehrozí.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekl nakonec. „Nic závažného se nestalo.“

„Dívka může znamenat nebezpečí,“ namítl Vulgnash. „Je mocnou runo vládkyní. Může shromáždit armádu a vrátit se.“

„Pokud to udělá,“ řekl Pán Zoufalství, „dá nám tím další příležitost ji chytit. Nebo ne?“

Vulgnash zamyšleně vzhledl.

Pán Zoufalství ho znovu ujistil: „Nezáutočí v dohledné době – ani dnes, ani zítra. Tím jsem si jistý. Bojí se nás.“

„Ale...“ začal Vulgnash, „přijala mnoho odkazů.“

„Jistě,“ řekl Pán Zoufalství. „A pokusí se přijmout další. Což znamená, že ze všeho nejdůležitější je zajistit si zásoby krvavého kovu z Caer Luciare. To mi právě teď dělá největší starost. Elitní oddíl Tesáků se vzbouřil a odmítá mi posílat magické tyče. Chci je jednou provždy potrestat.“

„Odletím ještě za soumraku,“ slíbil Vulgnash.

„Mám lepší nápad. Máš nějaké magické tyče?“

Vulgnash si s nimi hrál v kobce, kde střežil Falliona, a vytvářel nové runy pro svého pána. To on vymyslel runu soucitu.

„Jen hrstku.“

„Udělej pár tyčí s runou zraku. Pak přesvědč někoho z malých lidí, aby poskytl odkaz zraku tobě a Kryssidiovi.“

„Pane?“

„Malí lidé vidí i za jasného dne. Kouzelníci udělali pár testů, zatímco jsi byl pryč. Když lidé propůjčí svůj zrak wyrmům, přestane jim denní světlo tolik vadit.“

Vulgnash se usmál a odhalil své dlouhé špičáky.

„Děkuji, můj pane,“ řekl, ale ještě se neměl k odchodu. Poklekl na koleno. „Je tu ještě jedna věc...“

„Jaká?“

„Zatímco jsem pronásledoval tu dívku, zahlédl jsem ničitele. Velkou armádu. Jsou necelých dvě stě mil od pevnosti.“

Pokud budou pokračovat stále stejným směrem, dorazí sem dnes večer.“

„Nepředstavuji žádnou hrozbu,“ řekl Pán Zoufalství. „S největší pravděpodobností nás minou. Země mě nevarovala.“ Už ho začínaly zmáhat starosti. „Ještě než odletíš, zajdi do žaláře a přesvědč se, že jsou naši zajatci bezpečně zavřeni.“

„Ano, pane,“ řekl Vulgnash.

Nesmrtelný rytíř vstal a opustil trůnní sál s křídly hrdě vztyčenými. Před trůnem zůstal jen Temný vznešený.

„No a teď, můj příteli,“ řekl Pán Zoufalství, „pojdme něco pojíst a vymyslet, jak si nejlépe podrobit miliony stínových světů.“

21

MALÁ POMSTA

*Každý musí usilovat o to, aby byl chytrý
a silný. Velký červ sešle svou pomstu na ty, kteří
se ukážou být slabí a hloupí.*

– z wyrmlingského katechismu

Vulgnash cítil zvláštní touhu. Mrtví nemají lidské touhy, přinejmenším ne v takové míře jako lidé. Hlad, který pociťují, je základní touha po životní síle, žádostivost, která má za následek, že každá buňka v jejich těle bolestně touží, podobně jako dusící se muž bolestně lapá po vzduchu. Ale jinak postrádají chtivost, marnivost i soucit.

Proto mu byla jeho neodbytná touha na obtíž. Myslel na pomstu. Dívka z lidského rodu mu unikla a v očích Pána Zoufalství prokázala jeho slabost.

Vulgnash viděl jeho nelibost.

Zase do žaláře, pomyslel si cestou dolů po točitém kamenném schodišti. Navěky zůstanu v žaláři.

Toužil dostat nějaký nebezpečnější úkol. Hlídní čaroděje Falliona mělo také svá úskalí, pravda, ale Fallion představoval jen malou hrozbu.

Vulgnash došel do žaláře a našel Falliona na svém místě. Podlahu pokrývala jinovatka a na mřížích a stěnách se začínaly tvořit ledové krystalky. Fallion tvrdě spal, napůl v bezvědomí.

Ostatní vězni na tom byli podobně. Talon ležela nehybně a sotva dýchala. Wyrmlingská dívka vypadala jako mrtvá.

Daylan Kladio také dýchal jen povrchně. Jediný emír dýchal ztěžka a ze spánku sténal, jako by ho trápila noční můra.

Vulgnash zkusil zatřást dveřmi. Byly masivní a vážily skoro půl tuny. Nepohnul jimi. Navíc byly zamčené.

Vulgnash se ještě naposledy krátce zastavil u čaroděje Falliona.

Byl pevně přivázan za nohu řetězem ke stěně.

Vulgnash se rozhodl, že si s ním trochu pohraje. Z vedlejší kobky přinesl dřevěnou pryčnu a starý provaz. Svázal jím Fallionovi ruce a nohy tak pevně, že mu přerušil krevní oběh.

Přitáhl do jeho kobky pryčnu, položil na ni Falliona na záda a zaklonil mu hlavu, aby neviděl své tělo.

Poslal Fallionovi trochu tepla, aby ho probudil. Fallion se pomalu probíral, a jak postupně nabýval vědomí, začal sebou škubat, něco mumlal a zkoušel se zvednout.

Když byl plně při vědomí, ležel na pryčně s rostoucím děsem ve tváři. Zápasil, snažil se pohnout rukama a nohama, ale neviděl je a ani je necítil.

Vulgnash věděl, co si myslí. Desítky jeho Zasvěcenců byly znetvořeny, ruce i nohy jim byly usekány a Fallion nedokázal poznat, jestli on sám má nějaké končetiny.

„Blázne,“ zasyčel Vulgnash, „bez nohou a rukou vypadáš jako červ. Kruť se. Svíjej se před svým pánem.“

„Ne, prosím!“ vykřikl Fallion a opět se pokusil zvednout, aby viděl, jestli je celý.

Vulgnash mu položil nohu na čelo a přidržel mu hlavu, aby ji nemohl zvednout.

„Poděkoval jsi mému pánovi za to, že tě nechal cítit bolest jeho obětí. Takže jako odměnu nechal usekat končetiny tisícům z nich, abys cítil jejich bolest. Chtěl bys je vidět?“

Fallion náhle natáhl své smysly a snažil se získat trochu tepla ze stěn kobky. Jenže kámen byl chladný a neměl v sobě ani špetku tepla. Byl to jen marný pokus o únik.

Vulgnash opět z Falliona vysál teplo a odeslal ho do hlubokého bezvědomí.

To mu vydrží dalších pár hodin, pomyslel si Vulgnash. A bude snít...

Vulgnash opustil žalář, našel Kryssidia a odnesl své poslední čtyři magické tyče hlavnímu kouzelníkovi. Tomu netrvalo ani čtvrt hodiny, než vybral několik malých lidí, a dvěma z nich odebral zrak. Výsledek Vulgnashe zklamal. Ve tmě neviděl o nic líp, jen světlušky na stěnách svítily barvou, kterou nikdy předtím neviděl – tmavě zelenou.

Zbývající dvě tyče použil kouzelník k tomu, aby Vulgnashovi předal odkazy metabolismu. Kryssidioví Vulgnash řekl, že se s ním sejde ve svých komnatách.

Vulgnash rychle proběhl chodbami a po schodech nahoru jako housenka po větvi, až se dostal do svého skromného obydlí, kde byla jeho krypta.

Slunce se sklánělo k horizontu jako krvavý kotouč, který se chystal ulehnout do svého hrobu. Obzor lemovaly červánky a slibovaly blížící se bouři.

Poprvé v životě viděl Vulgnash svět v barvách – modrou oblohu s červánky i šedou, světlehnědou a zelenou krajinu.

Tak tohle lidé vidí, pomyslel si s úžasem.

Odkaz fungoval výborně. Denní světlo mu sice stále vadilo, ale už ho tolik neoslňovalo. Stále bylo jasno, takže představa letu ho příliš nelákala, ale za chvíli stejně nastane tma.

Ze skříně vyndal nový červený plášť a připnul si dlouhý, ostrý meč, černý jako obsidián.

Na chvilku se zastavil u dveří a toužebně se zadíval na vlastní hrob.

Ach, povzdechl si v duchu, jak bych chtěl spát, možná i snít.

Vulgnash našel vnitřní klid. Mučení Falliona mu vyléčilo rány a uspokojilo jeho touhu po pomstě.

A víc než to. Cítil se bezpečně, když věděl, že jde do boje s Pánem Zoufalství na své straně.

Jako Nesmrtelný rytíř nebyl Vulgnash nikdy doopravdy živý. Neměl duši, a proto nemohl být hostitelem Lokuse. Nemohl proto na dálku komunikovat s Pánem Zoufalství, jako to dělali Mrtví lordi.

Ale teď Pán Zoufalství získal novou schopnost.

Díky moci Krále Země může promlouvat k mé mysli, uvědomil si Vulgnash, přestože nemůže slyšet mé myšlenky.

To Vulgnashe potěšilo. Postavilo ho to téměř na úroveň Mrtvých lordů a zvýšilo to jeho cenu. Současně měl i dostatek soukromí.

Ale Vulgnash měl úkol. Pán se bude zlobit, že mu trvá tak dlouho, než potrestá oddíl Tesáků.

Vzápětí se dostavil Kryssidius. Oba se rozběhli k nejbližšímu oknu a skočili z věže. Roztáhli rudá křídla a vzlétli.

Zakroužili nízko nad zemí, aby je skryly stíny vzdálených hor, a rychle přeletěli nad stromy a zvyšovali rychlost.

Den přešel v soumrak a pak vše pohltila tma.

Jak letěli vedle sebe, seznámil Kryssidius Nesmrtelného rytíře podrobně se situací v Caer Luciare. Tesáci přijímali odkazy a cítili se natolik silní, že se postavili na odpor impériu. Vedl je samolibý hlupák Chulspeth, který ještě netuší, že Pán Zoufalství na sebe vzal fyzickou podobu a pobývá v Rugasse. Samozřejmě také nevěděl, že tím Pán Zoufalství získal zároveň neslýchanou moc, ochrannou moc Krále Země.

Vulgnash Chulspetha znal. Velel zvláštní jednotce Tesáků. Vulgnash ho osobně vybral, protože jako první přijal odkaz krvežíznivosti.

Opět jsem svému pánovi neposloužil moc dobře, pomyslel si Vulgnash.

Kryssidius dostal hlad, a tak oba Nesmrtelní rytíři na chvíli zpomalili, odchýlili se ze směru a vydali se na lov. Našli malou usedlost, kde se kouřilo z komínů.

Bylo to strážní stanoviště malých lidí, horská vesnička, chráněná pouze dřevěnou palisádou. Stráže hlídkovaly ve věžích.

Nesmrtelní rytíři slétli do vesnice a uhýbali šípům, které jim vesničané vysílali na uvítanou. Spatřili děti, hrající si na ulici, které v hrůze prchaly, když na ně rodiče zavolali.

Vulgnash se snesl níž, nabral na křídlo nějaké batole a Kryssidius ho následoval. Rodiče v panice křičeli a hnali se za nimi, hrozili jim zaťatými pěstmi a spílali jim.

Jsme jako sojky, vykrádající hnízda menších ptáků, pomyslel si Vulgnash, když položil ruku na dětský obličejík a začal z něho vysávat životní energii. Dítě nebo dospělý, duše

těchto tvorů poskytovaly stejnou výživu. Oba rytíři vysáli své oběti a odhodili jejich prázdné schránky na zem.

O chvíli později uslyšel v mysli hlas svého pána. *Až potrestáte mé nepřátele, rychle se vraťte. Přineste další zásobu krvavého kovu na magické tyče.*

„Ano, pane,“ zašeptal Vulgnash do větru, přestože věděl, že ho pán nemůže slyšet.

Když se přiblížili k Caer Luciare, uslyšel hlas svého pána ještě jednou. *Opatrně, příteli. Opatrně. Nepřítel nastražil past. Až přistanete, zaútočí. Tuhle bitvu nemůžeš vyhrát mečem.*

Vulgnash naznačil Kryssidiovi jemným pohybem křídla změnu směru. Stočili se doleva a přistáli v nedalekém lese.

„Náš pán chce, abychom tam šli s ohněm,“ oznámil mu Vulgnash. Bez meškání udělal hromádku ze suchého listí a drobných větví a pomocí části tělesného tepla zapálil malý plamínek.

Chvíli ho nechal olizovat listí a nabývat na síle a pak plameny stočil, takže zapálily malou olši. Teplý vánek plameny rozfoukal, až za chvíli zachvátily celý strom a začaly se šířit dál.

Vulgnash vstoupil do sílícího inferna a koupal se v jeho žáru jako ještěrka, vyhřívající se na kameni v poledním slunci, dokud ho ohnivé peklo úplně neprostoupilo.

Potom oba Nesmrtelní rytíři opět vzlétli a zamířili k hoře Luciare.

Padlí wyrmlingové z nedávné bitvy leželi roztroušeni kolem, krajina byla posetá jejich těly v místech, kde padli. Zůstat po smrti ležet na bitevním poli se považovalo za velkou čest a wyrmlingové věřili, že každý takový padlý bojovník opět povstane se zbraní v ruce, až Velký červ zase obalí jejich kosti masem a stvoří své proslulé válečníky, aby vybojovali poslední velkou bitvu na sklonku věků.

Tři hlavní velké oblouky Luciare už dávno neosvětlovali duchové lidských předků. Zdi teď zdobily bílé vulgární nápisy na znamení, že území teď patří wyrmlingům.

U bran, jak se zdálo, nestály žádné stráže. Možná už nezůstal nikdo, koho by mohli postavit na hlídku. Kryssidius popsal situaci uvnitř – ležící wyrmlingové byli roztroušeni po

veliké síni, každý obrán o nějakou vlastnost, takže na nohou jich zůstalo jen pár.

Vulgnash ještě neslyšel o takové podlosti a zhýralosti.

Snesl se na zem před prostřední bránu a zavolal: „Chulspethe, vylez!“

U brány nikdo nestál, ale po nějaké době se ozval vysoký a fanatický hlas.

„Copak jsem nějaký čokl, aby mi někdo poroučel?“ Podle zvuku jeho hlasu bylo jasné, že Chulspeth přijal příliš mnoho odkazů metabolismu – možná dvacet nebo ještě víc. Ačkoliv se snažil mluvit pomalu, aby mu bylo lépe rozumět, hlas měl skřípavý, vysoký a divně mu přeskakoval.

„Nejsi čokl,“ řekl Vulgnash. Snažil se mluvit smířlivě, aby vylákal nepřítele ven. „Vážil jsem si tě a projevoval ti úctu. Byl jsi prvním z vojáků našeho pána, který okusil dotek magické tyče. Ted’ se proslychá, že po něm nezřízeně toužíš a že jsi ztratil soudnost. Přišel jsem se s tebou dohodnout, nabídnout ti možnost zase sloužit našemu pánovi. Mohl by ses stát jeho nejcenějším bojovníkem.“

„To budu radši sloužit býcím koulím než našemu zbabělému císaři!“ vypískl Chulspeth. V pevnosti se stále nic nehýbalo.

„V Rugasse už nevládne císař,“ informoval ho Vulgnash. „Pán Zoufalství přijal nové tělo a žije nyní v labyrintu mezi námi.“

Zpráva měla v Chulspethovi probudit příslušný respekt, nebo dokonce fanatický zápal. Místo toho se ozvalo jen vyštěknutí, zavrčení a výhrůžky.

„Nebojím se Pána Zoufalství!“ vykřikl Chulspeth. „Co jsi ty, Vulgnashi? Nic víc než poskok, který se snaží potěšit svého pána. Měl bys mít čestné místo po jeho boku a ne se mu plazit u nohou.“ Chulspeth ted’ zkoušel klasickou návnadu, jakou Vulgnash slyšel v mnoha obměnách již tisíckrát. „Ty, Vulgnashi, bys měl zůstat tady s námi. Byl bys tady vítán. Požíval bys zde náležitou úctu jako velký pán. Měl bys vybraná jídla a krásné ženy.“

Vulgnash se tiše zasmál.

„Netoužím po takových věcech,“ řekl. „A nepokládám za čest být jedním z vás. Pán Zoufalství přišel mezi nás a ovládá zvláštní moc, mezi smrtelníky nevídanou. Bojím se, že kdybych tu zůstal, rozšlápl by nás všechny jako obtížný hmyz.“

Chulspeth zařval.

Útok! projel Vulgnashovi myslí varovný hlas Pána Zoufalství. Zvedl ruku a připravil se vyslat ohnivou kouli.

Náhle se z hlubin Caer Luciare vyřítil Chulspeth. Vulgnash si ani nedovedl představit, že se někdo může pohybovat takovou rychlostí. Chulspeth vyrazil ze tmy rychlostí víc než sto mil v hodině s černým kopím v ruce.

Vulgnash vrhl ohnivou kouli, rozžhavenou do běla a burácející. Když opouštěla jeho dlaň, akorát se mu do ní vešla, ale cestou se zvětšovala, a když jí Chulspeth proběhl, měla už v průměru třicet centimetrů.

Na okamžik si Vulgnash myslel, že jeho nepřítel prostě proběhne plameny a nic se mu nestane – jako dětem, když skáčou přes oheň.

Ale Chulspeth na okamžik zaváhal, než zaútočil a hodil černé kopí.

Kopí prolétlo plameny rychleji než šíp z balisty. Se stovkami odkazů síly byl Chulspethův útok ničivý. Oštěp zasáhl Vulgnashe přímo doprostřed hrudi a měl tolik síly, že jím čistě prolétl.

Nevadí, pomyslel si Vulgnash. Tkáň se časem zacílí.

Pak Chulspeth proběhl ohnivou koulí se skloněnou hlavou jako rozzuřený býk.

Lépe by byl udělal, kdyby se jí vyhnul.

Chulspeth možná nečekal, že plameny budou tak žhavé. Anebo si představoval, že s tolika odkazy odolnosti je nepřemožitelný. Také se ovšem mohlo stát, že odkazy krvežíznivosti, které přijal, ho dohnaly k šílenství.

Ať už z jakéhokoliv důvodu, Chulspeth proskočil ohněm a vynořil se na druhé straně se zčernalým tělem a v hořícím oděvu. Křičel nesnesitelnou bolestí, přesto se vrhl směrem k Vulgnashovi s mečem v ruce, odhodlaný bojovat do posledního dechu.

Uteč! ozvalo se varování Ducha Země.

Vulgnash mávl křídly a vystřelil do vzduchu jako blesk. Chulspeth za ním vyskočil ve snaze ho chytit, nohy se mu však podlomily a on zhroutil se na zem.

Vulgnash vyletěl vysoko a nechal nejvyššího velitele oddílu Tesáků na zemi, kašlajícího a hořícího.

Pak se opět snesl k prostřední bráně Caer Luciare, kde zbytky jeho ohnivé koule očernily její světlé oblouky a roztavily zlaté ozdoby.

Nejvyšší čas dokončit úkol, pomyslel si.

Obával se, že uvnitř narazí na nějaký odpor, ale od Pána Zoufalství již žádné varování nepřišlo.

Přistál před klenutou vstupní bránou. Kryssidius se snesl za ním. Společně prošli dovnitř a našli pevnost tak, jak ji Kryssidius popsal. Wyrmlingští válečníci leželi poházeni na zemi, jako by upadli v opilosti, paže i nohy doširoka roztažené.

Nesložilo je ovšem víno, ale odebrané odkazy. Teď však někteří začínali vstávat, protože se jim vracela síla, odolnost a rychlost, kterou poskytli Chulspethovi.

Vulgnashe takové zneužití moci popudilo. Hlupáci z císařské jednotky Tesáků si neuvědomili, co dělají. Nechali Zasvěcence bez ochrany. Možná dokonce ani nevěděli, že když bude Zasvěcenec zabit, přijdou o jeho cenné vlastnosti.

Kdyby se lidé rozhodli, že se vrátí a dobudou zpět svou pevnost, pomyslel si Vulgnash, našli by ji úplně bez ochrany a snadno by se jí zase zmocnili.

Náhle před sebou v chodbě spatřil několik Tesáků, odhodlaných se mu postavit na odpor – půl tuctu válečníků tam stálo těsně vedle sebe.

Ve výrazech jejich tváří soupeřil strach se vztekem a napjaté svaly v těle svědčily o tom, že jsou připraveni bojovat.

Přesto se do boje nijak nehrnuli.

„Co jste to za hlupáky?“ zakřičel na ně Vulgnash. „Vás můžu zabít mnohem snáz než Chulspetha! Klidně bych vás mohl vydat na milost a nemilost lidem, ale budu potřebovat mocné válečníky, aby bránili tuhle pevnost, pokud se vrátí. A věřte mi, že se vrátí. Brzy a ve velkém počtu. Zanechali tady horu krvavého kovu.“

Vulgnashova slova je přesvědčila. Když jim svítila naděje na odpuštění, někteří odhodili válečné sekyry a padli na kolena, aby mu projevili úctu a podrobili se.

Během chvilky je následoval zbytek vzbouřeného oddílu Tesáků.

Kryssidius došel rázným krokem až k nim. „Sklóňte se přede mnou,“ vykřikl. „Neboť Velký červ vybrala mě, abych vám vládl. Převtělila se a nyní vládne Rugasse a světu. Ale tady, v Caer Luciare, budu vaším císařem a vy mými poddanými.“

Po vyhraném boji se Vulgnash věnoval dalšímu úkolu. Požadoval krvavý kov a wyrmlingské jednotky ho zavedly do slévárny, kde se právě odlévaly do forem stovky liber magických tyčí.

Vulgnash se usmál. Jeho pán bude potěšen a Vulgnash si už představoval, jak bude odměněn dalšími odkazy.

A kromě toho, Vulgnash dosáhl, čeho chtěl: malé pomsty.

22

JEDINÝ PRAVÝ STROM

*V budoucím světě bude každý strom poražen
a samotná příroda se skloní před Velkým červem.*

– z wyrmlingského katechismu

Už se schylovalo k večeru, když čaroděj Sisel a lord Erringale dorazili k Jedinému Pravému Stromu. Celý den pochodovali a Erringale na vlastní oči viděl rozklad a zbídačení stínového světa – plíseň napadala stromy i ruiny, opuštěné poraženými válečnickými klany – a nad vším se vznášel pach smrti.

S něčím takovým se nikdy předtím nesetkal.

„Myslel jsem, že v mém světě existují kruté věci,“ prohlásil po cestě, když procházeli sutinami starého hostince. „Viděl jsem podobná místa v Prokletém kraji, ale ještě nikdy jsem nebyl svědkem tak nezměrné zkázy.“

„Tento svět je celý v ruinách,“ řekl Sisel, „na jihu za horami jsou ruiny většinou už i zarostlé džunglí... ale na východě nejsou tak staré. Rozlehlé pevnosti, dříve okázalé a silné, se nyní podobají hrobkám, v nichž jejich obránci skončili.“

Náš boj s wyrmlingy trvá už dlouho. Válčíme už pět tisíc let. Občas na pár století získáme vítězství, pak se náš lid ukolébá a wyrmlingové udeří znovu v ještě větším počtu. Jindy ztratíme velká území, která už nikdy nezískáme zpět.“

Lord Erringale ho poslouchel s vážnou tváří. „Daylan říkal, že ten Velký červ přivolal odporné tvory z jiných světů, aby posílili jeho armádu. Co mi o nich řekneš?“

Čaroděj Sisel mu popsal, co viděl. Lidé z onoho světa některé z nich znali. Temní vznešení byli jejich úhlavními nepřáteli. A když Erringale slyšel o strengi-saatách, které snášely svá vejce do útrob dětí, aby po vylíhnutí měla mláďata čerstvé maso, zděsil se.

„Kde našel takové podlé tvory?“ podivil se Erringale nahlas.

„Nevím,“ řekl Sisel. „Proto jsem překvapen, že nám vaši lidé nechtějí poskytnout zbraně.“

„Kdybychom vám poskytli účinné zbraně,“ řekl Erringale, „wyrmlingové by vám je sebrali a váš osud by byl zpečetěn.“

„Aha,“ namítl čaroděj, „takže si myslíte, že je moudré nechávat si své znalosti pro sebe a neposkytovat je stínovým světům? Řekněte mi: kdyby jeden z vašich vlastních lidí umíral žízni, zakazovaly by vám vaše zákony prozradit mu, kde najít oázu?“

„Jistěže ne,“ řekl Erringale.

„Tak v čem je rozdíl? Někdo potřebuje vodu, aby přežil, jiný zase zbraň.“

Erringale zmlkl a nepromluvil po mnoho dalších mil. Kráčel zamyšlen, se skloněnou hlavou.

Slunce se ukládalo ke spánku za vzdálené kopce jako červená perla na lůžko z růžových lístků. Divocí holubi vrkali v dubových lesích a z polí a luk se ozývaly cikády.

Čaroděj Sisel kráčel po louce s Erringalem po boku a cítil se uvolněně. Jako Strážce Země měl zvláštní dar. Mohl procházet lesem i po louce, a když chtěl, neviděli ho nepřátelé ani přátelé. Ted' tohoto daru využil a zajíc u cesty mu nevěnoval víc pozornosti než mouše, která mu sedla na ucho. Jelen se přišel napít vody z příkopu, a když kolem něj oba muži prošli, ani nezvedl hlavu.

K večeru dorazili ke hradu Coorm a našli padací most spuštěný. Odnikud se neozýval štěkot psů, ani hlasy dětí hrajících si na nádvoří, žádný zpěv pradlen ani volání rodičů na děti, aby už šly k večeři.

Bylo jasné, že hrad je prázdný. Jeho obyvatelé utekli.

Muži přešli lehkým krokem přes padací most. Jejich stíny na vodní hladině dokonce nevyplašily ani pstruha, který plaval těsně pod hladinou.

Hned za bránou našli, co hledali. Velké nádvoří sloužilo povozům se zbožím, které se odtud rozjížděly do různých částí města. Uprostřed stála kruhová, asi metr vysoká kamenná zídka. Byla plná zeminy a kamínků, takže tvořila zahrádku – vlastně to byl takový velký květináč. Za ní, na vrcholu bývalé skalky, stál kamenný chrlic, z jehož úst tryskala na šedivé kameny voda.

Uprostřed zídky vyrůstal kmen Pravého Stromu. Nad chrlicem se klenuly jeho větve bez listů, dokonale tvarované jako nejjemnější krajka.

Čaroděj Sisel ještě neviděl strom, který by byl tak napadený. Byl zázrak, že ještě vůbec stál. Neměl jediný lístek. Kmen i větve pokrývala plíseň krémové i kanárkově žluté barvy ve vrstvě silnější než jinovatka. Skoro se zdálo, že je zasněžený. Zapadající slunce ho zbarvilo do růžova.

Po celém nádvoří se vznášel pach hniloby, který byl tak silný, že si Sisel musel zakrýt nos rukávem.

Erringale si strom pozorně prohlížel. „Tak je to pravda,“ řekl. „Jediný Strom vyrašil ve stínovém světě... ale teď je mrtvý – úplně shnil.“

„Ano,“ potvrdil Sisel, „ale není to přirozená hniloba. Strom podlehl mocné kletbě.“

Erringale byl tím pohledem úplně zdrcen. Vyskočil na kamennou zídku, padl pod stromem na kolena a vzhlédl do jeho koruny.

„Je mrtvý,“ prohlásil nakonec. „Nemá hlas. Doufal jsem, že si s ním promluví, ale on mlčí.“

Pohlédl dolů na mrtvé listy. Půda pod stromem byla spálená a jen tu a tam zůstalo pár ohořelých listů. „Možná tu je nějaký žalud,“ řekl Erringale s nadějí v hlase. Začal rýpat v popelu kolem kmene stromu.

„Na dubu se objeví první žaludy až po dvaceti letech,“ upozornil ho Sisel. „Tenhle strom se dubu velmi podobá.“

Myslím, že žádný žalud nenajdete. Navštívil jsem hrad Coorm před dvaceti lety a tehdy tenhle strom ještě nevyrašil.“

Erringalovi málem puklo srdce. Postavil se a ulomil větvičku z jedné spodní větve.

„Větev z Pravého Stromu,“ řekl. „Můj lid ji bude uctívat.“

Sisel upřel pohled na strom. „Snad v něm najdeme ještě trochu života. Legenda praví, že má silné uzdravovací schopnosti, a proto má i tuhý život.“

Erringale se na něj podíval, jako by právě pronesl nějakou pitomost. „Jak v něm může být život?“

„Když člověk spadne do ledové vody,“ prohlásil Sisel, „často vypadá jako mrtvý. Jeho život se ukrývá hluboko uvnitř. Přestane dýchat, zastaví se mu srdce... ale pořád je v něm život. A jste-li dost trpělivý, můžete ho znovu oživit.“

Se stromy je to stejné. Svým způsobem umírají každou zimu. Jejich myšlenky vyhasnou a upadnou do letargie. A tento strom trpí jako za největšího mrazu, ale může v něm být život – ne v listech, ani ve větvích nebo kmeni, ale hluboko v jeho kořenech.“

Sisel zvedl svou hůlku, foukl na strom a zašeptal požehnání:

*Kořeny, kmeni, větve i větvičky,
zesilte hned, zesilte hned...*

Odstoupil a pohlédl na strom, jako by čekal, že z mrtvých větví vyraší nové listy.

„Tohle,“ řekl Sisel, „by mělo zastavit hnilobu a další tlení. A teď zjistíme, jestli objevíme nějaké známky života.“

Oba muži se vydali na obhlídku města, až našli nářadí, které potřebovali – motyku a rýč. Pak začali společně kopat.

„Siseli,“ ozval se Erringale, když vykopali asi půl metru hlubokou jámu. „Proč se wyrmlingové snažili strom zabít?“

„Protože je krásný?“ hádal čaroděj.

„To nestačí. Wyrmlingové jsou zamořeni červy. A Velký červ řídí jejich činy. Ona strom určitě potřebuje – stejně jako my – pokud doufá, že se jí podaří spojit světy v jeden.“

Sisel přestal kopat a dlouho přemýšlel. „To je záhada,“ řekl. „Možná plánuje spojit světy bez stromu. To by se jí podobalo, snažit se podřídit Mocnosti své vůli.“

„Nebo je taky možné,“ řekl Erringale, „že se stromu bojí. Může se bát jeho ochranné moci. A nebo má strach, co strom udělá, protože promlouvá klidem a nutí je být lepší, dokonalejší, a tím pádem se stává nepřítelem Velkého červa.“

Sisel rozvedl jeho myšlenku dál. „Strom také povolává lidi do svých služeb, povzbuzuje je a naplňuje nadějí a moudrostí, a na oplátku žádá jen málo. Možná máte pravdu. Velký červ se na něj dívá jako na svého soka v boji o náklonnost lidí.“

„A když Pán Zoufalství nemůže něco ovládat,“ řekl Erringale, „cítí potřebu to zničit.“

„To určitě cítí i vůči nám.“

„Nebo možná,“ řekl Erringale, „Velký červ nemohla odolat jeho kouzlu.“

„Aaách,“ usmál se Sisel takové myšlence. „Ze všech důvodů, které mohla mít k jeho zničení, mi tenhle zní jako ten pravý.“

Erringale uvažoval nahlas. „Nevím. Nejsem si jistý, zda tomu rozumím. Velký červ se pokusila zabít strom a teď drží v zajetí Světlohoše – jediného žijícího člověka, který má schopnost spojit světy. Zní to spíš, jako kdyby se mu snažila ve spojení světů zabránit.“

Na to neměl Sisel žádnou odpověď. Myšlenkové pochody Velkého červa byly zvrácené.

Erringale kopal dál a Sisel mu pomáhal rýčem.

Už dávno padla tma, když se čaroděj sehnul, zahrabal v zemi a vytáhl svůj úlovek – malý kus hlavního kořene, zkrouceného a znetvořeného. Snadno se mu vešel do dlaně.

Spěchal s ním k chrličí a omyl ho v čisté vodě. Pak jej zvedl a pozorně si ho prohlížel ve svitu hvězd.

„Hniloba jím prorostla skrz naskrz,“ řekl a z hlasu mu znělo zklamání.

Erringale se na něj zadíval s pochybností. „Víš to jistě?“

„Ano,“ potvrdil Sisel. „Kouzelník, který tohle kouzlo seslal, byl opravdu mocný. Nedá se nic zachránit.“ Odhodil kořen zpátky do jámy a zahrnul ho vykopanou hlínou. Pak vzhledl do koruny stromu.

Erringale tam chvíli stál a srdce se mu svíralo žalem. „Nemůžeš udělat vůbec nic?“

„Myslím,“ řekl Sisel, „že Duch Země nám v pravý čas dá strom nový. Můžeme jedině dál čekat.“

Erringale tiše prohlásil: „Ale my jsme na jeho znovuzrození čekali tisíce let!“

„Budete muset počkat ještě o trochu déle. A i když se znovu objeví, nebudeme vědět, jestli neskončí podobně.“

Erringale se zadíval v nočním světle čarodějovi do očí, tvář ozářenou hvězdami a vycházejícím měsícem. Čaroděj Sisel si pomyslel, že v Erringalových očích vidí tvrdost, kterou tam nikdy předtím nespasil.

Zajímalo by mě, pomyslel si čaroděj, jaké to bude, jestli Erringale vyrazí do boje. Jaké síly rozpoutá? Jaké zbraně použije? Jaké spojence svolá?

„Tady se schyluje ke zlu, jaké žádný člověk nemůže pochopit,“ řekl Erringale. „Ale já zjistím, co se tu děje.“

23

V ŽALÁŘI PÁNA ZOUFALSTVÍ

Každý člověk se narodí v kleci. Její velikost určují hranice našich ambicí.

– z wyrmlingského katechismu

Rhianna letěla mnoho mil, jak nejrychleji mohla. Stále pátrala po Vulgnashovi a sledovala, jestli na obzoru spatří jeho šedý mrak. Do Beldinooku doletěla před soumrakem. Bílé hradní věže a cimbuří zářily v zapadajícím slunci.

Rhianna letěla přímo do paláce a našla kouzelnice koňských sester ve chvíli, kdy předávaly poslední odkazy. Tisícovku magických tyčí už téměř spotřebovaly.

Rhianna se postavila doprostřed náměstí a upřímně požádala shromážděné obyvatele o pomoc.

„Lidé z Beldinooku,“ řekla, „musím se rychle vrátit do Rugassy. Prosím vás, poskytněte mi váš metabolismus. Nechci ho pro sebe, ani pro muže, kterého miluji, ale žádám vás o to kvůli vám, v zájmu vašich dětí, rodin a vašeho království.“

Pokud se mi to nepodaří, vaše oběť nebude trvat dlouho – počítám tak nanejvýš hodinu.

Ale když to dokážu, vzniknou o tom písně, které budou potulní zpěváci šířit po kraji a opěvovat vaše jména navěky!“

Nic víc nemusela říkat. Přijala předtím tolik odkazů krásy, že možná nemusela ani mluvit. Ale přijala i dost odkazů hlasu, takže její slova dolehla k uším dárců a obměkčila jejich srdce.

„Bude mi potěšením, má paní,“ vykřikl nějaký mladík a za chvíli se jí nabídl tucet dalších lidí. Rhianna nečekala na předání odkazů. Kývla na svého kouzelníka a pak se šla do velkého sálu najíst.

Pořádně jí vyhládlo. Za pár hodin uletěla čtyři sta mil, a přestože měla potřebnou sílu, odolnost i metabolismus, aby to dokázala, nebylo to zadarmo.

Zdálo se, že za ten den shodila deset kilo. Většinu z toho vypočila, jistě, ale pod kůží se jí jasně rýsovaly kosti.

A tak snědla a vypila, co se do ní vešlo, až se zase cítila dobře.

Potom opět vystartovala a rozletěla se k Rugasse, tentokrát trochu mírnějším tempem.

Měla problém: Vulgnashe.

Jak ho mám obelstít? uvažovala. Pomocí prostředníků dostávala odkazy metabolismu, takže až doletí do Rugassy, bude rychlejší než on.

Ale bude to stačit? dumala.

Neměla na vybranou, musela to risknout.

Letěla nad krajinou, pomalu se nořící do tmy, a pravidelně mávala křídly. Přeletěla řeku, vinoucí se jako stříbrná stužka ve svitu hvězd. Ze stromů podél řeky se zvedlo velké hejno netopýrů, kteří se snášeli dolů, aby se za letu napili.

Rhianna se zkusila napít jako oni. Překvapilo ji, když voda vystříkla a pocákala jí obličej i blůzu. Voda chutnala po písku a hmyzu.

Stal se ze mě netopýr, pomyslela si.

Pak rychle pokračovala směrem k Rugasse a s každým dalším přijatým odkazem metabolismu se svět zpomalil. Konečně se v matném svitu hvězd objevil tmavý kužel Rugassy, jenž nevěstil nic dobrého.

Wyrmlingové budou vzhůru, pomyslela si Rhianna. Teď jsou nejaktivnější. Možná bych měla počkat do rána.

Ale to se neodvážila. Nepřítel každou minutou přijímá další odkazy a stává se stále silnějším.

Zakroužila tedy nad pláněmi kolem Rugassy – a spatřila velké množství wyrmlingů. Desetitisícová armáda pochodovala do války, početné skupiny lovců mířily na všechny strany, aby

opatřily maso, dřevorubci, horníci a kdoví kdo ještě. Stovky tisíc wyrmlingů plnily své každodenní povinnosti.

Oslepující rychlostí dvě stě mil za hodinu zamířila ke své větrací šachtě. Mnoho wyrmlingů vzhledlo a spatřilo rudý záblesk na noční obloze, karmínová křídla a krvavě rudý plášť – osamocený Nesmrtelný rytíř, letící ke své věži. To viděli už tisíckrát.

S mnoha odkazy rozumu nemusela Rhianna otvor pracně hledat, věděla přesně, kde leží.

Vletěla do větrací šachty hlavou napřed, pak roztáhla křídla a proletěla koloseum pár metrů nad podlahou.

Wyrmlingy pracující v aréně takový pohled očividně překvapil, ale Rhianna měla staženou kápi a bleskurychle vyletěla ven, po stopě vůně santálového dřeva, kterou zanechala Kirissa.

S dvaceti odkazy metabolismu se Rhianna jevila jako šmouha, rudá postava s velkými křídly, řítící se dolů chodbami rychlostí téměř sto mil v hodině.

S tolika odkazy metabolismu mě čeká brzká smrt, pomyslela si. Během čtyř let zemřu sešlostí věkem.

Ale nelitovala toho. Vybrala si svůj osud sama a jen díky těmto odkazům metabolismu se jí snad podaří osvobodit Falliona.

Mohla by letět ještě rychleji, ale zjistila, že by nezvládla zatáčky, takže trochu zvolnila.

Na chodbách potkala překvapivě málo wyrmlingů. Pro některé bylo možná ještě brzy, anebo už většinou dávno pracovali.

Ale kdykoliv nějakého mýjela, dávala si velký pozor, aby mu neublížila. Před jedním uhnula, další přeskočila. Ti, kteří ji viděli, neměli čas reagovat.

Párkrát za sebou zaslechla jejich řev, ale Kirissa ji naučila pár nadávek a kleteb. Rhianna zjistila, že když vykřikne nadávku a roztáhne křídla, wyrmlingové se mohou přerazit, aby jí uvolnili cestu.

Využila svých odkazů hlasu a iluzi ještě vylepšila. Usoudila, že wyrmlingové ani pořádně nevědí, co vidí.

Tak se hnala tmavými chodbami a světloušky na stropěch labyrintu zářily jako hvězdy na obloze. Stále sledovala pachovou stopu, která ji dovedla k točitému schodišti, po němž se hnala dolů, s klíčem vyřezaným z kosti v ruce.

Talon se v žaláři probudila první. Možná to bylo tím, že měla víc odkazů odolnosti než ostatní, anebo že se přízrak dotkl její ruky jen lehce. A když se probírala, omámená a roztřesená, uviděla nad sebou stát Rhiannu.

„Vstávej,“ vybízela ji Rhianna. „Rychle. Vstaň nebo zemřeš!“

Talon měla na obličejí vodu. Špinavou vodu. Ta ji probudila.

„Co? Kde to jsem?“ zeptala se... ale Rhianna neměla čas odpovídat. Popadla strážce pod krkem a hodila ho k Talon do cely. V mžiku ho připoutala řetězem ke zdi.

Talon zvedla hlavu a zamrkala. Pravá paže ji bolela. Cítila, jak jí v žilách putují krystalky ledu a směřují přímo k srdci: zdálo se, že s napětím očekává, kdy se srdce zastaví.

„Pomoz mi,“ požádala ji Rhianna naléhavě. „Všichni ostatní spí a nemůžu je probudit... Přišla jsem vás zachránit. Vulgnash je zatím pryč, ale může se každou chvíli vrátit.“

Rhianna se pohybovala neuvěřitelnou rychlostí, přinejmenším dvakrát rychleji než Talon. Vyběhla z cely a za moment se vrátila s druhým strážcem, mohutným obrem, kterého táhla po zemi, zatímco kopal a křičel.

Talon se postavila na nohy. Měla tolik odkazů síly, že jí připadalo, že nic neváží. Přesto měla hluboce poraněnou duši a cítila se na smrt nemocná.

Rhianna ji vyhnala z cely, společně zabouchly velké kovové dveře a zamkly strážce vevnitř.

V příštím okamžiku otevřela Rhianna dveře Fallionovy kobky. Našla ho nataženého na pryčně a v bezvědomí. Ruce i nohy měl pevně svázané pruhy látky. V kobce byla strašná zima a Fallion měl úplně promodralé rty. Mříže jeho cely pokrývala jinovatka a na kamenných zdech se tvořily ledové krystalky.

„Zkus ho zahřát,“ řekla Rhianna. „Myslím, že se ho Mrtvý lord nedotkl. To mu jen Vulgnash vysál z těla všechno teplo.“ Rhianna mu začala uvolňovat pouta.

Talon uvažovala, že si lehne vedle něj, aby ho zahřála, ale pak si vzpomněla na sluneční kámen. Pořád ho měla schovaný v botě. Wyrmlingové jí sebrali dýky, opasek i koženou vestu, ale boty jí nechali.

Zula si botu a vyklepala schovaný poklad. Sluneční kámen vypadl ven a zazářil na podlaze. Pevně jej sevřela mezi prsty a přidržela ho Fallionovi u obličeje.

Dlouhou chvíli jen ležel, sotva dýchal, a pak se náhle začal probouzet. Teplo mělo úžasný efekt. Jednu chvíli skoro nedýchal a vzápětí zalapal po dechu.

Slepě zvedl pravou ruku a pokusil se kámen uchopit, ale netrefil se – alespoň to tak vypadalo. Jeho ruka kámen minula, ale v tom okamžiku se světlo v reakci na jeho potřebu rozjasnilo a vyrazil z něj ohnivý proud, zlatý jako zralé obilí.

Sluneční kámen se tak rozžhavl, že ho Talon z popálené ruky upustila. Na prstech se jí udělaly bílé puchýře. Oheň dál proudil z kamene do Falliona, aniž by mu nějak ublížil.

Otevřel oči, zcela probuzen. Zdálo se, že mu v nich tančí plameny, a hned byly plné světla. Pohlédl na Talon a Rhiannu a bylo zřejmé, že je plně při vědomí... ale nijak se mu neulevilo. Tváře měl propadlé a rysy ztrhané bolestí.

Rhianna ho odvázala a klíčem, který sebrala strážím, mu odemkla pouta. Pak se rozběhla k vedlejší kobce. Rychle za sebou se skřípěním otevírala železné dveře sousedních cel. Snažila se probudit emíra, Daylana i wyrmlingskou dívku.

Během chvilky se vrátila. „Nemůžu nikoho z nich probudit,“ řekla. „Sotva dýchají.“

Fallion se posadil, ale pohyboval se velmi, velmi pomalu, jako stařec pod tíhou let. „Co – co se děje?“

„Daylan Kladiovo a emír jsou tu s námi,“ řekla Rhianna, dřív než se Talon nadechla k odpovědi. „Dotkl se jich přízrak.“

Talon si stále držela zasaženou pravou ruku. Necítila prsty a měla pocit, že každou chvíli omdlí.

„Aha,“ řekl Fallion. Dlouho přemýšlel, jako by byl stále ještě omámený, a pak prohlásil: „Některá zranění dokáže vyléčit jen Oheň.“

Zvedl sluneční kámen, položil si ho na dlaň a začal z něho vytahovat jasný, klidný plamen.

Náhle se zdálo, že mu ze všech pórů začalo prýštit světlo. Osvítlo celou kobku. Proměnil se v zářící osobu a zahleděl se Talon do duše, a pak uchopil její zasaženou ruku.

Talon hleděla Fallionovi do očí a připadalo jí, že ho takhle ještě nikdy neviděla. Ve tváři měl tolik soucitu a tolik zármutku... A teď tam stál a staral se o ni jako nějaký Zářící z legend.

Je jeden z nich, pomyslela si. Není obyčejným smrtelníkem.

Talon ho vždycky brala jako bratra, kluka, se kterým se prala, se kterým si hrála i pracovala. Takhle ho nikdy neviděla. Ani ji nenapadlo, že by takový mohl být.

Cítila, jak se zahřívá. Teplo začínalo u srdce, které měla ledové a občas vynechalo nějaký úder. V hrudi pocítila teplo, jako kdyby paprsky letního slunce dopadaly na její nahou hrud', a srdce jí začalo bít pravidelně. Pak se jí ze srdce začala šířit životní síla. Během dvaceti vteřin se teplo rozšířilo až do ramene a postupovalo paží až do konečků prstů.

Fallion dokončil uzdravování.

Ještě nějakou chvíli jí hleděl do očí a pátral po dalším zranění, které by mohl vyléčit. Potom se otočil a vyklopýtal ze své kobky ven a do vedlejší cely. Talon šla za ním. Fallion stále zářil, sluneční kámen držel v natažené ruce a skláněl se nad emírem.

Sluneční kámen opět vzplál a vrhal kolem sebe zlatavé světlo, mnohem tlumenější než jasná bílá záře vycházející z Falliona.

Stál nad emírem, jen tak nad ním zářil, a pak usměrnil světlo do středu emírovy hrudi. Talon začala počítat, aby zjistila, jak dlouho potrvá, než ho probudí. Rhianna zatím našla klíč a odemkla mu pouta.

Uběhly celé tři minuty, než emír náhle zakašlal a začal mávat rukama ve vzduchu, jako by chtěl něco chytit.

Fallion stál nad ním a zářil stále jasněji. „Má vážné poškození,“ řekl Fallion, zaujat léčením.

Emír opět zakašlal a zvedl se na lokty. Byl ještě napůl omámený, když se rozhlížel po cele a zkoušel se vzpamatovat. „Co se stalo?“ zaskřehotal.

„Chytili nás,“ řekla mu Talon. „Rhianna pro nás přišla.“

„Musíme co nejrychleji pryč,“ řekla Rhianna s pohledem upřeným ke dveřím. „Dostala jsem se sem, aniž bych kohokoli zabila, ale slyším zvonění gongů. Wyrmlingové mě začnou pronásledovat.“

Talon se zaposlouchala, ale žádné gongy neslyšela. Přeložila Rhiannino varování emírovi.

„Řekni jí, ať vezme Falliona a zmizí,“ řekl emír. Snažil se postavit se na nohy, ale zapotácel se ztratil rovnováhu. Vzhlédl a viděl, jak tam všichni sedí. „Jděte!“ vybídl je. „Půjdu za vámi... ale on je nejdůležitější.“

„Není jediný,“ řekla Talon. Věděla, co má emír v plánu. Chtěl vrátit odkaz své dceři. Doufal, že zemře statečně v boji.

Emír k ní vzhlédl. „Samozejmě,“ řekl a rozhlédl se. „Musíme dostat pryč i Daylana a wyrmlingskou dívku.“

Fallion už mezitím přešel do Daylanovy kobky a začal se věnovat jemu. Emír se postavil na nejistých nohou a kývl bradou směrem k Rhianně. „Tvoje okřídlená přítelkyně je nejrychlejší,“ řekl Talon. „Má největší šanci, že se jí podaří uniknout – a na Fallionovi záleží nejvíc. Prosím, řekni jí, ať jde. Nemohu zachránit otce, ale možná lze zachránit syna.“

Talon přeložila emírova slova Rhianně. Než skončila, Daylan Kladivo se ve vedlejší cele rozkašlal a zasténal.

Náhle však zlaté světlo slunečního kamene pohaslo, až se téměř vytratilo. Fallion vyšel z kobky. Otáčel kamenem v ruce a prohlížel si ho. Už žhnul jen jako jantar. „Oheň se vyčerpal. Máš další?“

Rhianna pohlédla na Talon. Její kámen byl zničen a Daylanovi s emírem kameny sebrali.

„Tenhle byl poslední,“ řekla Talon.

„Jdi,“ řekla Talon Rhianně. „Vezmi Falliona s sebou. Už tu není nic platný a my bychom tě zbytečně zdržovali. Půjdeme za vámi hned, jak to bude možné.“

„Nebude snadné nést tu wyrmlingskou dívku,“ upozornila ji Rhianna. „Možná bychom ji tu mohli nechat.“

„To nemůžu,“ namítla Talon. „Navíc i to, že ji musíme nést... Bez odkazů je stejně jen přítěží.“

Rhianna zaváhala, jako by se ještě snažila vymyslet rozumný důvod, proč zůstat s nimi, ale nakonec svolila. Zvedla Falliona. „Pamatujte si, že nesmíte nikoho zabít. Dokud pro ně nebudeme představovat žádnou hrozbu, jejich falešný Král Země se o nás nedozví.“

„To se snáz řekne, než udělá,“ namítla Talon.

Rozběhla se do cely wyrmlingské dívky a jemně ji zvedla. S osmi odkazy síly se dívka zdála objemná, ale ne těžká. Talon se neobávala únavy, ale toho, že se jí pod takovou zátěží zlomí nějaká kost a nebude ji moci nést dál.

Daylana a emíra nechala, aby se o sebe navzájem postarali, a pak se již vydali na cestu. Běželi co nejrychleji labyrintem chodeb, a pak nahoru po točitém schodišti. Emír je vedl, následován Rhiannou, která na zádech nesla Falliona. Bez odkazů metabolismu by neudržel s ostatními krok.

Vzdálené vyzvánění gongů muselo vylákat wyrmlingy ven. Skupina je potkávala téměř na každém rohu. Rhianna na ně pokaždé zařvala válečný pokřik jako Nesmrtelný rytíř. Díky bezchybné paměti ho znala a díky odkazům hlasu ho uměla dokonale napodobit.

Emír odstrkoval z cesty ty, kteří včas neuhnuli. S jeho rychlostí a silou mu stačil malý pohyb a wyrmlingové padali jako kuželky.

A jak běželi teplými chodbami, Fallion začal získávat zpět svoji bývalou sílu. Vytahoval teplo ze vzduchu a vstřebával ho do sebe, až zase jasně zářil. Wyrmlingové křičeli bolestí, když ho viděli, a v panice ustupovali.

Rhianna vyběhla nahoru nad schody a zabočila do široké chodby. Teď již Talon poplašné zvonění gongů jasně slyšela.

Chodbou se k nim blížil celý oddíl wyrmlingských vojáků, sešikovaný ve čtveřicích. Celkem jich bylo asi třicet. Zděsili se světla a Rhiannina řevu, ale neměli čas utéct.

Rhianna mávla křídly, vyskočila a přeletěla jim nad hlavami. Někteří vojáci se otočili, aby na ni zaútočili. V tom okamžiku mezi ně vběhli Daylan Kladivo s emírem.

Zdálo se, že nikdo z wyrmlingů nemá odkazy. Daylan s emírem je odhazovali na obě strany, až se z nich u stěn tvořily hromady. Uvolňovali cestu pro Talon. Ta proběhla mezi nimi a vrážela do těch, kteří se snažili vstát.

Máme štěstí, že mezi nimi není žádný Mrtvý lord, pomyslela si Talon. Doufala, že hned tak nepřijdou.

Emír sebral vojákům nějaké zbraně – dýky a pár válečných sekyr.

Doběhli až k velké bráně a Talon náhle věděla, kde jsou: Dostali se k aréně Velkého červa. Talon ucítila její charakteristický zápach.

Rhianna bránu minula a běžela tunelem dál, směrem k jižní bráně. Gongy bijící na poplach zněly stále silněji, až se stěny chvěly.

Talon si v té chvíli vzpomněla na velké železné dveře, které za nimi předtím s rachotem zapadly. Bála se, že budou zavřené.

Skupinka se hnala chodbou, a jak přibíhali k bráně, Talon viděla, jak se těžké železné dveře začínají spouštět. Rhianna už doběhla k bráně a proběhla ven. Talon však nesla wyrmlingskou dívku a běžela mnohem pomaleji.

Nestihnuto, pomyslela si.

Emír doběhl k bráně a skulil se pod ní, zatímco Daylan padl na zem a podplazil se.

Talon se chvíli bála, že ji tam nechají.

Ale pak se brána s rachotem zastavila a Talon viděla, co se stalo: Dvě wyrmlingské sekery padací dveře zadržely – topůrky se opíraly o podlahu a ostřím ve tvaru písmene T bránily dveřím v pohybu.

Emír jí zajistil únikovou cestu.

Talon doběhla k bráně, položila dívku na zem a proplazila se pod dveřmi. Než se postavila na nohy, Daylan a emír protáhli dívku na druhou stranu a emír vybídl Talon: „Utíkej a trochu si odpočiň.“

Talon hned došlo, jak to myslí: Měla mnohem víc odkazů než on. Když dojde k boji, bude je potřebovat. Neměla by plýtvat energií na nošení břemen.

A tak se rozběhla tunelem, a dokonce předběhla Rhiannu. Ze všech postranních chodeb se náhle vyrojili wyrmlingští vojáci a Talon je jen taktak stíhala odstrkovat z cesty – jemně, jako by si jen cvičila pohyby v přátelském souboji.

Náhle doběhla k ústí tunelu, ucítila pole a borový les a vyběhla ven do noci. Nad hlavou měla nebe poseté hvězdami, na východě viděla úzký šipek dorůstajícího měsíce, který se právě vyhoupl nad hory.

Prostranství dole, hluboko pod ní, zaplnily desítky tisíc wyrmlingů.

Pán Zoufalství byl v soukromých komnatách, večeřel se Scathainem a plánoval budoucnost, když uslyšel varovné gongy. Scathain povytáhl obočí a tázavě se na Pána Zoufalství podíval. Ten uvažoval, co se asi děje. Ponořil se do sebe a hledal nějakou radu Ducha Země. Nic nesvědčilo o útoku. Jemu ani žádnému z vyvolených wyrmlingských pánů nehrozilo nebezpečí, tím si byl jistý.

„Možná se zřítíl nějaký tunel,“ řekl Pán Zoufalství svému hostu. „To hrozí pořád, když žiješ pod zemí. Při nedávném spojení světů se země stala hodně nestabilní. V posledních několika dnech se některé části chodeb zřítily. Asi to nic jiného není.“

Až za dlouhou dobu jejich večeři přerušil kapitán stráží.

„Pane Zoufalství,“ vykřikl kapitán hned, jak vrazil do dveří, „vězni uprchli!“

Pán Zoufalství na kapitána chvíli jen mlčky zíral, jako by nevěřil svým uším. To musel být nějaký omyl.

„Nemožné,“ řekl nakonec.

Strážci v žaláři jsou moji vyvolení, pomyslel si. Země by mě varovala, kdyby je někdo zabil.

Nahlédl do svého srdce a soustředil se na žaláříky. Svými smysly dokázal přesně určit jejich polohu.

Byli naživu. Nic jim nebylo. Stále byli na svých místech.

Pán Zoufalství se náhle rozesmál nad svou pošetilostí.

„To chytré děvče,“ řekl svému hostu. „Prošla mi přímo pod nosem a sebrala mi zajatce, aniž by připravila o život jediného wyrmlinga!“

Ale není jí to nic platné. Fallion je jedním z mých vyvolených. Cítím, kde je...”

Cítil mladíka, jak se rychle vzdaluje od pevnosti.

Pán Zoufalství vyběhl na římsu věže a mocným skokem se vyšvihl na jeden z kamenných chrličů. Zahleděl se dolů přes jeho hlavu.

Temný vznešený vyběhl za ním a vylétl na druhý chrlič.

Dole viděli vězně prchat přes planinu. Fallion jasně zářil, jiskřivě a nadpozemsky bíle.

Vězni běželi tak rychle, že Fallion vypadal jako kometa letící po temné obloze. Wyrmlingové zůstávali pozadu, couvali před světlem a Rhianna varovně křičela, takže jí spěšně uhýbali z cesty. Uprchlíci se ve chvílce dostali přes hradby a pak zmizeli v borovém lese, který teď pevnost obklopoval. Nakonec se vytratila i Fallionova záře.

Světloňoš dělá čest svému jménu, pomyslel si Pán Zoufalství.

Uvažoval o tom, že sejde dolů mezi ty hlupáky a bude sám bojovat. Neměl strach z hrdinů nepřítele. Země ho před nimi nevarovala a věděl, že jeho tělo zavraždit nemohou.

Ale Fallion prokázal moc, kterou dosud žádný ohňotvůrce neprojevil: Dokázal zářit tak pronikavě, že mohl zabít Lokuse – usmažit ho.

Varoval by mě Duch Země před takovým nebezpečím? přemýšlel Pán Zoufalství. Ne, asi ne. Lokus není člověk. Duch Země si jeho života necení.

Netroufnu si je zajmout sám, přiznal si. Potřebuji Vulgnashe.

Ale Vulgnash je daleko odtud a má nesmírně důležité poslání. Musí získat kontrolu nad doly na krvavou rudu, a dokud se mu to nepodaří, nesmím ho odvolat ani rušit.

A co se stane, když je nechá běžet? dumal Pán Zoufalství. Žádný z mých služebníků nepřišel o život. Moji nepřátelé se dali napálit: Věří, že osvobodili Falliona, a nevědí, že on mi nemůže nikdy utéct.

Do komnaty Pána Zoufalství vběhl kapitán stráží a udýchaně se ptal: „Mají je moji muži pronásledovat?“

„Nedokážete je chytit,“ řekl Pán Zoufalství. „A i kdyby, není ve vašich silách je zajmout.“

Ale Pán Zoufalství měl služebníka, který by to dokázal. Poslal Vulgnashovi myšlenku: *Až potrestáš mé nepřátele, okamžitě se vrať. Přines zpátky nějaký krvavý kov na magické tyče.*

„Chcete s něčím pomoci?“ nabídl se Scathain. „Během chvilky mohu přivolat vražedné komando Temných vznešených.“

Pán Zoufalství se usmál.

„Svolej je. Je čas ukázat těm hlupákům, co je čeká.“

Temný vznešený se nevrátil zpátky do místnosti, ale seskočil z hlavy chrliče a rozletěl se vzhůru směrem k jícnu sopky, kde měl otevřenou bránu do onoho světa.

Pán Zoufalství se otočil ke kapitánovi stráží. „Řekni mučitelům, ať zapracují na Fallionových Zasvěcencích. Chci, aby se svíjel bolestí.“

24

SOUMRAK

*Na konci věků zahalí svět temnota
a neproniknutelná tma naplní srdce lidí.*

– z wyrmlingského katechismu

Těsně za hradbami Rugassy se emír Tuul Ra zastavil, aby ukradl příruční vozík. Jednalo se o obyčejnou wyrmlingskou kárku – dvoukolák s rovnou plošinou a dvěma dlouhými držadly. Byl prázdný a wyrmlingská žena, která vozík tlačila, ani nepostřehla, kdo ji praštil. Jedna rána zezadu stačila, aby se na prašné cestě natáhla jak široká tak dlouhá. A emír získal dvoukolák.

Emír uměl docela dobře wyrmlingskou řeč. Nechtěl ženě ublížit. Wyrmlingové neměli žádný výraz pro omluvu, tak jen vykřikl: „Nutně ho potřebujeme. Díky.“

Vybídl Talon, aby na vozík uložila Kirissu vedle Falliona, kterého tam již odložila Rhianna, a bez meškání spěchali dál po cestě rychlostí asi šedesáti mil za hodinu.

Než se wyrmlingská žena sebrala natolik, aby se postavila na nohy a vykřikla na zloděje pár nadávek, dvoukolák byl pryč.

Rhianna běžela v čele a razila jim cestu. Emír táhl káru a Talon ji zezadu tlačila. Daylan Kladio jim nestačil, takže ho požádali, ať si také naskočí, aby se nezdržovali.

Pláně kolem pevnosti byly plné wyrmlingských lesníků, lovců, horníků a vojáků, protože jich celé hordy vycházely pracovat ven v noci, ale ještě neuplynula ani hodina od

setmění, takže po dvou mílích už byla cesta volná. Rhianna, Talon i emír mohli nerušené běžet.

Po pěti mílích vyběhli na vrchol zalesněné hory a ohlédl se zpátky směrem k Rugasse. Stromy je zakrývaly jako plášť, takže se cítili být v teple a bezpečí. Všude se ozývaly cikády.

Zastavili se jen na chvíli, aby popadli dech, a emír zjistil, že je hladový tak, jak v životě ještě nebyl.

Nevěděl proč... možná to měl na svědomí dotek Mrtvého lorda. Zranění, které utrpěl, bylo rozsáhlé, ale cítil, že mnohem větší škodu napáchal dotek v jeho duši.

Také to mohlo být tím, že přijal tolik odkazů metabolismu a že ochromený prospal celé hodiny, hned po uběhnutí stovek mil.

„Asi tě nenapadlo vzít s sebou nějaké jídlo nebo pití, vid’?“ zeptal se emír Rhianny, protože wyrmlingové jim v žaláři sebrali jejich batohy.

„Jídlo je pro slabé,“ prohlásila Rhianna. Vzápětí se však rozesmála a zavrtěla hlavou.

Ohlédla se na cestu za nimi. V dálce se zvedal kužel sopky, černý a hrozivý. Rhianna měla dostatek odkazů zraku, takže i ve svitu hvězd viděla dobře na cestu.

„Zatím nevidím žádné známky pronásledování,“ oznámila jim za chvíli.

„To nevydrží dlouho,“ řekl Daylan Kladio s jistotou v hlase. „Sebrali jsme Pánu Zoufalství drahocenný poklad, takže udělá všechno pro to, aby ho dostal zpátky.“

Emír pohlédl na Rhiannu, ale promluvil k Talon: „Měla by odnést Falliona do bezpečí. Měla by nás opustit. Nesmrtelní rytíři nám budou co nevidět v patách. Bude mít mnohem větší naději na útěk, nebudeme-li ji zdržovat.“

„Divím se, že nás Nesmrtelní rytíři už dávno nepronásledují,“ řekl Daylan. „Emír má pravdu. Rhianna by měla vzít Falliona a zmizet.“

Talon to Rhianně přeložila.

„Kam chcete, abych ho vzala?“ zeptala se. „Kde se sejdeme?“

Emír nic nevymyslel. Žádné místo na světě už nebylo bezpečné. Rhianna se zmínila o koňských sestřích z Fleeds, jenže ty neměly žádné obranné pevnosti.

„Měli bychom ho dostat zpátky do onoho světa,“ řekl emír. „Pokud má bojovat s Vulgnashem, bude potřebovat vhodné odkazy, mocné zbraně a čas na přípravu.“

Emír se rozhlédl po ostatních, co na to říkají. Rhianna jen pokrčila rameny, jako by na cíli cesty vůbec nezáleželo. Talon byla ochotná s návrhem souhlasit, protože sama nic lepšího nevymyslela... ale Daylan znal lidi z onoho světa nejlépe. Proto se emír obrátil přímo na něj.

„Já nevím,“ řekl Daylan. „Zářící velice dobře chápou, jaké nebezpečí jim to přinese. A nemůžeme se tam schovávat věčně.“

Přesto jim Fallion zároveň přináší naději,“ pokračoval Daylan, „a Erringalovi lidé ho třeba s radostí uvítají. Myslím, že neuškodí, požádáme-li ho o svolení.“

Tím rozhodli o cíli cesty. Erringale a Sisel se chtěli podívat na Jediný Pravý Strom na nádvoří hradu Coorm.

V té chvíli se na obzoru za nimi přímo nad sopkou zablesklo. Emír se ohlédl a spatřil, jak se z jícnu sopky vyvalila temnota a zakryla celý vrchol. Vypadalo to, jako by se z ní během chvilky vyvalil ohromný mrak a hrozilo, že sopka vybuchne.

Jenže mrak měl zvláštní tvar – nahoře plochý, takže ležel nad kuželem sopky jako kotouč – a mlha, která se náhle zvedla, se rychle rozpínala a zakrývala hvězdy. Blesky doprovázené hromy neustále křížovaly oblohu a z mraku se ozývaly další podivné zvuky, výbuchy zlého smíchu a děsivé skřeky.

V lese blízko nich zabručel medvěd a noční ptáci začali zděšeně křičet.

„No, myslím, že se nemusíme bát, že by za námi poslali Nesmrtelné rytíře,“ řekl Daylan. „Zdá se, že se toho úkolu ujali Temní vznešení.“

Skupinka se rozběhla dolů z kopce. Rhianna teď tlačila káru zezadu a pobízela je k vyšší rychlosti. Emír musel sprintovat, jak nejrychleji mohl, zastavoval se jen občas, aby se napil z nějakého potoka. Neustále se ohlíželi a sledovali, jak bouře

nad sopkou sílí, mraky houstnou a blesky ozařují černou noční oblohu.

Po dobu deseti nebo dvanácti minut bouře postupně sílila, až se vrchol sopky úplně schoval v mracích.

Za tu dobu skupinka uběhla dalších deset mil.

Emír sprintoval vedle káry. Ta na nerovné cestě divoce poskakovala a po několika mílích jí začala vrzat kola. Obával se, že každou chvíli někde najede na velký kámen a rozpadne se.

Ale kára byla bytelná, určená pro těžkou práci wyrmlingů, a tak všechny nárazy vydržela.

Pokaždé, když se ohlédl, viděl černé mraky a trochu ho uklidnilo, že se za nimi Temní vznešení ještě nevydali, že se zatím shromažďují jako velké hejno vran.

Ale jak se ohlížel, všiml si, že se Fallion křečovitě drží postranic, jako by se bál, že z dvoukoláku vypadne. Ve tváři měl nezdravě bledou barvu a hlava se mu kývala ze strany na stranu. Sotva se držel při vědomí.

Utrpěl nějaké strašné zranění, pomyslel si emír.

Na haleně měl zaschlou tmavou krev a emír uvažoval, jestli to může být příčina zhoršení jeho stavu.

Pohlédl na Rhiannu. Tlačila káru a únava jí vymazala z tváře všechny emoce... ale zdálo se, že se Temných vznešených nebojí. Příčinu svých nejhorších obav měla přímo před sebou: Fallion na tom byl hodně špatně.

„Co se děje?“ zavolala na něj nakonec.

Fallion odpověděl tiše a pomalu a Talon ze zvyku jeho slova přeložila. „Moji Zasvěcenci... Wyrmlingové je mučí.“

„Cože?“ zeptala se, protože jí jeho slova nedávala smysl.

Emír si dobře všiml znepokojení v jejím hlase. Ona ho miluje. Slyšel to z každého jejího slova. Zastavil vozík.

Fallion rozhalil košili. Na hrudi měl desítky jizev po zvláštních runách, mnohem větších a složitějších, než které během předávacího obřadu získal emír.

„Co je to za runy?“ zeptala se Talon.

„Soucitu,“ řekl Fallion. „Jsou to runy soucitu. Cítím bolest ostatních – jejich osamělost, lásku i hrůzu. Cítím, když jim useknou nohu nebo vydloubnou oči. Wyrmlingové mě teď

trestají prostřednictvím Zasvěcenců. Pán Zoufalství mi tím dává najevo, že se nikdy neosvobodím.“

Emír zamyšleně hleděl na runy.

„Můžu se vrátit,“ řekla Rhianna. „Najdu tvé Zasvěcence a zbavím tě bolesti.“

„Pán Zoufalství si ty Zasvěcence určitě osobně vyvolil,“ vložil se do hovoru Daylan. „Když se je pokusíš zabít, bude na tebe připraven.“

„Nepokoušej se o to,“ poprosil ji Fallion. „Jsou to nevinní lidé – ženy a děti. Nemůžeš je zabít, aniž bys ztratila duši. I kdybys uspěla a vysvobodila mě, už bys nebyla žena, kterou jsem si zamiloval.“

Prosebně na ni pohlédl. V očích měl slzy bolesti, které nemohl uniknout, a zároveň ji nemohl vydržet.

„Kolik odkazů ti dali?“ zeptala se Rhianna, jako by se stejně chtěla vrhnout do Rugassy a všechny jeho Zasvěcence zamordovat.

Fallion potřásl hlavou. „Desítky,“ řekl. „Možná stovky – přes prostředníky. Pán Zoufalství řekl, že mi jich dá tisíce, miliony, bude-li třeba. Dokud mě nezlomí a nestanu se jím.“

Emír začal okamžitě přemýšlet o nějakém řešení, ale brzy zjistil, že žádné není. Bez ohledu na to, co všechno podnikli, Pán Zoufalství vyhraje: Fallion se bolesti nezbaví a navíc ho nemohou ani osvobodit.

„Co můžeme dělat?“ zeptala se Talon.

„Nikam mě neodvážejte,“ řekl Fallion. „Tím jen ohrožujete sebe i ostatní. Pošlete mě zpátky.“

„Vzdala jsem se života, abych tě zachránila,“ řekla Rhianna. „Jsem už chodící mrtvola. Nenechám tě odejít.“

Fallion jí pevně stiskl ruku a zahleděl se jí do očí. Byla teď runovládkyní, mocnou a krásnou, rychlou a smrtelně nebezpečnou – s tolika odkazy rychlosti, že už nikdy nebude moci mít nějaký vztah s obyčejným smrtelníkem.

„Zachránila jsi mě,“ zašeptal. „Tvoje láska mě zachránila, a jestli chceš, tak zůstanu.“

V dálce se začínalo blýskat stále častěji a burácení hromu znělo stále silněji. Země se jim chvěl a pod nohama. Zdálo se, že nastal konec světa.

Zasáhl je silný pórý v větru. Stromy, které se dosud sotva pohnuly, se sklonily téměř k zemi a listí zašumělo jako vzdálené moře.

„Přicházejí Temní vznešení,“ řekl Fallion. Emír se zahleděl směrem k Rugasse. Kotouč mraků a blesků se rozpínal do všech stran a emír náhle zjistil, že to není jeden ohromný mrak, zakrývající kužel sopky, ale stovky menších mraků. Uvnitř každého z nich se pohyboval tmavší stín Temného vznešeného. Teď se rozdělili a zamířili od sopky do všech směrů. Nejpočetnější skupina však odletěla na jih.

Talon zašeptala emírovi: „Můj otec zažil, jak jediný Temný vznešený způsobil spoušť v celém království. Nebylo možné ho zastavit. A teď to vypadá, že se jich k nám blíží celá armáda.“

„Není to *armáda*,“ řekl Daylan. „Říká se jim ‚vraždicí komando‘ – komando Temných vznešených.“

„Můžeme se jim schovat,“ navrhl emír. „Ukryjeme se pod zemí.“

„Prohledají každou budovu, každý tunel...“ řekl Daylan.

„Čaroděj Sisel dokáže ukrýt válečného oře za stéblo slámy,“ namítla Talon.

„Pokud se k němu dostaneme včas,“ upozornila Rhianna.

Pohlédla na Talon a ostatní.

„Musím vyzvednout naše magické tyče a vzít je s sebou,“ řekla Rhianna, „bez nich nemůžeme s blížící se temnotou bojovat.“ Mluvila o tyčích, které ukryla na jihu. Nebylo to daleko, ale vyzvednout magické tyče a *ještě* stihnout doletět k Pravému Stromu, to už znělo téměř nemožně.

Emír pohlédl Talon do očí a okamžitě mu bylo jasné, že se o to musí pokusit.

Rhianna se opět chopila držadel dvoukoláku a rozběhla se. Emír měl co dělat, aby jí stačil.

Vítr sílil a stromy se v jeho silných poryvech ohýbaly, listí šumělo a větve vrzaly...

Talon doběhla Rhiannu a vzhledla k temné obloze. „Když se hodně přiblíží, vezmi Falliona a uteč.“

Rhianna odpověděla: „Když poběžíme dost rychle, nedostanou se moc blízko.“

Skupina běžela směrem k jihu dalších pár mil, až se dostali do známého opuštěného a zničeného města.

Talon vykřikla: „Ta holčička! Musíme ji odtud vzít!“

Emír na děvčátko téměř zapomněl. Rozhlédl se kolem, pohledem prohledával trosky, jestli ji někde nezahledne. Neměl tolik odkazů zraku a čichu jako Talon.

Talon běžela první, zabočila vpravo a vrhla se do polorozpadlé chatrče. Vyběhla ven s dívenkou v náručí. Dítě se jí drželo jako klíště a plakalo úlevou.

Talon ji rychle položila na vozík a hodila přes ni vestu, aby ji ochránila před nočním chladem.

Co jsme zachránili? ptal se emír v duchu, když se ohlédl přes rameno na postupující bouři. Temní vznešení nás dostanou všechny...

Hnali se dál, přes kopce a pláně, a zdálo se jim, že běží již celé hodiny, ačkoliv měsíc na obzoru a hvězdy na obloze se ani nepohnuly.

Temní vznešení zaplnili nebe. Emír se domníval, že s odkazy běží rychlostí asi šedesáti mil v hodině. Temní vznešení však s nimi neudrželi krok, ani když měli křídla. Začínali zaostávat.

Odhadl jejich rychlost na čtyřicet až padesát mil za hodinu. Letěli pomalu a metodicky prohledávali krajinu pod sebou.

Po šestihodinovém běhu se dostali na místo střetu Rhianny s wyrmlingy a vyplašili pár vlků, hodujících na mršinách wyrmlingů.

„Přinesu magické tyče.“ řekla Rhianna, „počkejte tady.“

Vzlétla a zamířila na západ. Ve chvílce jim zmizela z dohledu. Letěla dál těsně nad vrcholky stromů.

Všichni se otočili k severu a sledovali blesky, jak křížují oblohu posetou hvězdami. Skupina získala před Temnými vznešenými náskok, ale emír věděl, že se brzy budou muset stočit na východ – a pak je dostihnou.

Talon obešla vozík, aby zkontrolovala zachráněné děvčátko. Usnulo. Zato Talon vypadala zničeně.

Nikdy neprověřila své schopnosti v bitvě, uvědomil si emír. Kdyby byla jedním z mých mužů, šel bych ji povzbudit...

Došel k ní a vzal ji za ruku. Talon přestala nervózně přecházet kolem vozíku a zahleděla se mu do očí.

„Dívka je v bezpečí,“ řekl emír. „Myslím, že posledních pár dní vůbec nespala. Bude v pořádku. Tvoje přítelkyně Rhianna se za chvíli vrátí. Ví, jak moc na ní záleží.“

Talon na to nic neřekla. Místo odpovědi se mu vrhla kolem krku a dlouho a pevně ho objímala.

„Tahle válka ještě neskončila, vid’?“ povzdechla si. „Sotva začala...“

„Ne,“ řekl, i když nevěděl, kam tím míří. „Neskončila.“

„Nemůžeš vrátit své odkazy. Tvoji lidé tě potřebují. Jsi v pasti, stejně jako Fallion.“

Ted’ pochopil, co mu tím chce říct: Radovala se, že je naživu a že bude muset ještě nějakou dobu naživu zůstat.

Políbila ho, on ji k sobě přitiskl a polibek jí vrátil. Cítil se provinile, že přijal odkaz od své dcery a že jí ho nebude moci ještě nějaký čas vrátit, ale zároveň byl šťastný, že je naživu a že získal lásku Talon.

Na chvíli se od ní odtáhl – a zjistil, že se na něj dívá Fallion.

Co si o mně ten chlapec myslí? napadlo ho. Že jsem starý a objímám a líbám jeho malou sestřičku...

Ale ve Fallionových očích nespátřil nesouhlas, jen bolest z mučení. Fallion se na něj krátce usmál s výrazem vděčnosti.

Pak něco řekl v rodné řeči. Emírových pár lekcí rofehavanštiny nestačilo, aby jeho slova dokázal přeložit.

Talon mu je přetlumočila. „Řekl mi, že ho často napadlo, jestli se na světě najde muž, který by mě byl hoden. A že jsem nakonec svou lásku našla. Moc mi to přeje.“

Blesky a tmavé mraky zakrývající hvězdy se nepříjemně přiblížily, než se Rhianna vrátila s nákladem magických tyčí – se čtyřmi malými, ale těžkými bednami. Zběsile mávala křídly a pot se z ní jen lil, když přistála. Opatrně uložila bedýnky na vozík.

S Temnými vznešenými v patách neměli času nazbyt.

Rychle vyrazili na cestu a dalších patnáct mil mířili stále na jih, než Rhianna zabočila na starší cestu – šplhající do kopců,

před dávnými věky vybudovanou obyvateli Caer Luciare – která zřejmě vedla do ruin.

„Víš jistě, že tahle cesta vede tam, kam potřebujeme?“ zeptala se jí Talon.

„Ano,“ odpověděla Rhianna. „Viděla jsem ji ze vzduchu.“

A tak běželi do hor východním směrem dalších patnáct mil. Temní vznešení mířili na jih jako čelo bouře a stále se přibližovali.

Z vrcholku kopce spatřili, jak se vražedné komando Temných vznešených stočilo jejich směrem. Dvě až tři stovky letících netvorů sledovaly hlavní cestu.

Náhle se celé hejno zastavilo a sneslo k zemi, jako by zaútočilo na nějaký neviditelný cíl.

„Koho asi objevili?“ podivil se Daylan. „Koňské sestry?“

Emír uvažoval.

„Ne,“ řekla Talon s nadějí v hlase. „Ty jsme důrazně varovali, aby se v noci dobře ukryly. Temní vznešení museli objevit nějakou jinou hrozbu.“

Rhianna se zlomyslně zasmála. Vtom zaslechli hluboké, táhlé trubení válečných rohů. „Vojenský diktátor Bairn ze Dvorů Přílivu – to jsou jeho rohy. Řekla jsem mu, že hora krvavého kovu leží na cestě severně odtud. Zřejmě se jí vydal hledat. Jeho chyba. Kdyby se mě nesnažil zabít, nemusel ho potkat tak hrozný osud.“

Skupina obrátila pozornost jinam.

Dál na sever byly vidět menší bouřkové mraky v místech, kde pátrali jednotliví Temní vznešení. Emír viděl, jak se čas od času snesl některý k zemi, a pak zase vzlétl... jako světlušky poletující v houštích.

Pátrají, uvědomil si. Přistávají a kontrolují každé prázdné stavení a každou hromadu sutí.

Daylan ukázal dopředu na vražedné komando. „Míří do Caer Luciare!“

„Pro krvavý kov,“ prohlásil emír s jistotou v hlase. „Pán Zoufalství ho bude mít před svítáním celé tuny.“

Emírovi se rozbušilo srdce bojechtivostí.

Pocítil silné nutkání bojovat a rozhlédl se po ostatních.

„Možná bych je mohla zastavit,“ řekla Rhianna. „Jsem rychlejší, budu tam dřív.“

„Dokážeš být rychlejší než blesky, které za tebou sešlou?“ zeptal se Daylan. „Ani to nezkoušej.“

„Nemůžeme dopustit, aby Pán Zoufalství dostal tak velký náklad magických tyčí,“ namítla Rhianna.

„Nemůžeme ho zastavit,“ řekl Daylan. „Nech to být. Vykašli se na to...“

Rhianna se zahleděla k jihu, směrem k Caer Luciare.

„Podívejte,“ řekla, „támhle letí Nesmrtelní rytíři!“

Emír si namáhal zrak, ale nic neviděl. Neměl tolik odkazů zraku, aby se mohl Rhianně vyrovnat.

„Kde?“ zeptal se.

„Támhle, asi třicet nebo čtyřicet mil na jihu.“

Přimhouřil oči, ale ve tmě stejně viděl jen obrysy kopců, lesy a louky.

„No, tak aspoň víme, proč nás nepronásleduje Vulgnash,“ řekl Daylan. „S největší pravděpodobností ho pán vyslal pro další krvavý kov.“

Naštěstí, pomyslel si emír. Máme štěstí, že jsme stále naživu.

„Vulgnash létá rychle,“ řekla Rhianna. „Za půl hodiny je v Rugasse. A za dalších deset minut se vydá po naší stopě.“

Emír počítal. Temní vznešení se zdrží tím, jak musí prohledat každý kout, každou skulinu, kde by se mohla jejich skupina skrývat, takže od nich jim bezprostřední nebezpečí nehrozí... Ale Vulgnash ovládá tajemná kouzla známá jen Nesmrtelným rytířům. Nakonec je stejně najde.

Jedinou naší šancí je navěky uprchnout z tohoto světa.

S novou hrozbou v patách všichni rychle seběhli z kopce a pokračovali dál ve skrytu hlubokých lesů a neustále se ohlíželi.

Za pár minut vyběhli z lesa na hvězdami ozářenou mýtinu. Cesta se úplně vytratila: zarostla vysokou, žlutou trávou.

V trávě budou naše stopy jasně čitelné, napadlo emíra. Nepřítel je bez problémů vystopuje.

Ostatním to také došlo. „Rychle!“ vykřikla Talon. „Nemáme času nazbyt!“

O dvacet sedm minut později přistál Vulgnash v Rugasse a setkal se s Pánem Zoufalství na římse před jeho komnatou. Vulgnash se snesl na zem a položil k nohám svého pána bednu s magickými tyčemi.

Pán Zoufalství se zachmuřeně usmál. „Vulgnashi, příteli,“ řekl, „Fallion a jeho přátelé utekli. Chci, abys mi ho přivedl zpět.“

„Utekli?“ zeptal se Vulgnash.

„Nebudou nám unikat dlouho,“ řekl Pán Zoufalství. „Fallion Orden je jedním z mých Vyvolených. Vím přesně, kam míří – k hradu Coorm a Jedinému Pravému Stromu.“

„Žádnou útěchu tam nenajde,“ poznamenal Vulgnash.

„Ne, to ne,“ přitakal Pán Zoufalství. „Najde tam tebe. Pošlu s tebou obrovského graaka a vojáky, kteří se postarají o ostatní uprchlé zajatce. A ty mi je přivedeš zpátky... aby mohli být náležitě potrestáni.“

25

BOJ USTÁVÁ

Všichni, kdo bojují s Velkým červem, bojují marně.

– z wyrmlingského katechismu

Když se konečně přiblížili k hradu Coorm, připadalo Rhianně, že už běží bez přestávky celé dny. Svět byl stále ještě ponořen do tmy. Věděla, že s dvaceti odkazy metabolismu jí bude tma připadat nekonečná. Deset hodin tmy pro ni bude trvat dvě stě hodin a ona bude pod jejím příkrovem trpět.

Pak vyjde slunce a každý den bude prožívat jako nekonečné léto.

Ale měla strach, že Fallion už nikdy léto nespátí. Každou minutou mu bylo hůř. Ležel na vozíku s tváří staženou bolestí, bílý jako křída. Když se Rhianna občas ohlédla, viděla, jak upřeně hledí nahoru a prožívá další a další hrůzy a utrpení.

Není pro něj úniku, pomyslela si.

Sprintovali právě přes pole směrem k lesu, když se setkali s čarodějem Siselem a lordem Erringalem. Zdálo se, že ti dva náhle spadli z nebe. Rhianna měla tucet odkazů zraku a viděla by je na míle daleko, ale čaroděj s Erringalem se jako kouzlem náhle vynořili ze strniště asi dvacet metrů před nimi.

„Stůjte!“ vykřikl Sisel a usmál se na pozdrav. Rhianně došlo, že použil ochrannou magii, aby se ukryl. V dálce na severu i západě se blýskalo, ale hvězdy nad nimi jasně zářily a nikde nebyl žádný mrak. Uvědomila si, že Temní vznešení

našli jejich stopy na louce. „Není nutné chodit ke stromu,“ řekl čaroděj zarmouceně. „Nepřítel ho zničil.“

Čaroděj mluvil zoufale pomalu. Rhianně to myslelo tak rychle, že téměř nemohla vydržet čekat, až domluví.

„Opusťme tedy tento svět,“ navrhl Daylan Kladivo, „protože jsou nám v patách Temní vznešení – nebo něco ještě horšího.“

A Rhianna už to „něco horšího“ viděla: Daleko na obzoru zahlédla, jak k nim letí tmavý bod – obrovský graak, jehož dlouhé tělo se podobalo černému červu a vlnilo se na obloze. Na zádech mu seděli bledí jezdci – wyrmlingští válečníci s kostěnými štíty. Bylo jich nejméně deset.

Graaka po obou stranách doprovázeli další letci a jejich karmínová křídla se míhala v bledém svitu měsíce. Kroužili kolem pomalejšího graaka jako špačci, dorážející na nějakou těžkopádnou sovu.

Rhianna kývla bradou tím směrem. „Vulgnash se blíží. Vidím ho na míle daleko. Míří přímo k nám.“ Odmlčela se. „Letí rychle. Musel přijmout další odkazy.“

„To nechápu,“ řekl Fallion. „Jak může přijímat odkazy? Jsou to přece dary živých živým.“

Čaroděj Sisel mu to vysvětlil. „Život a smrt je jen otázkou míry. Umírající člověk může být méně než napůl živý. Vulgnash není živý tvor jako ty nebo já. Říká se, že nemá žádnou duši – přesto mě to nutí k zamyšlení... Oživuje tělo, napodobuje život. Z mého pohledu to jen dokazuje, že naopak duši má, a to velmi mocnou a nadanou.“

„Mně připadá, že je v tom protimluv,“ řekl emír, „dostatečný k tomu, aby zamotal hlavu čaroději.“

„Přinejmenším má tělo,“ řekl Sisel, „na rozdíl od přízračných Mrtvých lordů, kterým slouží, takže náš Vulgnash může přijímat odkazy...“

Siselovi se náhle objevilo v očích světlo, jako by ho osvítilo nějaké poznání, ale nahlas neřekl nic. Mlčel a přemýšlel.

Talon vypadala překvapeně. Pohlédla na sever a řekla: „Tak brzy? Jak ví, kde nás hledat?“

Ostatní jen bezvýrazně hleděli před sebe. Rhianně se však bleskově rozběhly myšlenky. „Kdyby sledoval naše stopy,

objevil by se za námi... ale on přesně ví, kde nás má hledat.“ Otočila se k Fallionovi. V hlase jí neznělo obvinění, jen lítost. „Pán Zoufalství si tě vyvolil,“ řekla mu. „To je jediné možné vysvětlení. Nevěřím, že nás Vulgnash našel náhodou...“

Fallion vypadal schlíple.

„Je to pravda?“ zeptal se Sisel. „Vyvolil si tě?“

Fallion se kolem sebe rozhlédl s tváří zkroucenou bolestí. „Já... já nevím. Většinu doby jsem byl v bezvědomí. Občas mě probudila bolest a mučení a vybavuji si, jak nade mnou Pán Zoufalství stál a smál se na mě... nevzpomínám si ale, že by si mě vyvolil. Nevzpomínám si na nic. Ovšem...“

„Co?“ zeptala se Rhianna něžně.

„Před chvílí jsem slyšel hlas,“ řekl. „Hlas Pána Zoufalství – přinejmenším jsem si to myslel.“ Fallion sklopil zrak. „Myslel jsem, že se mi to jenom zdá. Bylo to varování. Varování, abych nebojoval. Že když se podřídím, Pán Zoufalství vás nepotrestá.“

Rhianna už nepochybovala o tom, že si ho Pán Zoufalství vyvolil. Kdybych byla na jeho místě a chtěla vězně sledovat, vyvolila bych si ho, pomyslela si. Pak by Fallion nemohl utéct, dokonce by si ani nemohl vzít život, aniž bych nebyla předem varována.

Daylan se otočil na lorda Erringala. „Milorde,“ řekl pokorně, „snažně vás prosím o pomoc.“ Pak mu v krátkosti vysvětlil, co se vlastně děje – že se na tomto světě vyrojili Temní vznešení, dále nebezpečí, ve kterém se ocitl Fallion, a nezamlčel ani mnohem větší nebezpečí, které představuje. „Potřebujeme úkryt. Prosím vás, jestli byste nám ho nemohl na nějaký čas poskytnout ve vašem světě.“

Erringale se zamračil a zahleděl se do země. V dálce na východě hřmělo a blýskalo se.

„Žádáš, abych ukryl Falliona v onom světě?“ zeptal se Erringale.

„Ano,“ odpověděl Daylan Kladivo.

„A nenajde ho tam ten falešný Král Země?“ zeptal se Erringale. „Jak můžeme vědět, že Fallion neohrozí všechny, kteří ho milují?“

„Je to šance, které musíme využít,“ prohlásil Daylan.

„Ne!“ vykřikl Fallion. „Nemůžu s vámi jít, Daylane. Příliš mnoho lidí by kvůli mně trpělo...“

„A co chceš tedy dělat?“ zeptala se Rhianna. Fallion trpěl. Chtěla ho zachránit. Udělala by všechno, oč by ji požádal.

„Pošli mě zpátky,“ řekl. „Nechci své přátele vystavovat nebezpečí.“

„Nemůžeš se vrátit,“ namítl emír. „Pán Zoufalství bude pokračovat v mučení. Když už si budeš myslet, že to nemůže být horší, zhorší se to. Nikdo nedokáže snášet taková muka donekonečna. Časem tě Pán Zoufalství přivede k šílenství, anebo vyhraje a udělá si z tebe svůj nástroj.“

Fallion potřásl hlavou. „Viděl jsem Pána Zoufalství a nikdy nedopustím, abych se stal takovým jako on.“ Pohlédl na lorda Erringala. „Vy jste tam u toho byl, vy víte, co jeho postoj utvářelo: Čím víc cizí bolesti Yaleen cítila, tím víc je nenáviděla... Ale já jsem jiný. Čím víc cizí bolesti cítím, tím víc mi na nich záleží.“

Tentokrát byla Talon v myšlení rychlejší než Rhianna. „Fallione, jestli se vrátíš k Pánu Zoufalství,“ řekla mu, „všechno, v co jsi doufal, bude ztraceno. Už se ti nikdy nepodaří spojit všechny světy v jeden dokonalý celek.“

Fallion se zamyslel, než odpověděl. Ve tváři měl stále vepsanou bolest a zármutek. Pán Zoufalství ho téměř dostal. „Jak bych teď mohl doufat, že spojím světy, když vidím, jaké hrůzy jsem způsobil?“

Možná bych ho měla zabít, napadlo Rhiannu. Pán Zoufalství už zvítězil. Mohu ho jen zbavit utrpení.

A když to udělám, uvědomila si, co se stane s jeho Zasvěcení?

Naplno na ně dolehne bolest, kterou teď snáší Fallion, hrůzy jejich znetvoření, žal a utrpení.

Fallion to ví. Stojí mezi nimi a bolestí. Nemůže jim ji vrátit.

Žádný opravdový člověk by to neudělal, pomyslela si. Proto je Pán Zoufalství ve své vznětlivosti a hněvu odsoudil k tak nevýslovným mukám.

Rhianna zvažovala pro i proti a věděla, že by Falliona stejně nezabila... ani aby ho zbavila utrpení. Byla silná, ale tohle vyžadovalo jiný druh síly, který neměla.

„Možná bych věděl o jiném způsobu,“ nadhodil Erringale s rostoucí nadějí v hlase. „Bojovat s Pánem Zoufalství jeho vlastními zbraněmi – pokud se odvážíme to zkusit!“

Erringale upřel pohled na Falliona. „Téměř nikdy jsme se nemuseli uchýlit ke krveprolití, abychom vzdorovali zlu. Dovol, abych se tě na něco zeptal. Mohl bys naučit *někoho jiného*, jak spojit světy?“

„Možná,“ řekl Fallion váhavě. „Bude to obtížné, ale můžu to zkusit. Musel by to být mocný ohňotvůrce... pak, myslím si, bych ho to nakonec naučil.“

Erringale sklouzl pohledem na emíra. „Jednoho ohňotvůrce máme mezi sebou. Je to jeden z těch, kteří ti přišli na pomoc. Jeho stínový protějšek. Ve tvém světě byl největším ohňotvůrcem, jakého lidstvo poznalo, a on pak ve svém vlastním světě takovou moc odmítl. Fallione, rád bych ti představil stínový protějšek Raj Ahtena.“

Fallion pohlédl na emíra a rozšířil oči údivem.

Rhianna věděla, co si myslí. Ve tváři měl jasně vepsanou nedůvěru.

„Je to dobrý muž,“ řekla Talon. „Je úplně jiný než Raj Ahten, kterého naši otcové zabili. Od mládí nasazoval život pro svůj lid a mnohokrát prokázal, jak ušlechtilou má duši. Jestli můžeš někomu svěřit své tajemství, pak je to emír Tuul Ra.“

Fallion potřásl hlavou, stále ne dost přesvědčený. Jenže neměl moc na vybranou.

„Nepřítel tu bude co nevidět,“ upozornil je lord Erringale. „Musíme se připravit na setkání s ním. Pojdte se mnou, Fallione a Tuul Ra. Připravíme se.“ Lord Erringale ukázal na blízký kopec, porostlý duby a jilmy.

„Nemáme čas,“ namítl Fallion. „Může to trvat dny, ale spíš týdny, než ho naučím všechno, co musí znát.“

„Věř mi,“ řekl lord Erringale, „vy dva budete mít tolik času, kolik ho budete potřebovat.“

Fallion potřásl hlavou. „Nedojdu tak daleko. Bolest je příliš silná. Všechny svaly v těle mám křečovitě stažené.“

„Pomůžu ti,“ nabídl se Erringale. Došel ke káře a začal Fallionovi pomáhat dolů.

Rhianna uvažovala, co má Erringale za lubem.

Čaroděj Sisel vykročil a jeho červenohnědá róba zašustila v suché trávě. Dychtivě se zadíval směrem k severu. Rhianna viděla jeho klidný výraz ve tváři tak často, že si myslela, že ho nic nemůže vystřídat... ale teď hleděl k obloze jako někdo, kdo se nemůže dočkat bitvy.

„Myslím, že Erringale má pravdu,“ řekl čaroděj. „Existují způsoby, jak vzdorovat zlu bez krveprolití. Teď přišel můj čas, abych si to vyřídil s Vulgnashem.“

Vulgnash před sebou konečně spatřil svou kořist. Viděl Falliona stát na několik mil vzdáleném zalesněném kopci poblíž okraje lesa, v poli.

Fallion se choulil v předklonu, paže zkřížené přes břicho. Ve tváři byl šedivý, rysy měl ztrhané bolestí a vlasy slepené potem. Dlouhá cesta se na něm podepsala. Vypadal slabý a bezbranný.

Během poslední půlhodiny Vulgnash přijímal odkazy na dálku, především dary metabolismu a zraku. Právě odkazy zraku byly úžasné. Celé věky viděl svět jen v různých odstínech šedi s občasnými záblesky rudé. Ještě nikdy neviděl svět lidskýma očima.

A najednou vnímal barvy, o kterých se mu ani nesnilo – blankytně modrá obloha a drive neobjevené zlaté zářící hvězdy nahoře na nebi.

Domníval se, že kdyby si někdy v budoucnosti vzal lidské tělo, viděl by barvy ještě živěji.

Už nikdy si nevezmu tělo wyrmlinga, rozhodl se. Když budu příště potřebovat novou slupku, vezmu si lidské tělo.

Viděl v tom i další výhody. Nejen zrak. Ve vzduchu byli lidé díky drobnější postavě mnohem rychlejší a obratnější než on.

Vulgnash zamával křídly a vyrazil dopředu. Uslyšel hrdelní *grook* a ohlédl se. Obrovského graaka nechal daleko za sebou.

Nepotřebuji je, pomyslel si. Wyrmlingští bojovníci mají svůj úkol. Uprchlíky budou moci spoutat hned, jak je Vulgnash zajistí.

Přesto se Vulgnash obával nastražené pastí. Viděl Falliona čekat v trávě před sebou, ale nikde neviděl dívku, která ho vysvobodila.

A jak na ni myslel, přehoupala se náhle přes kopec a letěla k němu rychleji než jestřáb. Mávala křídly tak rychle, že viděl jen šmouhu.

Letěla neuvěřitelně rychle, a než si to uvědomil, byla téměř u něj, dvě míle, pak jednu...

Ale Vulgnash neměl jen odkazy. Natáhl ruku a stáhl světlo hvězd z oblohy. Od obzoru k obzoru se náhle rozprostřela tma a úzký proužek světla se spirálovitě otáčel jako tornádo, až mu skončil v dlani.

Když tma ustoupila, zahleděl se před sebe, ale po Rhianně ani památky.

Skryla se mezi stromy, napadlo Vulgnashe. Chytrá holka.

Upřeně se díval dolů a dopředu, kde kolem potoka rostly jilmy, jejichž koruny a listí zakrývaly zem.

Pátral po nějakém pohybu a doufal, že dívka narazí do nějakého stromu a kývání větví ji prozradí.

Ale neviděl nic. Najednou zaslechl, že na něj někdo zezadu volá. Wyrmlingové na něj vzrušeně křičeli.

Ohlédl se. Ta holka se dostala za něj!

Ve chvíli, kdy nastala tma, zdvojnásobila svou rychlost, uvědomil si.

A teď mířila k obrovskému graakovi, jako jestřáb k holubímu hnízdu.

Teď uvidíme, jak si povedou wyrmlingští bojovníci! pomyslel si Vulgnash. Nebyl nadšený, že je musel vzít s sebou. Stejně ho jenom zdržovali. Přál jim, aby ti chrabří bojovníci s mnoha odkazy pod ochranou svého pána prohráli.

Rhianna se však neodvážila je napadnout. Letěla přímo ke graakovi, řítila se k němu obdivuhodnou rychlostí, a když byla jen kousek od něj, klesla o trochu níž. Bojovníci po ní začali vrhat válečné šipky.

Klesla ještě níž, vyhnula se šipkám, a když letěla kolem, obrovský černý graak po ní chňapl.

Rhianna opět roztáhla křídla a začala zase stoupat.

Vulgnash spatřil stříbrný záblesk ostří její dýky, když zasáhla graakovo pravé křídlo a profízla mu kožovitou membránu mezi kostmi.

Obrovský graak zařval bolestí a okamžitě začal padat, neschopný udržet se ve vzduchu. Padal jako kámen, přestože zoufale mával křídly, a neovladatelně se otáčel. Wyrmlingové vyděšeně křičeli a snažili se udržet na jeho hřbetě. Přesto někteří spadli a řítili se k zemi.

Když Rhianna vyřídila graaka, vyletěla prudce vzhůru a mávala křídly tak rychle, že stoupala téměř kolmo.

Za dva dny se naučila docela obstojně létat, uvědomil si Vulgnash, mnohem lépe, než jsem si představoval.

Částečně je to díky odkazům rozumu, usoudil. Učí se mnohem rychleji, když si dokáže vybavit každý pohyb jednotlivých svalů.

Zčásti je to dané její velikostí: rozměrná křídla ji vynesou výš než wyrmlinga a umožní jí dělat akrobatické kousky, které Vulgnash nikdy nezvládl.

Ale měl dojem, že je v tom ještě něco. Dívka měla neuvěřitelně rychlé reflexy. Mohla se s nimi narodit, ale také je mohla získat dlouhým cvičením a roky bojového výcviku.

Přesto s útokem nespěchala. Opsala kolem něj velký kruh a pak se vzdálila.

Bojí se mě, uvědomil si náhle Vulgnash. Je to naprostá nula.

Nedokáže sebrat odvalu se ke mně přiblížit. Doufá, že ji začnu pronásledovat. Pokouší se mě jenom rozptylovat a zdržovat.

Otočil se a upřel pohled dopředu. No jistě, Fallion s ostatními se z mýtiny přesunuli pod stromy.

Vulgnash našťvaně zavrčel, zvýšil rychlost a hnal se k louce na úpatí kopce.

Jak se blížil, všiml si pohybu mezi stromy.

Ukrýval se tam čaroděj Sisel. Stál mezi dvěma kmeny statných jilmů s Fallionem za zády.

Půda kolem něj byla pokrytá vrstvou suchého listí. Čaroděj zvedl svou kouzelnou hůlku, zakroužil s ní ve vzduchu a mumlal přitom zaříkání.

Doufá, že na mě sešle nějaké kouzlo, uvědomil si Vulgnash, ale neměl z něho strach. Chránila ho totiž moc Krále

Země: Kdyby se Sisel chystal zaútočit, Vulgnash by uslyšel varování svého pána.

Starý čaroděj ovládal velké množství magických triků, ale naprosto všechna jeho kouzla se týkala léčení a ochrany. V nejlepším případě mohl doufat, že odvrátí Vulgnashovu ohnivou kouli.

Vulgnash se opatrně snášel k dvojici.

Uslyšel čaroděje nahlas vyvolávat zaříkávání:

*Světlo proudí tvou krví
a zdravé jsou tvé kosti.
Tvé srdce už není z kamene.
Oči ti plní jas a jitří tvou mysl
touhami společnými celému lidstvu.*

Čaroděj se náhle zatočil a namířil na něj svou hůlkou, a přestože byl Vulgnash stále ještě čtvrt míle daleko, příliš daleko, než aby na něj mohl vrhnout ohnivou kouli, účinek Siselova kouzla byl ohromující.

Síla do něj pronikla jako mohutná vlna, která ho zaplavila a protekla jím. Náraz nebyl příliš silný – asi jako poryv větru.

Ale svět se v tom okamžiku změnil.

Vulgnash náhle pocítil silnou potřebu vzduchu.

Za pět tisíc let se ani jednou nenadechl a teď měl pocit, že jeho tělo si tento fakt uvědomilo a zaplavilo ho neodbytnou touhou po nádechu.

Současně pocítil strašlivý hlad. Nikdy nejedl tak, jak je to běžné u lidí. Když měl potřebu se posilnit, vždycky si vysál životní sílu z druhých... ale teď měl pocit, že má břicho tak prázdné, že se jeho kůže dotýká páteře.

Navíc mu v hrudi bušilo, jak mu začalo tlouct srdce, a všechny jeho smysly náhle ožily. Cítil, jak mu vlasy čechrá teplý vítr a jejich kořínky byly náhle plné síly. Poprvé také ucítil vůni půdy – úrodný humus blízkého lesa a usychající trávu na louce pod ním.

Jeho vlastní oblečení bylo cítit nasládlým pachem smrti, rozkládajícího se masa – poprvé poznal svůj vlastní pach.

Přemohla ho příšerná žízeň: nikdy neochutnal vodu, a proto mu sliny v ústech úplně vyschly.

Vulgnash v šoku upřel pohled před sebe a zjistil, že kouzlo připravilo čaroděje Sisela o mnoho sil. Zatímco předtím mělo jeho roucho červenohnědou a tmavě jantarovou barvu uschlého listí, náhle úplně vybledlo a vlasy i vousy mu prokvetly stříbrem. Opíral se o hůlku a zhluboka dýchal, jako by měl za sebou dlouhý běh.

Bolest, kterou Vulgnash cítil, se nedala vydržet. V hrozných mukách zavyl a pak vysokým obloukem hodil ohnivou kouli směrem k čarodějovi. Jenže ji hodil moc brzy. Koule uletěla asi sto metrů, než se začala rozpínat a zvětšovat, a pak začala ztrácet rychlost. Než doletěla ke stromům, stal se z ní jen oblak hořícího plynu. Čaroděj se otočil a zmizel z dohledu.

Vulgnash se snášel na zem, narazil přitom do stromu a zamotal se do větví.

Když dopadl na zem, projela jím tak strašná bolest, že se zhroutil.

Jsem živý! uvědomil si. Jsem smrtelný.

Vyškrábal se na kolena a prohlížel si své ruce, jako by je předtím nikdy neviděl. V paži měl díry v místech, kde se mu červi zavrtali do masa, a tam všude cítil spalující bolest.

Ležel na břiše, jak se zhroutil do spadaneho listí na lesní půdě, a cítil hnilobu rozkládajícího se humusu, pach plísně a půdy.

Z děr po červech v jeho pažích mu nečekaně začala téct krev.

Vulgnash si přitiskl paže pevně k tělu, chvíli tak seděl, pohupoval se dopředu a dozadu a mysl mu běžela na plné obrátky.

Jsem smrtelný, uvědomil si. Jsem zničený.

Srdce mu tlouklo vzrušením. Zmocnily se ho pocity, které nikdy předtím nezažil – hrůza, beznaděj, únava. Nikdy si neuvědomil, jak silné a vyčerpávající jsou lidské emoce.

Jsem smrtelný.

Působilo to pomalu jako jed.

Možná budu pár let žít, napadlo ho, ale pak určitě umřu.

Nebyl si však vůbec jistý, jestli přežije víc jak pár hodin.

Jak jsem starý? přemýšlel. Existoval už pět tisíc let, pokud to počítal od chvíle, kdy se narodil mrtvý, nejdřív uškracený a pak vyjmutý z mateřského lůna.

Žádný člověk nežil tak dlouho. Ve skutečnosti oživil vlastním vědomím stovky mrtvých těl.

Když ho tedy postihl osud smrtelníka, zemře sešlostí věkem.

Jak staré tělo jsem si vzal?

Nevěděl. Vzal mrtvé tělo z hrobu, kde se rozkládalo. Ruce se zdály staré, s vystouplými žilami a tmavými jaterními skvrnami.

Jak asi zemřel? uvažoval Vulgnash. Na těle neměl žádná zranění, žádné polámané kosti, ani rány od zbraní. To Vulgnash zkontroloval, než si tělo vzal.

Zemřel na nějakou chorobu – dávivý kašel nebo selhání srdce?

Nevěděl.

Ať už byla příčina smrti jakákoliv, může postihnout i mě, napadlo ho. Můžu umřít v příštím okamžiku.

Existovalo jen málo zbraní, které dokázaly připravit o život Nesmrtelné rytíře. Vulgnash se teď cítil zranitelný.

Z lesa se ozval hlas. Vulgnash vzhledl, ale nikoho neviděl. Znělo to spí š, jako kdyby na něj promluvil samotný les a ne člověk. Přesto slyšel lidský hlas, skřehotavý hlas čaroděje Sisela. „Vulgnashi,“ volal. „Jaké to je být smrtelný?“

„Proč?“ zakřičel Vulgnash a rozhlédl se, aby zjistil, odkud hlas přichází, ale viděl jen statné kmeny jilmů, porostlé mechem a lišejníkem.

„Vzal jsi spoustu životů,“ zavolal Sisel. „Tak mě zajímá, jak si budeš cenit toho, který ti nikdy nepatřil?“

Vulgnash se snažil zbavit hustého a dusivého hleny v krku. Chtěl zakřičet nějakou nadávkou, ale cítil se strašně slabý. Nespál už celé dny.

„Tak,“ řekl Sisel, „uvažuj o svém spojení. Sloužil jsi smrti. Tvoji pánové tě krmili dušemi nevinných, dokud jsi nezesílil.“

Ale zamysli se. Co ti v té říši smrti teď mohou nabídnout?

Vyzývám tě, aby ses přidal k nám, abys změnil strany. Mohu ti vyléčit zranění a pomoci ti.“

Vulgnash neměl slova, kterými by mohl vyjádřit své pobouření. Znal kletby, které mohl vykřiknout, ale k ničemu by to nevedlo. Horečně se kolem sebe rozhlížel a hledal nějakou známku toho, kde se čaroděj skrývá, ale les byl tichý a nehybný.

Vzhlédl, protože ho napadlo, že hlas může přicházet shora.

Nakonec, vysílený a zoufalý, zakřičel odpověď: „Nikdy! Přišel jsem si pro vás a při všem, co není svaté, vás dostanu!“

Zkroucený bolestí objal Fallion Orden Rhiannu na rozloučenou. Stáli v hloubi lesa, necelých dvě stě metrů od místa, kde přistál Vulgnash, chráněni kouzlem čaroděje Sisela. Za Rhiannou byla brána, otevřená do onoho světa.

Byla to smutná chvíle. Fallion nevěděl, jestli se ještě někdy shledá se svými přáteli.

Rhianna stála před ním, chvěla se a vypadala, že se zhroutí. Všechny její odkazy ji zradily. Žádný jí nemohl dodat sílu pro tento okamžik.

„Miluji tě,“ řekla. „Víc, než kdy poznáš.“

Fallion ji k sobě pevně přitiskl. Jeho tělo mu prozradilo, že ho rvou na kusy – do hlavy se mu zakously ostré zuby, uši mu drásaly nějaké drápy a kůži z obličeje mu stahoval mučitel silnými kleštěmi.

Ale cítil i Rhiannino pružné tělo a věděl, že její láska je opravdová. Tahle vzpomínka mu bude muset stačit. Bude se k ní upínat v následujících týdnech, měsících a možná i letech.

„Měl jsem si tě vzít,“ řekl jí Fallion. „Neměl jsem čekat, ani uvažovat o někom jiném. Měl jsem vědět, že jsme si souzeni osudem.“

Rhianna se mu vyplakala na rameni a pak ho políbila na rozloučenou. Nebyl to dlouhý polibek. Kdyby na to měla týden, nestačilo by to.

Má dvacet odkazů metabolismu, uvědomil si. Jí se určitě zdál dlouhý.

Rhianna zkrivila obličej bolestí a chytila se za břicho.

„Co se děje?“ zeptal se.

Rhianna jen potřásla smutně hlavou a pak řekla omluvně: „Myslím, že nějaký Temný vznešený právě objevil mé Zasněžení.“

Ve tváři měla takový zármutek, že si Fallion přál, aby mohl přijmout ještě jeden odkaz soucitu a vzít na sebe její bolest.

Talon k němu přikročila a krátce ho jednou rukou objala. Na druhé držela spící holčičku, kterou zvedla z vozíku.

„Alespoň něco jsme zachránili z tohoto světa,“ řekl jí Fallion.

Daylan ho poplácal po rameni a dal mu malou radu. „Nemůžeš se osvobodit, ale něco ti může trochu pomoci. Císařova dcera, princezna Kan-hazur, v příštích dnech zeslábně. Ve vězení v Caer Luciare dostávala rostlinný jed. Když ho vysadí, jeho účinky ji mohou zabít. Víš, že se nedostaneš na svobodu, ale snad ti tahle informace bude k něčemu dobrá. Můžeš ji vyměnit za nějakou protislužbu – za shovívavost vůči tvým Zasněžením.“

Poslední se loučil emír. Neřekl ani slovo. Nemusel. Teď byl víc než bratři, protože je spojovalo zvláštní pouto. Oba měli novou jízvu, jak přijali odkaz rozumu. Fallion ji měl na patě pravé nohy, kde, jak doufal, ji nikdo neobjeví.

Budu s tebou, příteli, šeptal emír Fallionovi do mysli. *Ať budeš jakkoliv trpět, budu s tebou, abych tě povzbudil a utěšil.*

A já tě povedu, jak nejlépe budu umět, slíbil Fallion na oplátku, *až budeš hledat Pečeť Stvoření a spojovat světy do jednoho jediného.*

Emír stiskl Fallionovi rameno a přikývl.

O chvíli později byli Fallionovi přátelé pryč. Jeden za druhým vstoupili do zářivého světa, kde se v ovzduší vznášela sladká vůně.

Fallion se otočil a zkroucený bolestí prošel houštinou nakrájí lesa, až našel Vulgnashe, klečícího v listí.

Fallion si netroufl s ním bojovat. Měl schopnosti ohňotvůrce, které Vulgnash nemohl nikdy dosáhnout. Přesto spolu nebojovali. Kromě toho byl Vulgnash mocný runovládce.

„Jsem připraven vrátit se k tvému pánovi,“ řekl Fallion.

Vulgnash na něj vrhl vražedný pohled. Statný wyrmling v rudém hávu teď vypadal jinak. Původně šedavá kůže dostala

narůžovělý odstín a v očích se mu zračily emoce, které tam Fallion předtím neviděl – vztek, sebelítost, bolest.

„Kde jsou ostatní?“ zařval Vulgnash.

„Odešli tam, kde je nikdy nenajdeš,“ řekl Fallion.

Rychleji než blesk k němu Vulgnash vztáhl ruku a vysál mu všechno tělesné teplo. Fallion cítil, jak se propadá a pomalu klesá do ledového moře.

V tu chvíli v Rugasse stál Pán Zoufalství na chrličích vedle římsy před svou komnatou. Hleděl dolů z výšky na své poddané, pachtící se na tmavých polích a usmál se.

Nad horou se zablesklo a zahřmělo.

Svět byl zase v pořádku. Město Rugassa leželo pod temným oblakem, který se nikdy nezvedne. Temný vznešení zahalili město příkrovem, takže v okruhu mnoha mil tahle noc nikdy neskončí.

Tisíce tvorů proudilo bránou mezi světy, dychtivých poslouchat jeho rozkazy, zatímco Thissané jim dávali pokyny.

Od jihu se k němu blížila armáda ničitelů. Pán Zoufalství se však ničeho neobával. Poslal k nim thissanského vyjednávače, aby je vyzval ke spolupráci, a ničitelé se k němu určitě připojí a podrobí se jeho velení.

Duch Země vnesl do jeho duše klid a Pán Zoufalství se nebál.

Jedinou hrozbu teď představovali malí lidé tohoto světa a i ta postupně slábla.

Temní vznešení létali po celém kraji, pronásledovali malé lidi a hledali ty, kteří posloužili jeho nepřítelům jako Zasvěcenci.

Během několika dní bude mít celý svět ve své moci.

Malá myška v zákoutí jeho mysli se třásla a pisklavě ho proklínala. „Baví mě sledovat tvé umírání, Arethe,“ zašeptal Pán Zoufalství, „prodlužuj ho podle libosti.“

Pán Zoufalství se usmál. Cítil Falliona. Právě teď byl mladík na cestě domů.